AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 23 996 - 1084 De Chinese Waaier

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

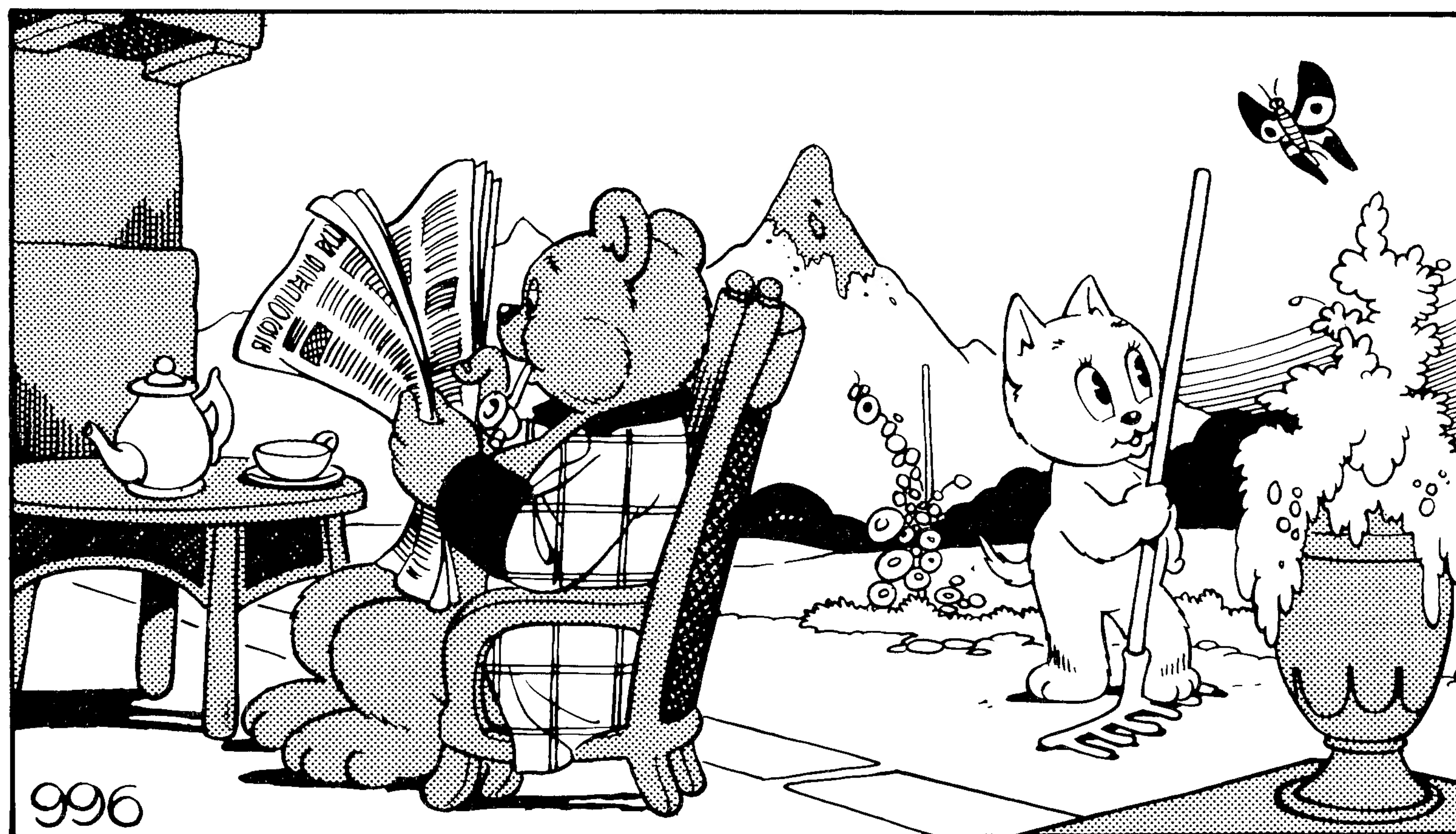
MV **23**	996 - 1084	De Chinese Waaier

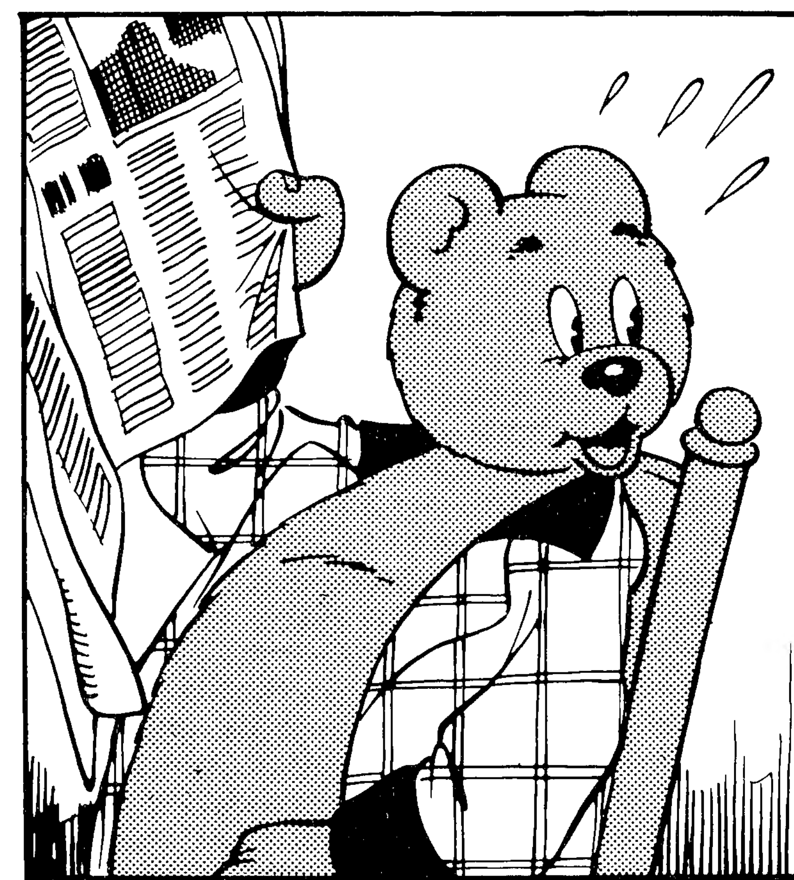
1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

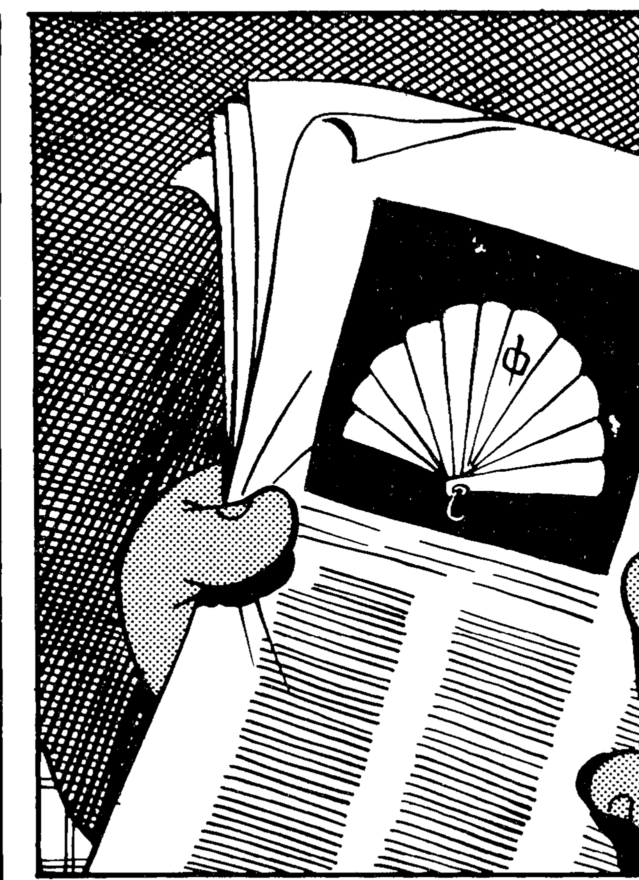
MV 23 De Chinese Waaier

1944 Eerste krantestrippublikatie, afgebroken met aflevering 1079,
dagbladen De Telegraaf en Het Nieuws van de Dag
1948/49 Oblong boekuitgave, DAVID-Amsterdam
1948/49 Krantestrip, weekblad Zondagsvriend
1961 Bewerkte krantestrip, in kleur, weekblad Revue

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5207 0
Delen 23 & 24 ISBN 90 234 5211 9

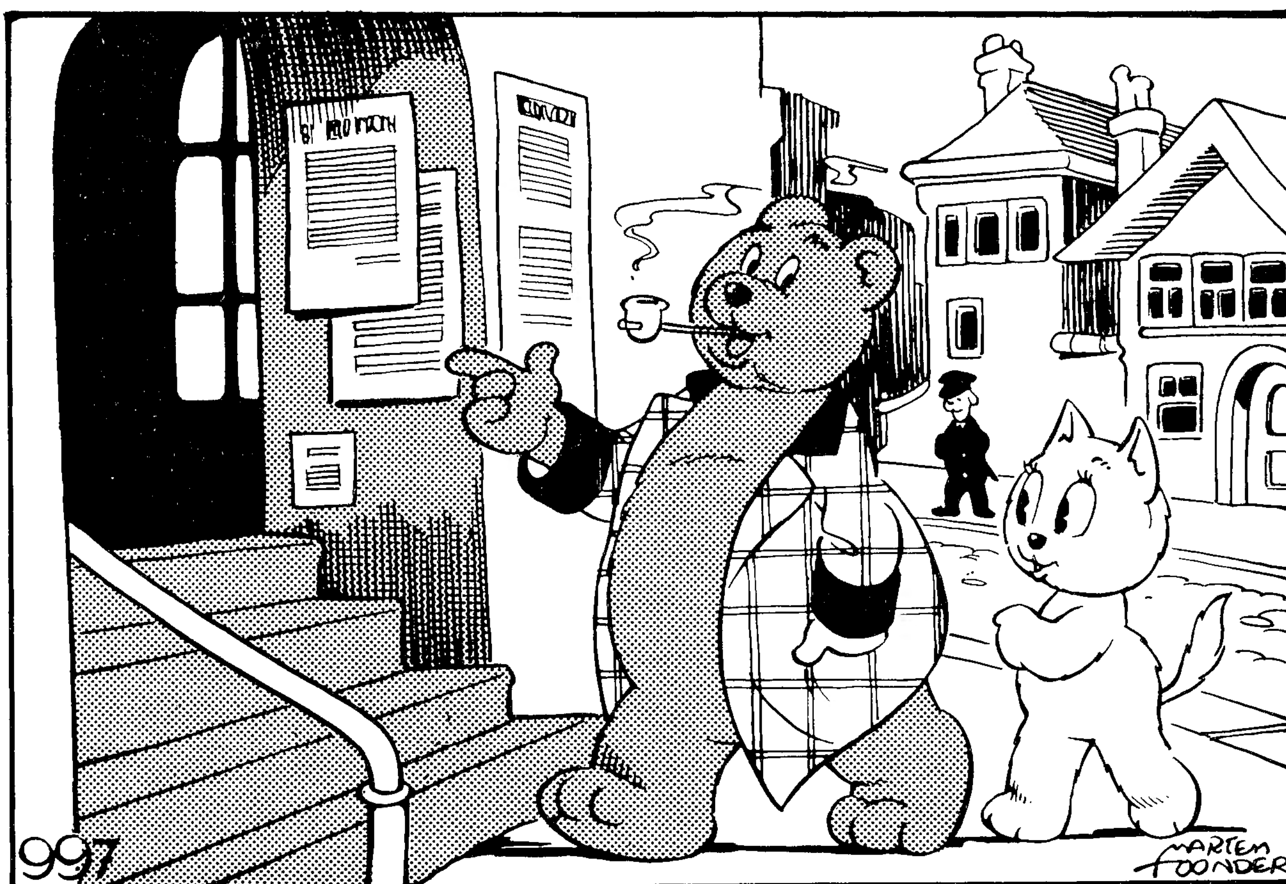

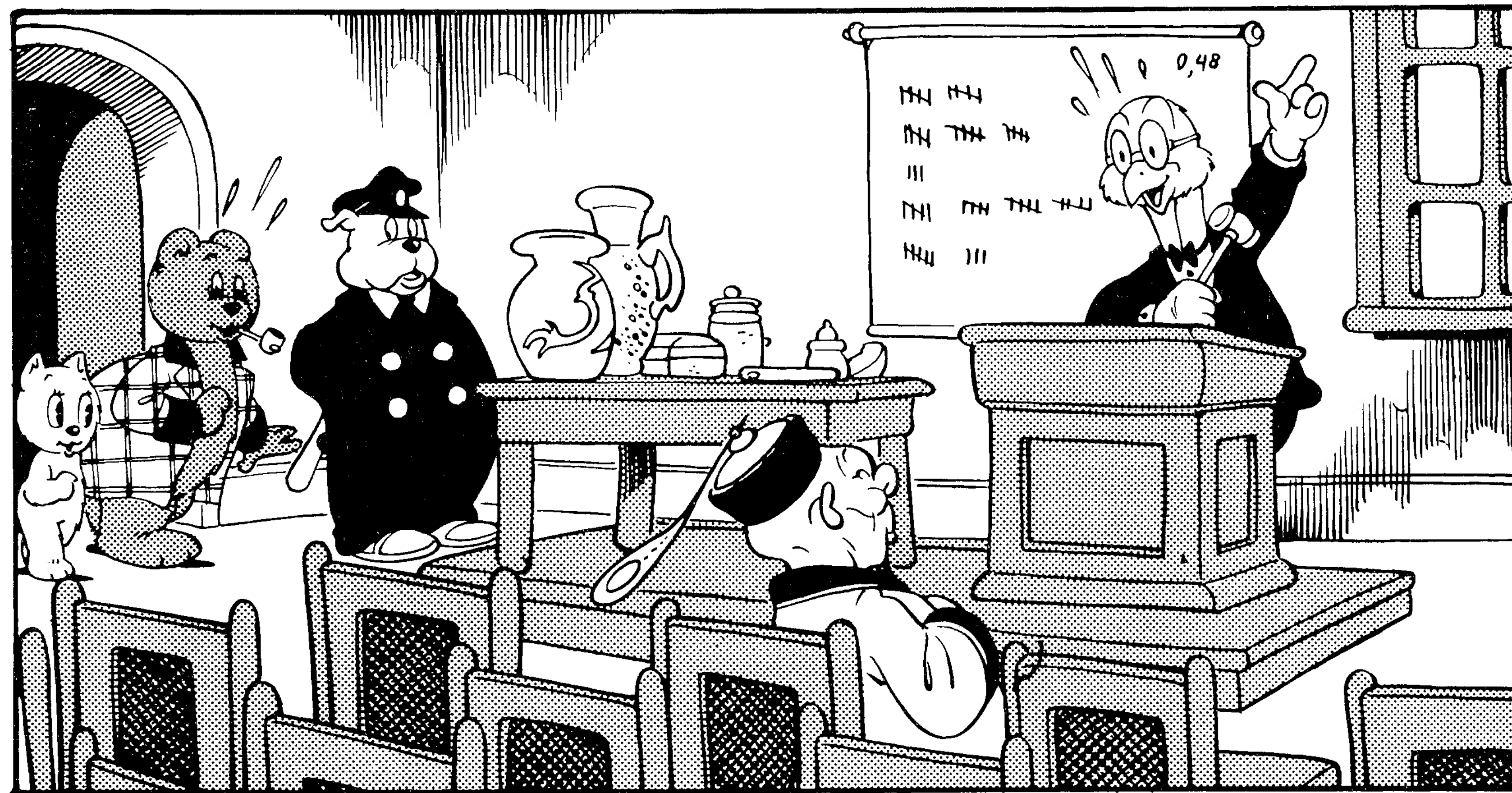

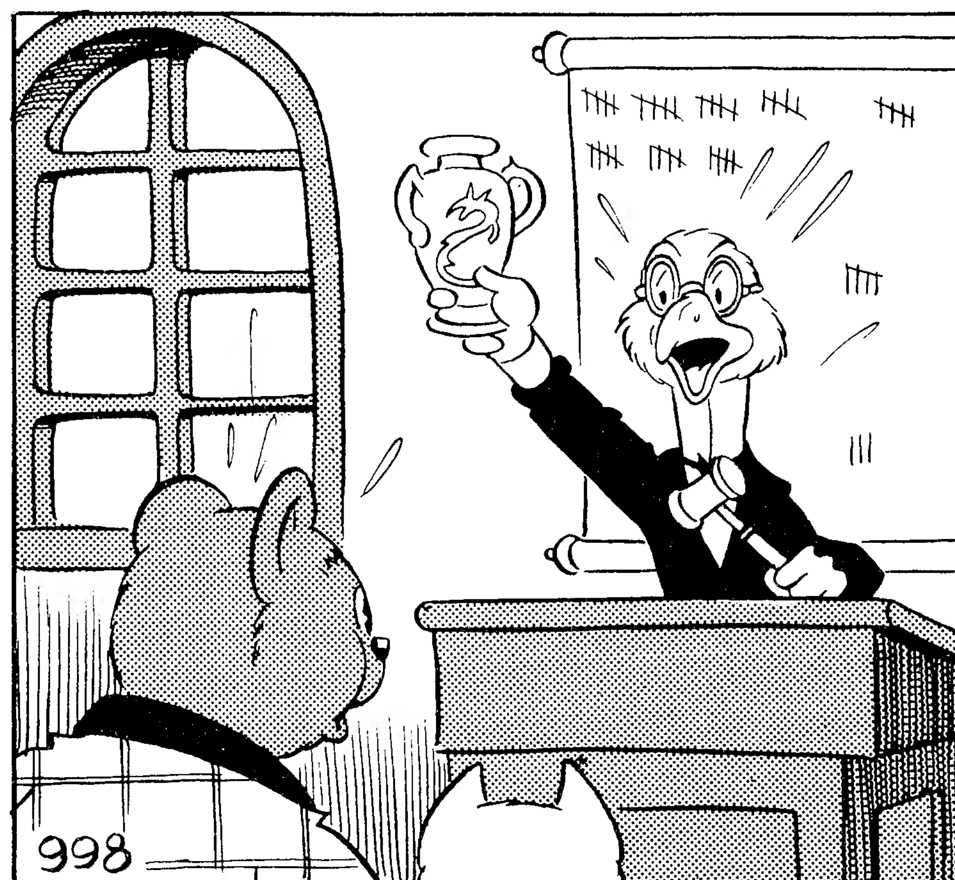
Op een middag in de vroege herfst zat heer Bommel zijn krant te lezen. Tom Poes harkte de tuin een beetje aan, wiedde wat onkruid en keek naar een late vlinder. Zoals je ziet was het allemaal erg vredig en stil, er was niets, dat er op duidde, dat er een vreemd en gevaarlijk avontuur voor de deur stond.
'Kom eens hier, Tom Poes!' riep heer Bommel. 'Kijk eens in de krant! Dat lijkt me net iets voor mij, wat jij, jonge vriend?'

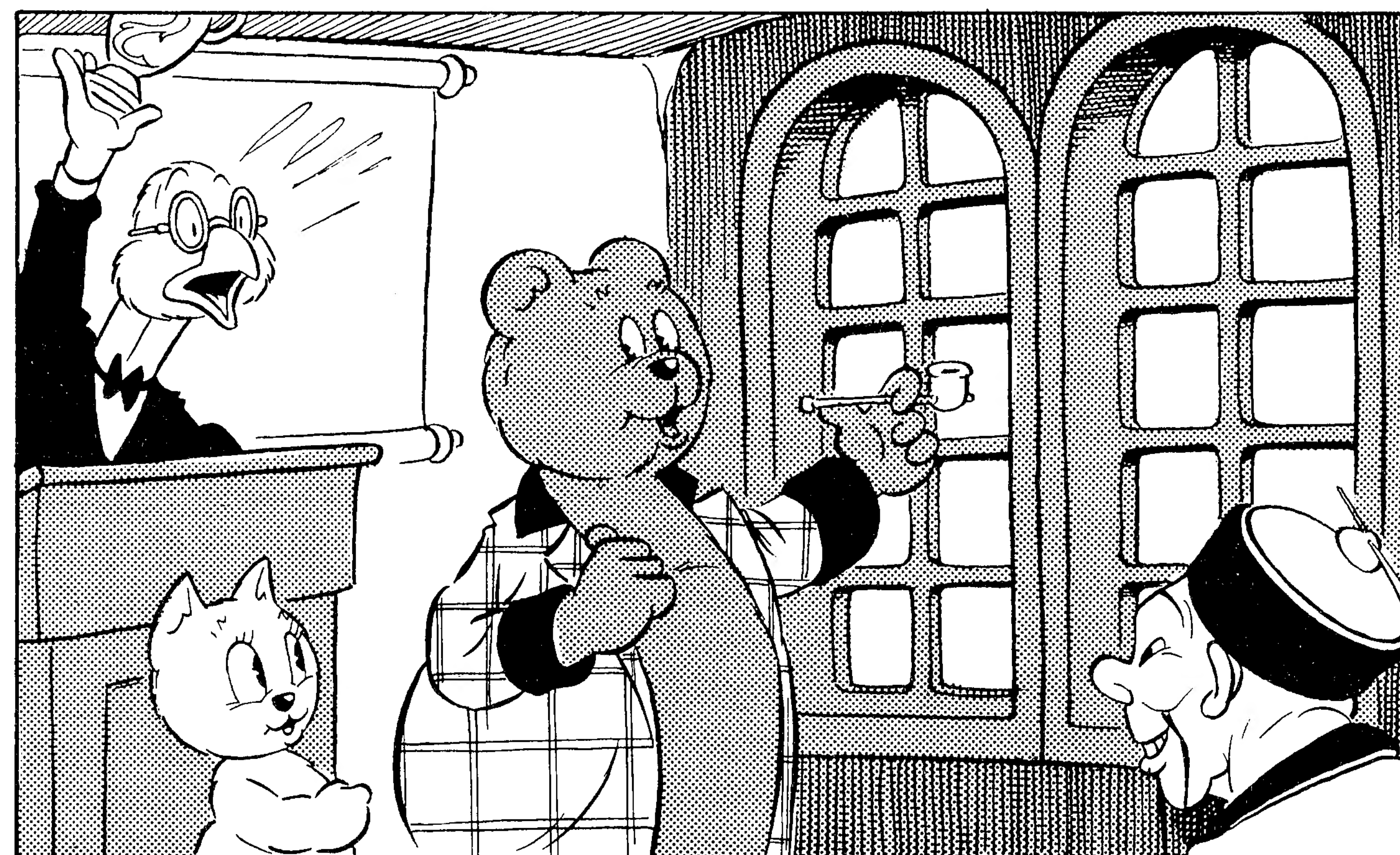
Hij wees op een foto van een waaier, waaronder een lang artikel afgedrukt was. 'De oudste waaier van de wereld wordt morgen publiek verkocht,' stond er met grote letters boven.
'Die waaier moet ik hebben, jonge vriend!' zei heer Bommel. 'Er staat bij, dat het de waaier van de eerste Chinese keizer is geweest! Dat is iets voor mijn verzameling! We gaan naar die verkoping, Tom Poes!'

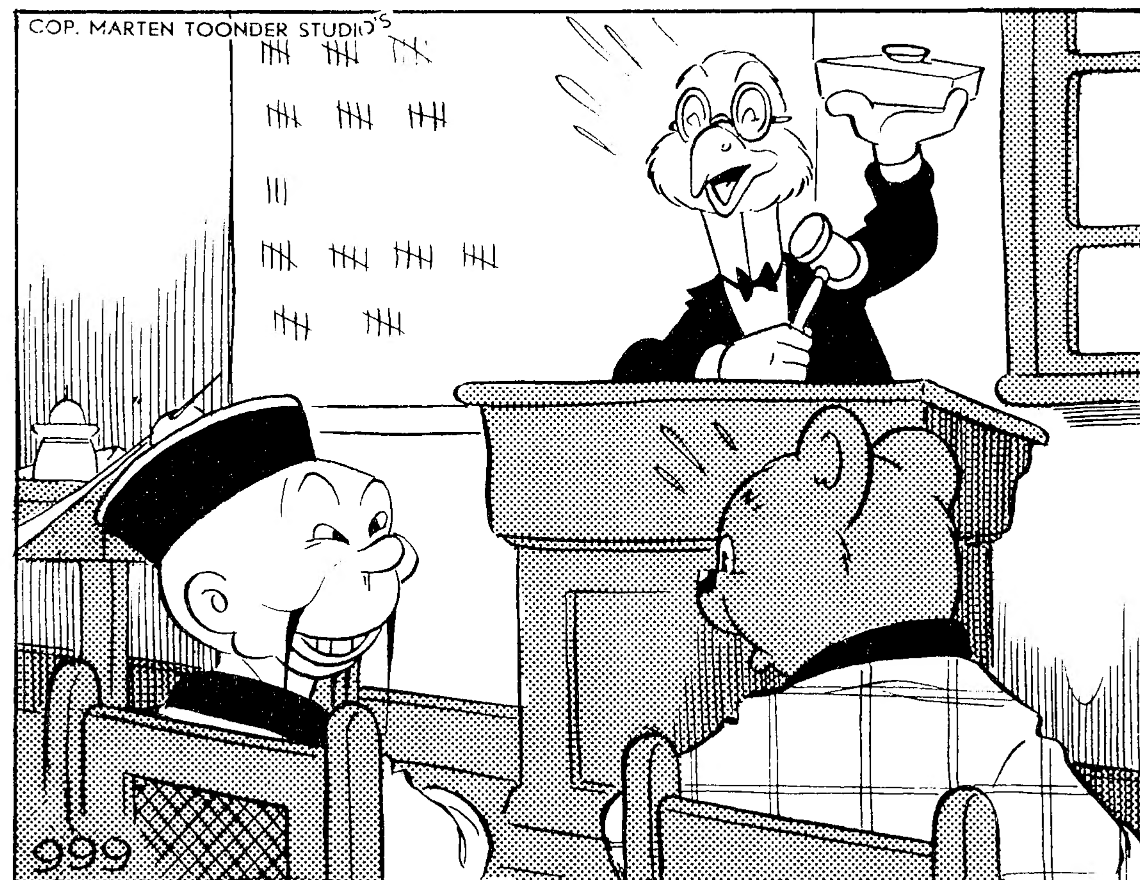
De volgende dag gingen heer Bommel en Tom Poes dus naar het gebouw waar de waaier verkocht zou worden.
'Het gaat er nu maar om, wie er het meeste wil betalen voor dat oude ding,' zei heer Ollie. 'Ik hoop, dat er niet te veel liefhebbers zijn. Dat zou het maar duur maken.'
'Ik denk niet, dat er veel zullen komen,' zei Tom Poes.
'Wie wil er nu zo'n oude waaier hebben? Wat gaat u er eigenlijk mee doen? U hebt het toch niet zo warm, dat u zoiets nodig hebt?'
'Jij begrijpt het niet,' zei heer Bommel waardig. 'Alleen lieden van stand begrijpen de waarde van iets, dat aan een keizer heeft toebehoord. Je zult zien, dat het wèl vol is.' Maar Tom Poes kreeg gelijk. Toen ze het verkooplokaal binnenkwamen, zat daar maar één liefhebber en het was gemakkelijk te zien, dat dat een Chinees was...

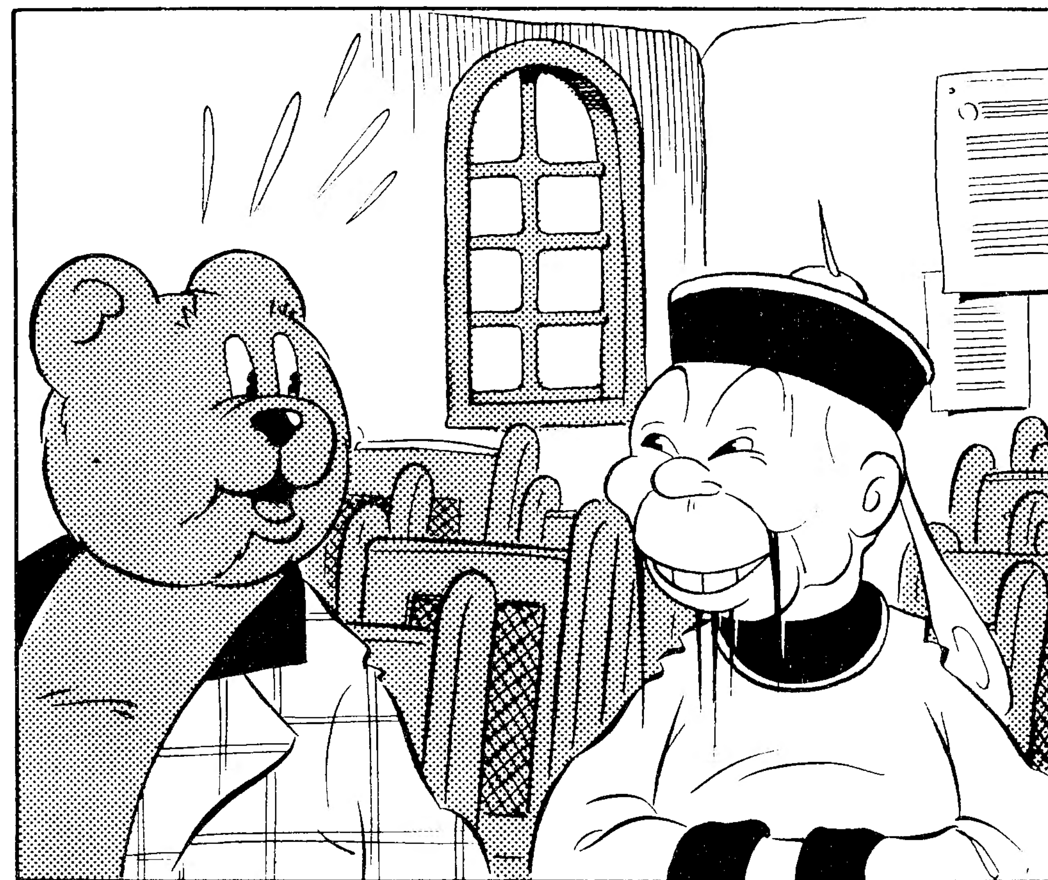
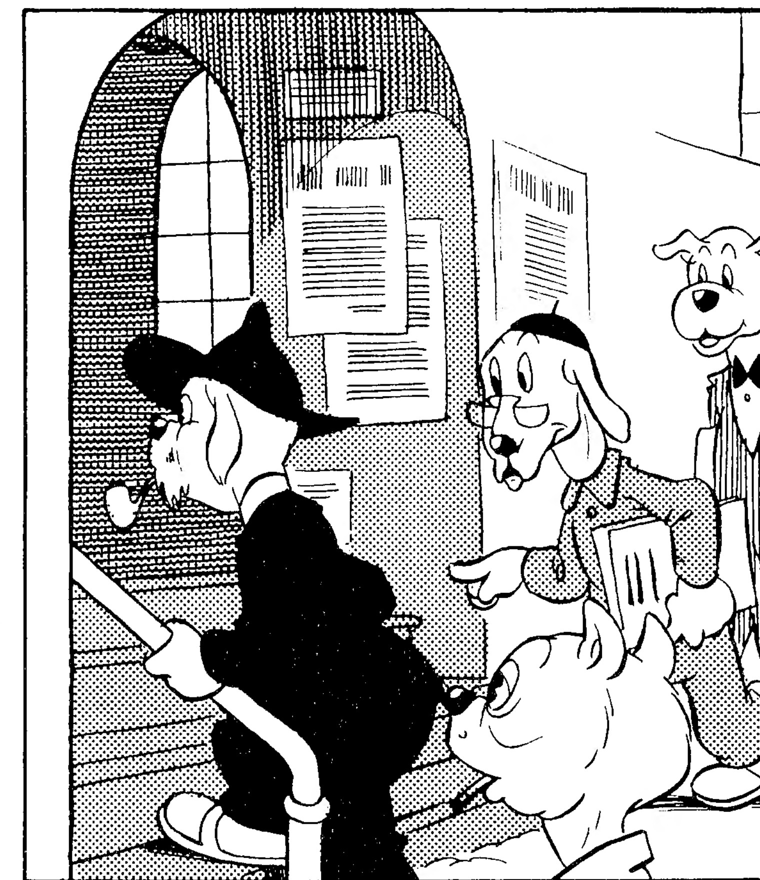

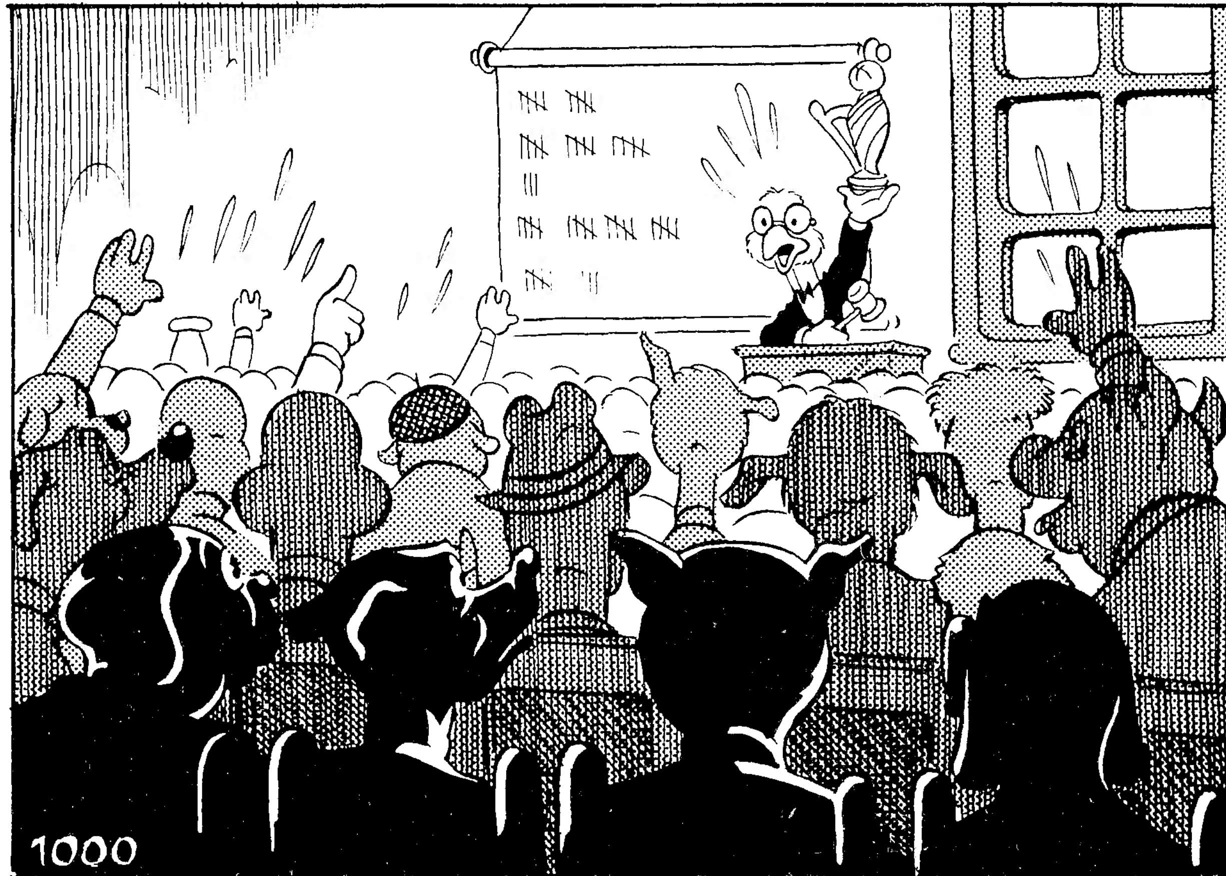

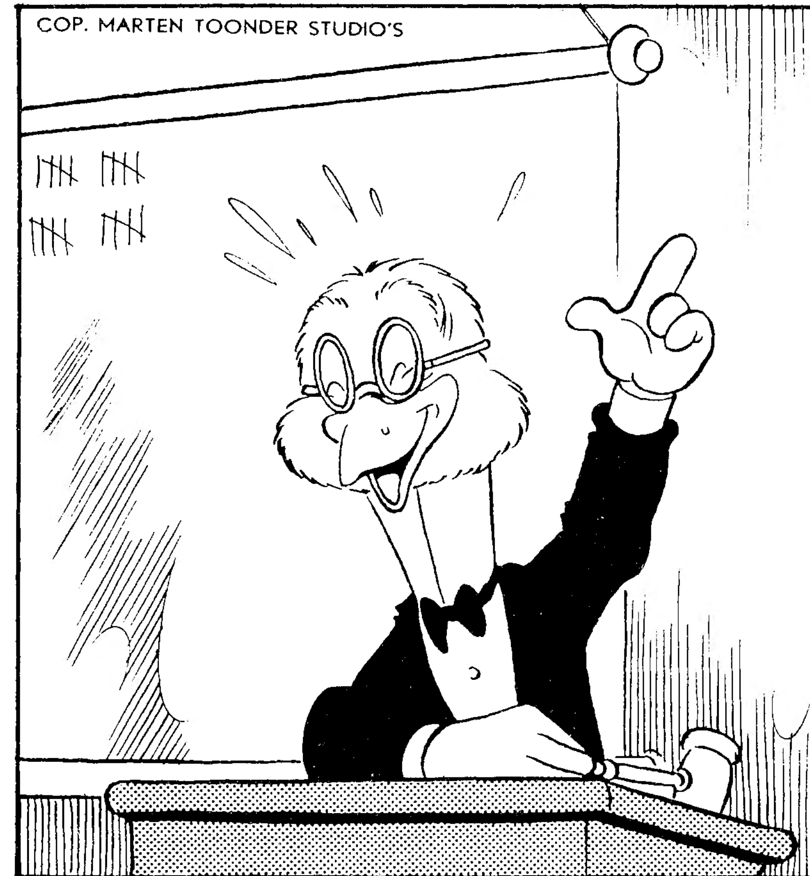
Net toen heer Ollie en Tom Poes binnenkwamen, begon de man, die de verkoping leidde, aan het eerste stuk.
'Een prachtige vaas uit de Ping-Ping-periode!' riep hij.
'Echt aardewerk, met kunstige machinale beschildering! Wie biedt er wat voor? Wie?'
'Ik niet, goede vriend,' zei heer Bommel. 'Die vaas is niets voor een heer van stand, wat jij, Tom Poes? Laten wij ons op een paar van deze ongemakkelijke stoelen neerzetten en wachten totdat die heer de waaier gaat verkopen! Die waaier moet ik hebben, daar gaat niets van af! Niets dan die waaier!'
'Pé!' zei de vreemdeling, die een Chinees was. 'Pé... Zon gaat niet onder in Oosten, waaier gaat niet open in Westen! Waaier gaat naar Lijn-Oh-Li en Lijn-Oh-Li gaat naar Oosten!'

Heer Bommel ging naast de Chinees zitten en keek hem verbaasd aan. 'Ik weet niet, wat u bedoelt, edele heer!' zei heer Ollie, 'maar ik veronderstel, dat u die waaier kopen wilt! Dat kan niet gebeuren, omdat ik toevallig zelf die waaier wil hebben! Laten wij als heren dit geval regelen en niet tegen elkaar op gaan bieden. Eh... mijn naam is Bommel, aangenaam!'
'De aangenaamheid is voor mij, nietige worm!' zei de Chinees. 'Mij koestert zich in machtige stralen van uw grootheid. Grote eer voor Lijn-Oh-Li te mogen zitten in uw schaduw! Maar waaier voor mij! Mij kopen die waaier!'
Intussen begon het drukker te worden. Het scheen dat de kopers pas begonnen te komen nu de waaier haast aan de beurt was om verkocht te worden.

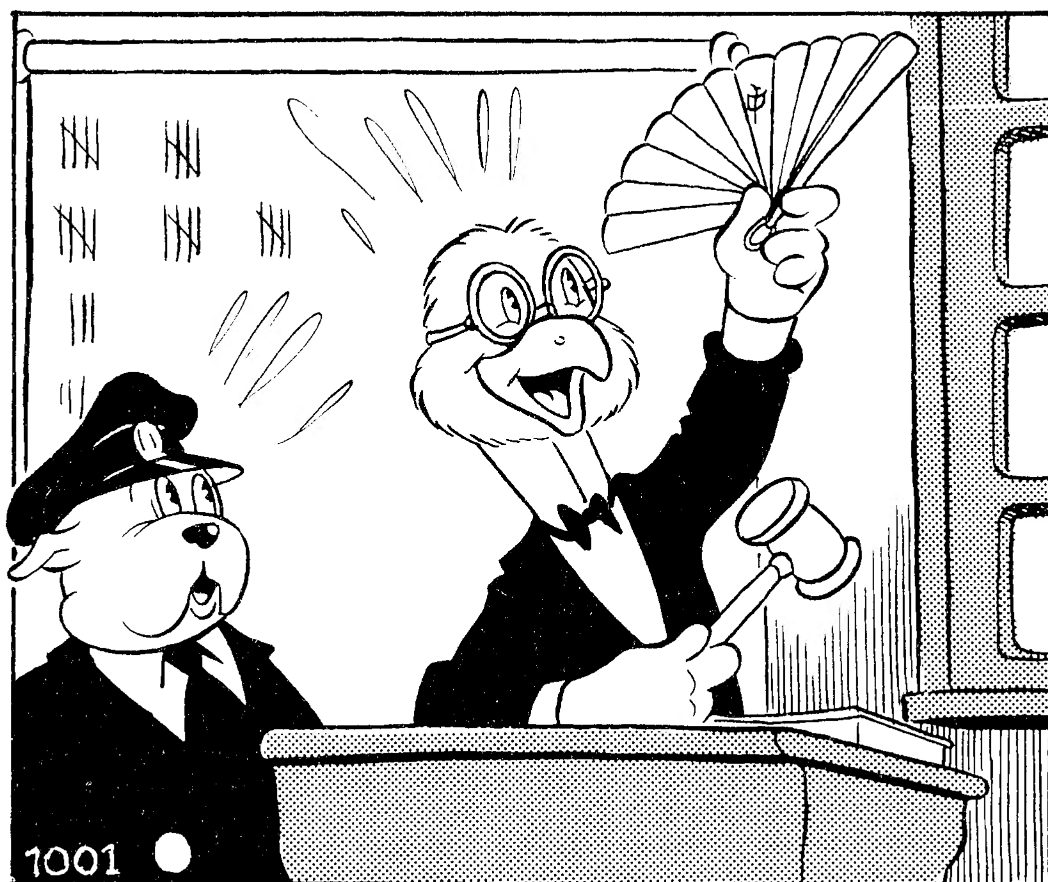

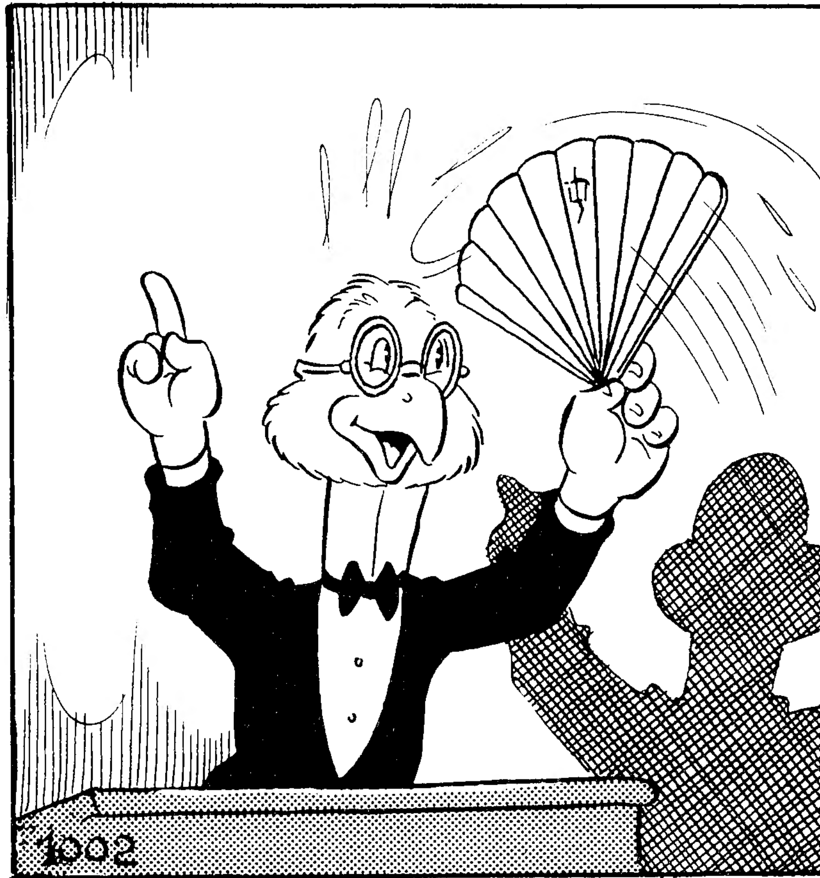
Toen de verkoping een halfuurtje aan de gang was, begon het al aardig vol te worden en na een uur was het zelfs stampvol. Dat kwam natuurlijk, omdat die dingen, die er verkocht werden, steeds waardevoller waren en omdat het nu niet lang meer duren zou, voordat de waaier aan bod kwam.
Heer Bommel en Tom Poes zaten naast de Chinees en wachtten af, terwijl de menigte om hen heen schreeuwde en riep.

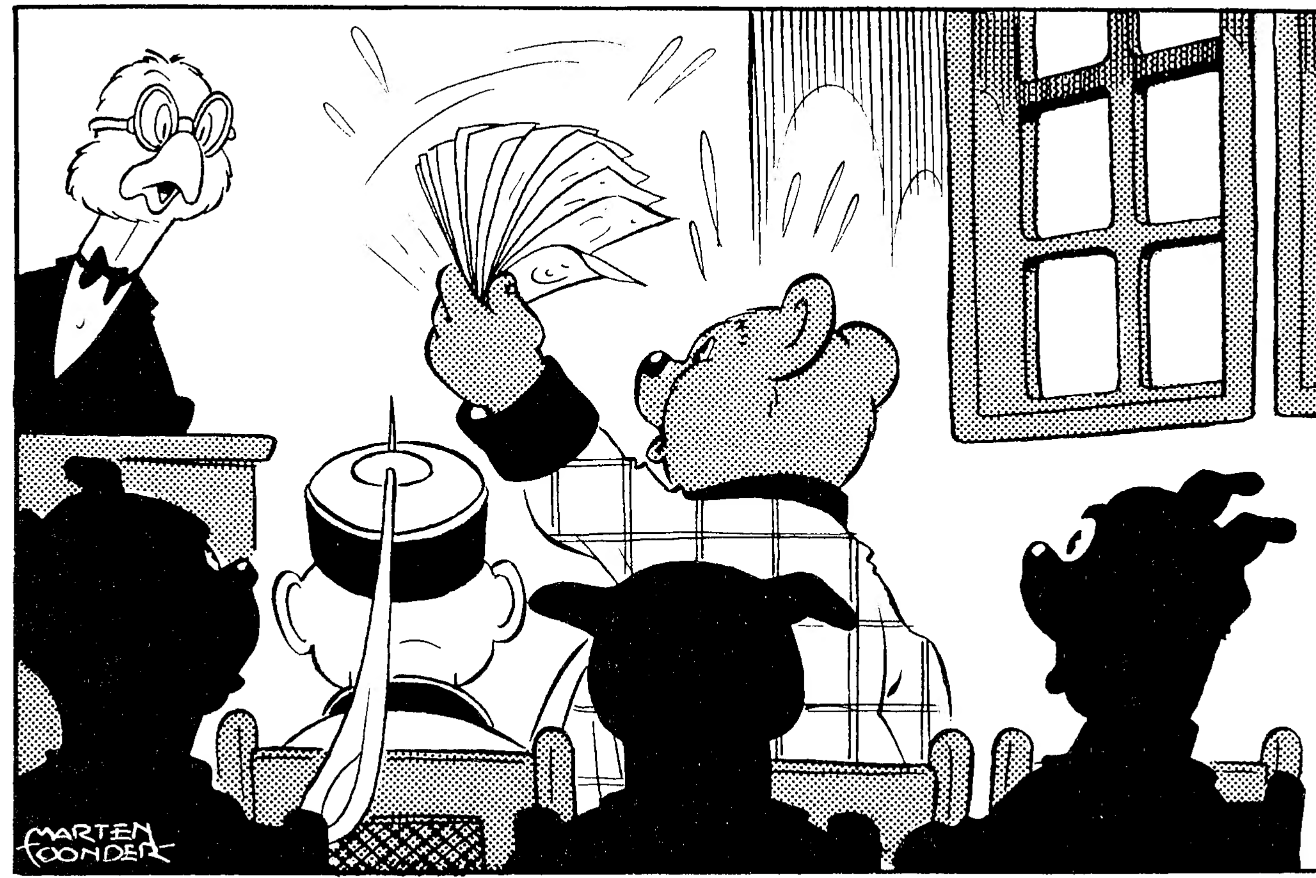
'Een ogenblikje!' riep de man, die de verkoping leidde.
'Nu komt er iets zeer speciaals! Iets extra-bijzonders! Iets zeldzaams! De waaier van keizer Li-Tao-Tau, die tienduizend jaar geleden leefde!
Geef dat doosje eens hier, wachter!'
Nu begint het pas! dacht Tom Poes.

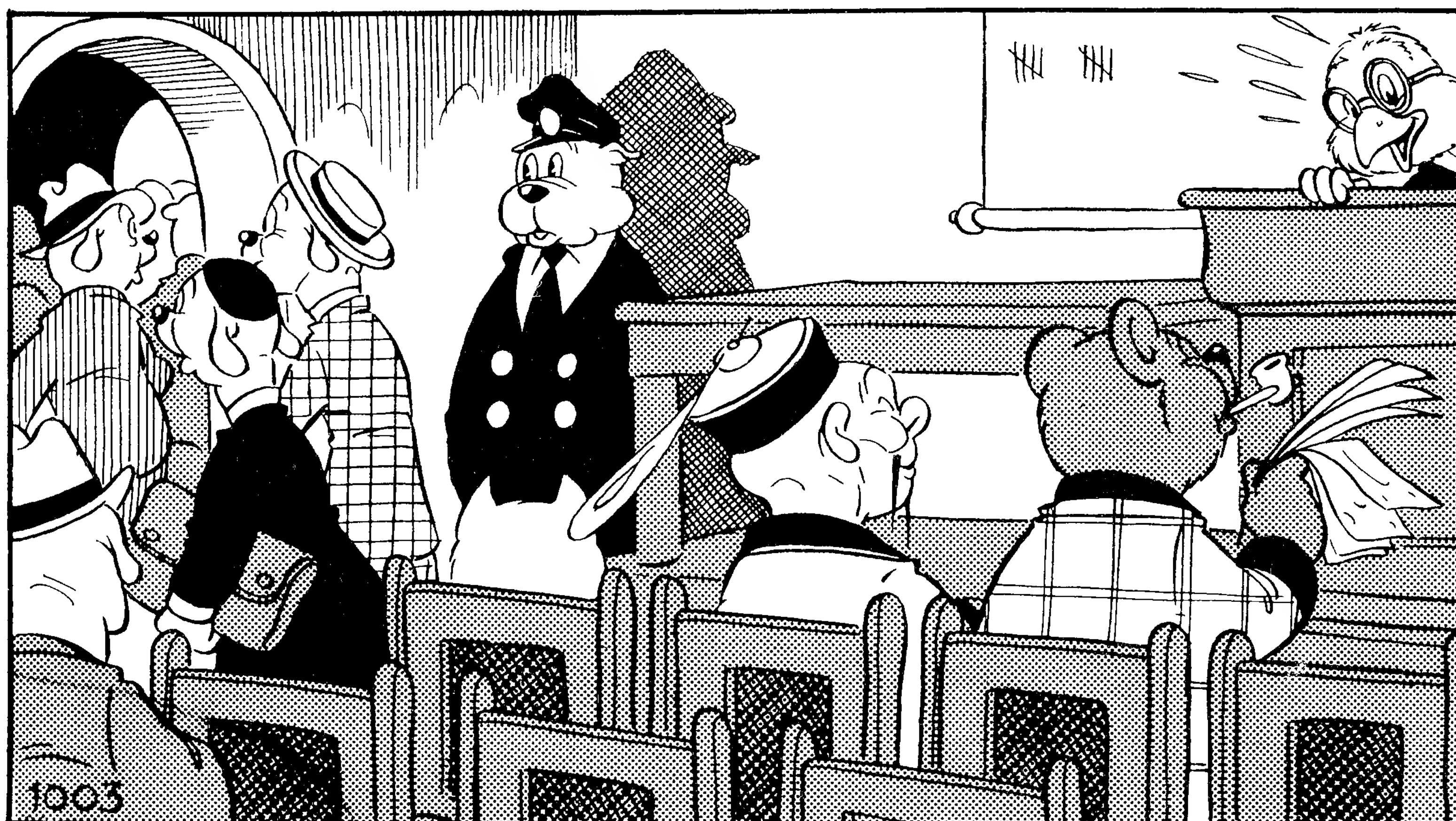
De heer, die de verkoping leidde, maakte de doos open en haalde er een héél oude waaier uit, die hij met een eerbiedige glimlach omhoog stak.
'De waaier van keizer Li-Tao-Tau!' riep hij. 'Wie biedt er wat voor?'
Nu, toen werd het een herrie van belang in de zaal. Er werd geschreeuwd en gebruld tot de wanden trilden en het was heel moeilijk om te horen welke prijzen er geboden werden. Maar de heer met de waaier kende zijn vak; hij had dat vaker bij de hand gehad.
'Zeven duizend florijnen!' riep hij. 'Wie biedt er meer? Zevenduizend vijfhonderd! Goed zo! Wie meer? Achtduizend! Achtduizend is er geboden! Vooruit!'
Zo ging dat maar door en de enigen die niets zeiden waren heer Bommel en de Chinees Lijn-Oh-Li.

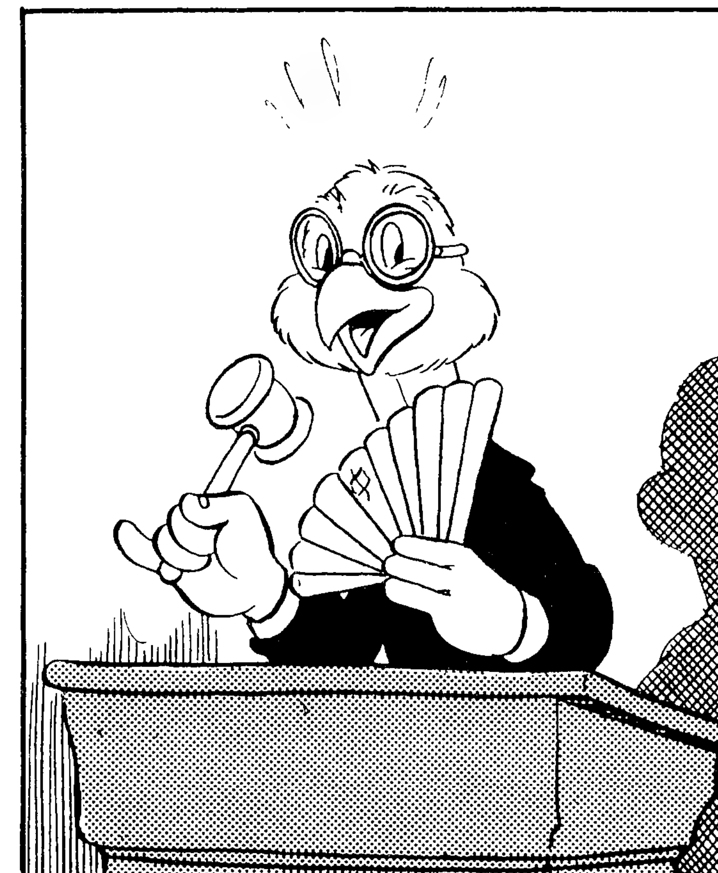

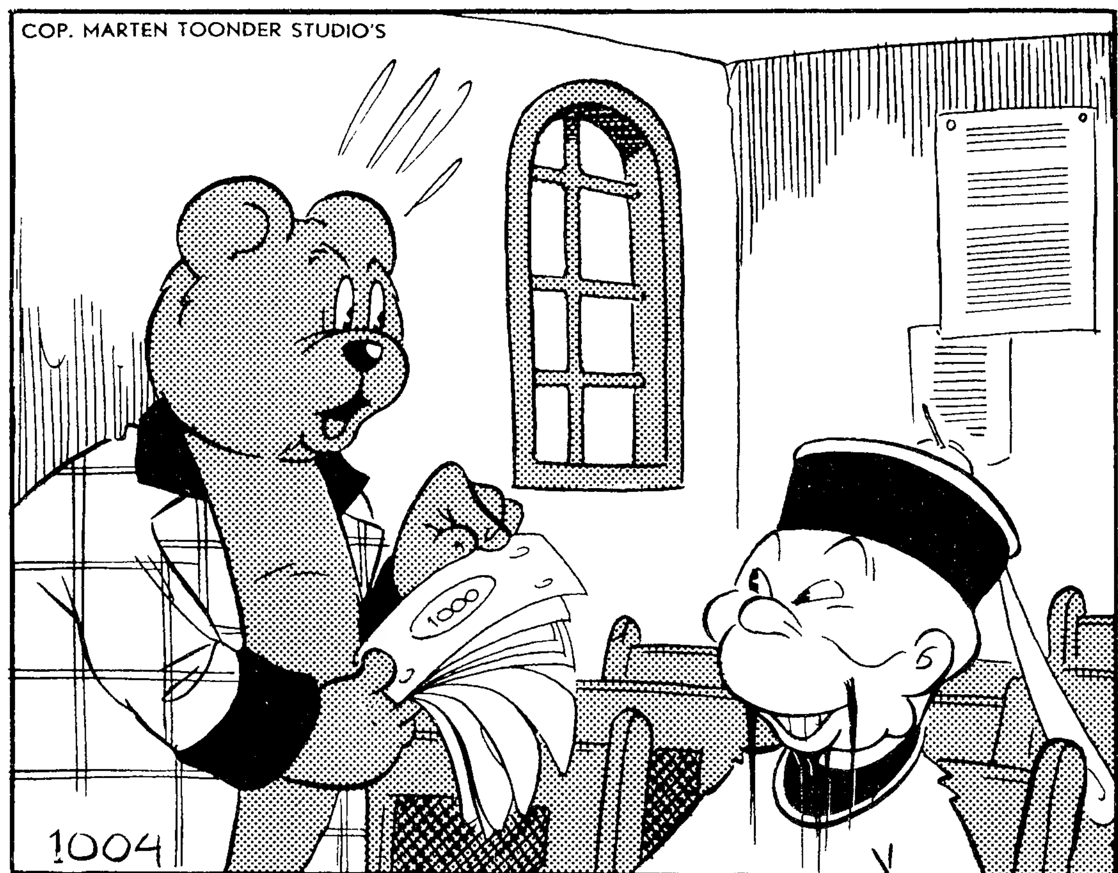

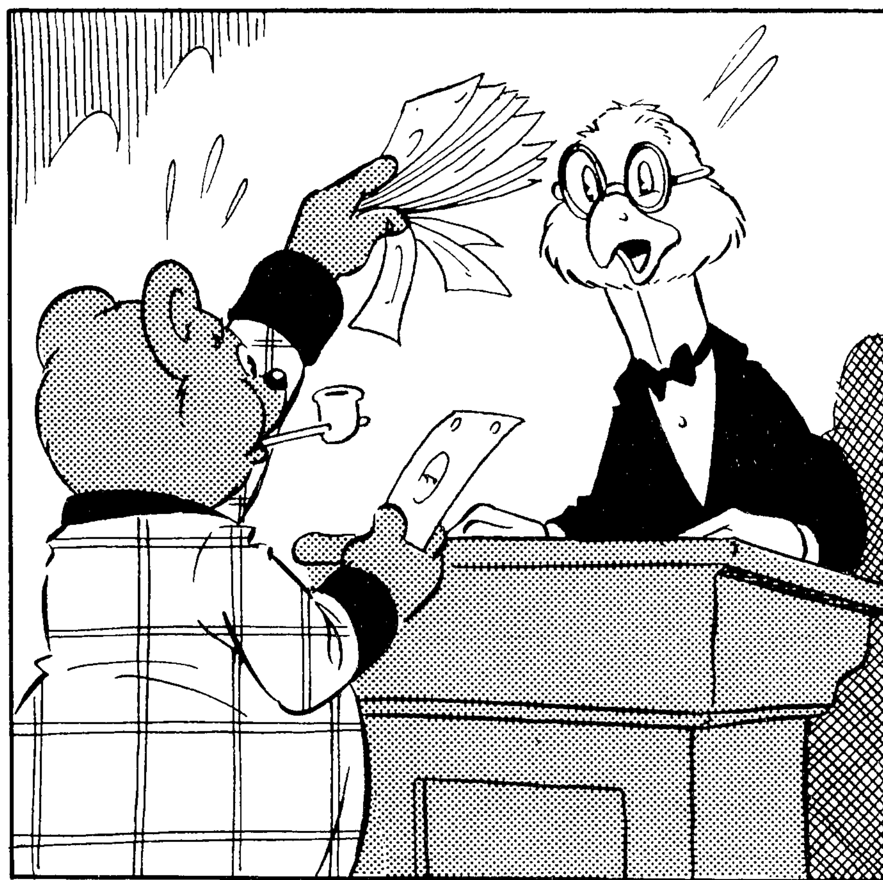
'Goed zo!' riep de heer die de verkoping leidde.
'Tienduizend florijnen! Wie meer? Tienduizend vijfhonderd? Prachtig! Wie zei daar dertienduizend? U, mijnheer? Uitstekend! Wie biedt er meer dan dertienduizend florijnen?' Toen stond de heer Bommel langzaam op en haalde een bundel banknoten uit zijn zak.
'Twintigduizend!' riep hij. 'Ik bied twintigduizend florijnen, edele heer! En omdat er wel niemand zal zijn die meer biedt, is de waaier dus nu van mij!'
Nu, het leek er werkelijk op, dat heer Ollie gelijk had. Het werd ten minste doodstil in de zaal en er was niemand die opstond om meer te bieden.
'Hier is het geld!' zei heer Bommel trots. 'Wilt u die waaier voor mij inpakken?'

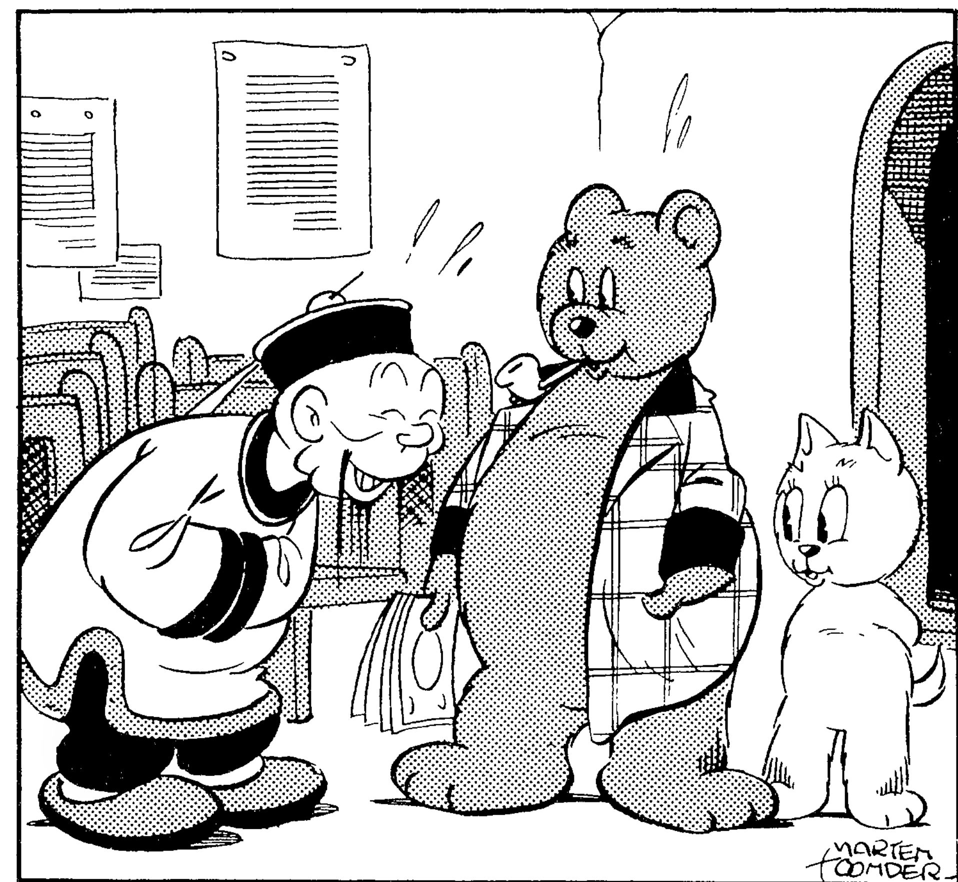

Alle bezoekers van de verkoping gingen zo langzamerhand weg. Het scheen, dat niemand zin had om meer dan twintigduizend florijnen voor een oude waaier te betalen, al was ze dan ook nog zo kostbaar. Alleen de Chinees Lijn-Oh-Li bleef onverstoorbaar zitten en glimlachte vriendelijk.
'Twintigduizend florijnen!' riep de heer, die de verkoping leidde. Niemand meer? Eenmaal... andermaal... voor de derde...'
'Vraag duizendmaal vergeving voor de oneerbiedige inmenging!' zei Lijn-Oh-Li. 'Ik, onwaardige worm, bied het nietswaardige bedrag van zeven en dertig Ping-Pong en twee Spi!'
'Wel! heb ik ooit!' mompelde heer Bommel...

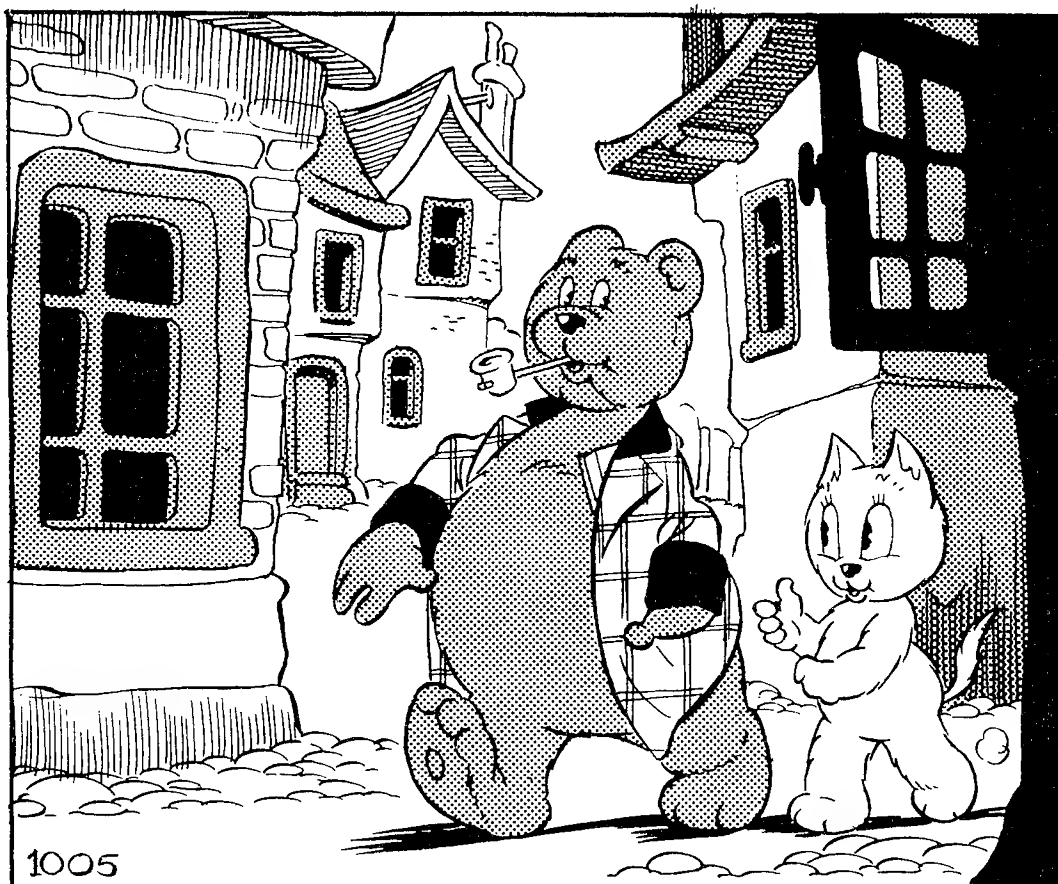

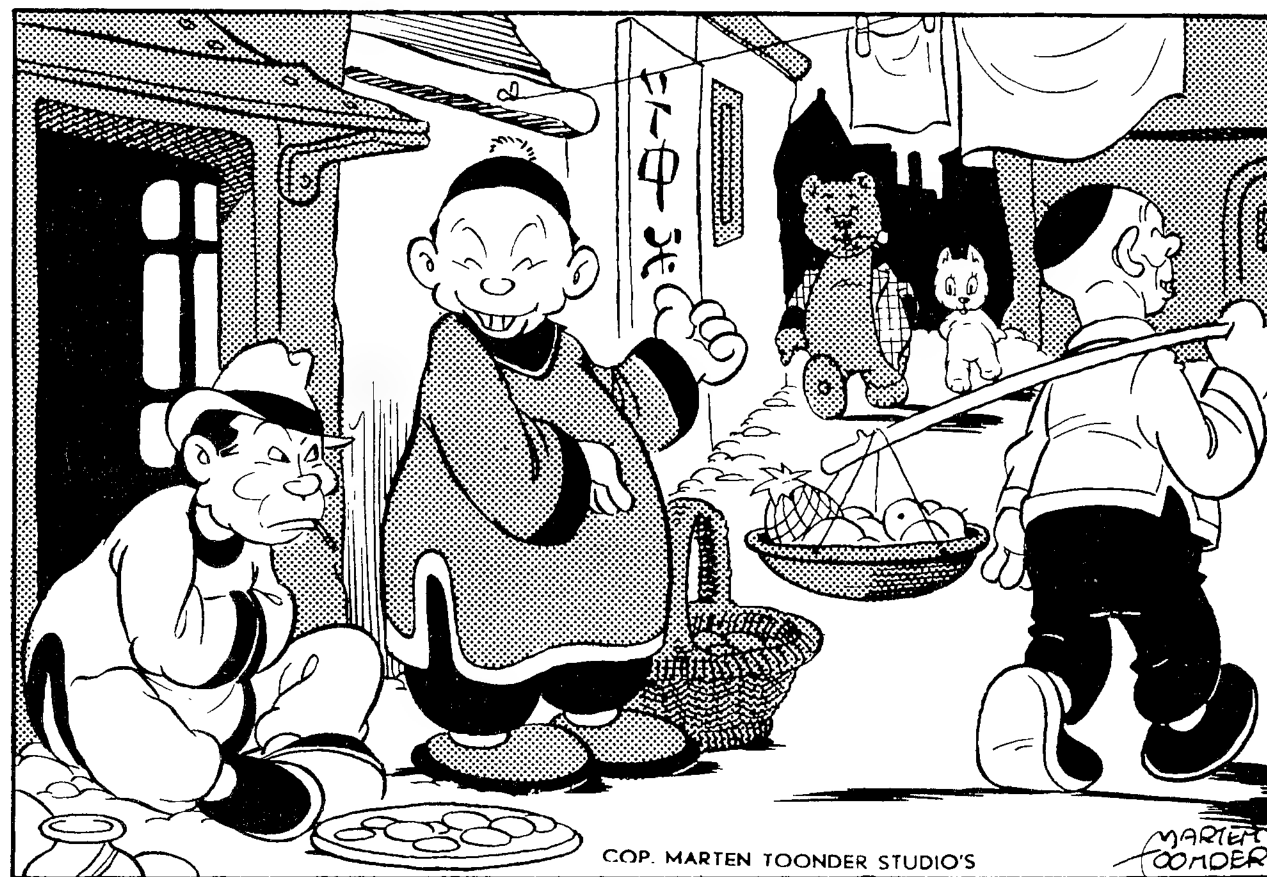

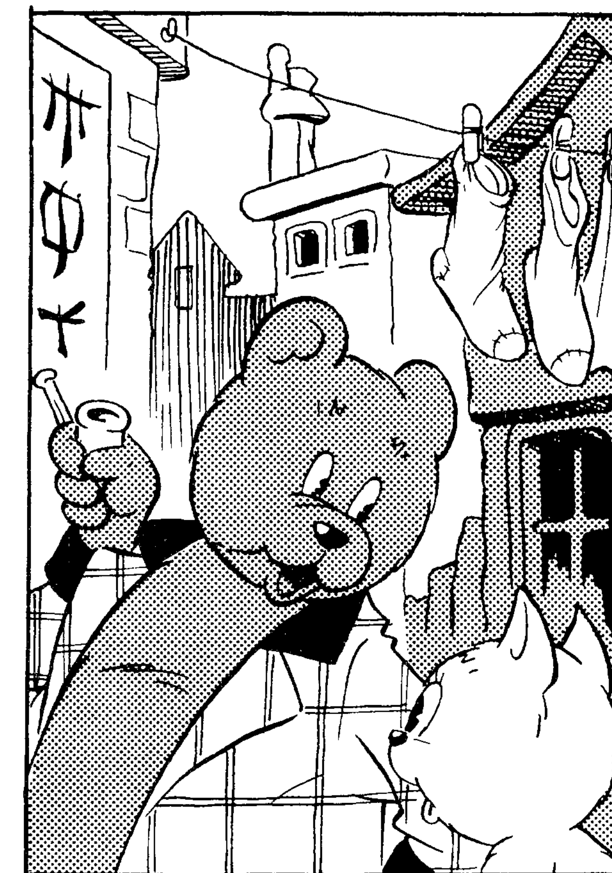

'Zeven en dertig Ping-Pong en twee Spi!' zei heer Bommel. 'Wat betekent dat, heer Lijn? Hoeveel is dat? Is dat soms meer dan mijn twintigduizend florijnen? Betekent dat, dat u meer biedt dan ik?'
'Dat bedrag staat gelijk aan twintigduizend florijnen en twee centen!' zei de heer, die de verkoping leidde. 'Dat is dus meer dan u bood!'

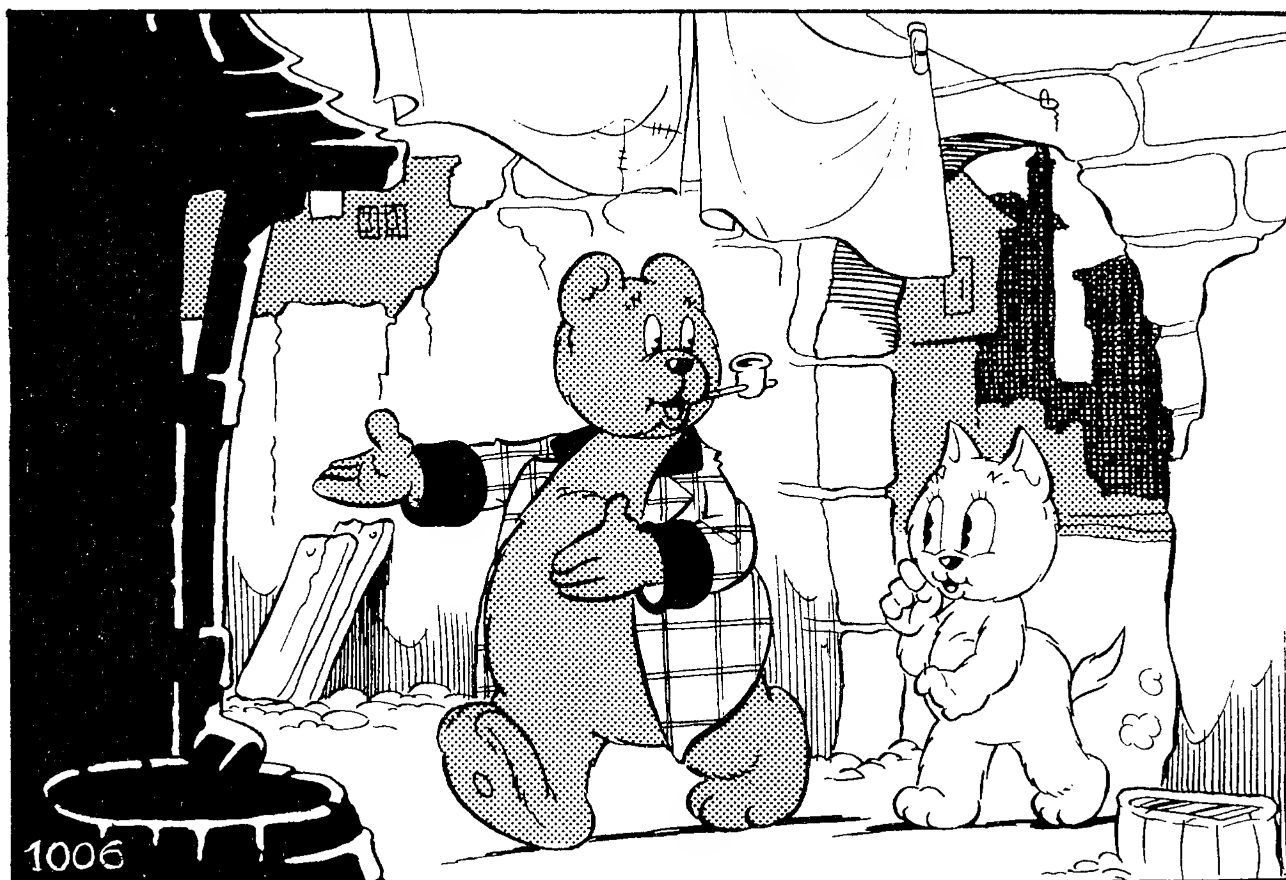
'Ik doe er een florijn bij!' zei heer Bommel. 'Gaat u nog verder, heer Lijn?'
'Het is onmogelijk!' zei Lijn-Oh-Li. 'Dit is mijn gehele nietswaardige familiekapitaal. Vergeef mij mijn onderbreking! Vergun mij, nietige worm, om u te groeten en u geluk te wensen met mijn waaier! Pé!'

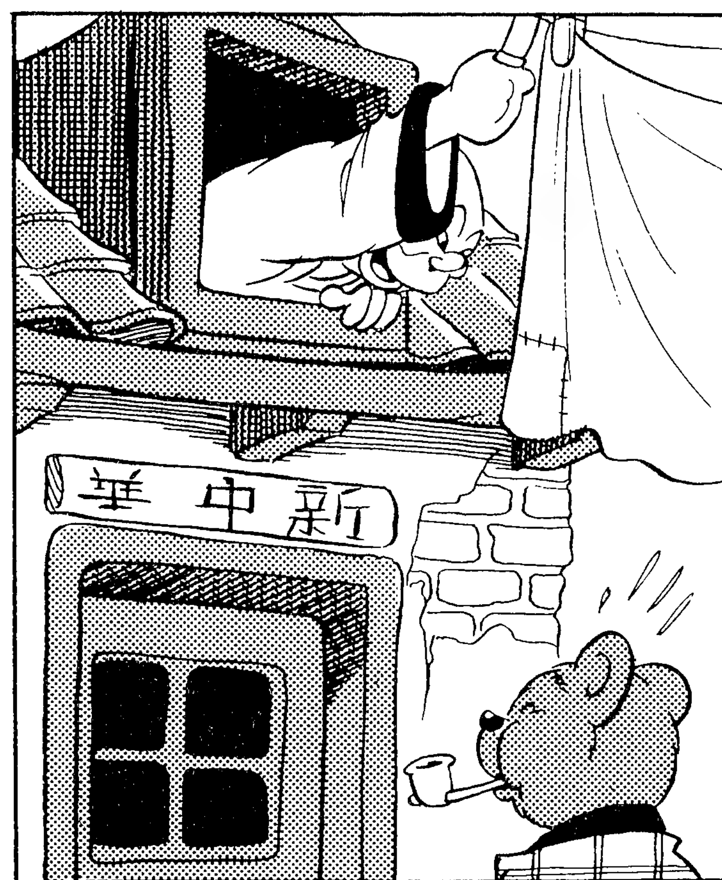

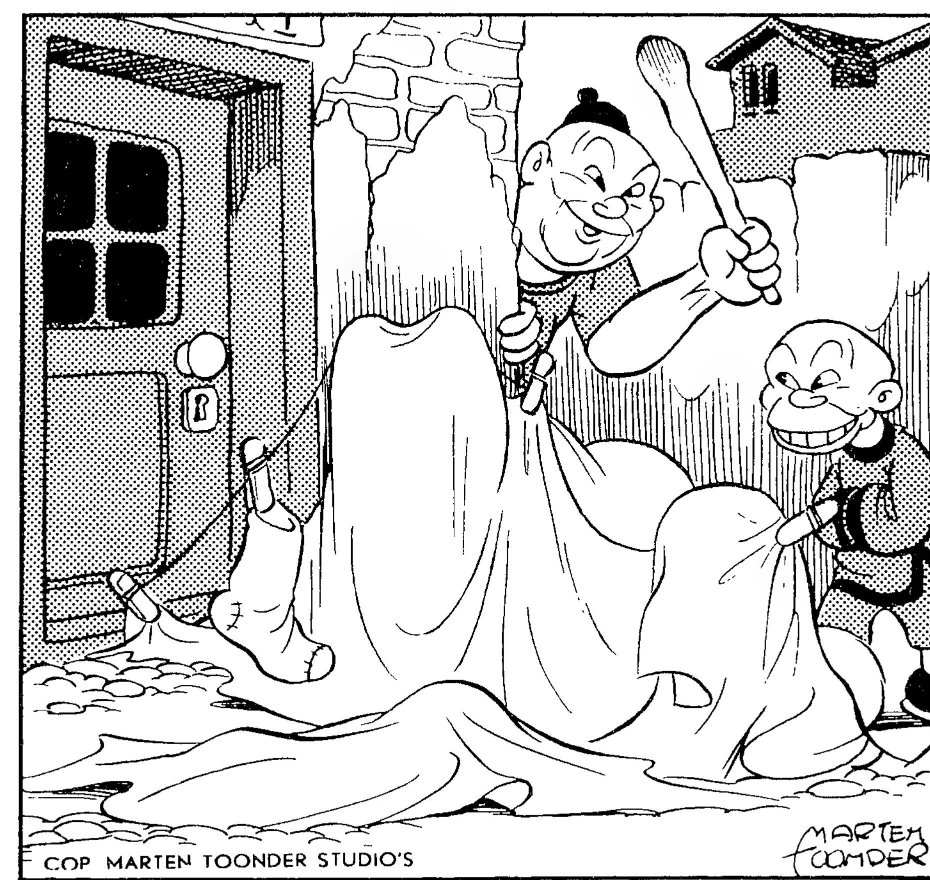

'Komaan, jonge vriend!' sprak heer Bommel toen ze weer buiten liepen, 'laten wij een klein feestmaal houden om mijn overwinning te vieren. Ik ben nu de bezitter van de waaier van de oudste keizer van China en dat is niet mis! Laten we naar een Chinees restaurant gaan en daar een stukje eten! Ik ben dol op haaienvinnetjes en gesuikerde kwalletjes! Kom mee naar de Chinezenbuurt!'
'Zoudt u die waaier niet liever eerst naar huis brengen?' vroeg Tom Poes. 'Dat ding is zoveel waard en die Chinezenbuurt is niet erg veilig!'
'Onzin!' zei heer Bommel. 'Hij zit veilig in mijn binnenzak en een heer weet zijn bezit te verdedigen, als hij een man is!'
'Kijk, hier is het café van Li Smek, hier kun je een Bami Krontjong proeven, zoals je nog nooit gegeten hebt! Kom mee, Tom Poes!'

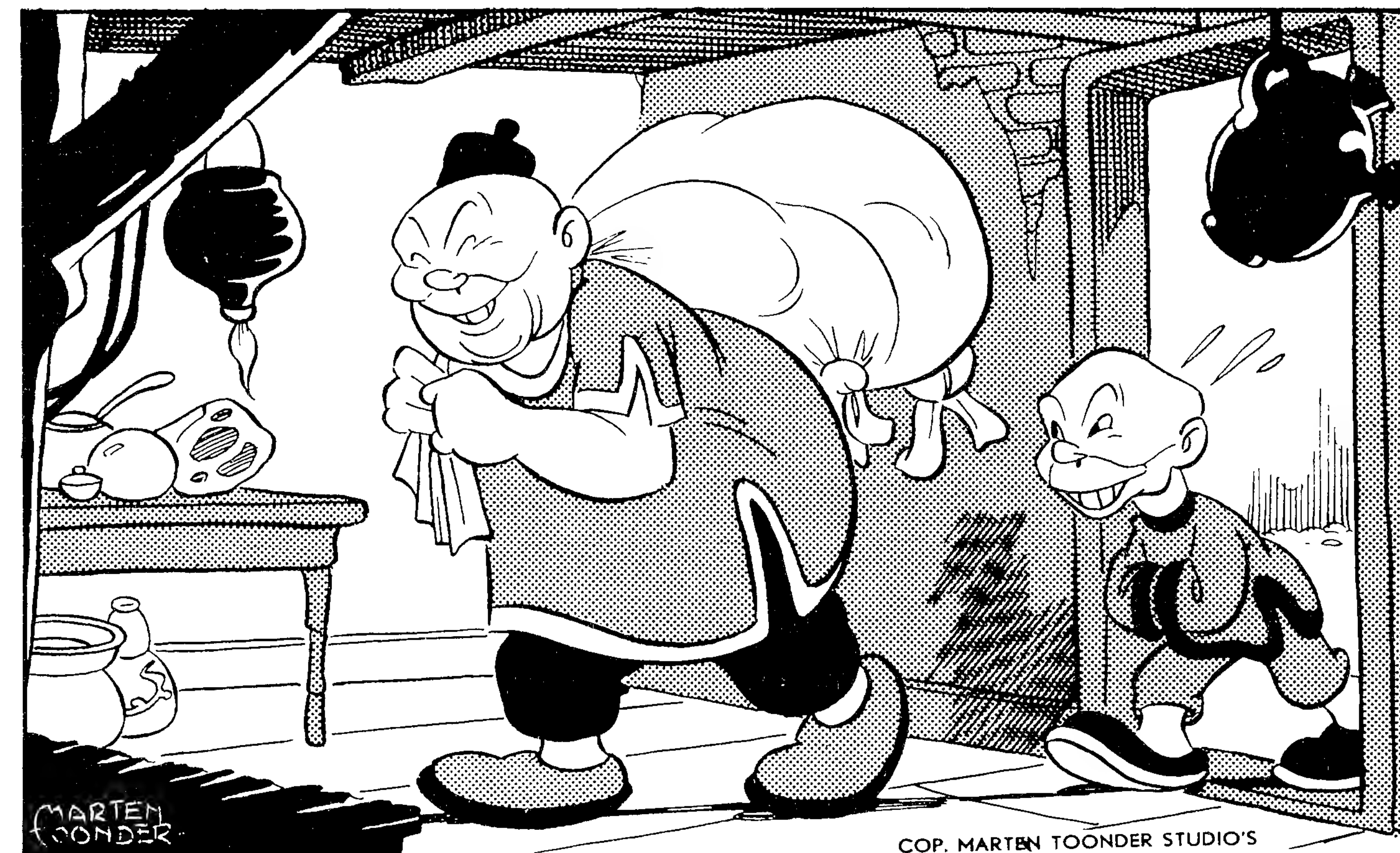

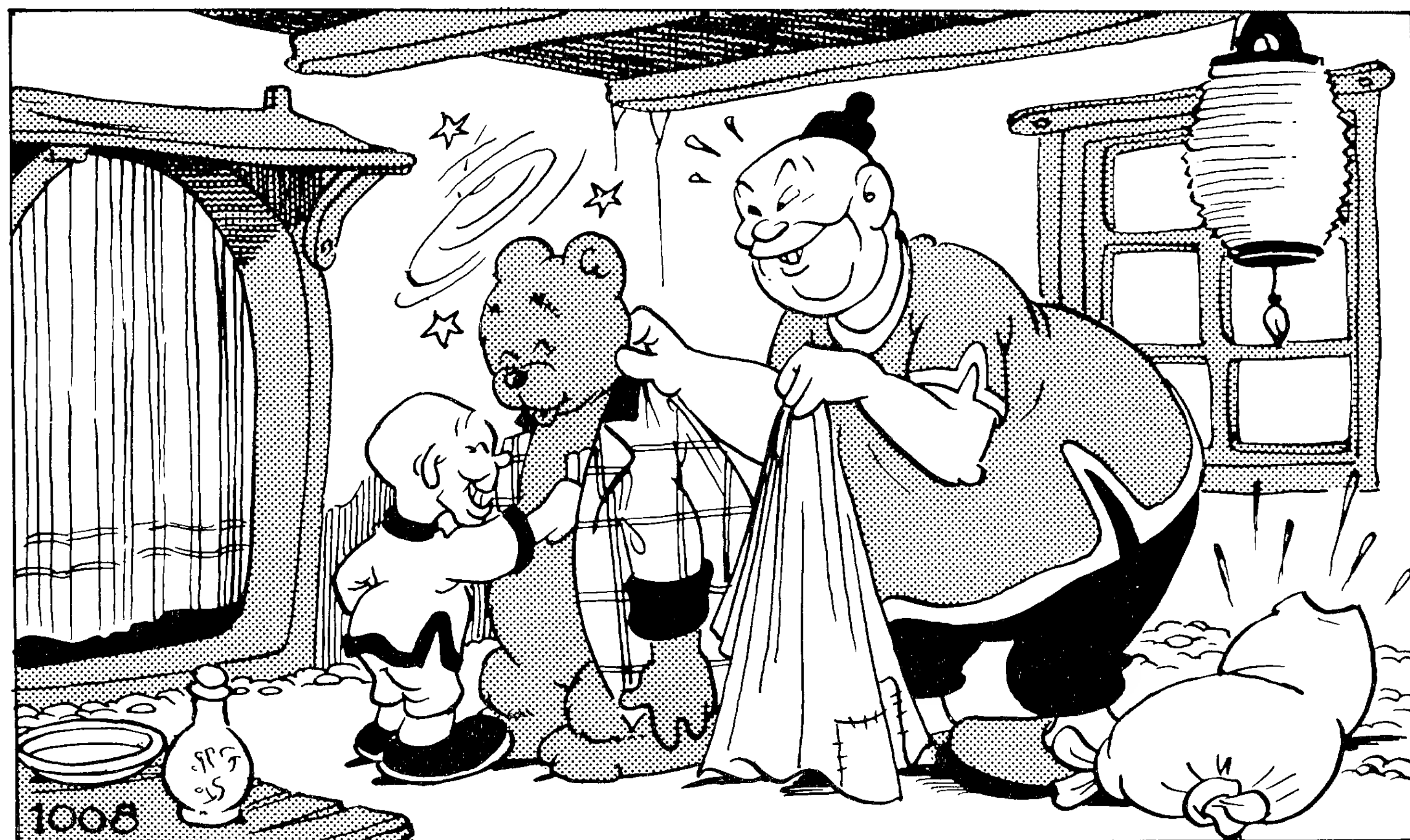

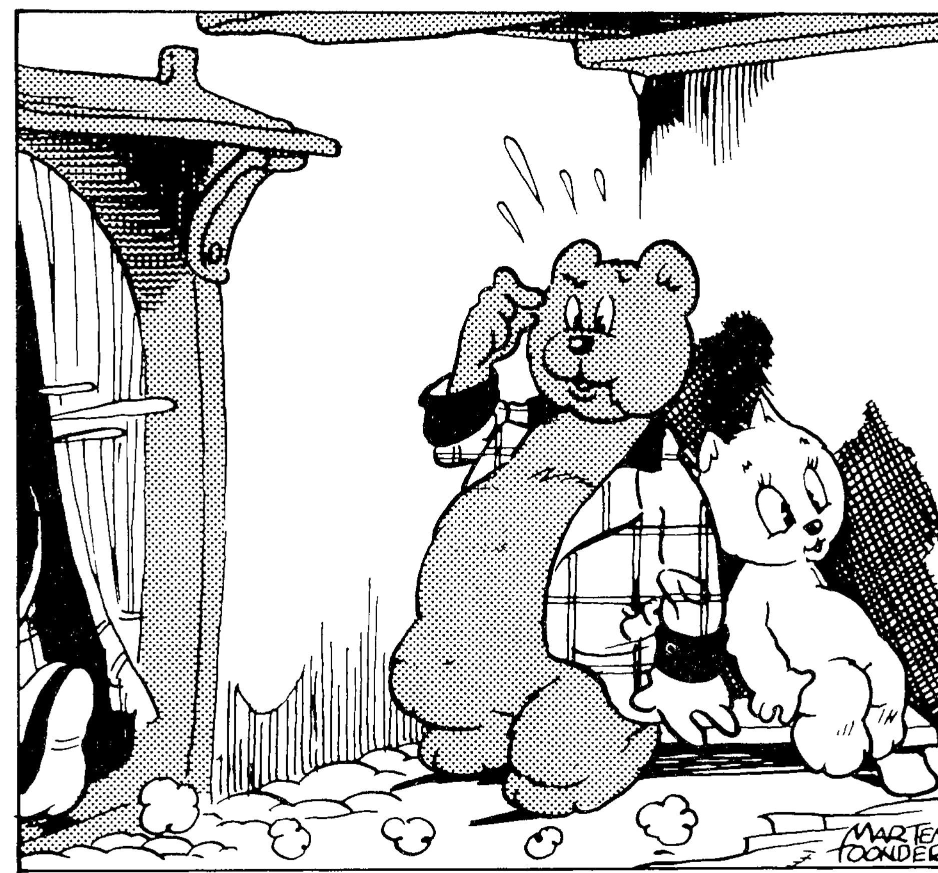
Heer Bommel en Tom Poes gingen onder een laag vervallen poortje door en kwamen op een klein binnenplaatsje, waar allerlei vreemde luchtjes hingen en waar een vuile was te drogen hing.
'Dit is het eethuis van Li Smek!' zei heer Bommel. 'Ruik je de edele geuren, jonge vriend? Loopt het water niet om je tanden? Ah! Ik bespeur gebakken salade! We treffen het! Kom mee naar binnen, Tom Poes! Ik trakteer je op een feestmaal zoals je nog nooit gegeten hebt!' En heer Ollie stapte op de deur af. Maar ze hadden geen van beiden in de gaten, dat er boven hun hoofden een raam open ging en dat een grijnzende Chinees met een groot mes de drooglijn doorsneed waaraan de was te drogen hing. Ze merkten pas iets, toen de natte lakens over hun hoofden vielen en toen was het te laat...

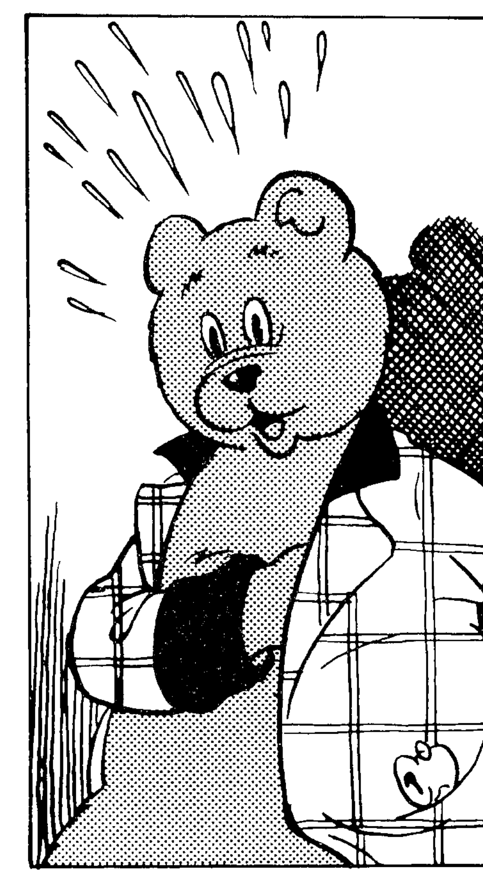

De natte lakens vielen dus over Tom Poes en heer Bommel heen en op hetzelfde moment kwamen om de hoek een paar glimlachende Chinezen kijken.
Dat kijken deden ze niet lang; de grootste en dikste pakte een knuppel en gaf het spartelende laken, waaronder heer Ollie zat, een tik op het hoogste punt: dat was heer Ollie's hoofd. Daarna knoopte hij aan de onderkant vlug en handig de punten aan elkaar, deed hetzelfde met het laken van Tom Poes en gooide daarna het hele vrachtje over zijn schouders. Zo stapte hij, gevolgd door de kleine Chinees, het eethuis van Li Smek binnen en schoof op zijn vilten zolen in de richting van een achterkamertje.
'Hoogmachtige krachtvermogens in bolgebolde armens van grootgegroeide gele broeder!!' meende de kleine bewonderend. 'Baasie zal blij zijn.'

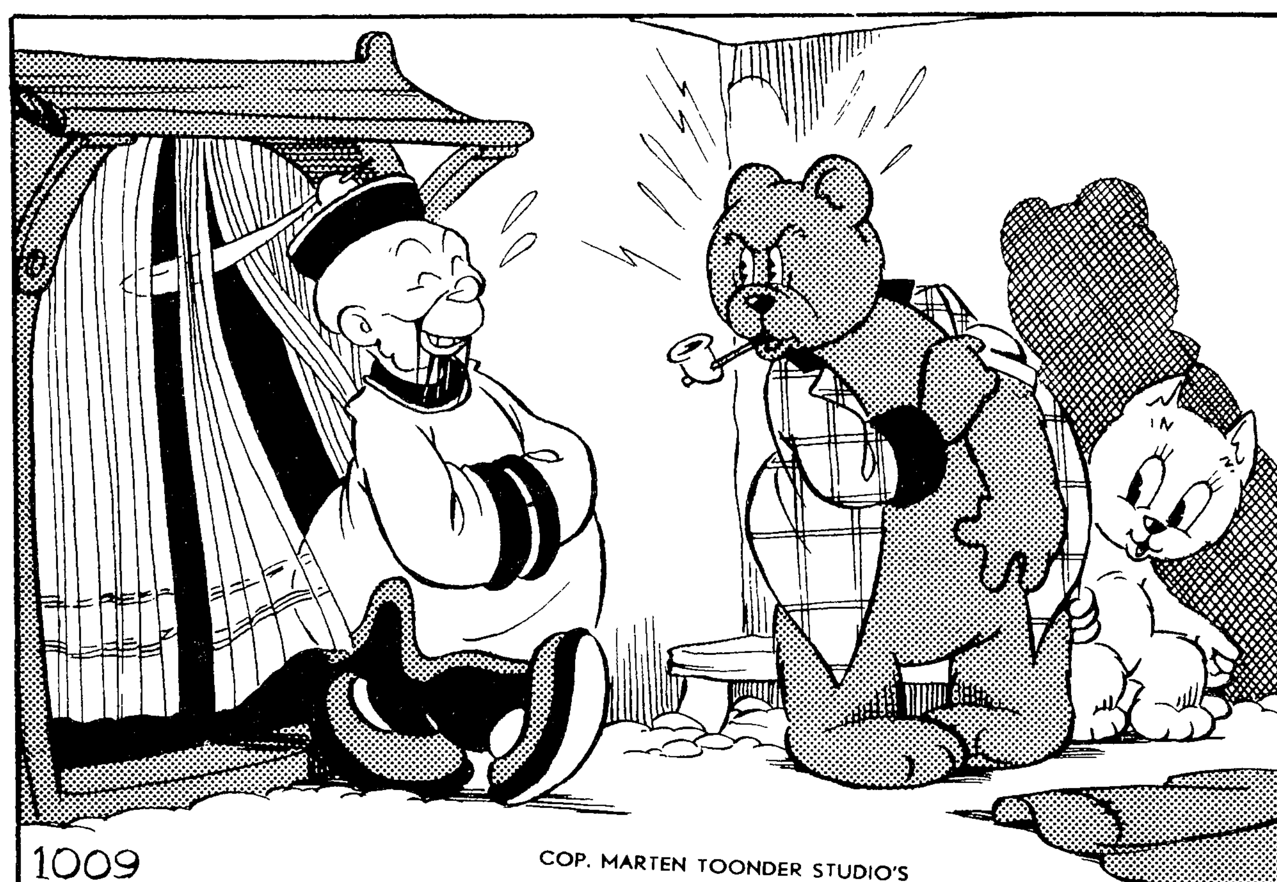

De grootste Chinees legde de dichtgeknoopte lakens netjes op de grond, maakte toen het grootste pakket open en tilde heer Bommel er uit. Nu, heer Ollie was nog steeds niet erg lekker van de klap die hij had gekregen en merkte daardoor ook niet dat de kleinste Chinees zijn kostbare waaier uit zijn binnenzak haalde. Maar toen de beide vreemdelingen verdwenen waren, nadat ze ook Tom Poes hadden uitgepakt, begon heer Bommel langzaam bij te komen.

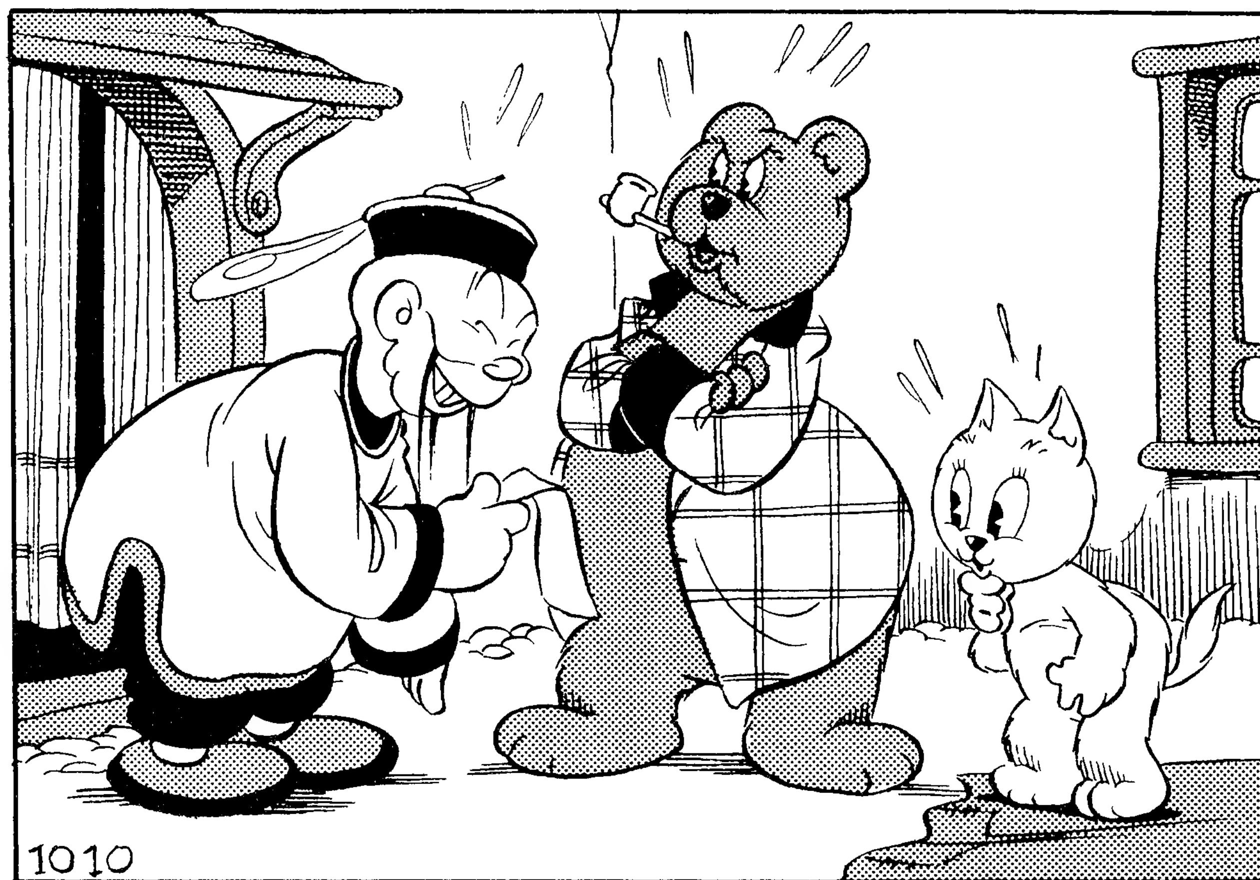
'Waar ben ik??' mompelde hij. 'Wat... Wat is er gebeurd? We wilden gaan eten... juist... Chinees eten... en toen viel de hemel naar beneden... en toen... oef! Ik heb het benauwd! Ik zal mijn waaier een beetje gebruiken! Mijn waaier... waar... w a a r i s m i j n w a a i e r ! ! !'

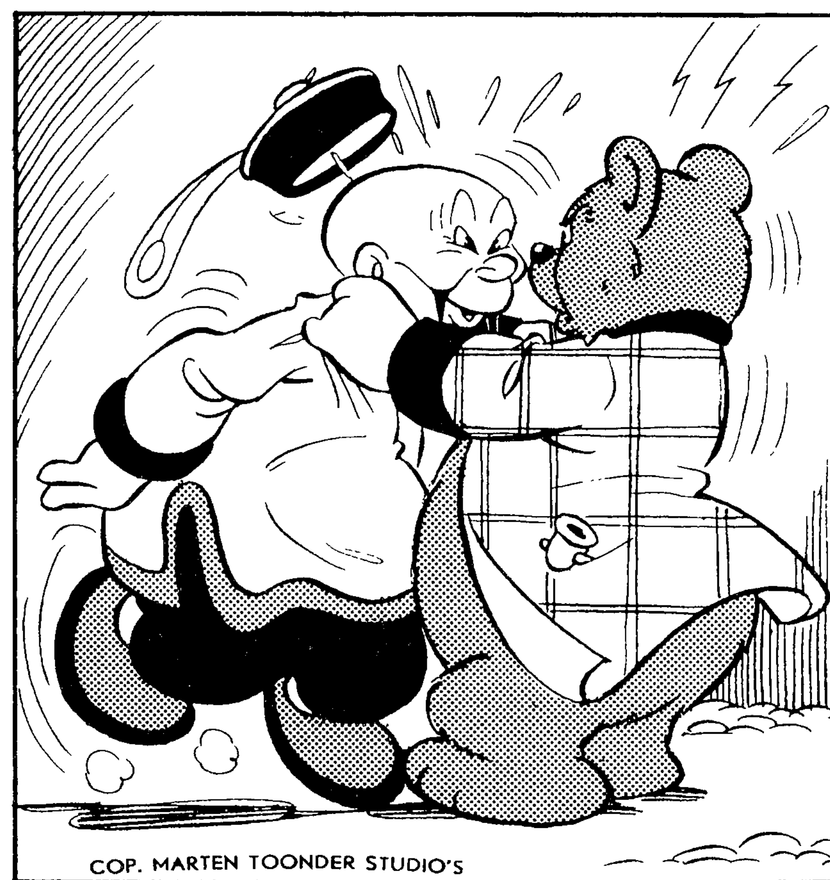

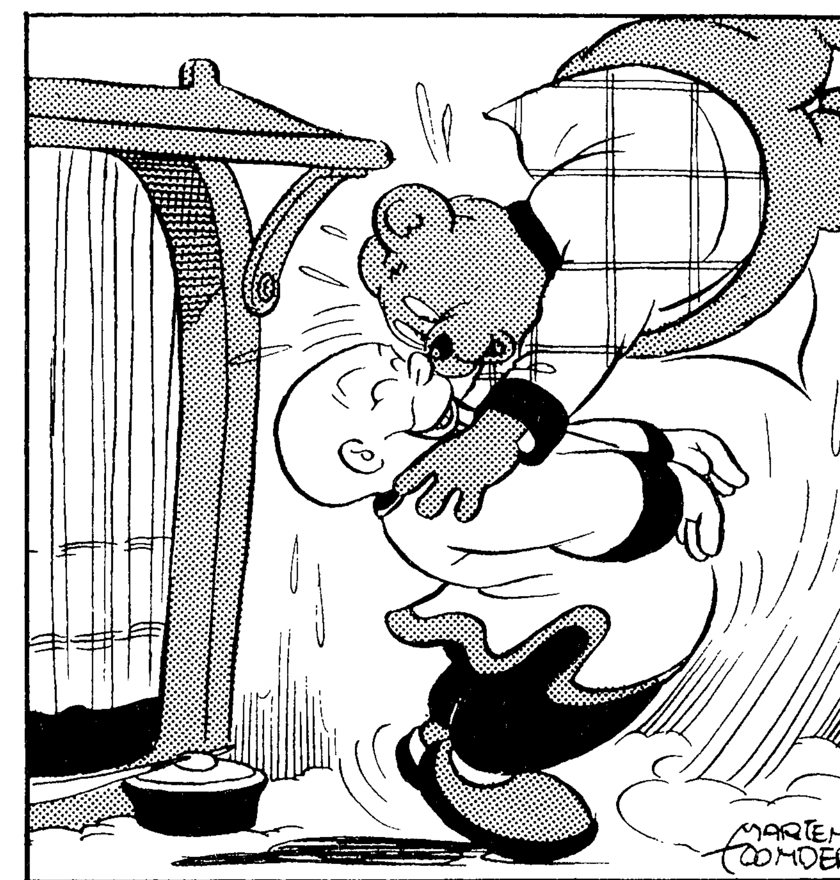

Net op het moment, dat heer Ollie had gemerkt, dat zijn waaier weg was en dat Tom Poes weer een beetje tot zichzelf kwam, ging het rieten gordijntje open en stapte Lijn-Oh-Li naar binnen.
'Zeg eens even!' begon heer Bommel, 'ik heb jou in de gaten, goede vriend! Jij weet, waar mijn waaier is! Jij hebt dit gevalletje in elkaar gezet om mij te kunnen beroven! Waar is mijn waaier?'
'Vraag duizendmaal vergeving, o zon van het Westen!' zei Lijn-Oh-Li, terwijl hij heer Bommel's waaier uit zijn wijde mouw trok.

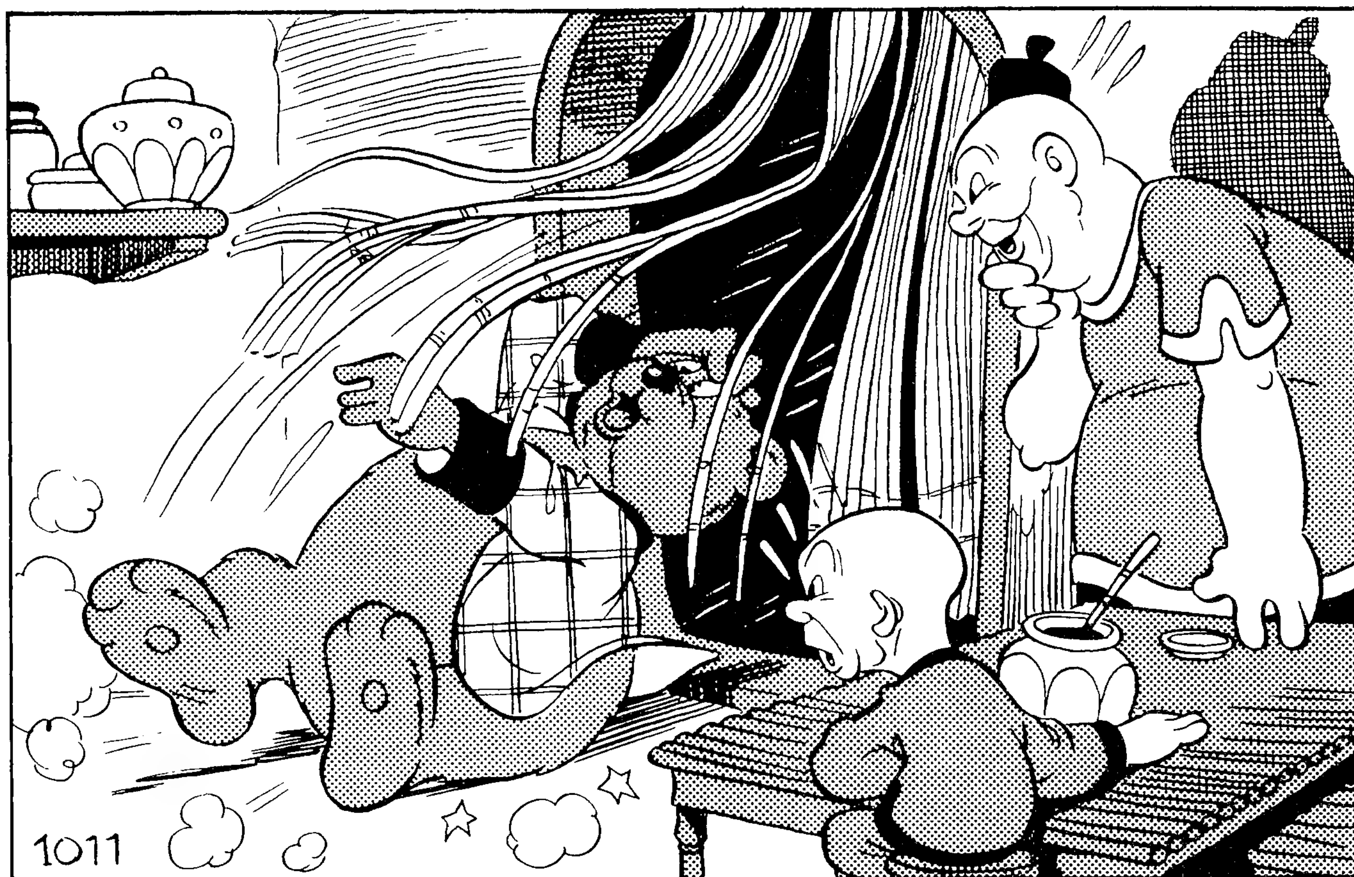
'Vergeef gering insect kleine vrijmoedigheid! Vergun mij, nederige worm, om deze waaier terug te kopen! Aanvaard het nietswaardige bedrag van zeven en dertig Ping-Pong en twee Spi en bewijs mij de onmetelijke gunst om de florijn die ik u dan nog schuldig ben tegoed te houden. Het doet mij veel pijn, dat ik u, grote geest, tegen uw wil, in slaap heb moeten maken, maar deze waaier was voor mij, onwaardige, bestemd! Pé!'

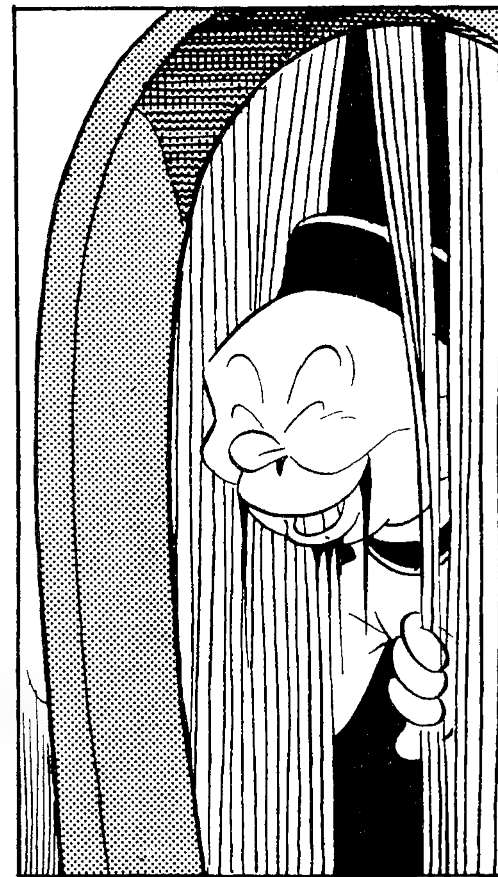

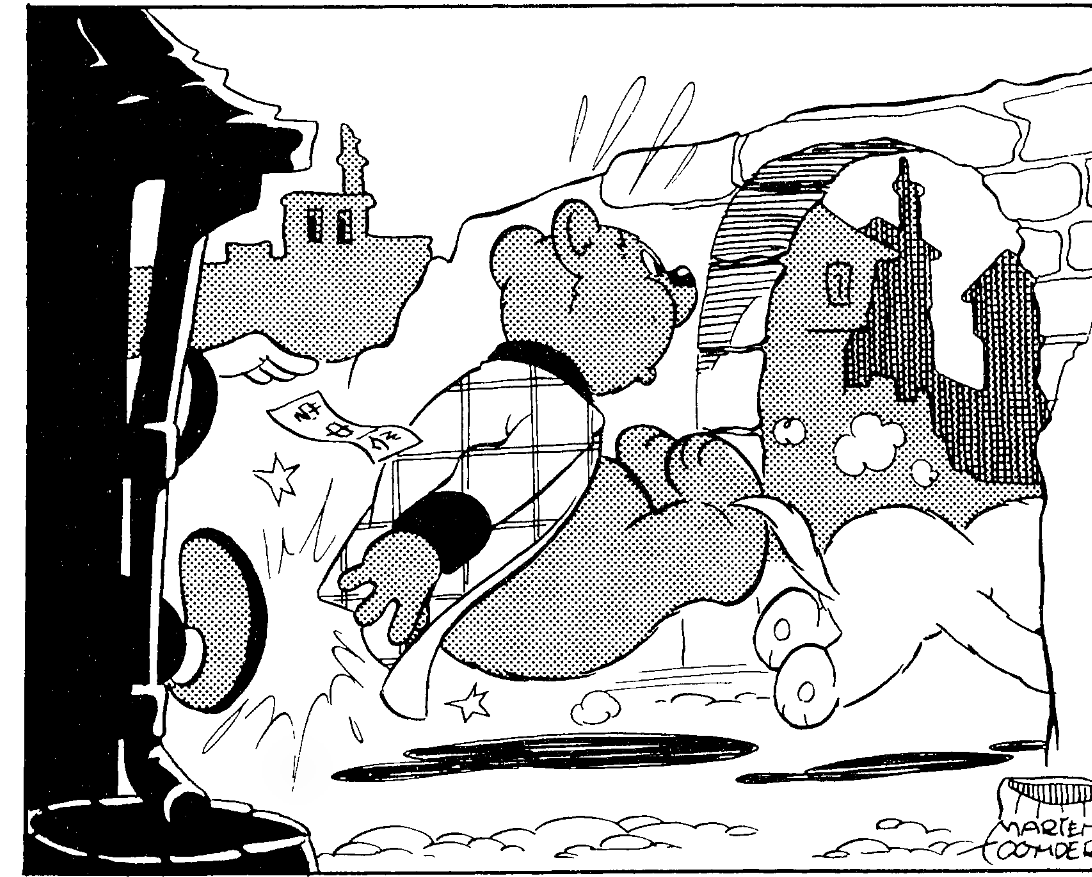

'Wat!!' riep heer Bommel. 'Die waaier wil je terug kopen? Nooit! Ik wil mijn waaier terug! Je centen kan je houden! Een heer let niet op geld, maar op zijn eigendommen! Rover! Schavuit! Geef hier dat ding!'
'Vraag duizendmaal verschoning, o machtige Wolk van Toorn!' sprak Lijn-Oh-Li, terwijl hij een diepe buiging maakte. 'Mijn onverstand en mijn boze geest zeggen mij, dat deze waaier mijn eigendom is! Het is onmogelijk voor mij hem af te geven! Ik, onwaardige worm...' Maar nu was heer Ollie's geduld ten einde. Hij greep Lijn-Oh-Li bij zijn schouders en begon hem door elkaar te rammelen. 'Een onwaardige worm ben je!' riep hij. 'Je bent geen Heer! Je...' Op hetzelfde moment maakte Lijn-Oh-Li van zijn rug en hoepel en stootte heer Bommel de lucht in...

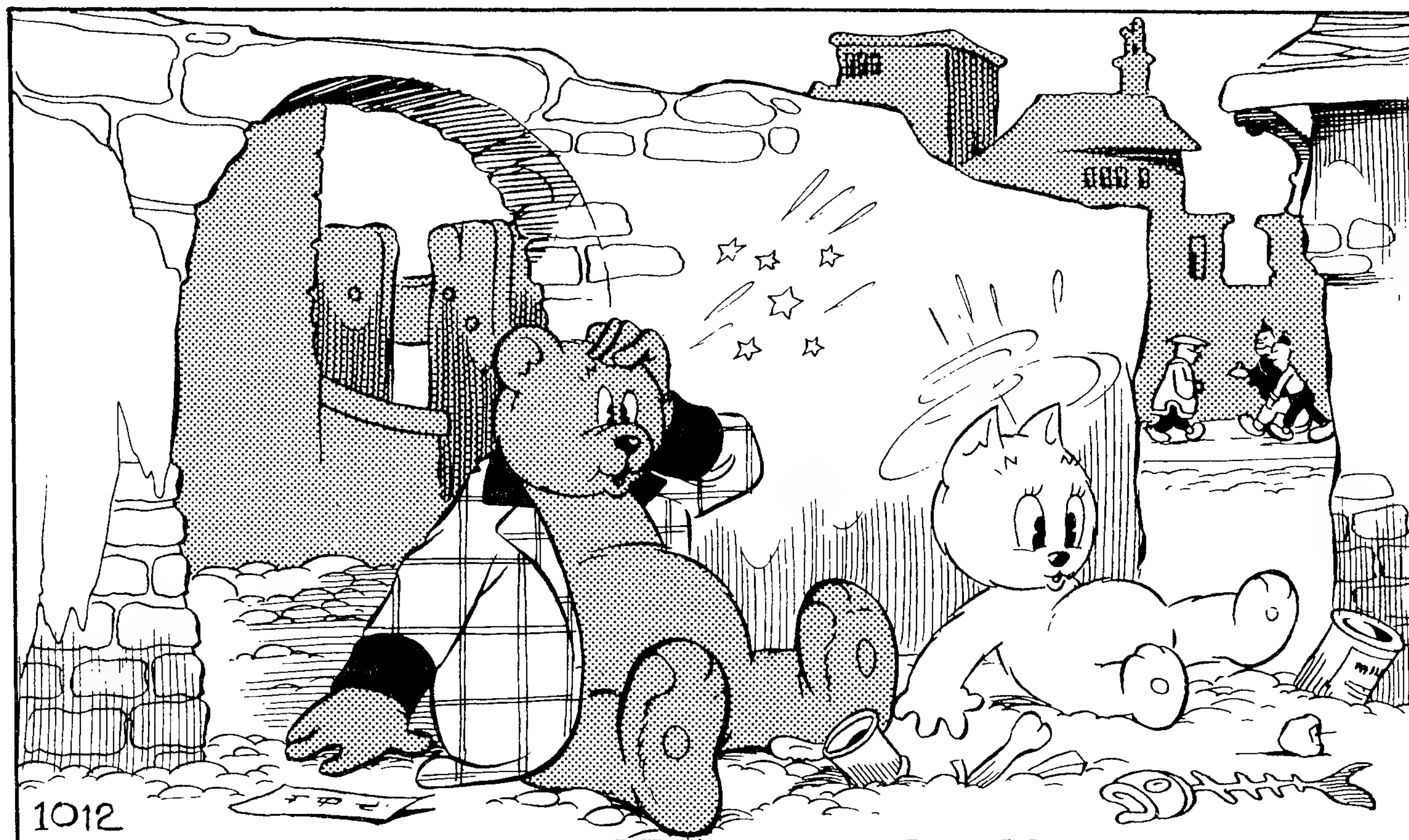

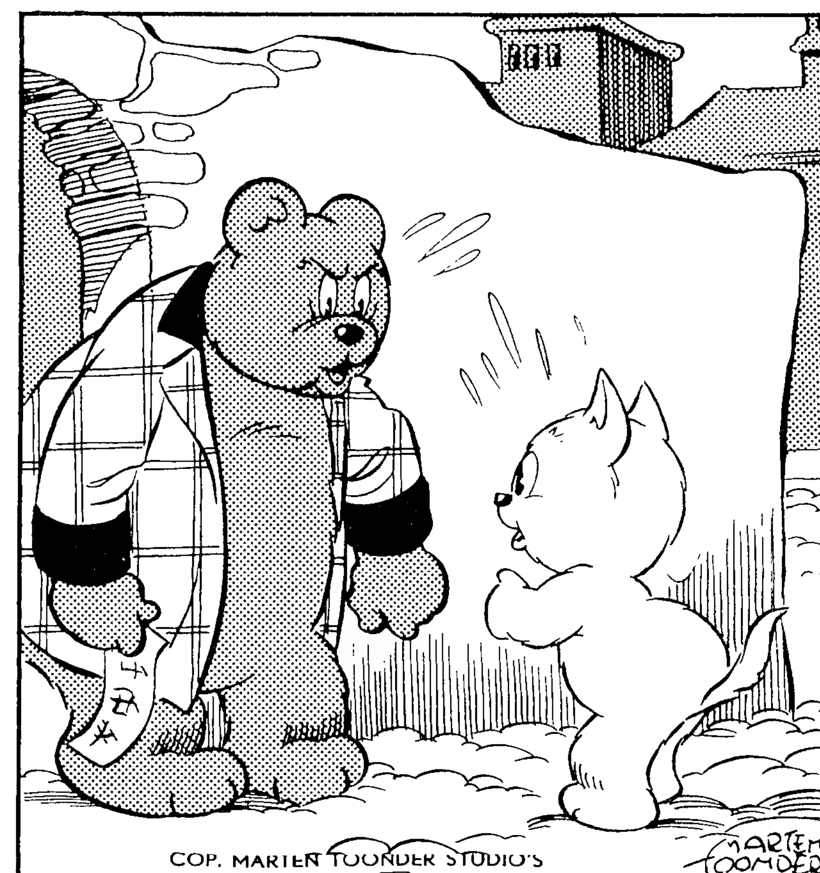

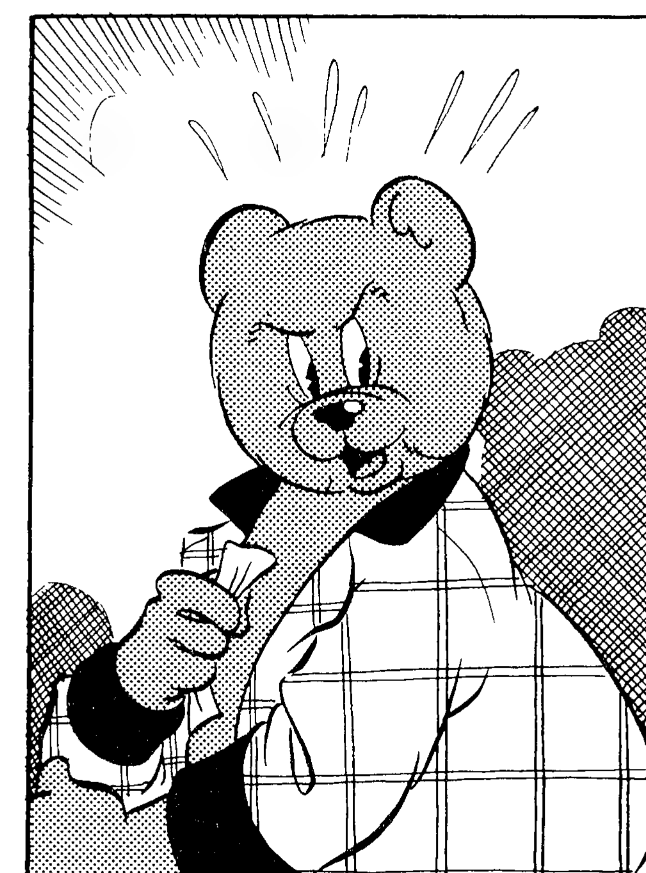
Heer Bommel duikelde over het hoofd van Lijn-Oh-Li heen, schoot toen door het rieten gordijntje en belandde met een doffe dreun op de grond van een zijvertrek. Daar zaten de twee andere Chinezen juist samen uit een pot gember te snoepen. Nu, je snapt wel, dat ze even schrokken toen heer Bommel daar zo naar binnen kwam! Maar dat duurde niet lang, want direct daarop stak Lijn-Oh-Li zijn hoofd door het gordijn heen.

'Vraag nederig en onderdanig om vergeving!' sprak hij. 'Maar mijn minderwaardige en kwijnende gezondheid laat niet toe, dat mijn geraamte door mijn vlees geschud wordt! Veroorloof mij, dat ik u door een van mijn dienaren de uitgang laat wijzen en wees overtuigd van mijn hoogachting en eerbied!'

Nu, hoe dat in zijn werk ging, kun je op de tekening zien. De dikste Chinees trapte heer Bommel en Tom Poes tamelijk onzacht op de binnenplaats en gooide hun het bankbiljet na...

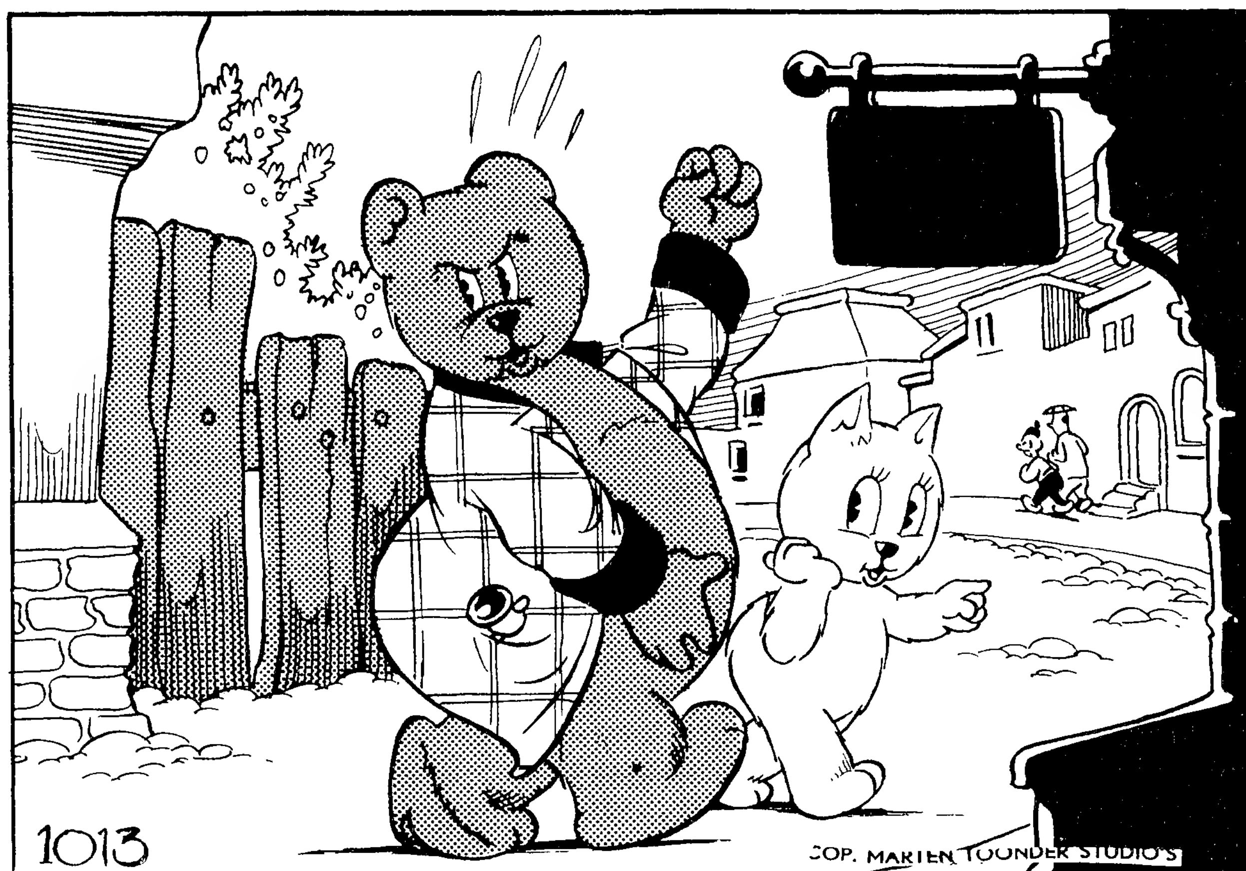

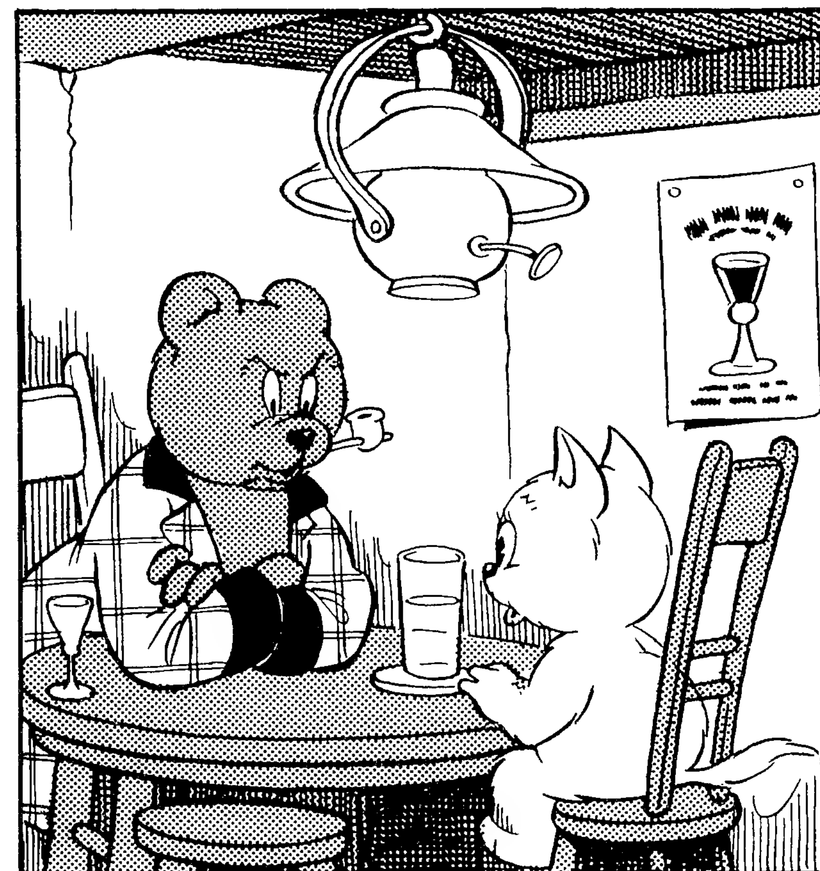
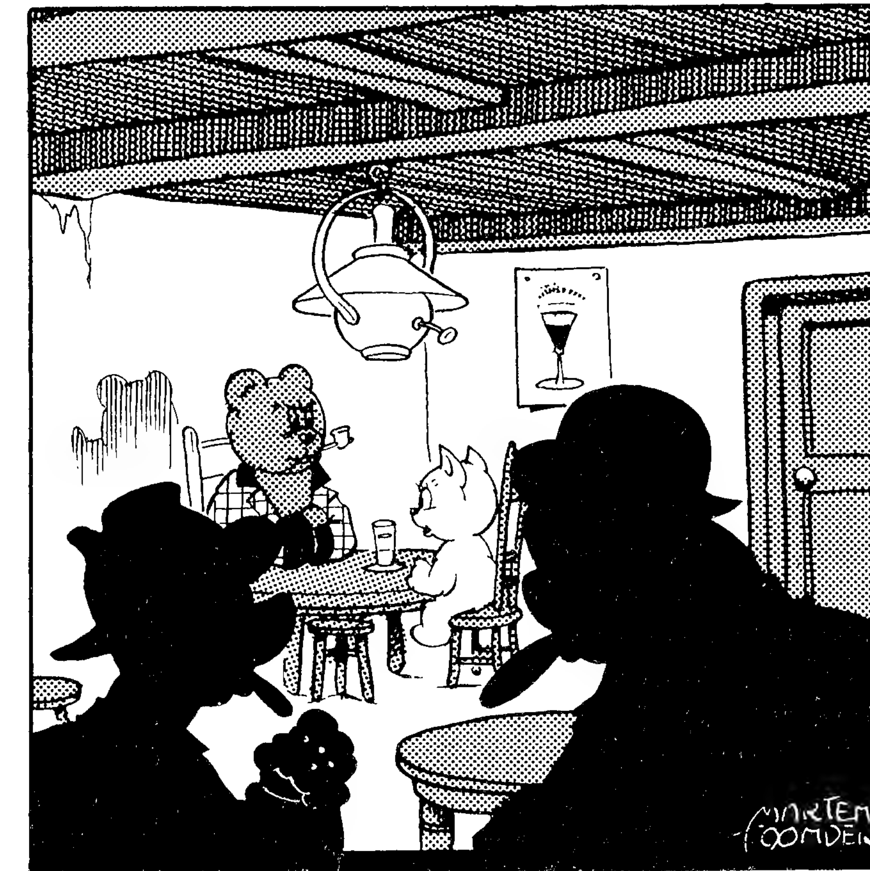
'Bom!!!', daar zaten heer Bommel en Tom Poes dus op de mesthoop voor het eethuis van Li Smek en kwamen langzaam tot zichzelf. Heer Bommel krabbelde het eerst overeind en raapte het Chinese bankbiljet op, dat hem achterna gesmeten was.

'Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt!' bromde hij. 'Een Bommel, een Ollie B. Bommel, die als een landloper de deur wordt uitgesmeten!! Dat kan ik niet laten gaan, Tom Poes! Mijn waaier gestolen, ikzelf weggetrapt als een vod en dan nog een Chinees stuk papieren geld naar mijn hoofd! Dat is een belediging!'

'Wij moeten die waaier zien terug te krijgen!' zei Tom Poes. 'Maar dat moeten we handig doen! Die Lijn-Oh-Li is een gevaarlijk manneke!'

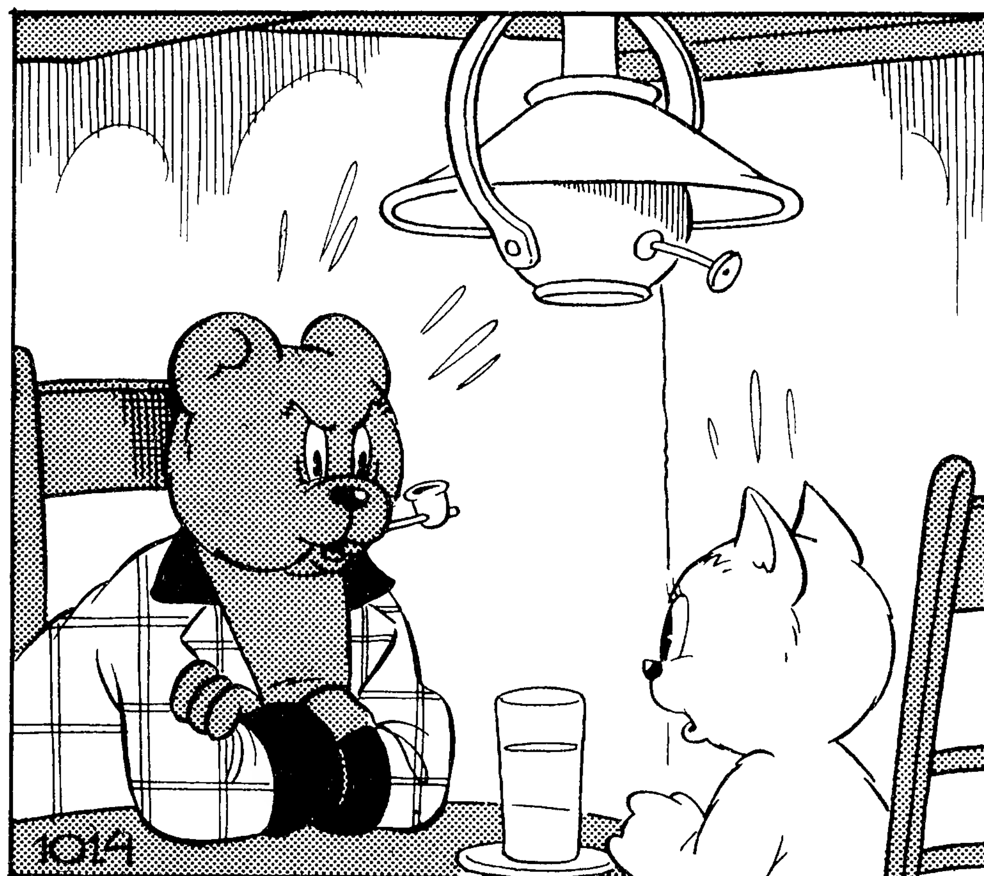
'Ach wat! Handig doen!' riep heer Ollie woedend. 'Ik ga terug naar binnen en zal laten zien wie Ollie B. Bommel is!'

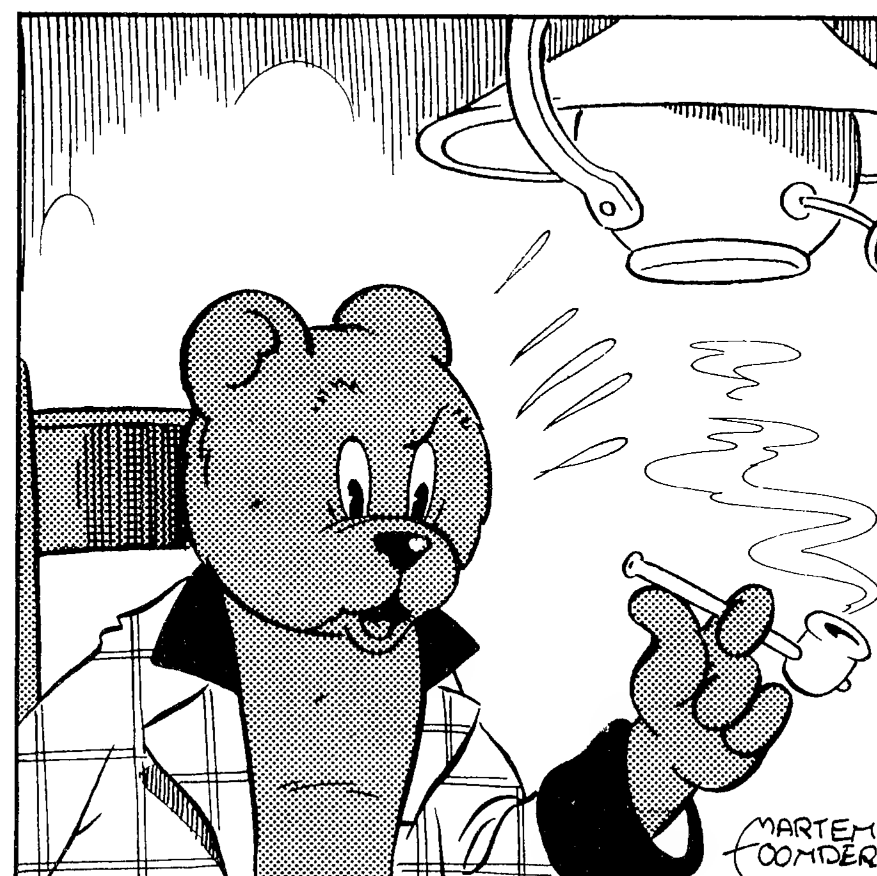

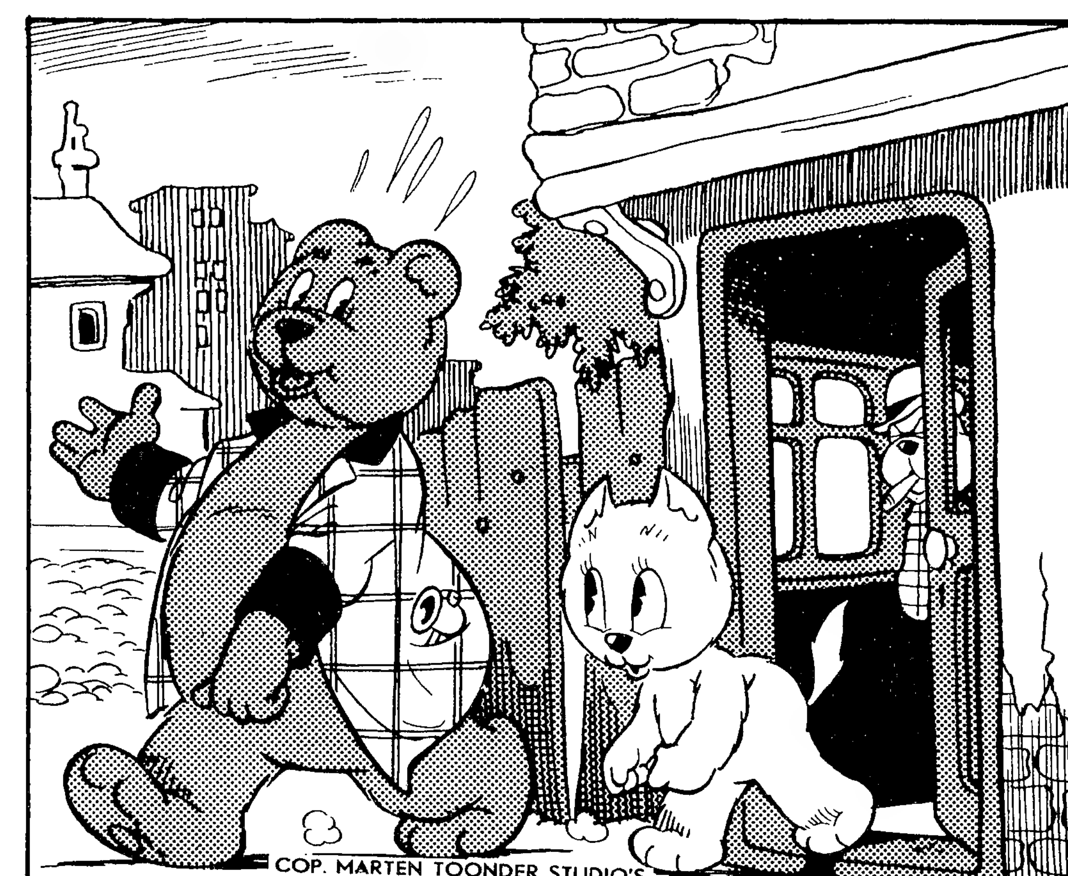

'Kom nu maar mee!' zei Tom Poes. 'U kunt als heer toch niet met zo'n stel dieven gaan vechten?! Dat hoort niet bij uw stand, heer Bommel! Daar is de politie voor!'
'Daar heb je gelijk in!' zei heer Ollie. 'Het is goed, dat je me daar op wijst, jonge vriend! Een heer kan zoiets werkelijk niet doen! Maar voor de politie voel ik niets! Een heer, die een man is, knapt zijn eigen zaken op!'

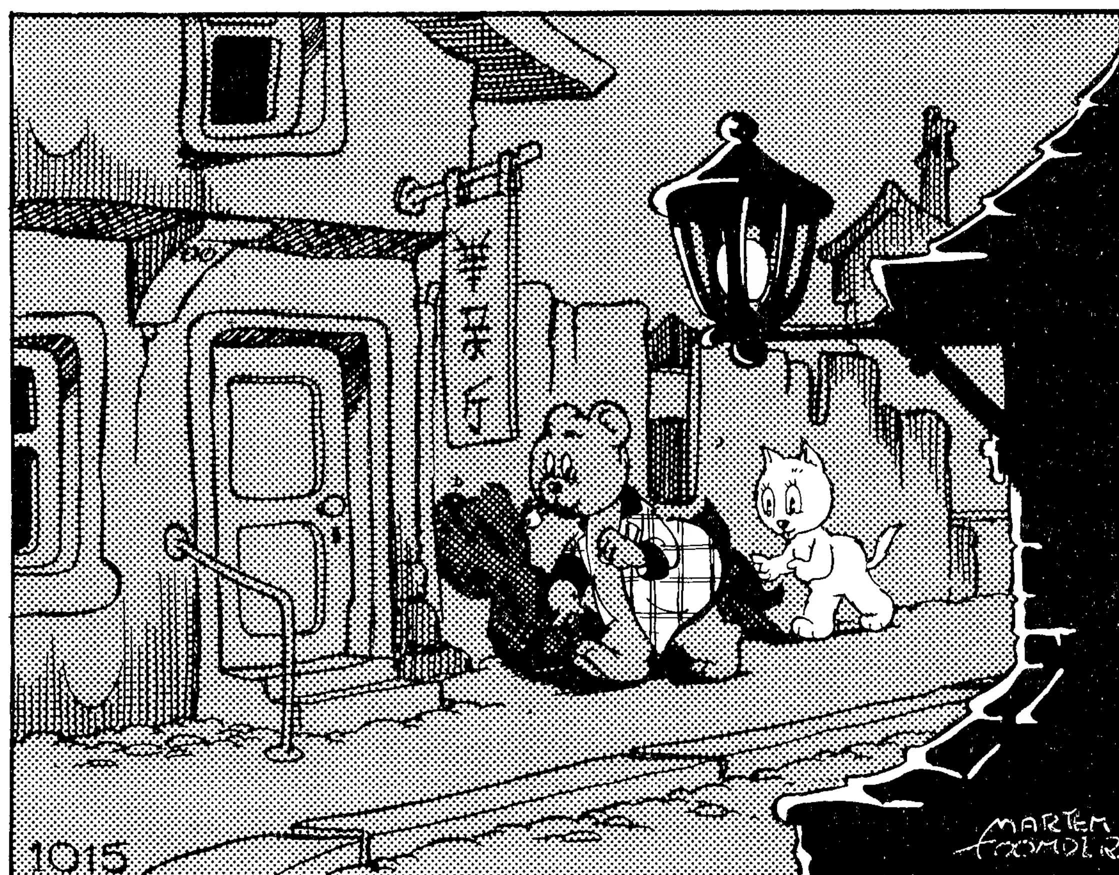
'Goed!' zei Tom Poes. 'Kom dan mee naar dat cafétje, dan kunnen we een plan maken!'
Zo gezegd, zo gedaan. Even later zaten Tom Poes en heer Ollie achter een tafeltje te beraadslagen. Maar ze hadden niet in de gaten, dat hun gesprek werd afgeluisterd door een paar andere gasten...

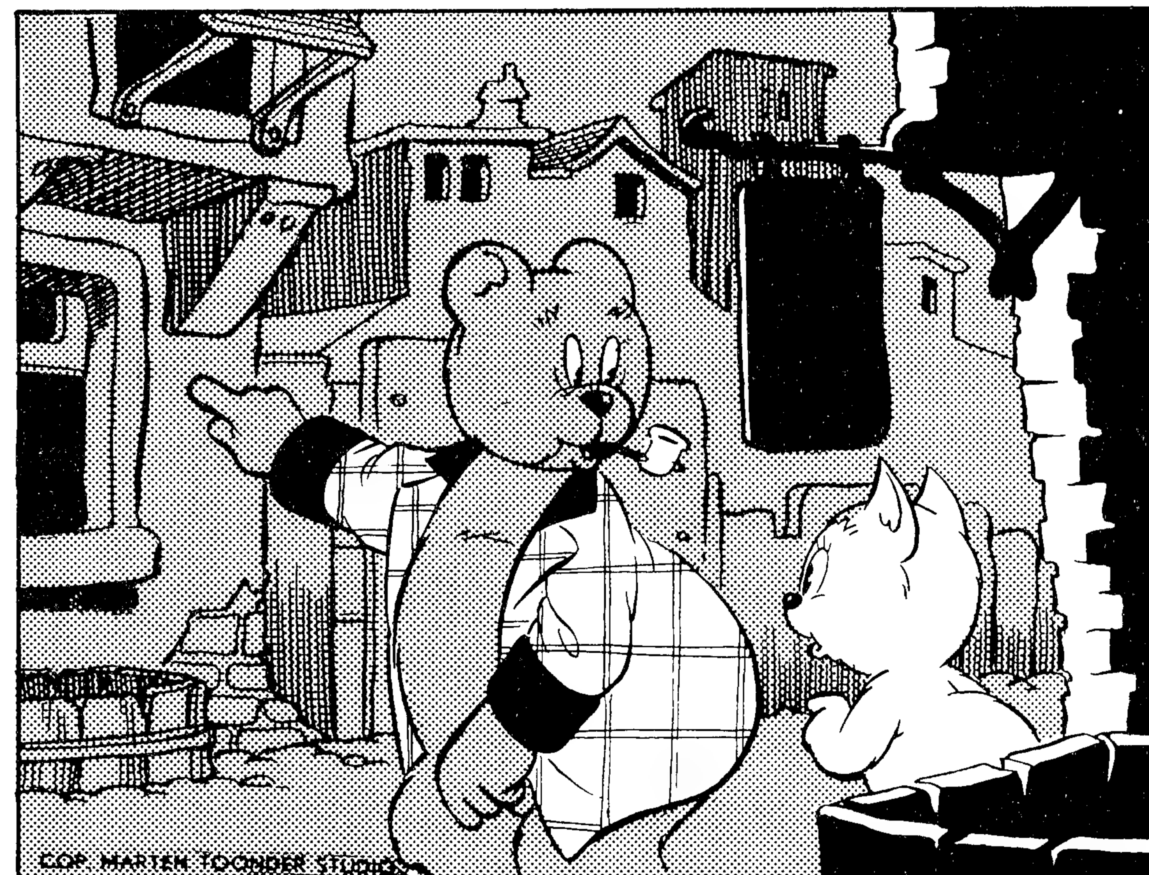

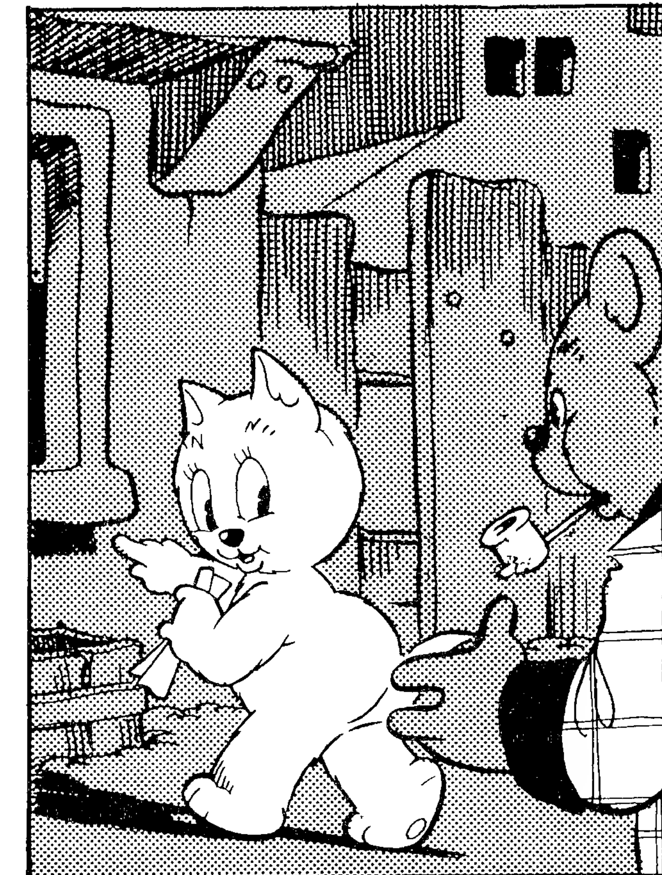

'Eén ding begrijp ik niet!' zei Tom Poes. 'Waarom wil die Lijn-Oh-Li die waaier zo graag hebben? Het ding is veel waard. Maar hij heeft hem niet van u gestolen, heer Ollie! Hij heeft hem eerlijk met Chinees geld betaald! Er moet iets anders achter zitten! Die waaier moet meer waard zijn dan twintigduizend florijnen!'
'Best mogelijk!' zei heer Bommel boos. 'Maar dat kan mij niet schelen! Ik moet dat ding terughebben al was het ook maar twintig centen waard! Het is mijn waaier, uit!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Daar hebt u gelijk in. Ik wil er nu ook het mijne van hebben. Het begint trouwens donker te worden; laten we voorzichtig teruggaan naar het eethuis van Li Smek. Ik weet wel iets!' Heer Bommel en Tom Poes verlieten dus het café, terwijl één van de vreemdelingen, die hun gesprek had afgeluisterd hen loerend nakeek...

Het werd al gauw donker en daardoor stiller op straat. Heer Ollie en Tom Poes slopen dicht langs de huizen terug naar de Chinezenbuurt, zonder dat ze iemand tegen kwamen.

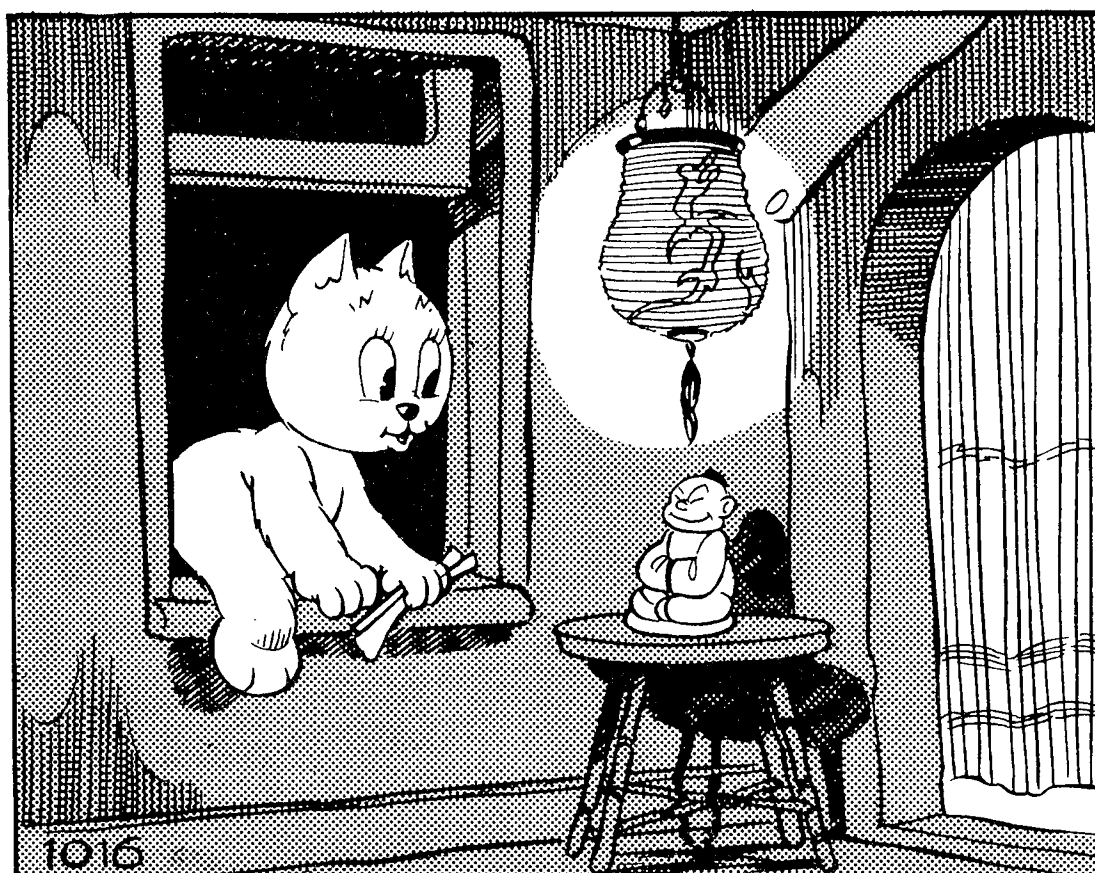
'Hier moet het zo ongeveer zijn!' zei Tom Poes. 'Nu moeten we omlopen, heer Ollie! We moeten aan de achterkant van dat eethuis zijn!'

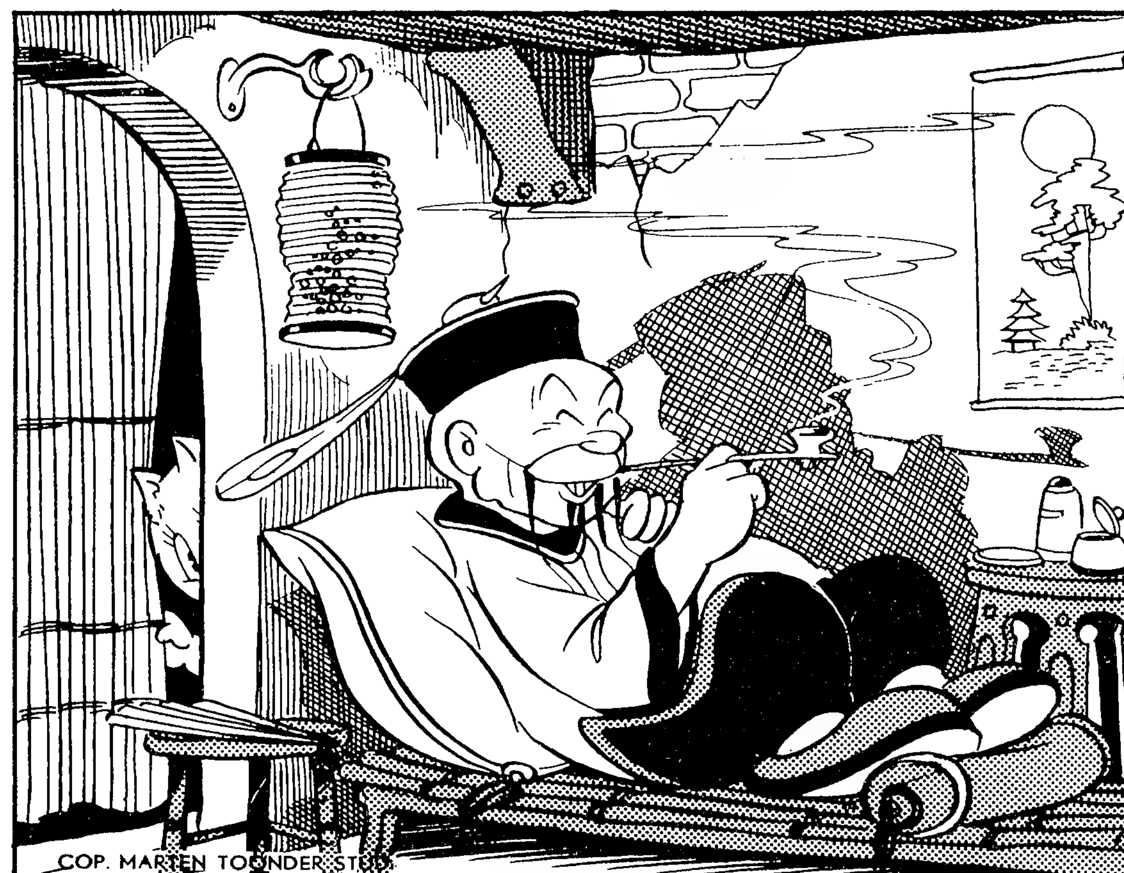
Ze slopen dus een steegje in en kwamen bij de achtergevel van Li Smek's restaurant terecht.

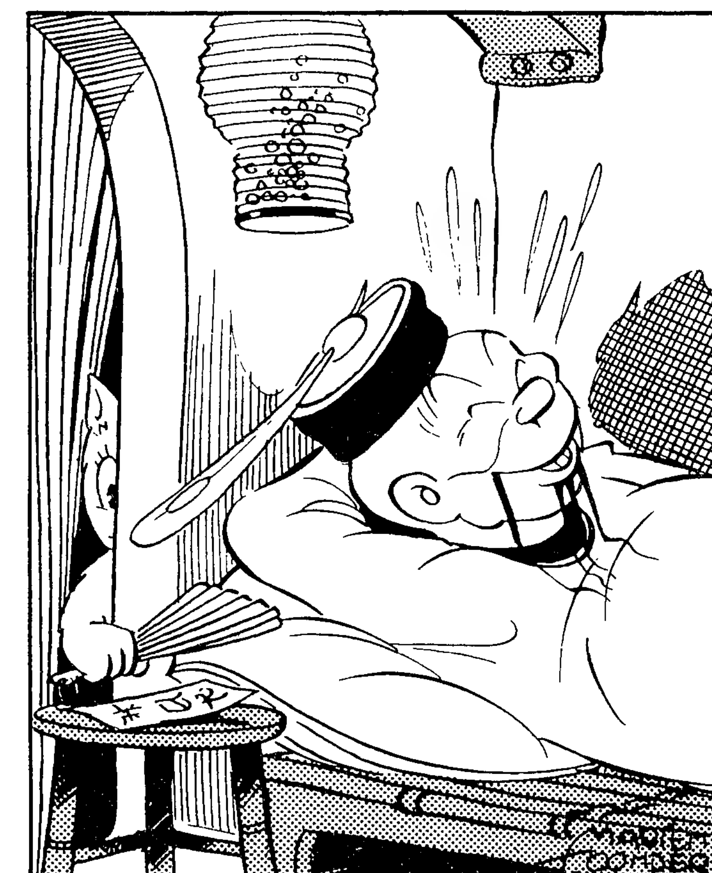
'Daar staat een raam open!' zei heer Bommel. 'Ik kruip daar naar binnen en zal met geweld tonen dat een heer...'

'Nee!' zei Tom Poes, 'dat zult u niet! Ik kruip daar naar binnen en u blijft hier op uitkijk staan! Als er onraad is, moet u fluiten! Geef mij dat Chinese geld maar, dat kan ik misschien gebruiken, heer Bommel!'

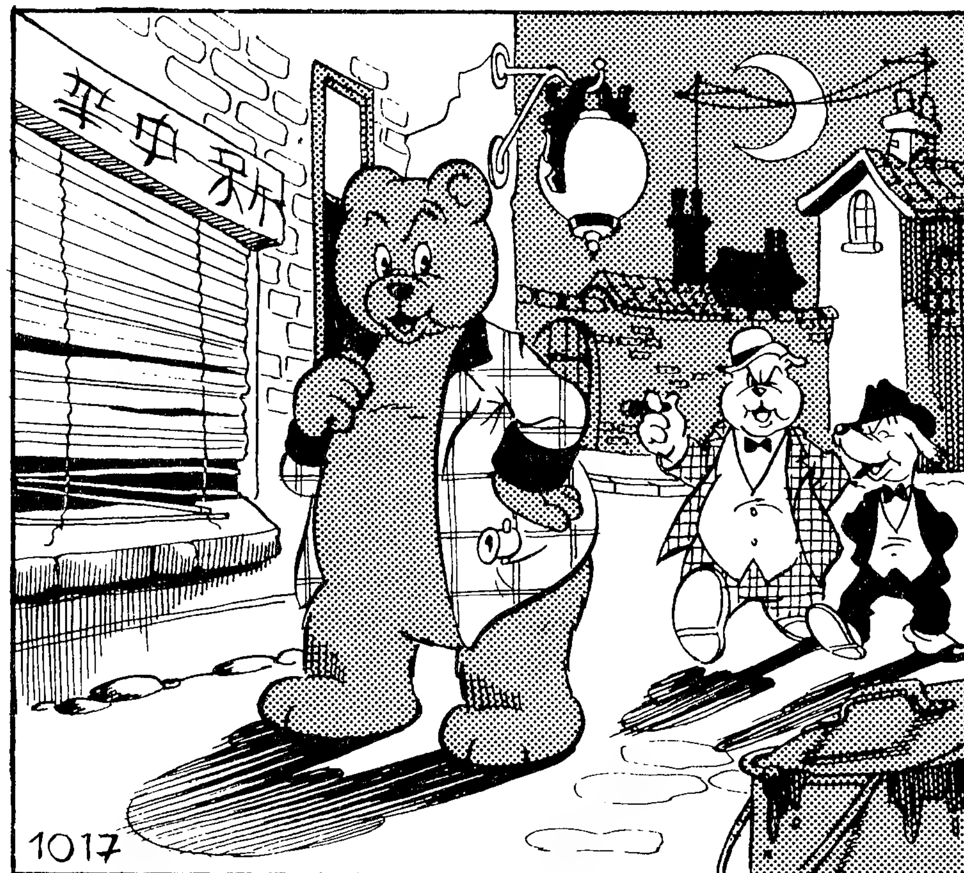
'Bah!' bromde heer Ollie. 'Uitkijk! Bah! Een heer fluit trouwens niet! Maar je zult je zin hebben...'

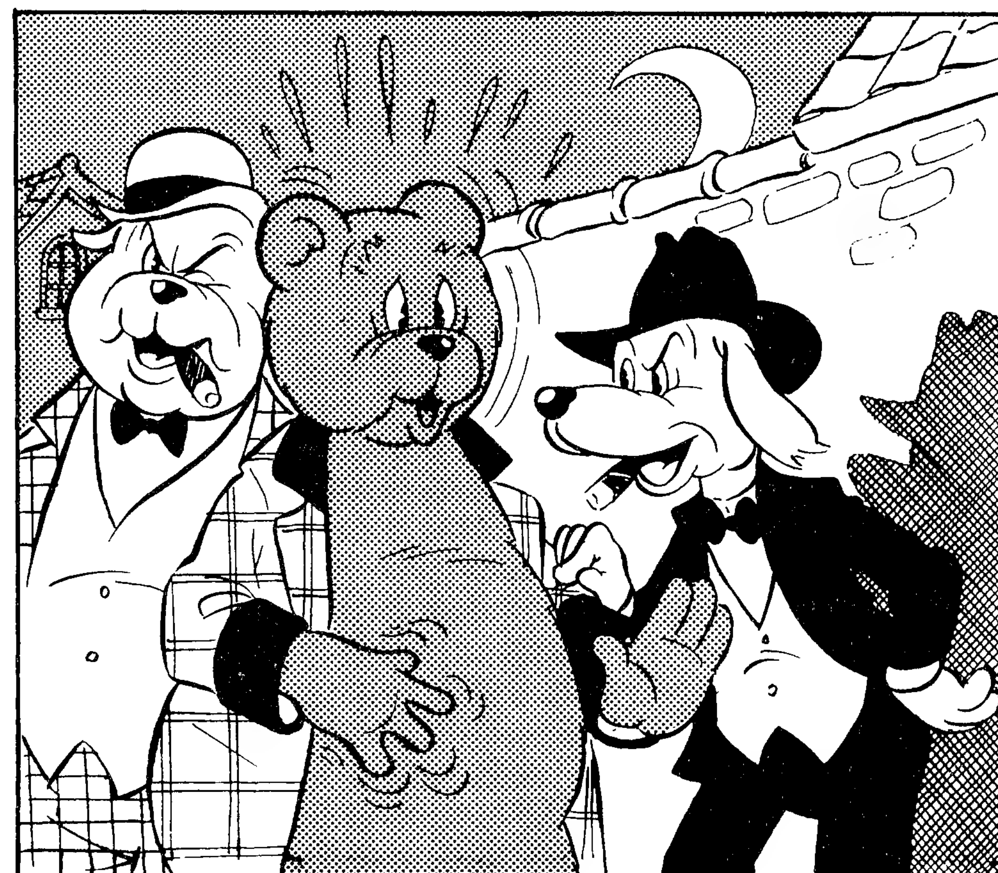
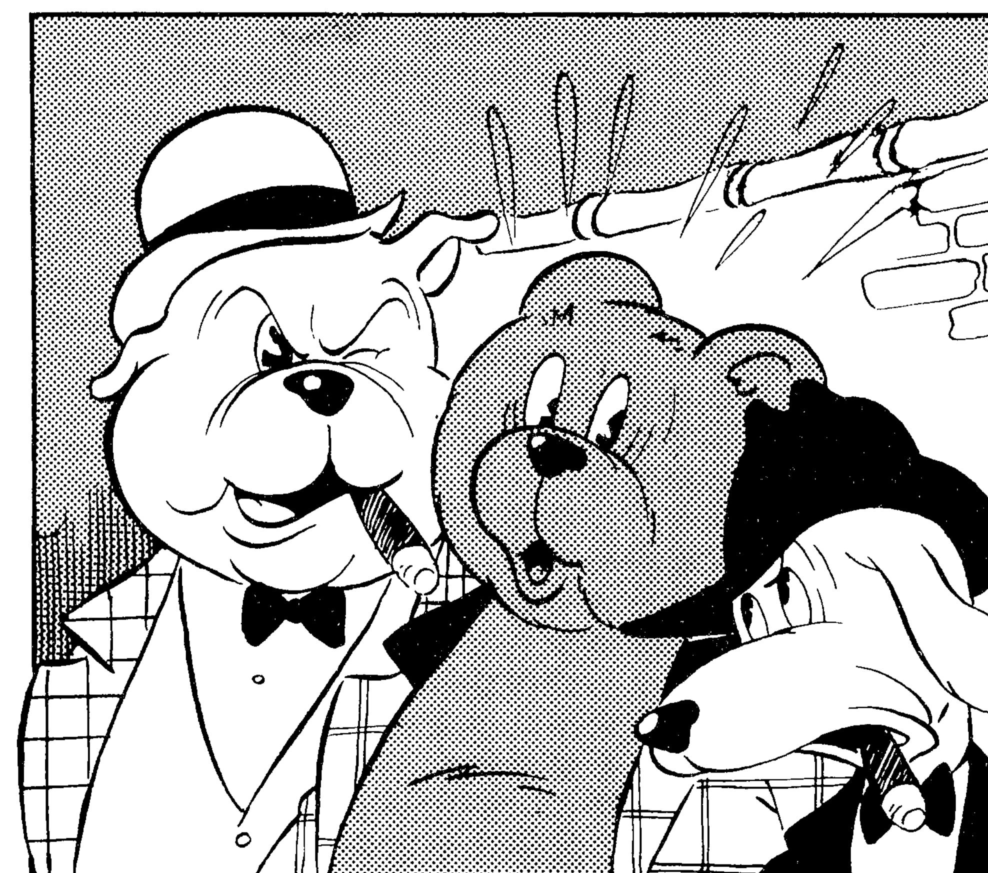

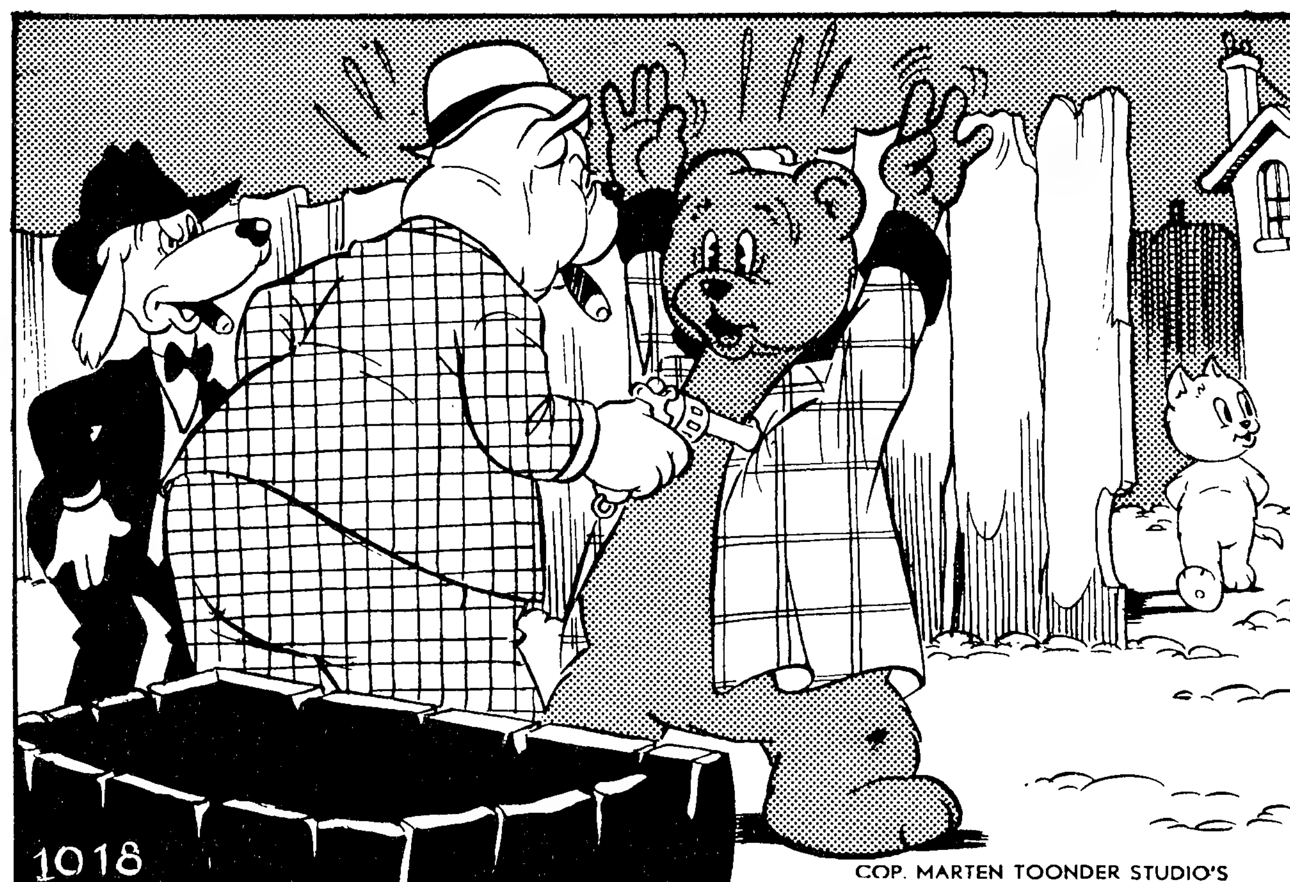

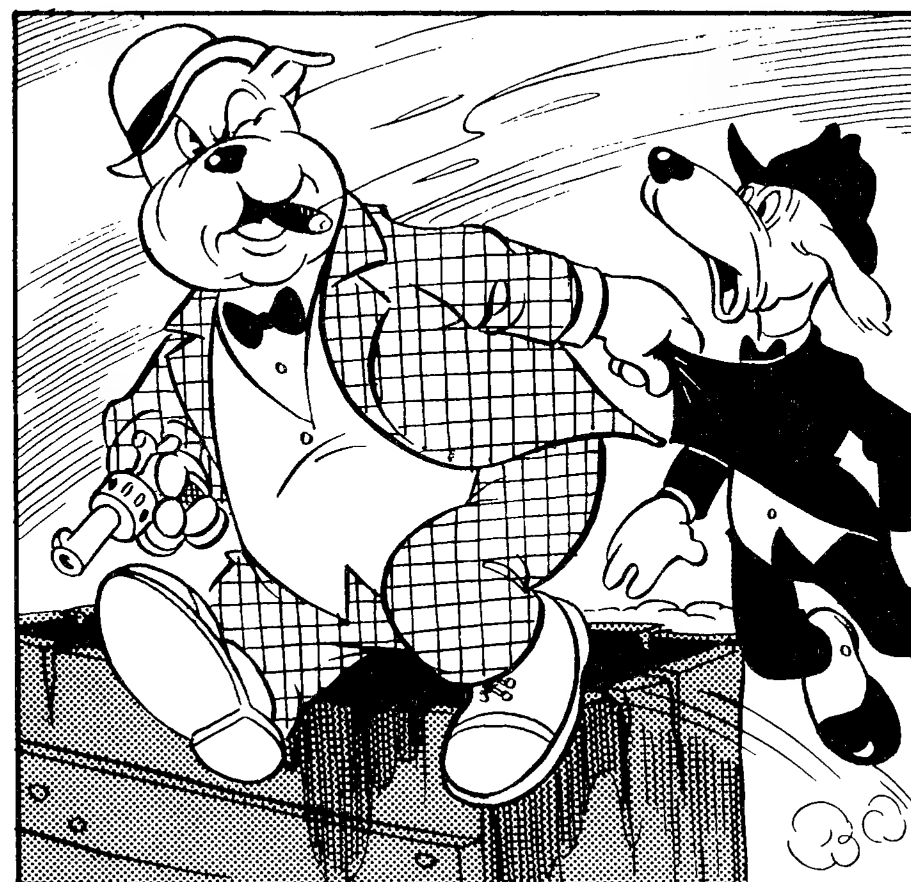
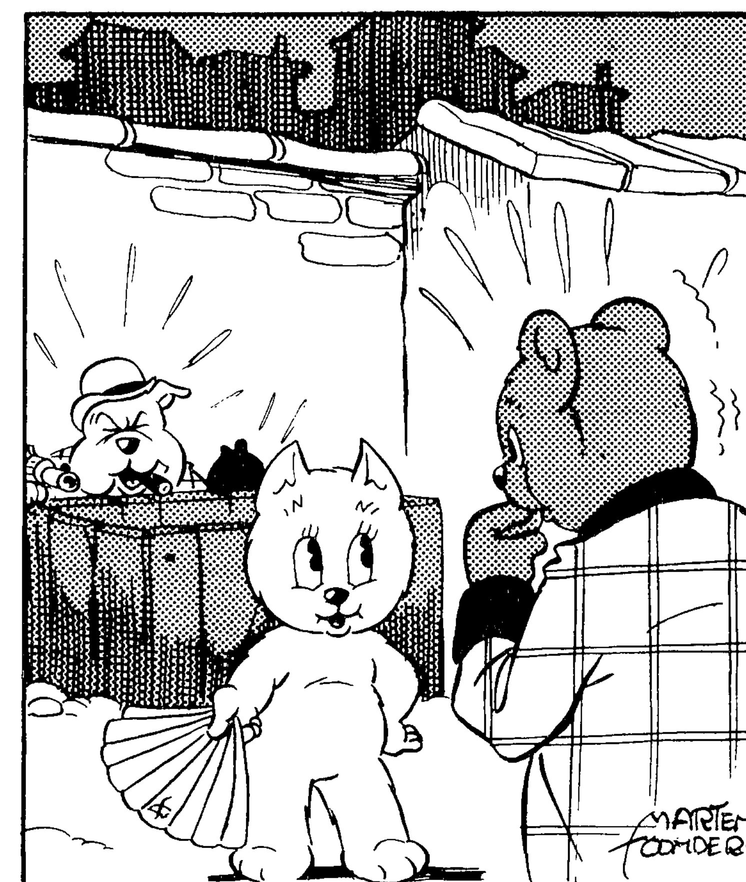
Tom Poes kroop door het opgeschoven raam het Chinese eethuis binnen en kwam in een kleine, kale kamer terecht. 'Nu hoop ik maar, dat Lijn-Oh-Li nog hier is!' mompelde hij. 'Wacht, daar is een poortje en er schijnt licht onder het gordijn door! Ik zal eens kijken!'
Nu, je ziet, dat Tom Poes geluk had! In de kamer daarnaast lag niemand minder dan Lijn-Oh-Li op een rustbank en rookte een Chinese opium-pijp, terwijl zijn waaier naast hem op een bamboestoeltje lag.
'Pé!' mompelde Lijn-Oh-Li tevreden in zichzelf. 'Passend einde van goed bestede dag voor nederig en onbeduidend China-man! De waaier van Li-Tao-Tau gaat terug naar vaderen van Lijn-Oh-Li! Pé!'
Hij merkte intussen niet, dat de hand van Tom Poes zijn waaier had ingeruild voor het Chinese bankbiljet!

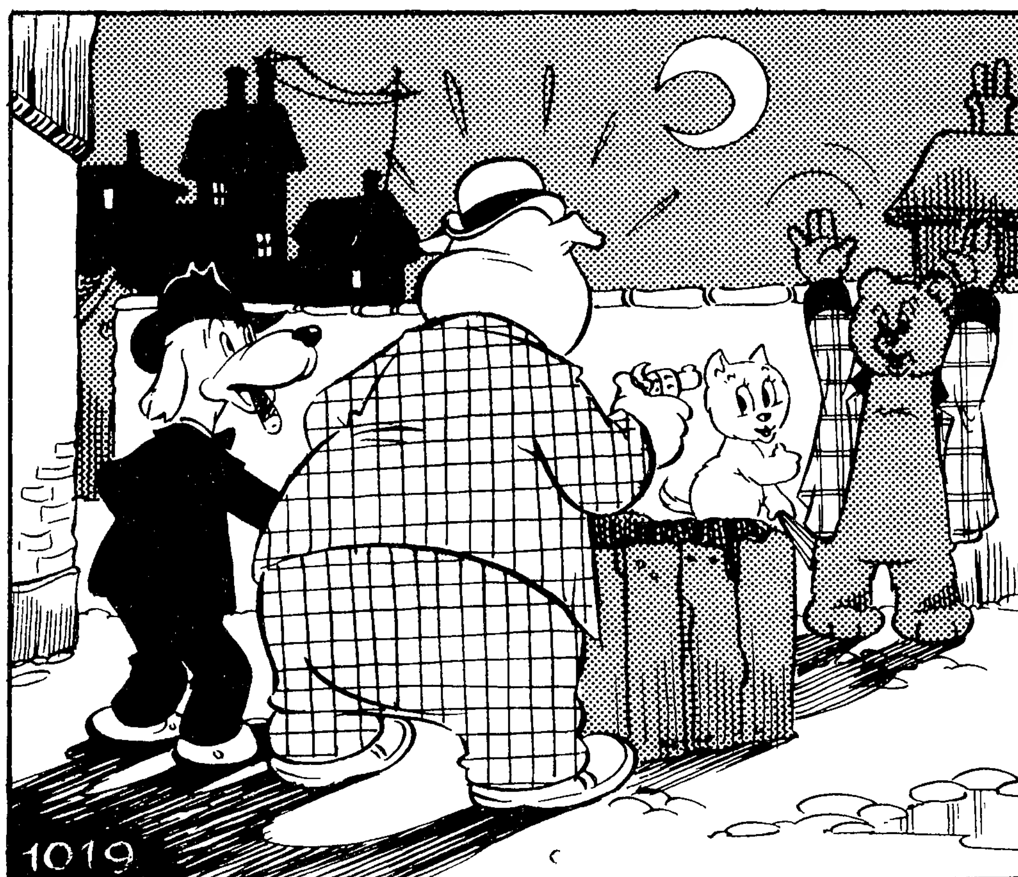

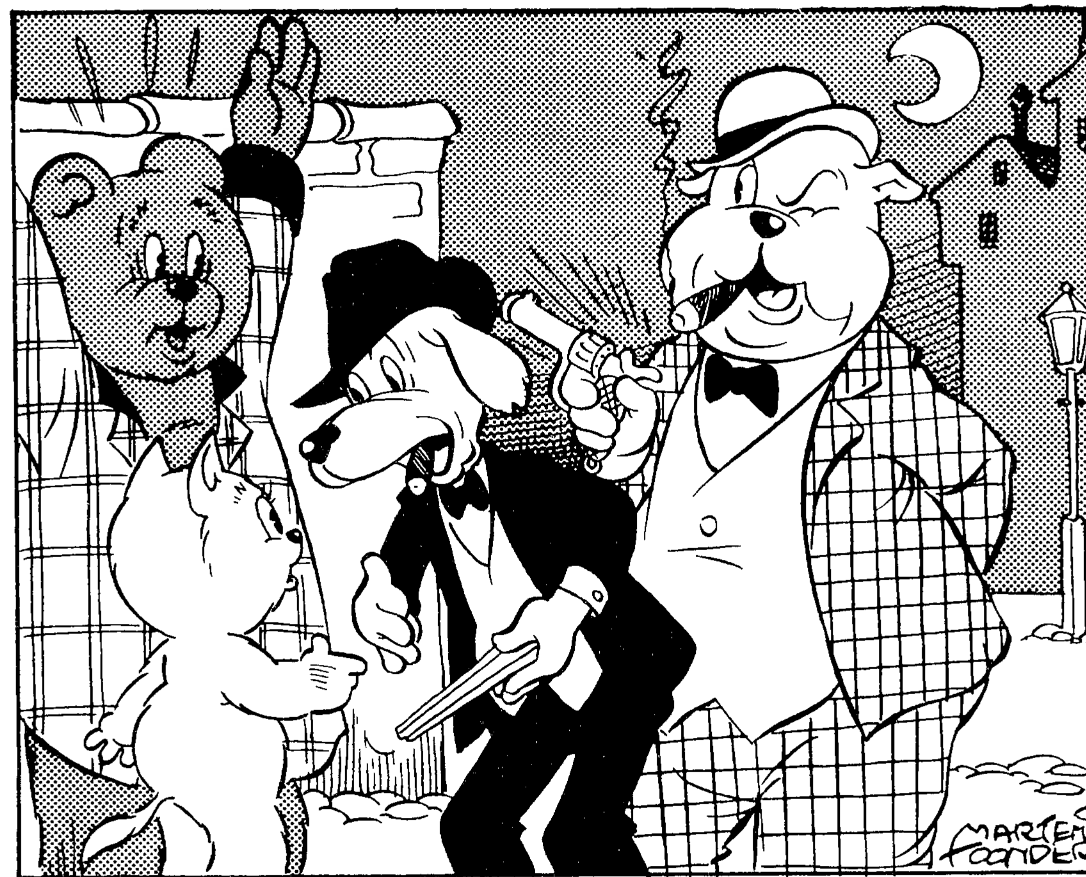
'Drommels!' bromde heer Bommel. 'Dat lijkt nu toch nergens naar! Tom Poes doet het leuke werk en laat mij hier op uitkijk staan. Dat is geen betrekking voor een heer. Als er binnen één minuut niets gebeurt, ga ik achter hem aan naar binnen. Ik...'
Op dat moment werd hij op zijn schouder getikt en tegelijk dook er links en rechts van hem een vreemdeling op. Het waren dezelfden, die in het café hadden zitten luisteren... En omdat je het nu toch zien kan, kan ik even goed vertellen, dat het Bul Super en Hiep Hieper waren.
'Hallo!' zei Bul Super. 'Hoe gaat het sinds de laatste keer?'
'Hoe gaat het sinds de laatste keer?' vroeg Hieper. 'En waar is de waaier? Geef op, of we gaan koekjes van je bakken.'
'Wij willen die waaier eerlijk kopen,' zei Super. 'Ik bied twee kwartjes. En dat is hij waard; het is een super-waaier, naar ik gehoord heb.'

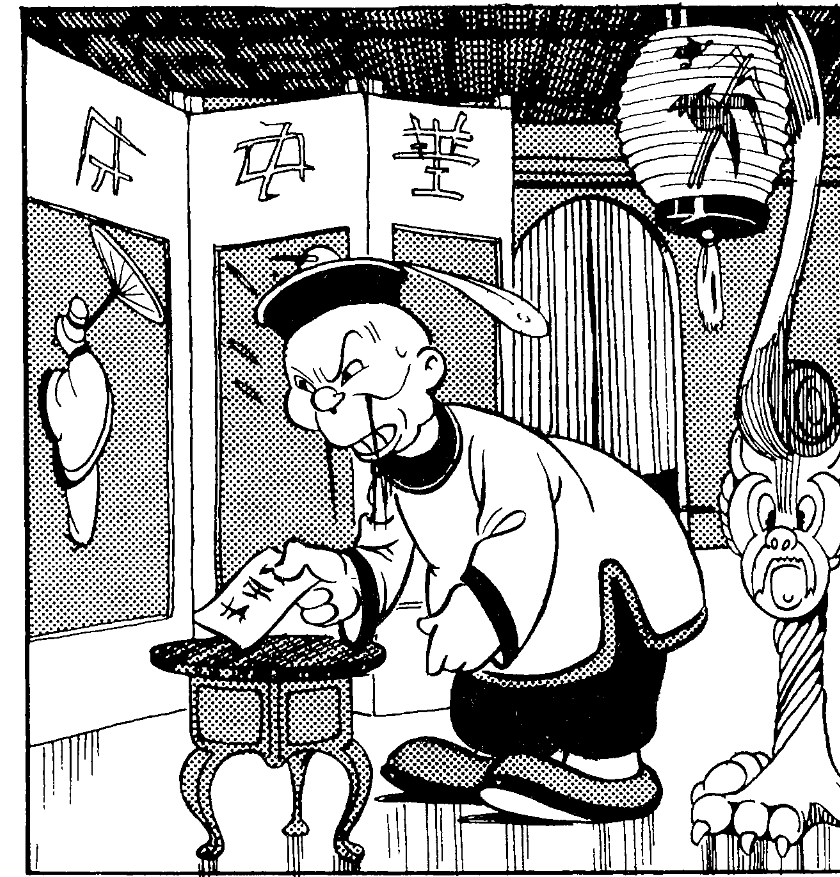

Heer Bommel was vreselijk geschrokken, dat snap je.
'Ikkikkik... ik... w... wat w... willen j... jullie?' vroeg hij.
'De waaier!' legde Super geduldig uit. 'Ik moet die waaier hebben, begrijp je? En nu vlug, of ik splits je een stukje patent lood in je ribben!'
'Ikkik hheb geen w... waaier!' zei heer Bommel. 'Tom Poes h... heeft... eh... geen w... waaier!'
Op datzelfde moment kwam Tom Poes er aan lopen met de waaier achter zijn rug. Hij floot een beetje en deed zijn best om er uit te zien als iemand, die niet in een andermans huis heeft ingebroken. En daardoor had hij Bul Super en Hiep Hieper niet in de gaten. Die maakten daar gebruik van. Bul Super trok Hiep Hieper mee en sprong achter een kist. Van daaruit hield hij heer Ollie onder schot.
'Hier is de waaier!' zei Tom Poes. 'Het ging heel gemakkelijk! Maar wat doet u vreemd! Is er iets? Bent u geschrokken?'

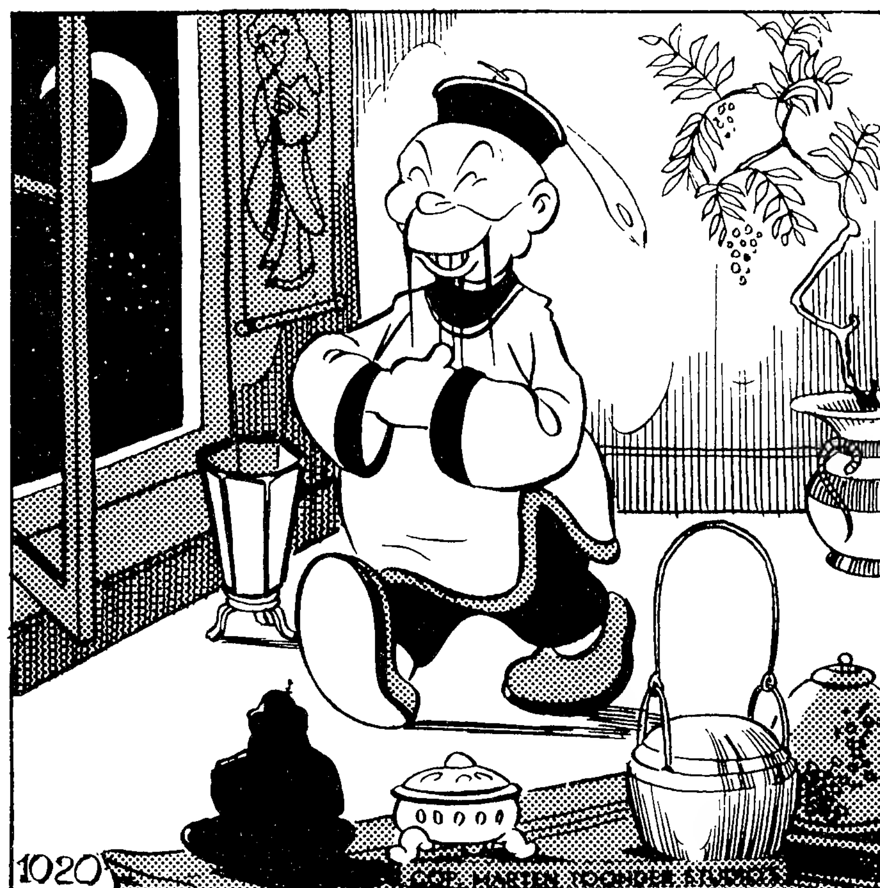

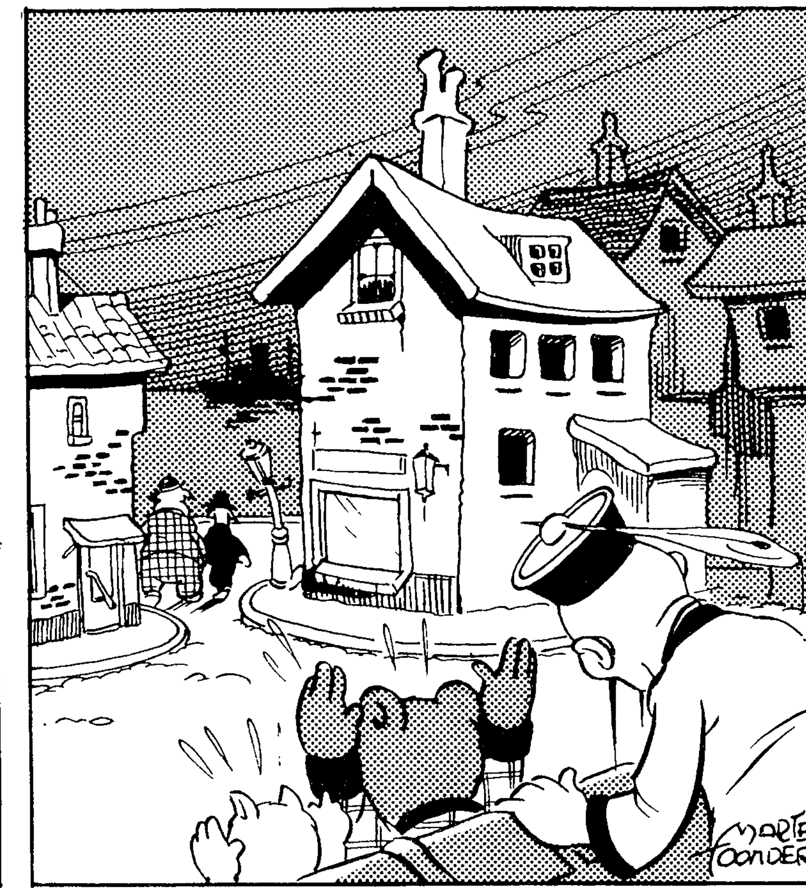

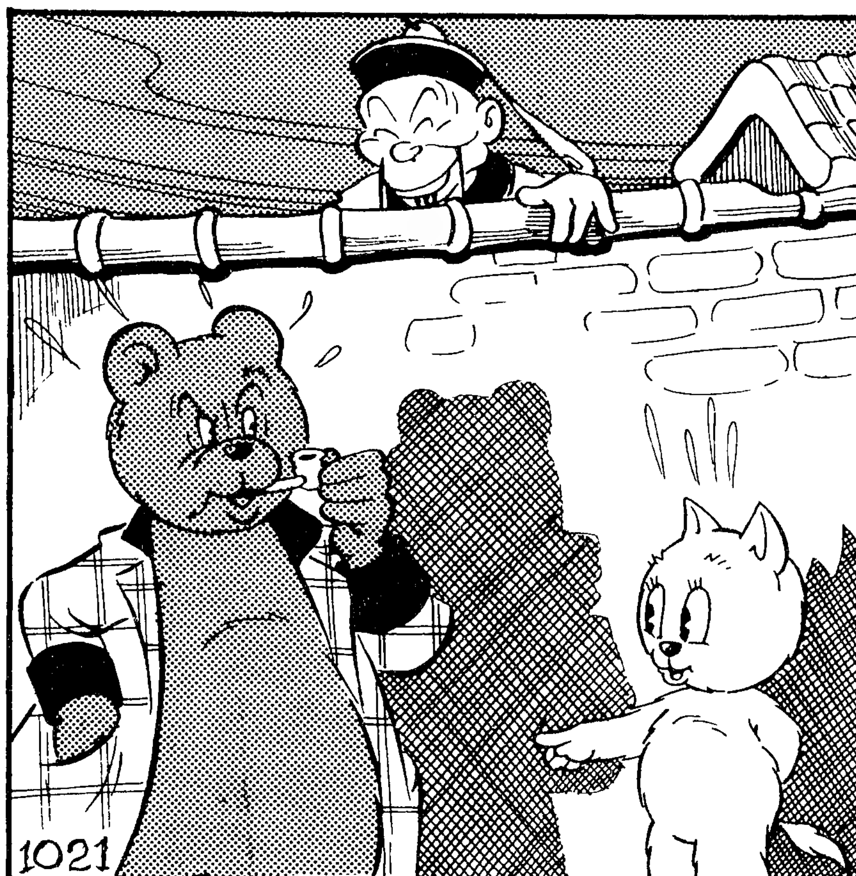
Voordat heer Bommel nog had kunnen zeggen waarom hij zo vreemd deed, sprong Bul Super overeind.
'Handen omhoog!' brulde hij. 'Omhoog zeg ik! Hieper, haal die waaier!'
Tom Poes schrok nogal toen hij ineens die bekende stem hoorde en hij draaide zich vlug om. Maar omdat er tegen een revolver niet veel te doen valt, stak hij zijn armen in de lucht. Hiep Hieper en Bul Super wandelden grijnzend naderbij en Hieper griste de waaier weg.

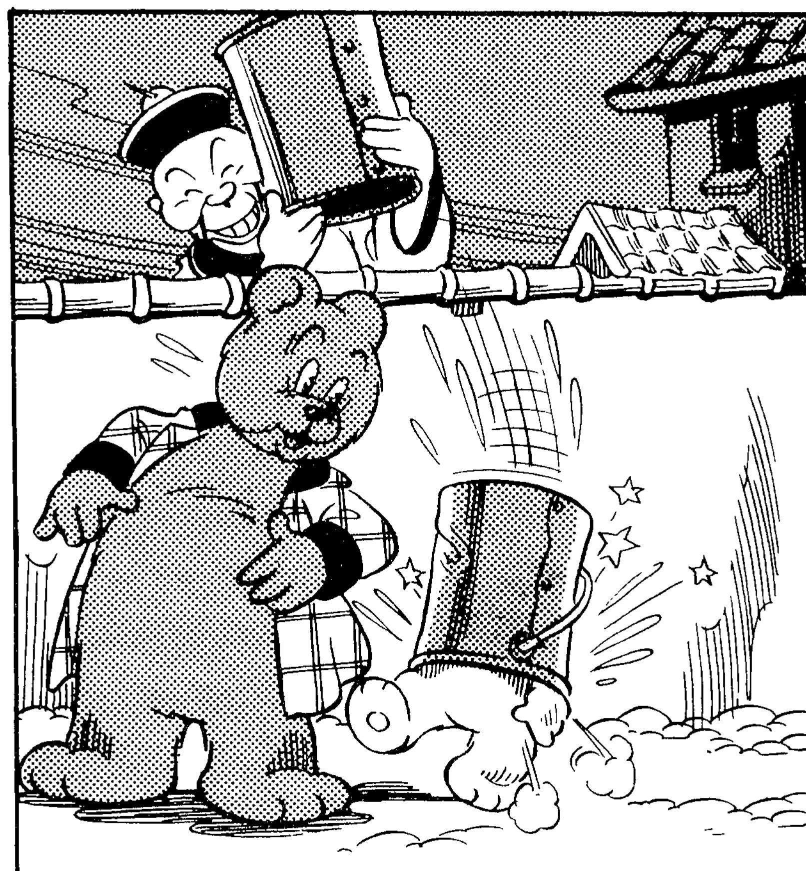
'Braaf!' zei Super. 'Nu is die waaier van mij! Maar omdat ik niets voor niets wil hebben, betaal ik er een kwartje voor!'
Intussen had Lijn-Oh-Li gemerkt, dat zijn waaier weg was en dat het Chinese bankbiljet er voor in de plaats was gelegd.
'Pé!!' mompelde hij, terwijl hij het geld op een tafeltje gooide, 'Pé, daar is iemand geweest die arm, slapend China-man bestolen heeft! Pé!!'

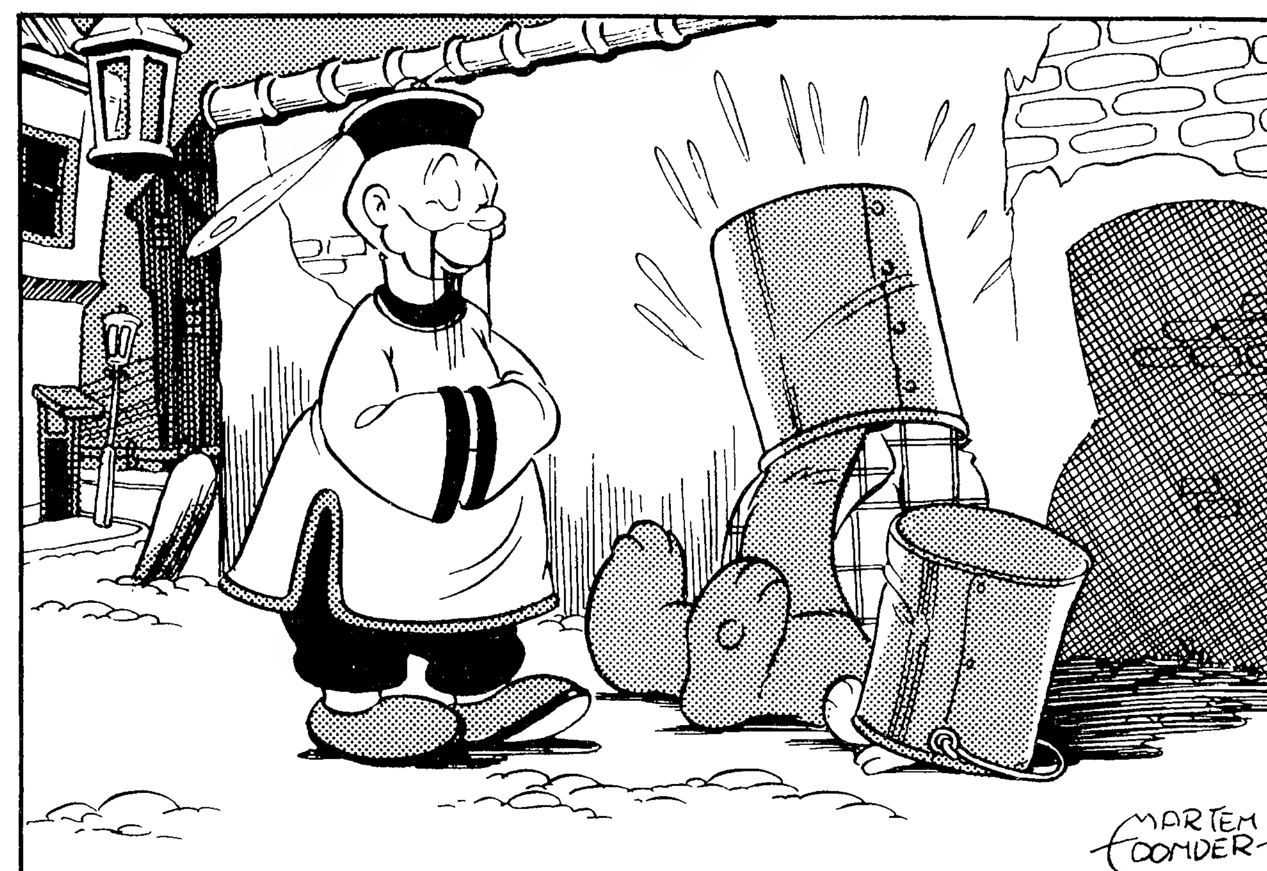

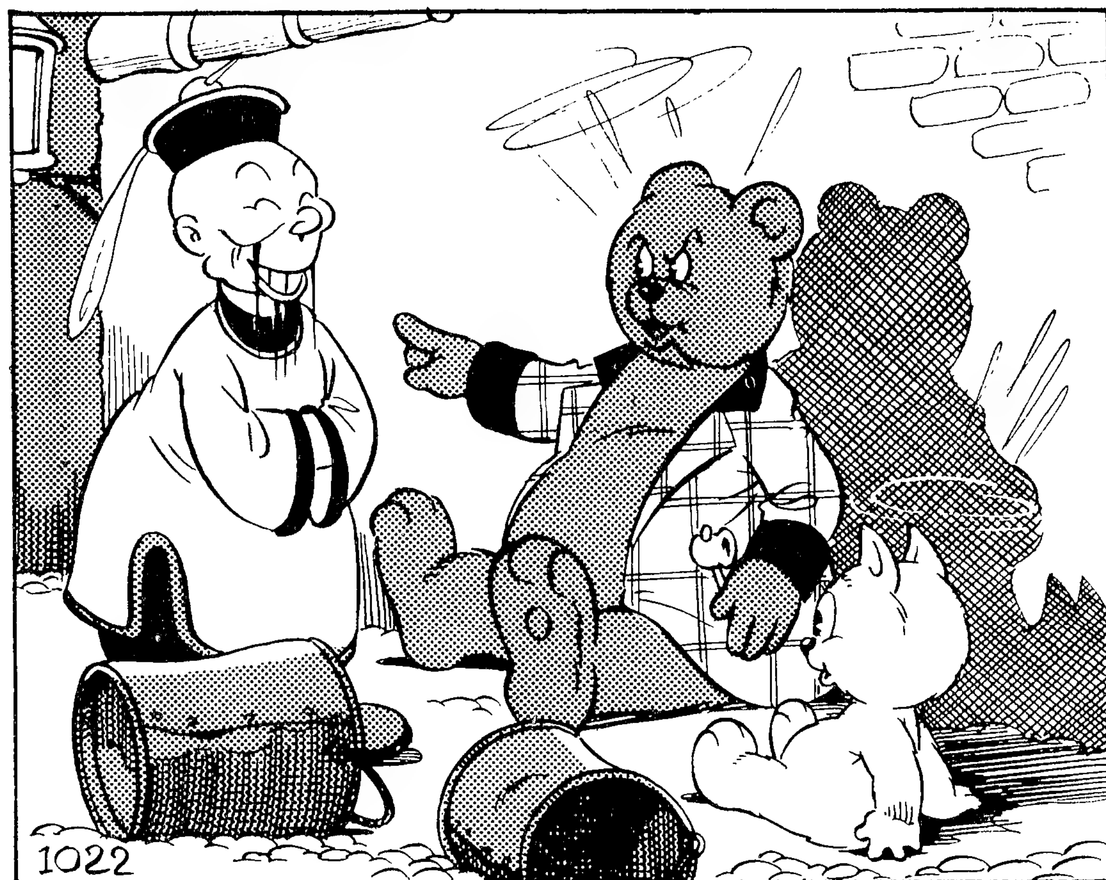
'Iemand heeft de verheven waaier van keizer Li-Tao-Tau gestolen!' mompelde Lijn-Oh-Li. 'Ik, dom en arm zoon van een groot-machtig vader, zal kijken waarheen de dief is gegaan! Pé!'
Intussen hadden Bul Super en Hiep Hieper afscheid van heer Ollie en Tom Poes genomen.
'Blijf daar staan!' zei Super, met zijn revolver dreigend. 'Jullie mogen je pas bewegen wanneer wij om die hoek verdwenen zijn! Goede nacht en bedankt voor de waaier!'
Zo stonden heer Bommel en Tom Poes dus met hun handen in de lucht, terwijl Super en Hieper weg liepen.
'Het is droevig!' mompelde heer Bommel. 'Daar loopt mijn familiebezit, mijn kostelijke waaier en ik sta hier als een sufferd met mijn handen omhoog! Dat is niets voor een heer! We moeten iets doen!'

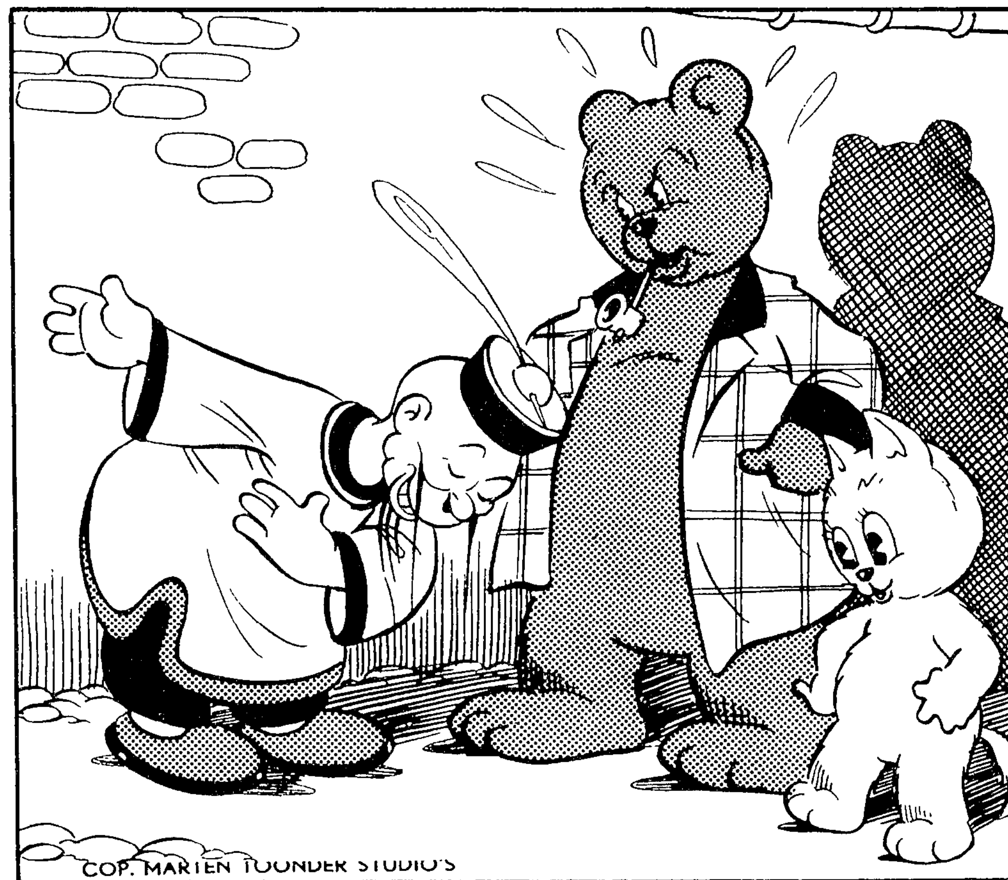

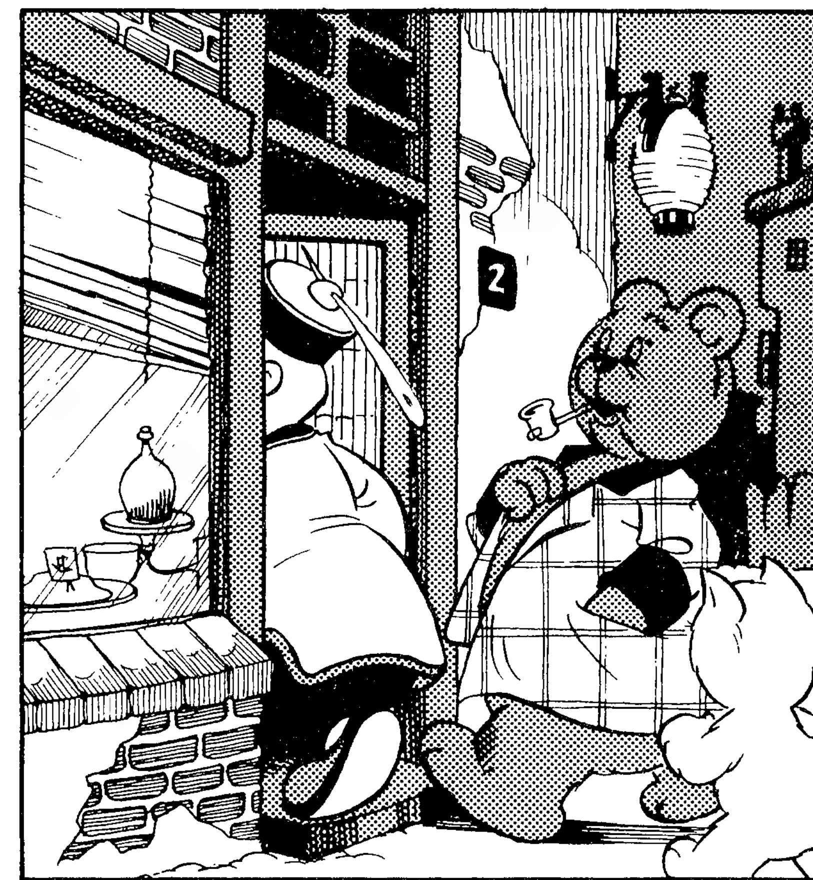

'U had mij moeten waarschuwen!' zei Tom Poes. 'U hebt niet goed op uitkijk gestaan! Als u gefloten had, was ik niet met die waaier naar u toe gekomen. U had moeten...'
'Ja, ja, schei maar uit!' zei heer Bommel boos. 'Als er iets verkeerd gaat, is het altijd mijn schuld! Maar een heer fluit niet! Een heer staat niet op uitkijk! Maar mijn waaier moet ik terug hebben! Daar gaat niets van af!'
Intussen verscheen boven het muurtje het hoofd van Lijn-Oh-Li, die vriendelijk glimlachend een paar vuilnisemmers over de hoofden van Tom Poes en heer Bommel liet vallen. Daarna klom hij zelf naar beneden en maakte een lichte buiging.
'Vraag duizendmaal vergeving voor de onderbreking!' zei hij, 'maar één van u, verheven en grootmachtige vorsten, heeft in mijn nederige sluimer mijn waaier teruggekocht! Ik zou die gaarne wederom hebben!'

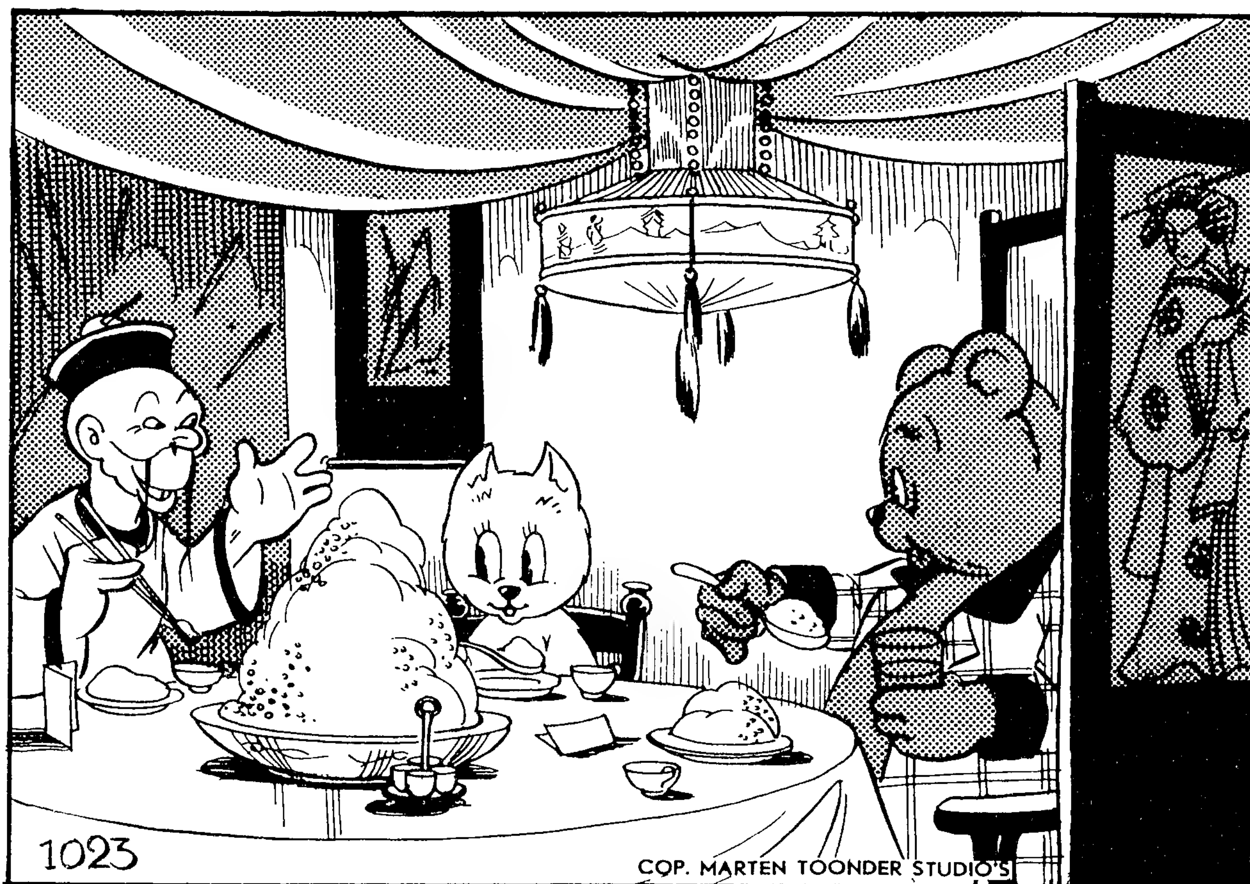

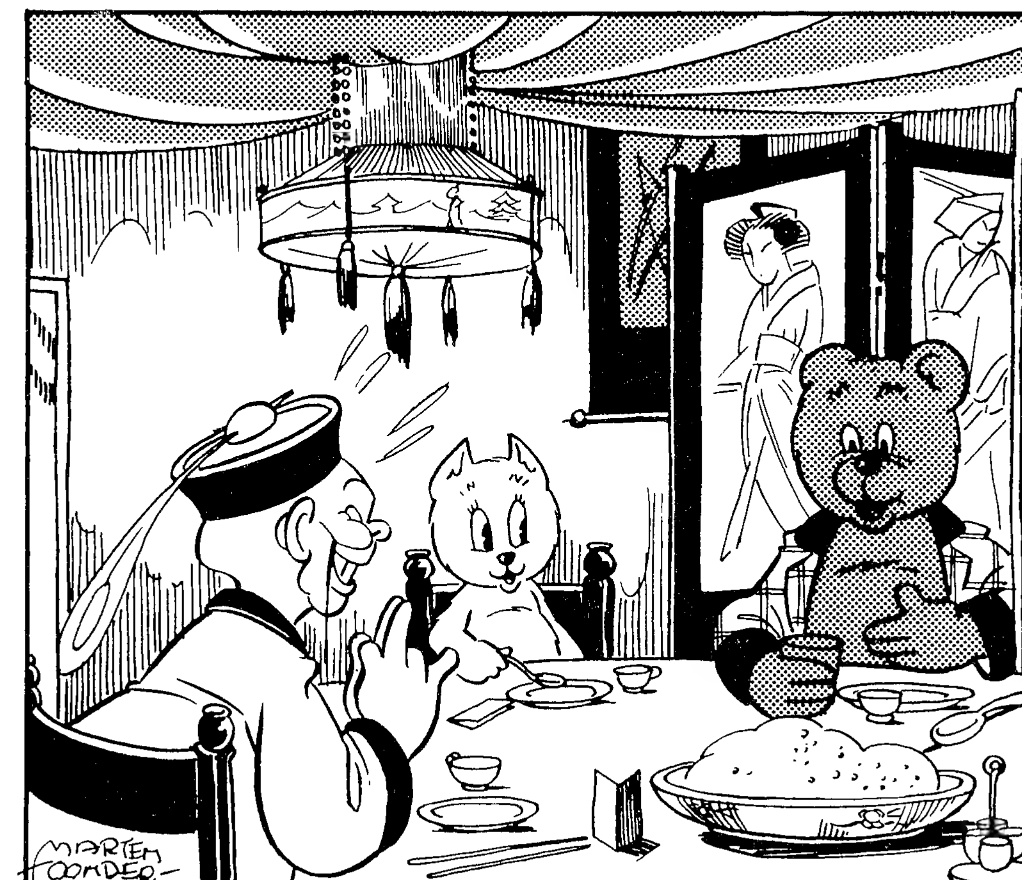

Heer Bommel en Tom Poes bevrijdden zich van de vuilnisemmers en zagen toen Lijn-Oh-Li voor zich staan, die vriendelijk lachte.
'Veroorloof klein en onbelangrijk China-man de waaier terug te kopen met Chinees bankbiljet van geringe waarde!' zei hij.
'Bah!' riep heer Ollie, 'de waaier is allang om de hoek verdwenen! Die is gestolen door Bul Super! Als je ons die vuilnisblikken niet op het hoofd had gezet, hadden we haar reeds met list en kracht terug gehad! Bah!'

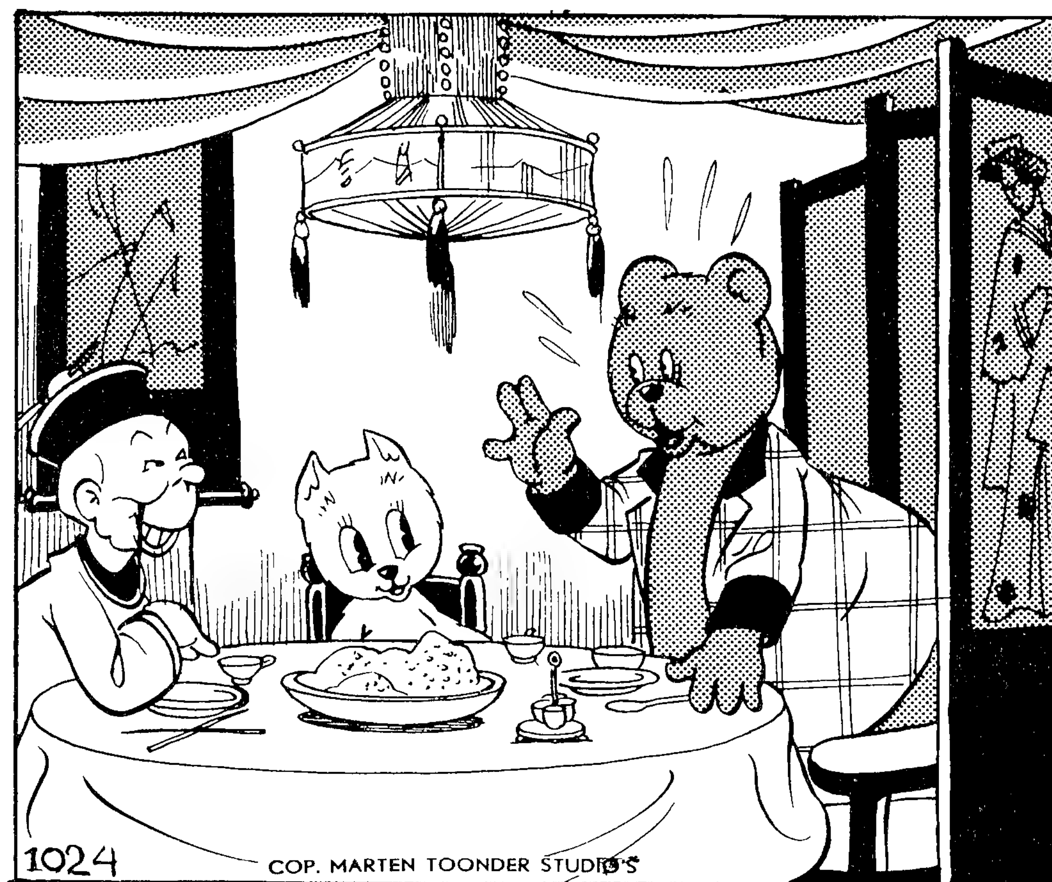
Lijn-Oh-Li keek even een beetje beteuterd. Toen maakte hij een diepe buiging, glimlachte en zei:
'Onwaardig en dom Chinees vraagt duizendmaal verschoning voor lompe en brute daad! Willen de grote en machtige zonnen van het Westen zich verlagen door met Lijn-Oh-Li een weinig rijst te gaan eten bij Li Smek?'
'Dat willen ze!' zei heer Bommel goedmoedig. 'Hun magen knorren al uren lang!'

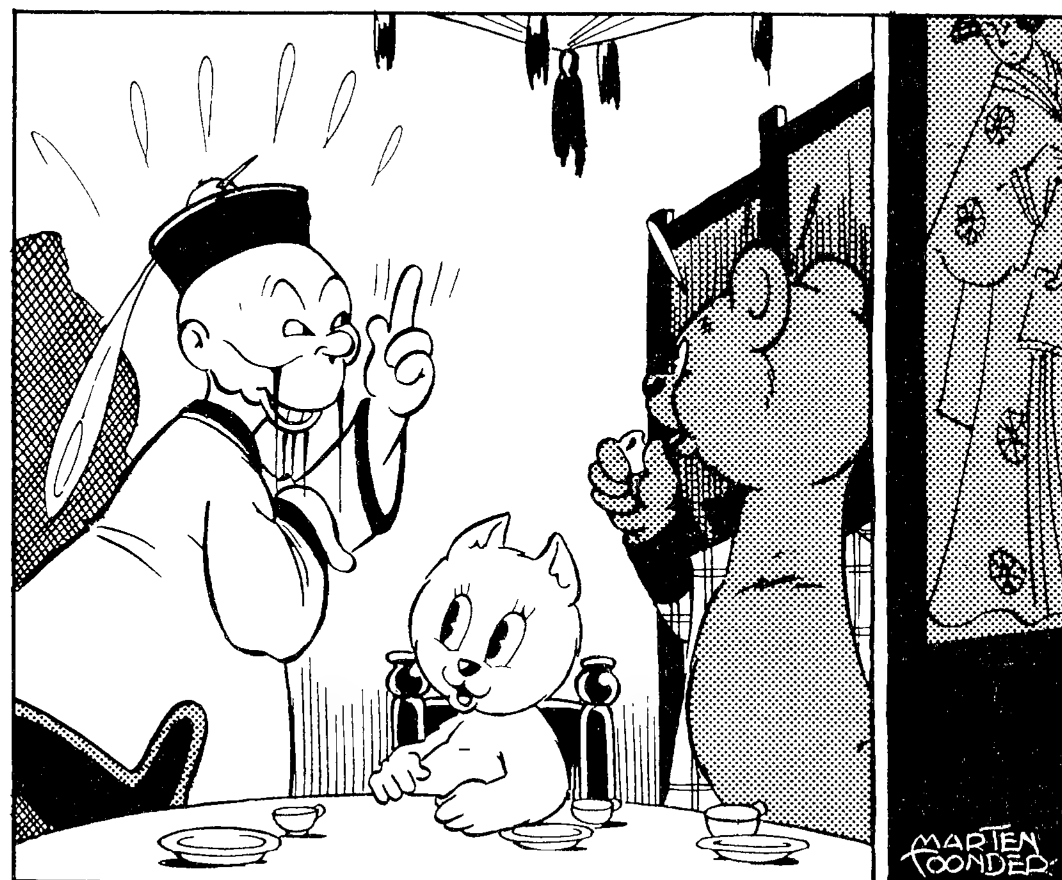

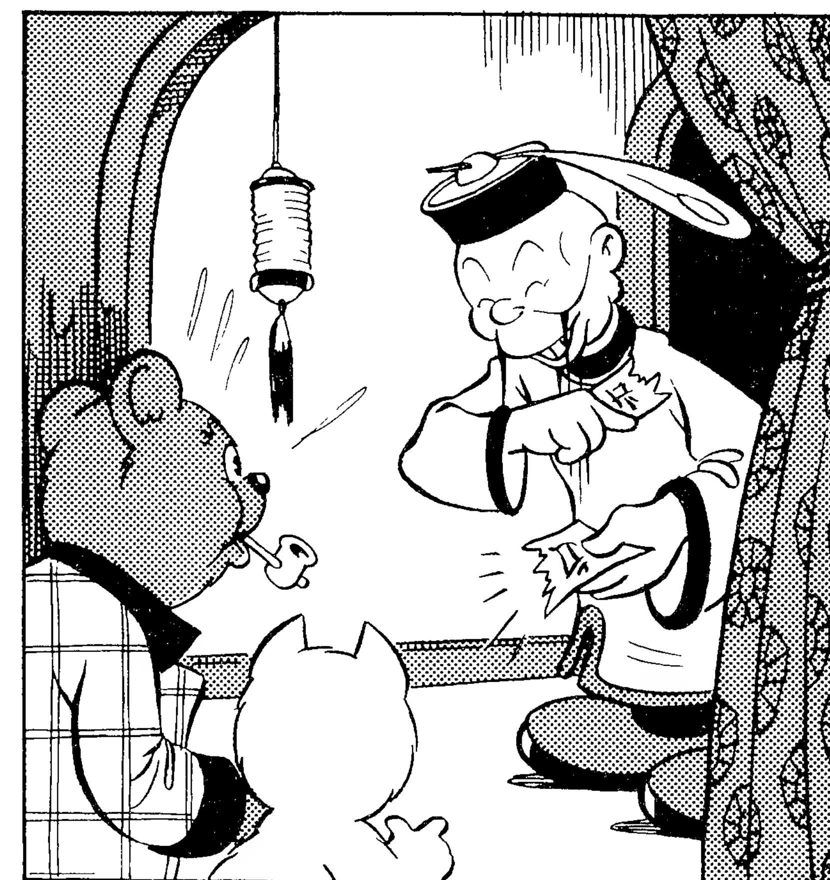

Lijn-Oh-Li ging dus voorop het eethuis van Li Smek binnen en heer Ollie en Tom Poes volgden. Nu, Lijn-Oh-Li deed erg zijn best om het gooien met de vuilnisemmers goed te maken en hij bestelde een berg rijst waar Tom Poes niet overheen kon kijken.
'Nu dus waaier gestolen door onwaardig vreemdeling, genaamd Bul Super!' zei Lijn-Oh-Li. 'Vergun mij het doen van dom en onnuttig voorstel. Ware het niet beter wanneer gij, hoogmachtige en beroemde mandarijnen, wildet samenwerken met gering en nederig Lijn-Oh-Li om waaier weer terug te krijgen?'

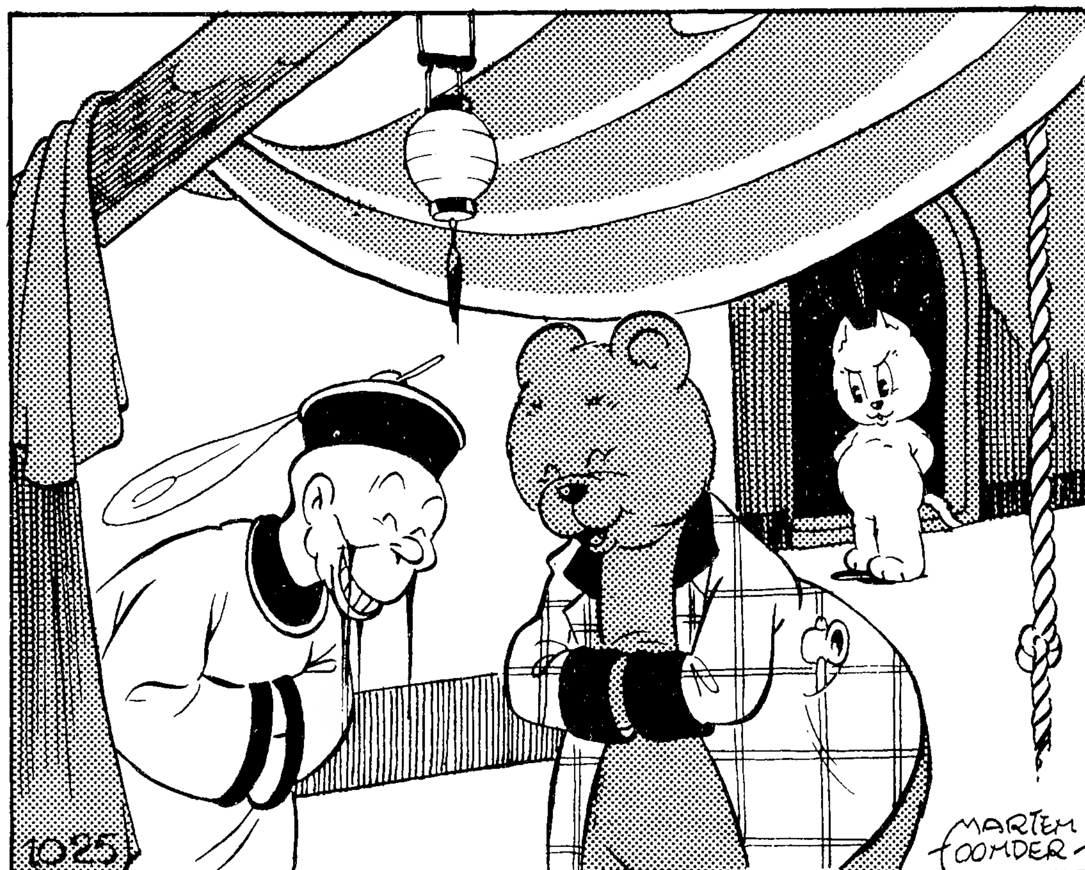
'Daar zit iets in!' zei Tom Poes. 'Laten we samenwerken! Maar wat moet er gebeuren wanneer we de waaier terug hebben?'
'Luister!' zei Lijn-Oh-Li. 'Leen mij een ondeelbaar ogenblik uw kostbare oren en luister naar een dom en onbelangrijk verhaal dat ik u gaarne zou vertellen over die waaier!'
'Goed!' zei heer Ollie. 'De rijst was lekker en nu wil ik graag eens horen wat er nu eigenlijk met die waaier aan de hand is! Vooruit heer Lijn!'

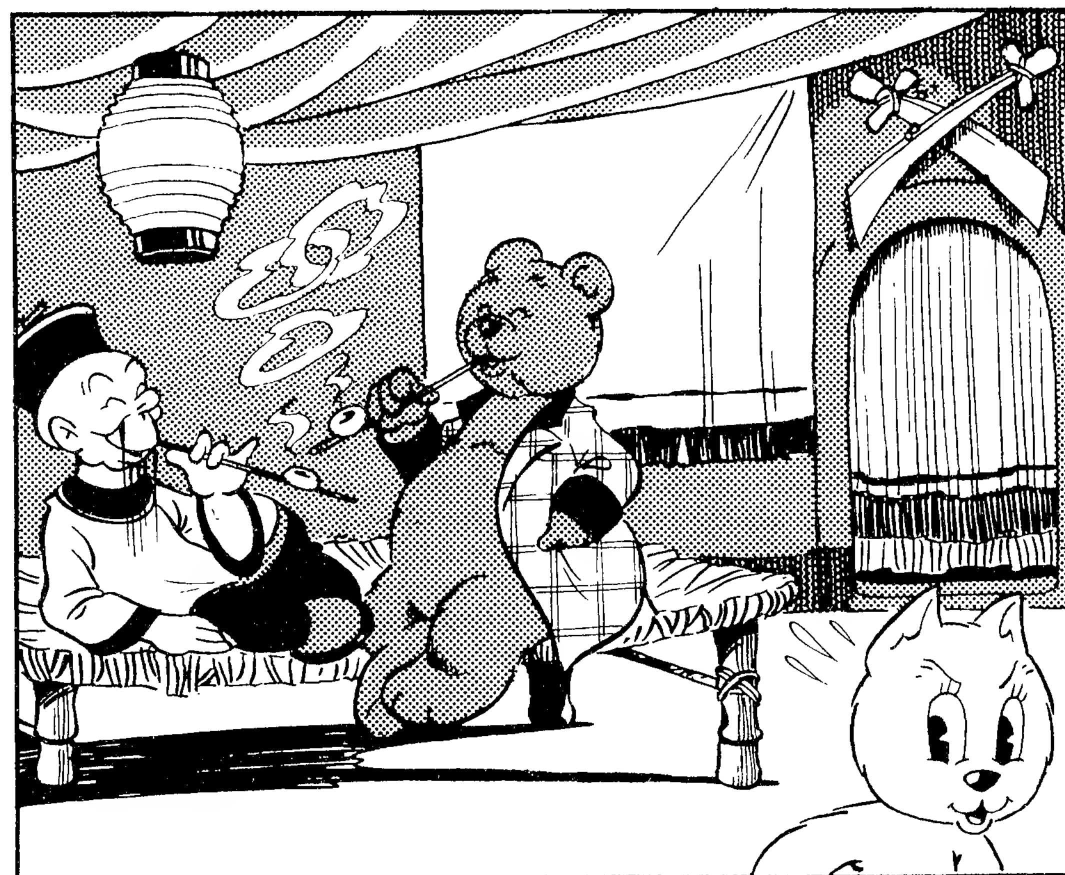
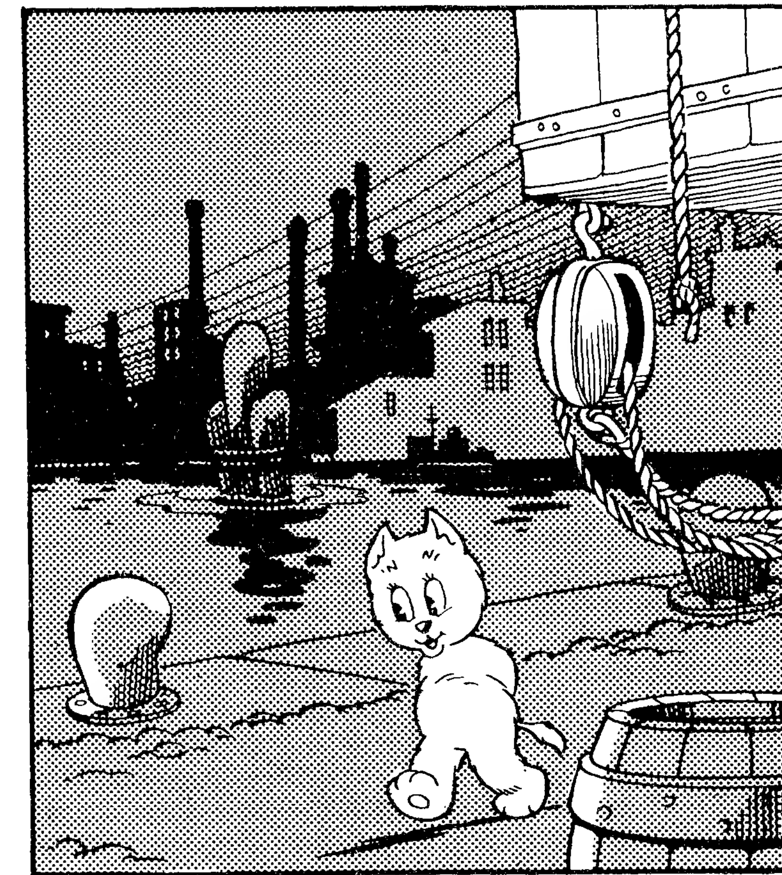

'Ik, nederige worm Lijn-Oh-Li, ben aangewezen als bewaker van de grafkelder van keizer Li-Tao-Tau. Op een boze dag kwamen schurkachtige lieden uit het Westen en stalen waaier uit grafkelder van grootmachtig keizer. Toen verliezen Lijn-Oh-Li zijn gezicht en kunnen niet teruggaan naar China, voordat hij de waaier terug kennen brengen.'
'Drommels,' zei heer Bommel, 'nu begrijp ik je beter, goede vriend! Dat verandert de zaak! Als die waaier gestolen is van keizer Touw-Touw, dan wil ik hem ook niet hebben. Ik zal zorgen, dat we hem van Bul Super terug krijgen. Dat is mijn plicht als heer, wat jij Tom Poes?'
Lijn-Oh-Li was opgestaan en haalde het Chinese bankbiljet uit de andere kamer.
'Pé,' zei hij. 'Dit is de verlichte uitspraak van grote geest! Wij delen het geld!'
En daarna scheurde hij het biljet doormidden...

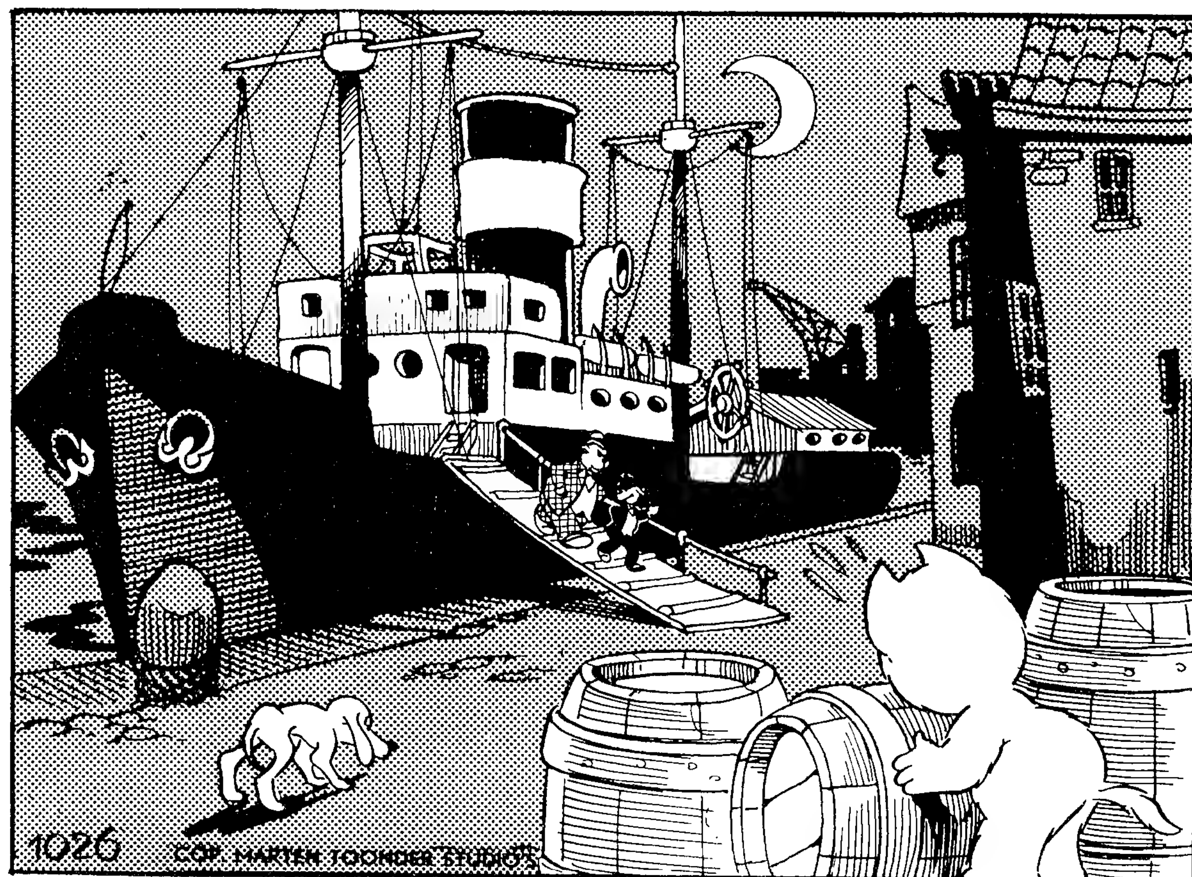

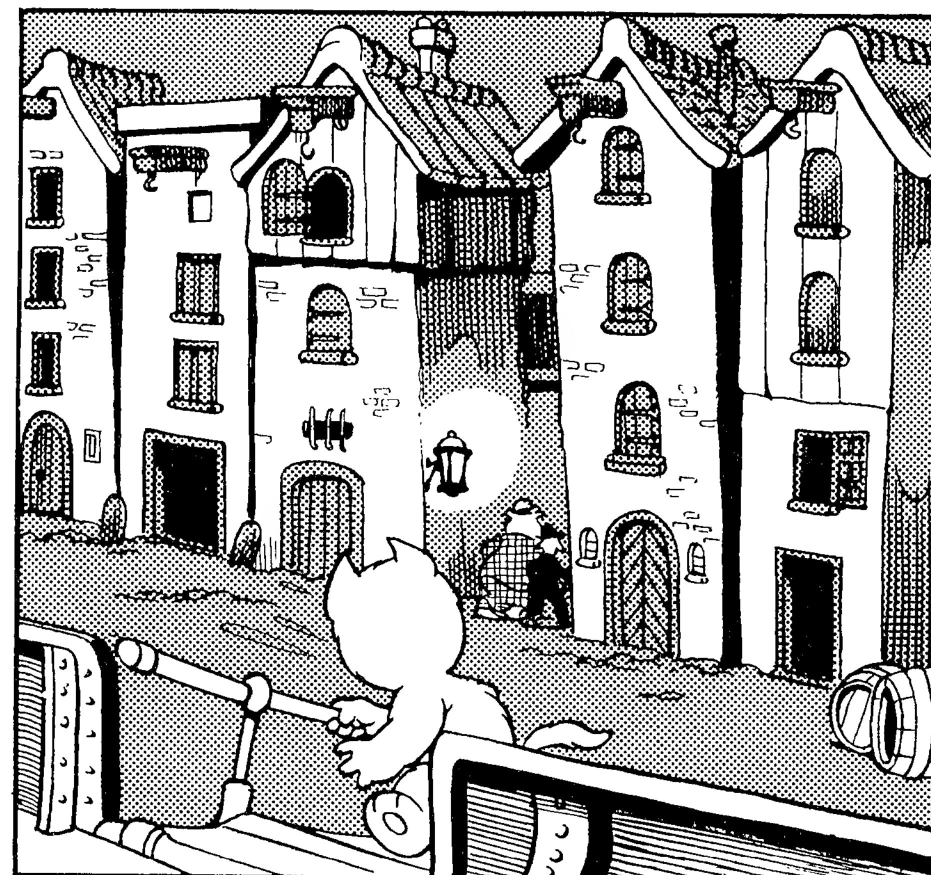
'Nu zijn wolken voorbijgedreven en zon schijnt tussen ons, vriendelijke gedaanten!' zei Lijn-Oh-Li. 'Schenk nederig China-man grote vreugde en rook een pijp met hem, groot-machtig mandarijn Bom-Mel! Zet uw kostelijke gestalte op mijn minderwaardige rustbank en neem een weinig papaverbolletjes opdat uw geest de mijne begeleiden moge op nederige vlucht naar...'

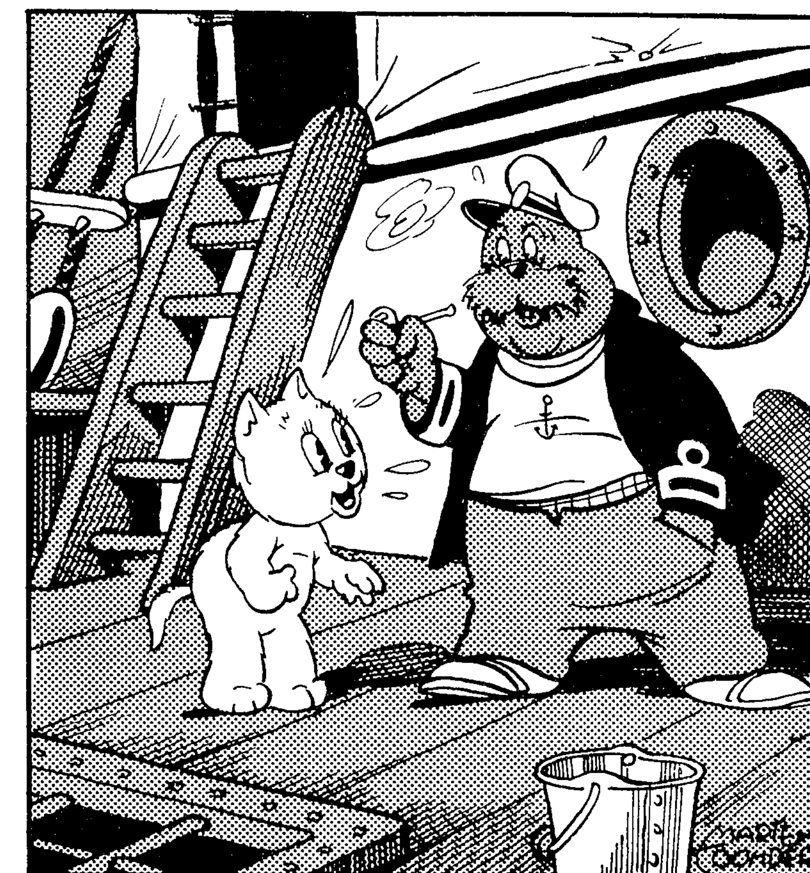
'Maar we moeten de waaier eerst terug hebben!' zei Tom Poes ontevreden. 'Het lijkt me beter om niet eerst een pijp te gaan roken! We hebben haast!'

'Een heer heeft geen haast!' zei de heer Bommel. 'Mijn verheven en grootmachtige geest en de nietswaardige van heer Lijn gaan eerst... Eh... Nu ja, je snapt me wel!'

'Dan ga ik alleen!' zei Tom Poes. En even later liep hij in het maanlicht langs de haven...

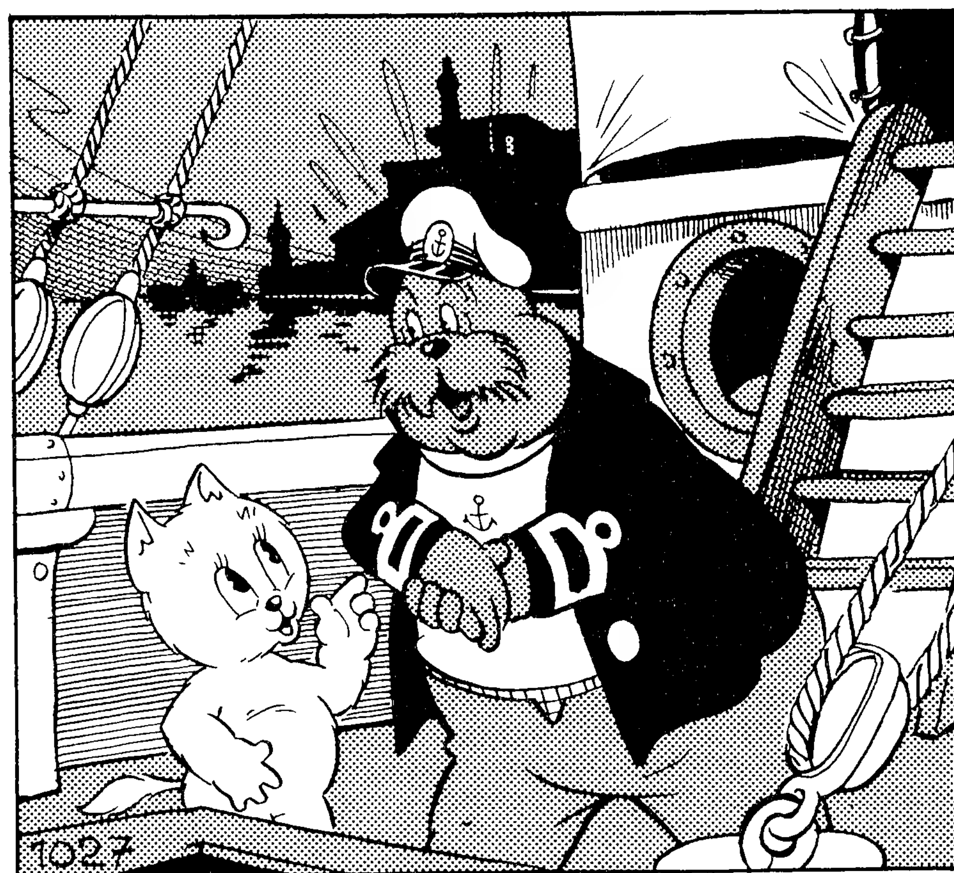

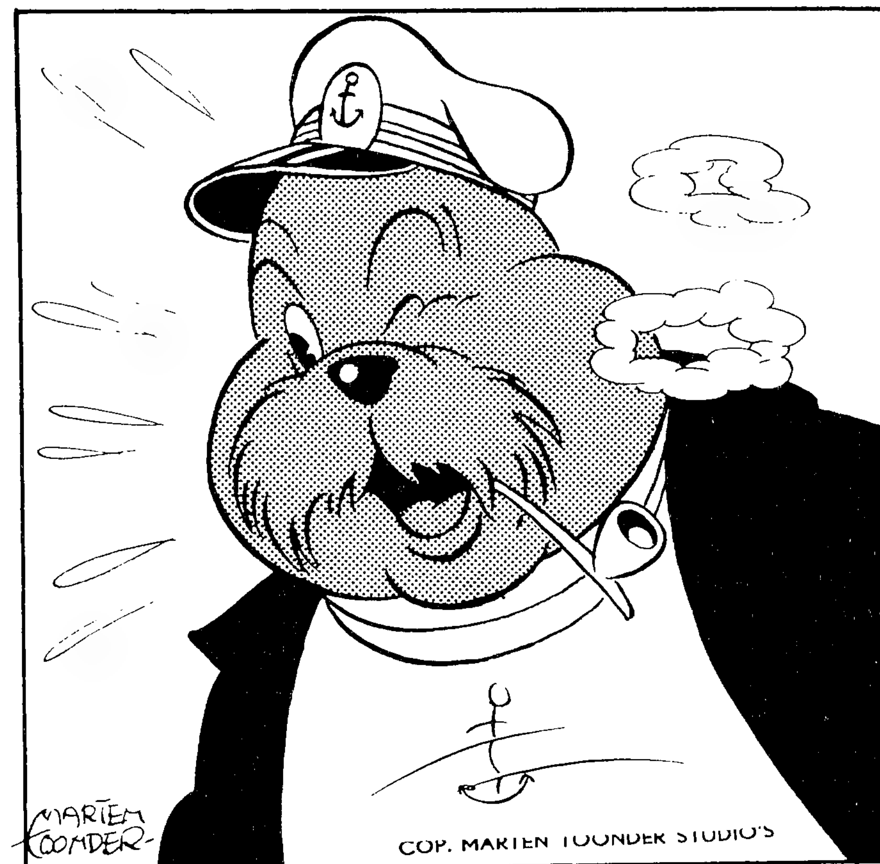

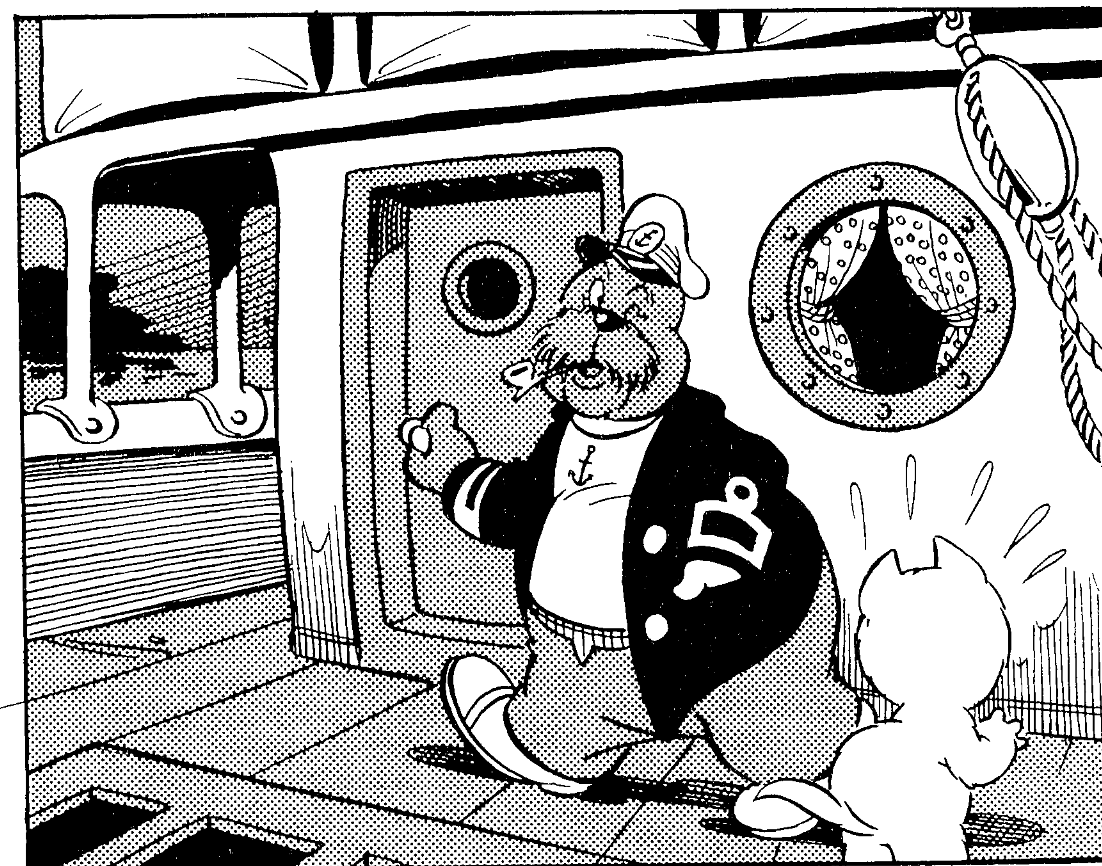

Tom Poes had geluk, dat heeft hij trouwens dikwijls zoals je wel gemerkt zal hebben. Hij had nog niet ver gelopen of hij zag twee gestalten van de loopplank van een schip af komen. En dat bleken natuurlijk Bul Super en Hiep Hieper te zijn.
'Drommels!' dacht Tom Poes, terwijl hij zich achter een paar vaten verstopte. 'Wat hebben die daar op dat schip gedaan? Ik ga daar ook eens een kijkje nemen! Dat kan nooit kwaad!' Zo gedacht, zo gedaan.

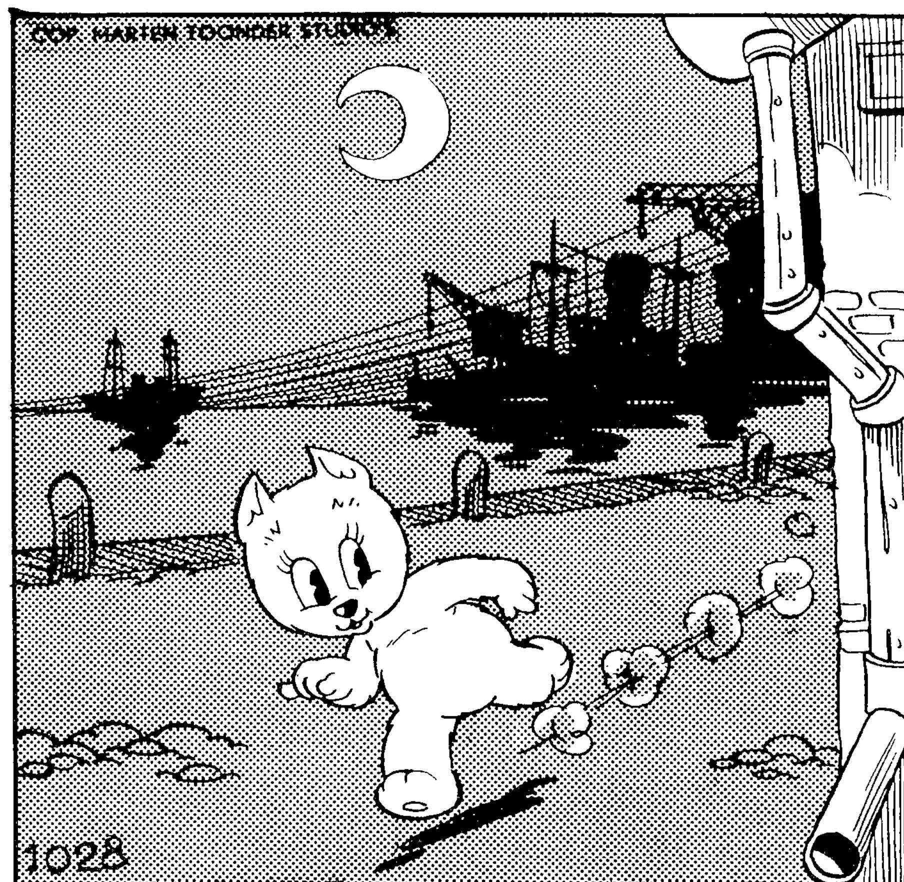
Toen Super en Hieper om de hoek van een steegje waren verdwenen, klom Tom Poes de loopplank op en stapte aan dek.
'Wel, wat duivekaters!' zei een zeeman die daar stond, 'als dat die overgehaalde Tom Poes niet is! Welkom aan boord, meneer! Wat is er van je dienst?'
Het was natuurlijk Wal Rus...

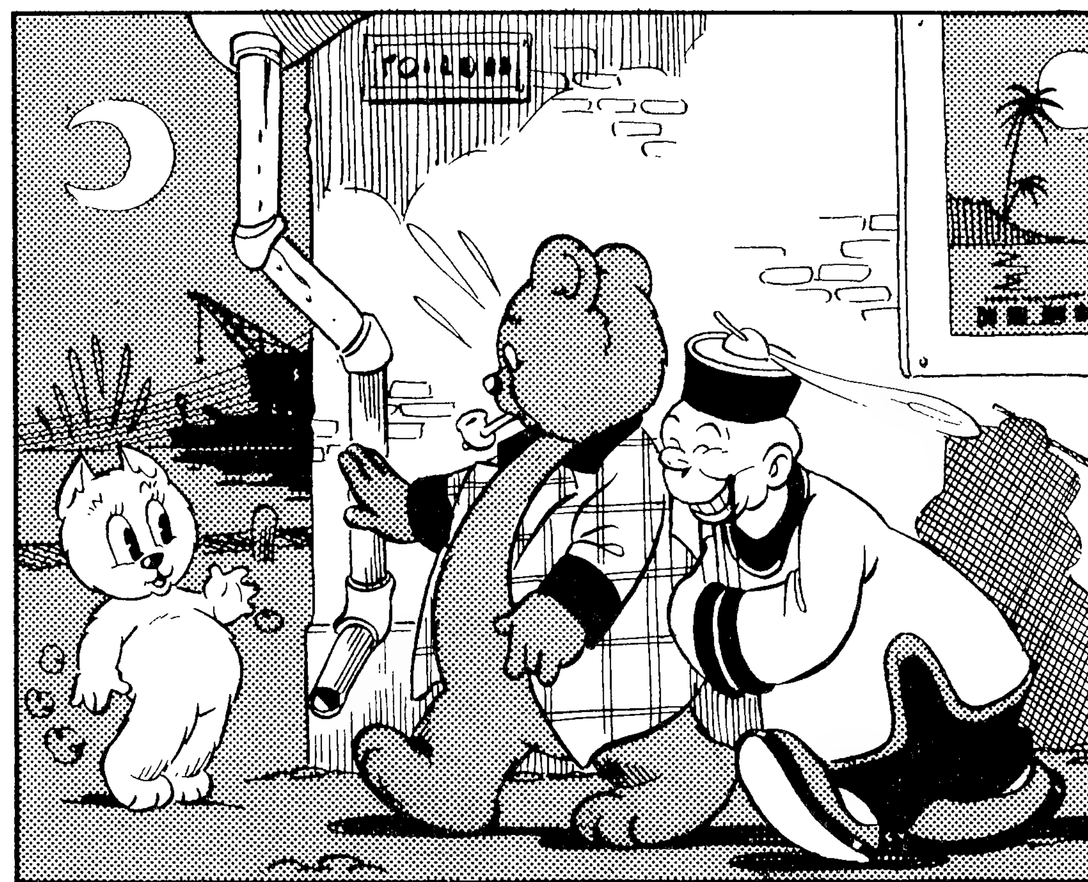
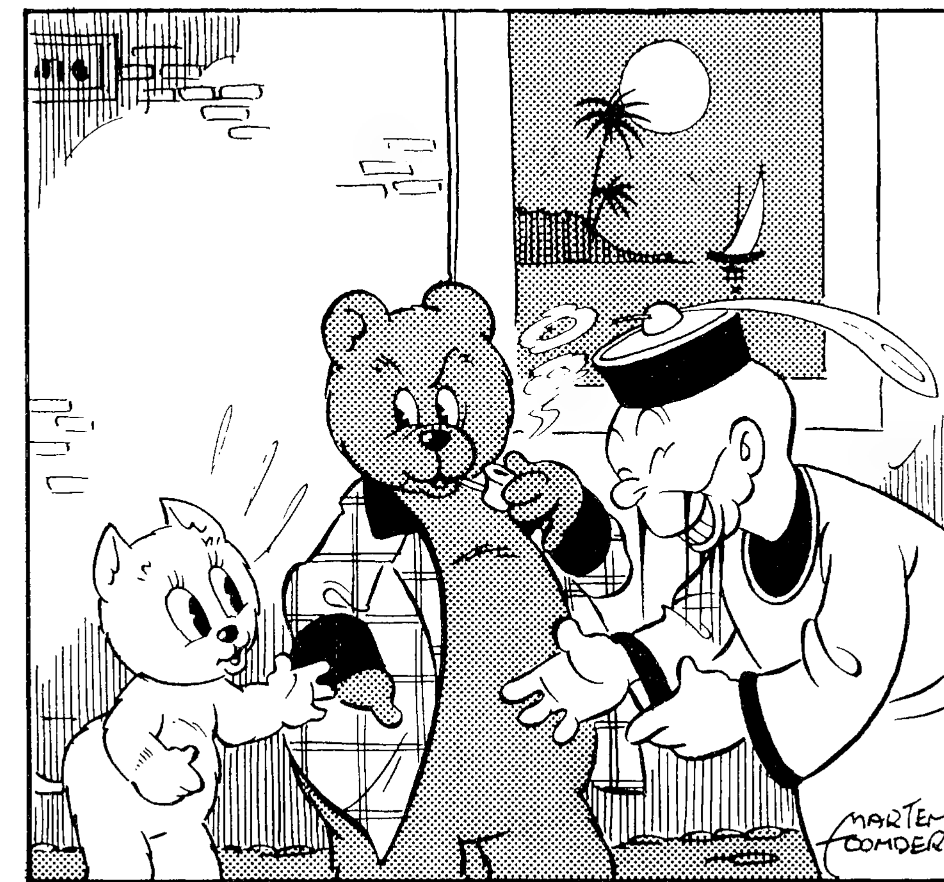

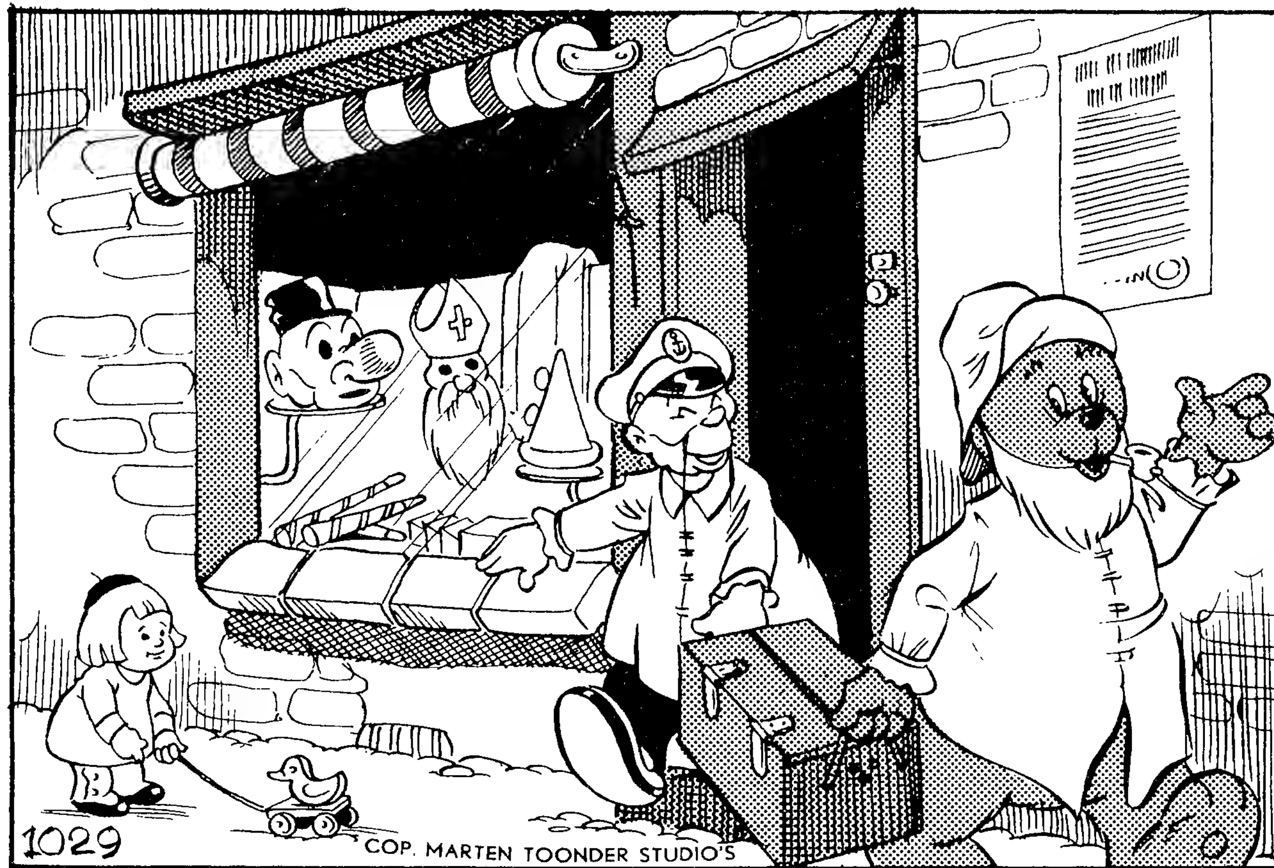
'We zitten achter een paar schurken aan!' zei Tom Poes. 'En die zag ik daarnet hier van boord af komen! Hebt u die twee kerels ook gezien, kapitein? Een dikke en een kleine?'
'Wel wis en drie!' riep Wal Rus. 'Dat zijn mijn passagiers, meneer! Die varen met mij mee naar China! Zijn dat schurken?'
'Ja,' zei Tom Poes, 'gevaarlijke schurken! Maar wij moeten ook naar China, kunnen we niet samen gaan? Als u nu niets tegen die kerels zegt, dan overvallen wij hen als we op zee zijn, dan kunnen ze niet vluchten!'
'Ik vind alles best,' zei Wal Rus, 'jullie kunnen meevaren en mijn passagiers overvallen. Als je maar geen vuile boel maakt en de dienst niet stoort, meneer! Morgenochtend varen we om zes uur, zorg dat je aan boord bent. Die andere passagiers komen straks weer terug als je ze nog wilt spreken!' En Wal Rus verdween met een knipoog in zijn hut...

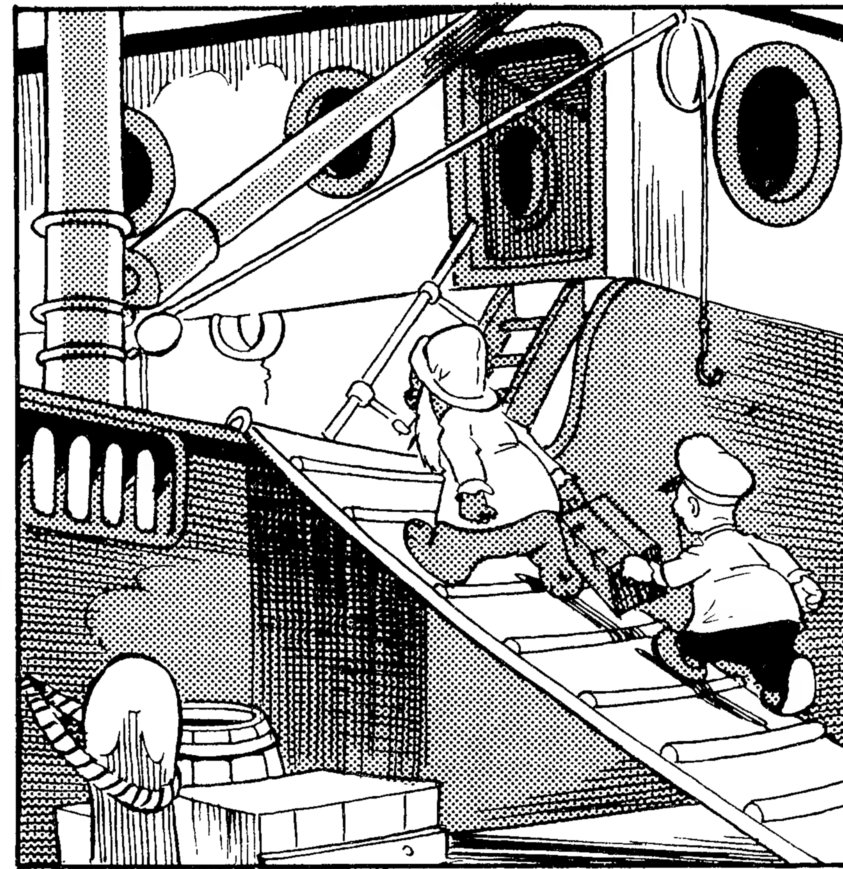

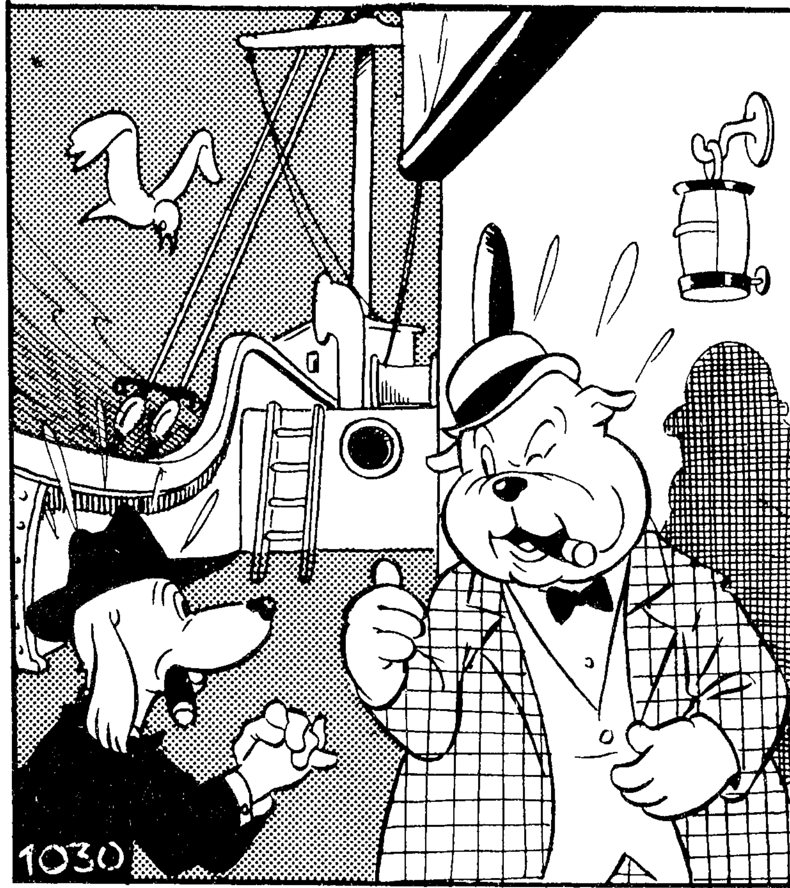
Tom Poes holde van de loopplank af en zocht de richting naar Li Smek's eethuis weer op.
'Ik moet die Lijn-Oh-Li en heer Bommel zo gauw mogelijk zien mee te krijgen!' dacht hij onder het rennen. 'Dat zal niet meevallen, ze praten allebei te veel en doen te weinig. Ik...' Maar op hetzelfde moment merkte hij, dat hij zich vergist had want om de hoek botste hij tegen hen op.

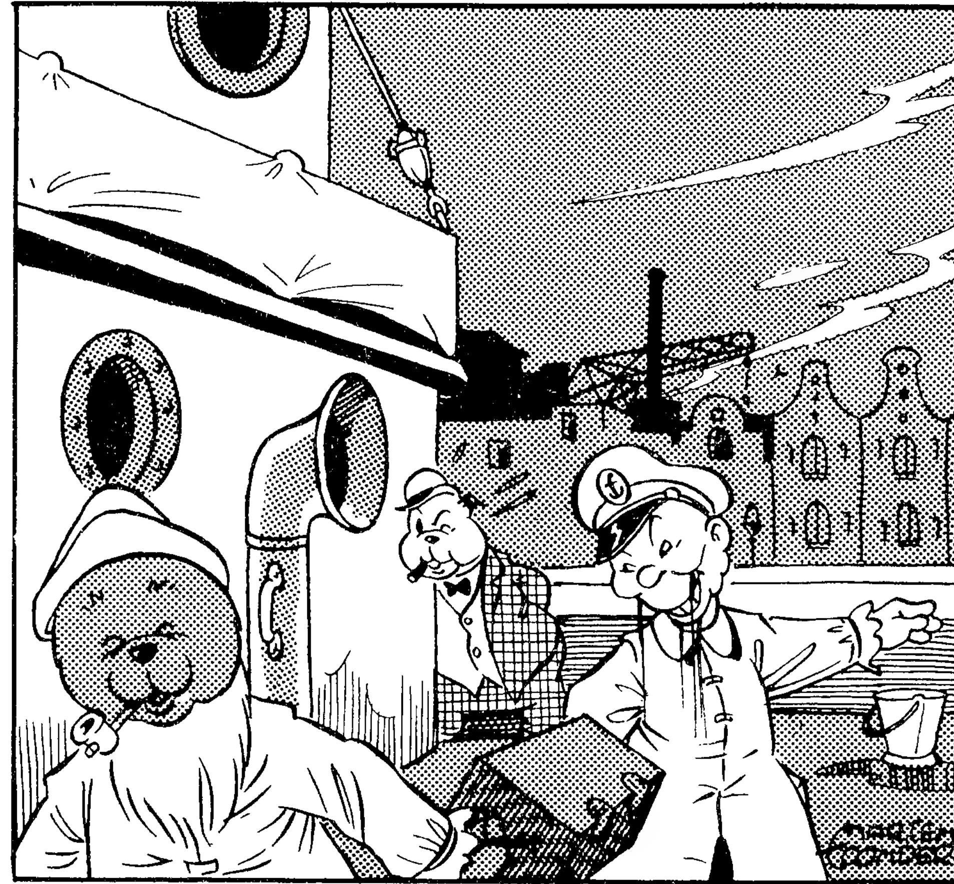
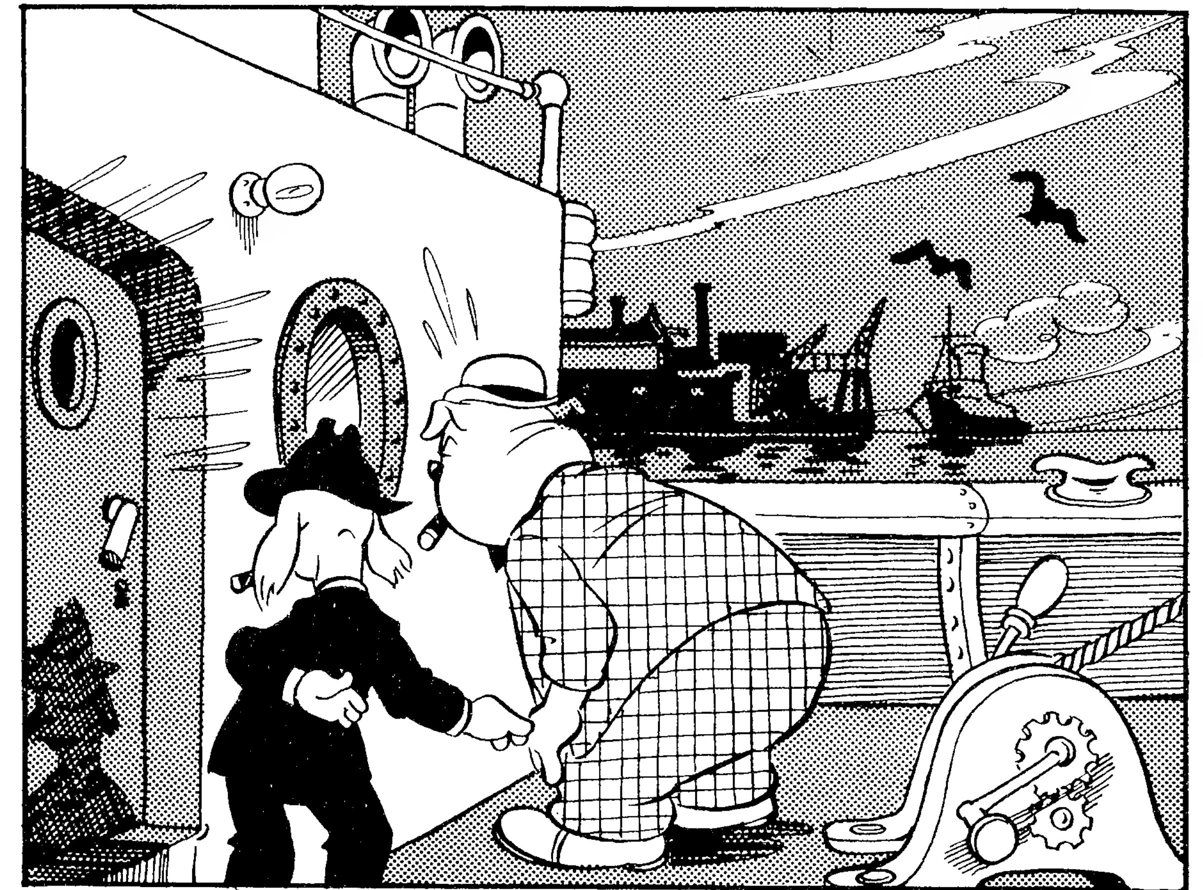
'Tut, tut! Daar is Tom Poes!' zei heer Bommel en Lijn-Oh-Li merkte op: 'Daar is een tijd van vreedzame onderhouding en een tijd van snelle handeling. Een wijs man weet beide te doen. Welk nieuws brengt de grote mandarijn Tom Poes aan zijn nederige knecht?'
'Ik heb Super en Hieper gevonden!' legde Tom Poes haastig uit. 'Ik heb een plan! Luister goed!' Nu, wat dat plan van Tom Poes was, zal je binnenkort zelf kunnen zien, daarom vertel ik er nog niets van...

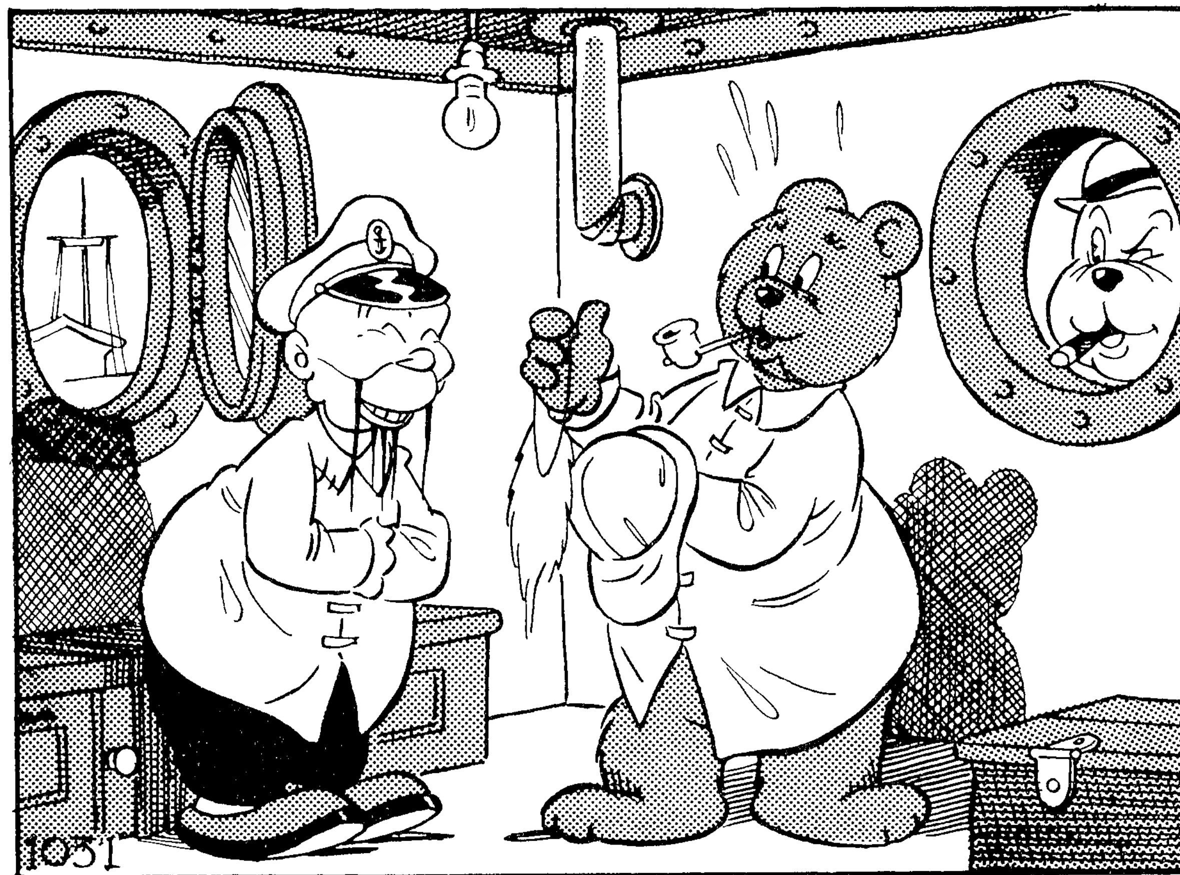

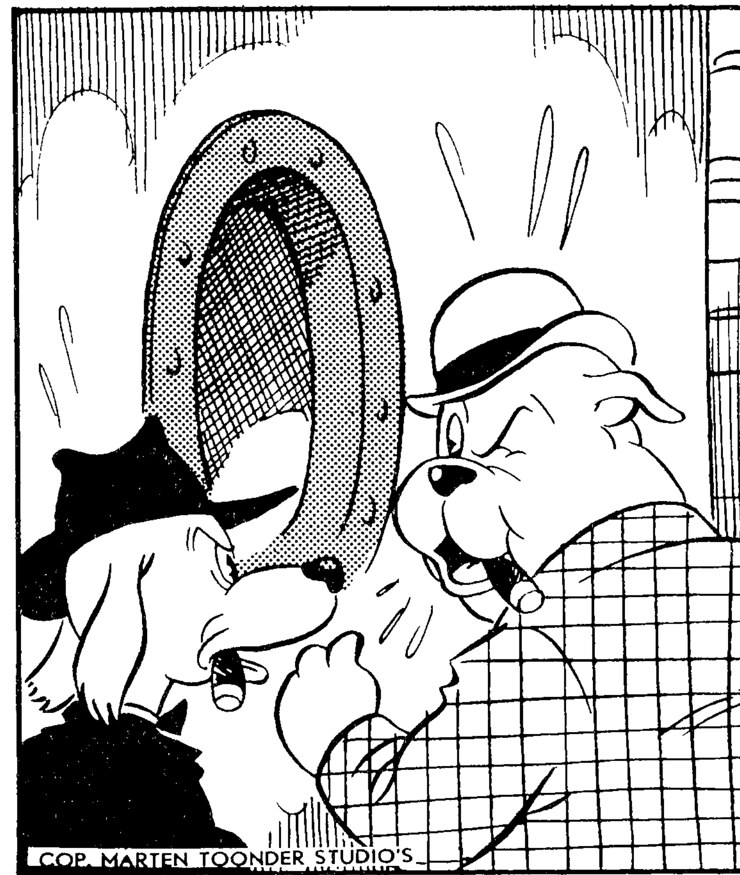

Een halfuur later kwamen twee vreemde zeelieden uit een winkeltje in feestartikelen. Tussen zich in droegen ze een zware zeemanskist, die ze erg voorzichtig behandelden.
'Foei, dat valt niet mee, heer Lijn!' zei de zeeman-met-de-zuidwester. 'Dat is een zwaar vrachtje! Ik hoop, dat dat schip niet ver weg is!'
'Vraag duizendmaal verschoning!' zei de zeeman-met-de-hangsnor. 'Veroorloof mij, nederige worm, u er opmerkzaam op te mogen maken, dat de edele lijnen van de zwarte rookboot hier al te zien zijn! Hier is de wandelplank, die uw edele gestalte aan boord zal dragen. Nog een paar passen, grootmachtige!'
Zo pratend zeulden de twee zeelieden de kist aan boord en hadden niet in de gaten, dat ze bespied werden door Bul Super en Hiep Hieper, die achter een luchtkoker stonden...

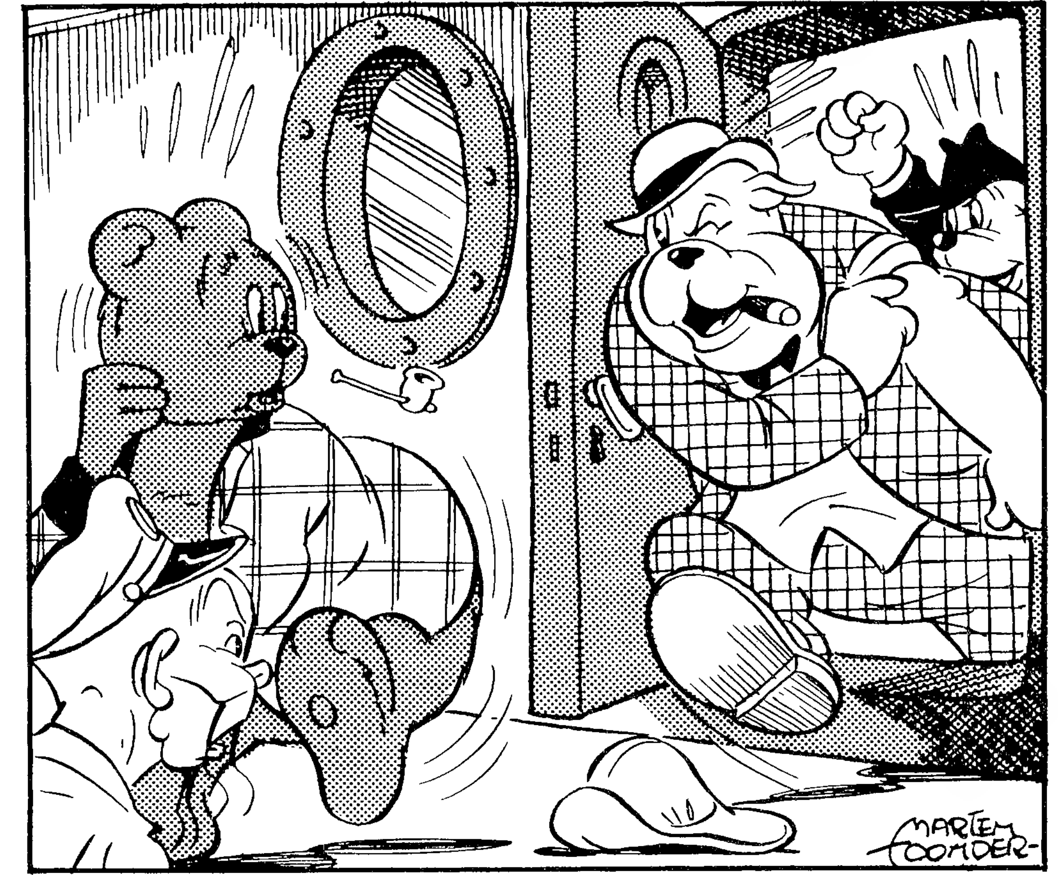

'Die twee kerels zagen er bekend uit, Hiepertje!' sprak Bul Super en wees naar de plek waar de vreemde zeelieden verdwenen waren.
'Mijn super-fijn gevoel zegt me, dat we eens achter hen aan moesten gaan om te kijken wat dat voor lui zijn!'
'Gelijk heb je!' zei Hieper. 'We moesten achter hen aan gaan!' Super en Hieper slopen dus onhoorbaar over het dek, door de midscheeps achter de beide zeelui aan en zagen hen in één van de hutten verdwijnen met de kist tussen zich in.
'Let op!' zei Super. 'Hier is een patrijspoort! En daar ga ik doorheen kijken, hoewel ik niet van geloer houd! Ik ben een man van de grote lijn, Hieper, maar nood breekt wet! Sst! Maak geen geluid! Aha!! Net wat ik dacht! Geweldig Hieper! Stroop je mouwen maar vast op, want dat wordt vechten!'

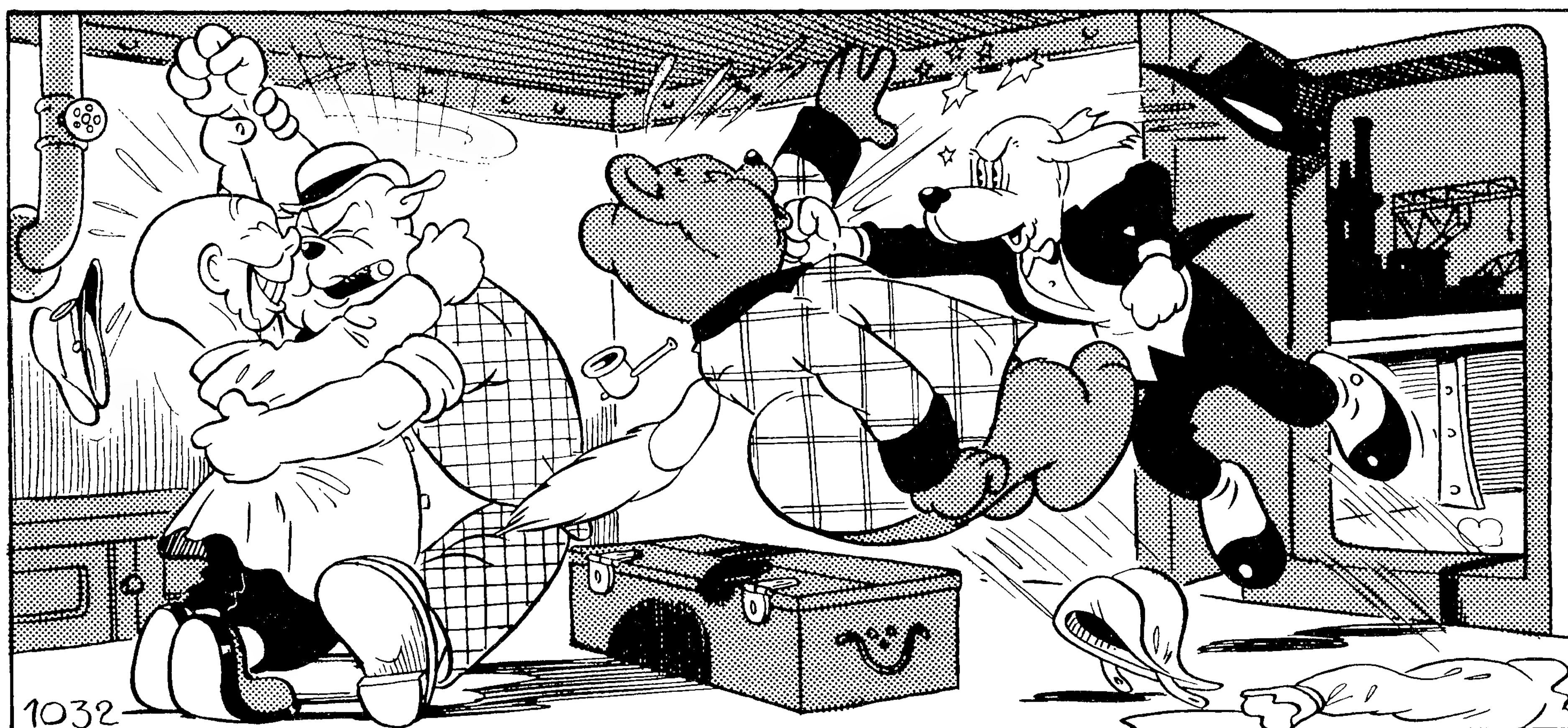

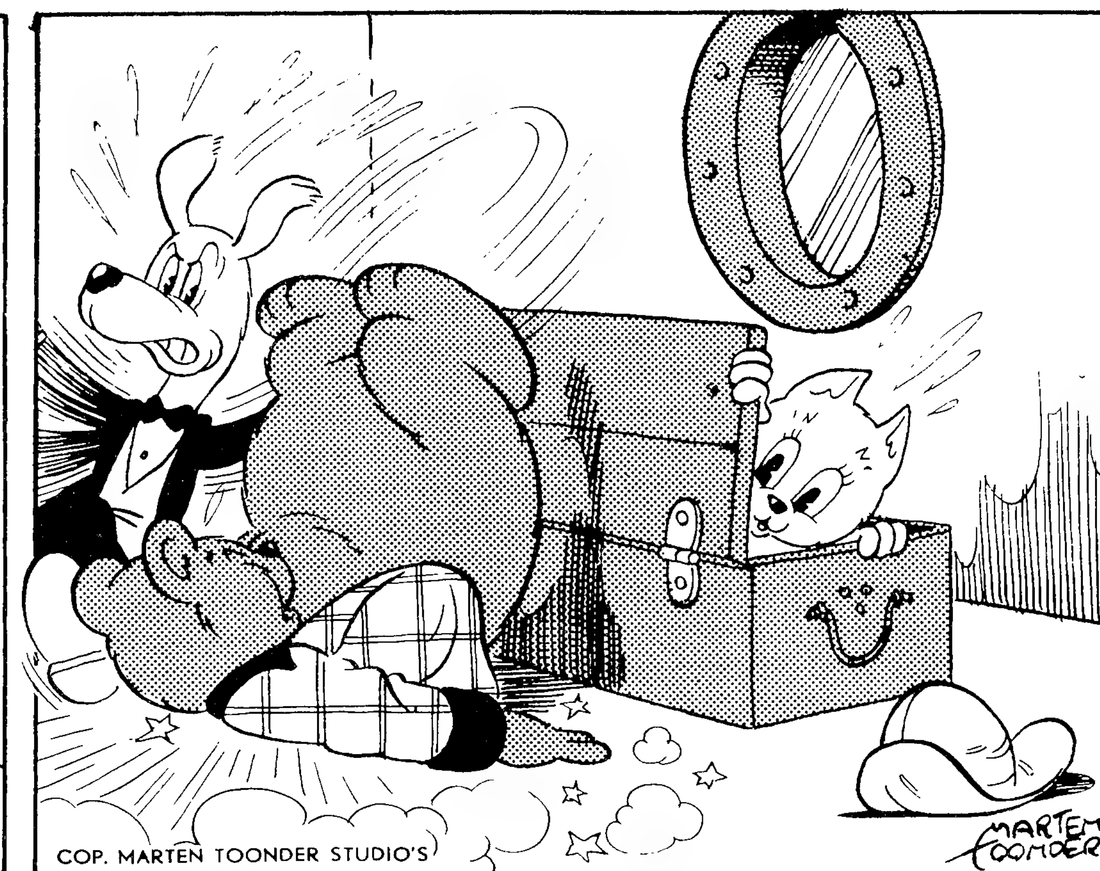

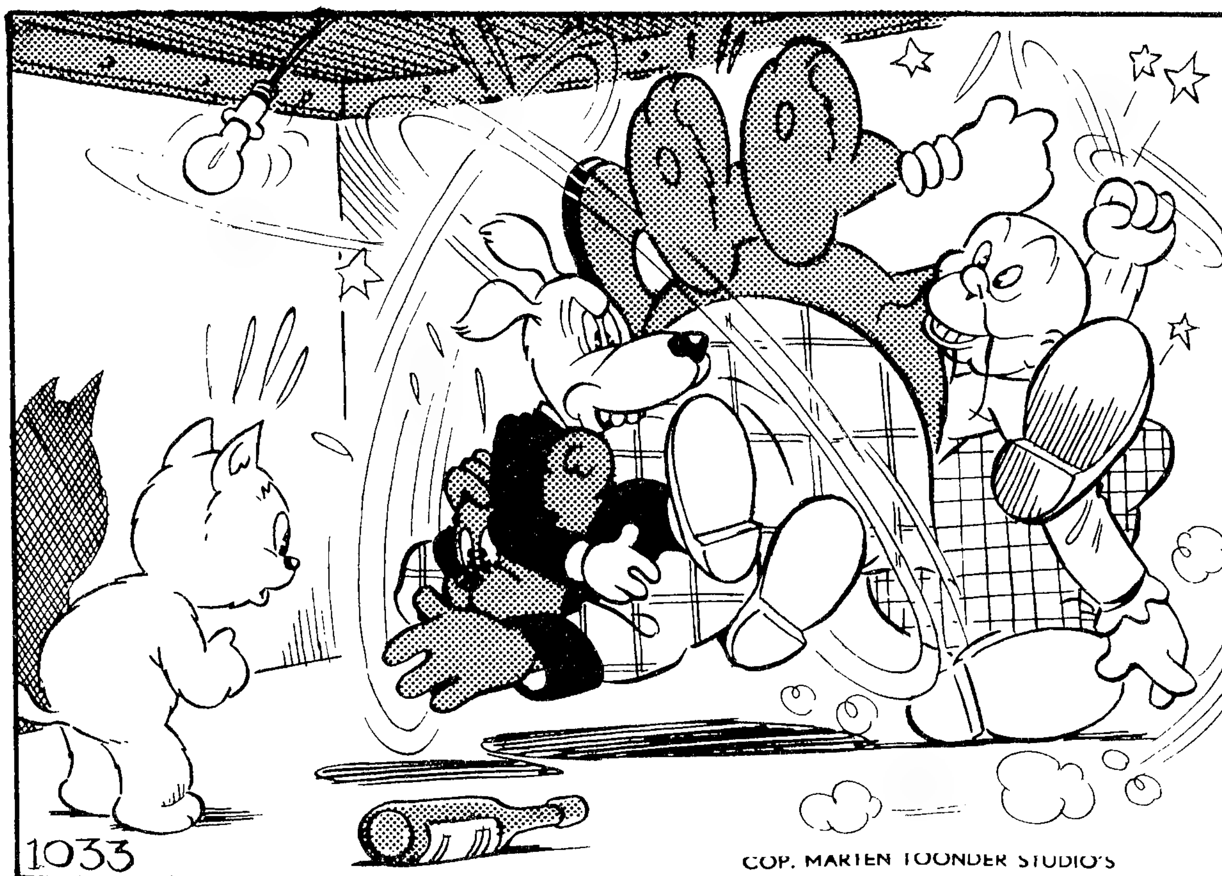
Eén van de zeelieden had zijn zuidwester afgenomen en trok zijn baard naar beneden. Zoals je natuurlijk al wel gezien zult hebben, kwam heer Bommel daaronder te voorschijn.
'Oef!' zei hij. 'Dat is warm werk, heer Lijn! Maar we zijn er, dat hebben we handig gedaan! Niemand heeft ons gezien! Nu kunnen we aan het werk gaan!'
Maar iemand had het wél gezien en dat was Bul Super.

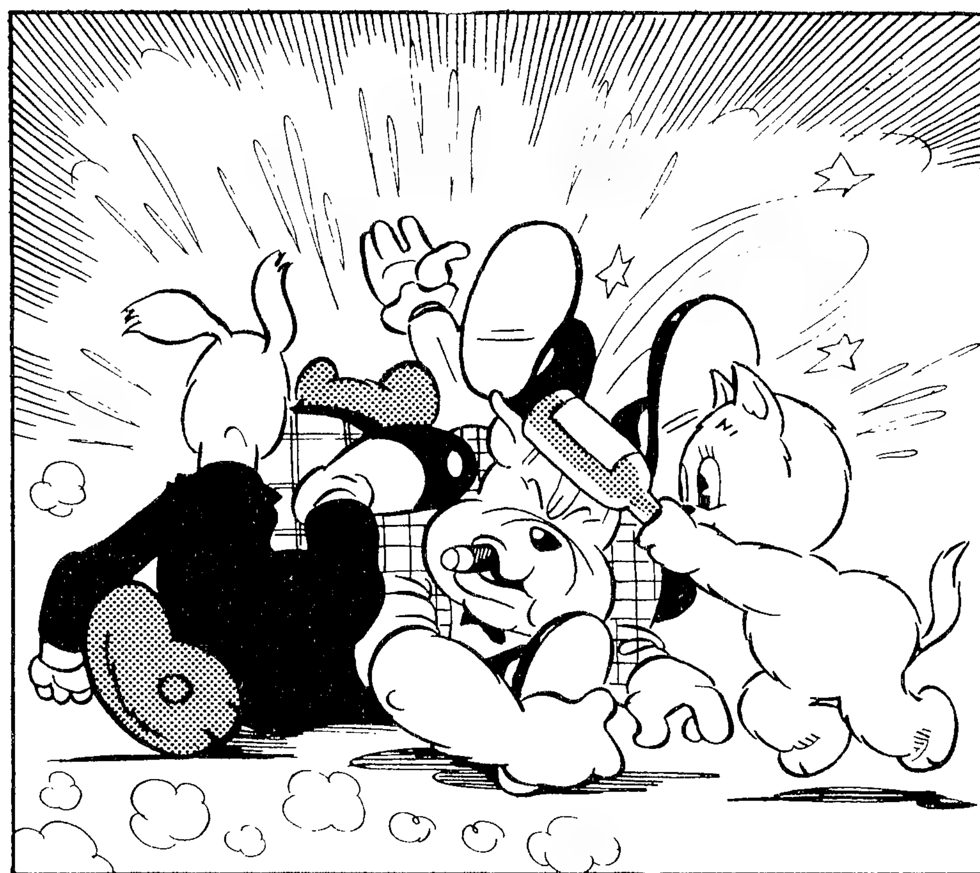
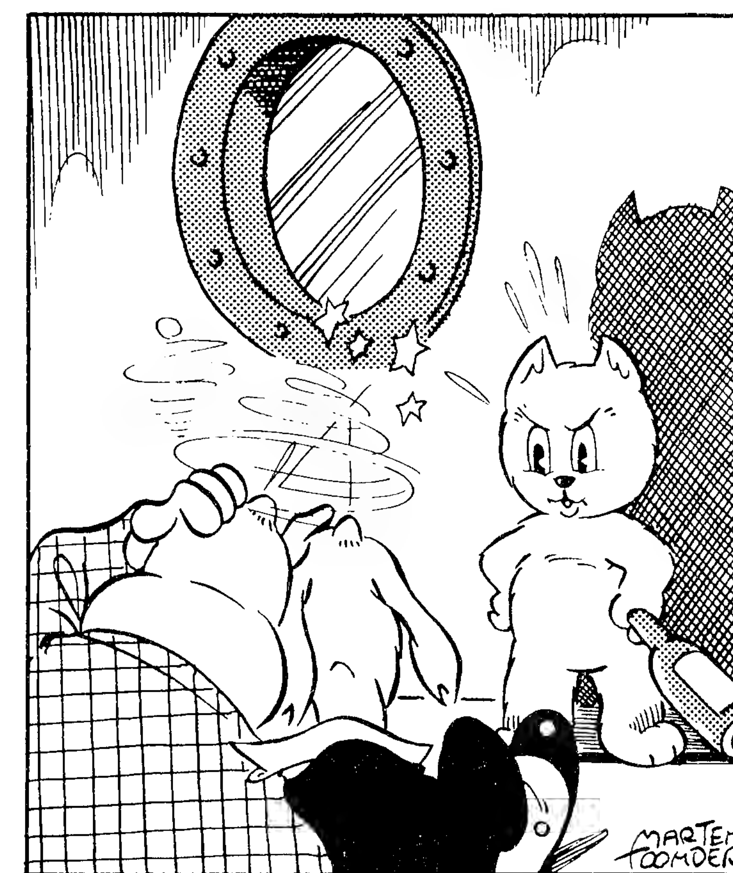
'We moeten hem onschadelijk maken, Hiepertje! Voordat de boot vertrekt, moeten die sukkels weg zijn, anders krijgen we last! Kom mee!'
De deur van de hut werd opengerukt en Super en Hieper stormden naar binnen, juist op het moment, dat heer Bommel naar een knaapje zocht om zijn oliejas aan op te hangen...

Super sprong op Lijn-Oh-Li af en probeerde hem een beentje te lichten, terwijl Hieper heer Bommel een opstopper gaf, dat hij door de hut achteruit tuimelde.
Nu was heer Bommel nogal zwaar gebouwd en Hiep Hieper tamelijk mager en klein en er was dus een kans geweest, dat heer Ollie zijn kracht had kunnen tonen. Maar ongelukkig genoeg stond de zeemanskist die ze samen naar binnen hadden gedragen, erg in de weg. Heer Bommel stootte daar tegen aan, verloor zijn evenwicht en tuimelde op de grond met Hieper boven op zich. Lijn-Oh-Li verdedigde zich intussen zo goed hij kon tegen Super die als een beer aan hem hing maar hij werd erg gehinderd door de rondrollende heer Bommel. Nee, het zag er niet hoopvol uit. Op dat moment werd het deksel van de zeemanskist langzaam opgetild en... keek Tom Poes om de hoek.
'Het wordt tijd, dat ik ook iets ga doen!' zei Tom Poes tegen zichzelf.

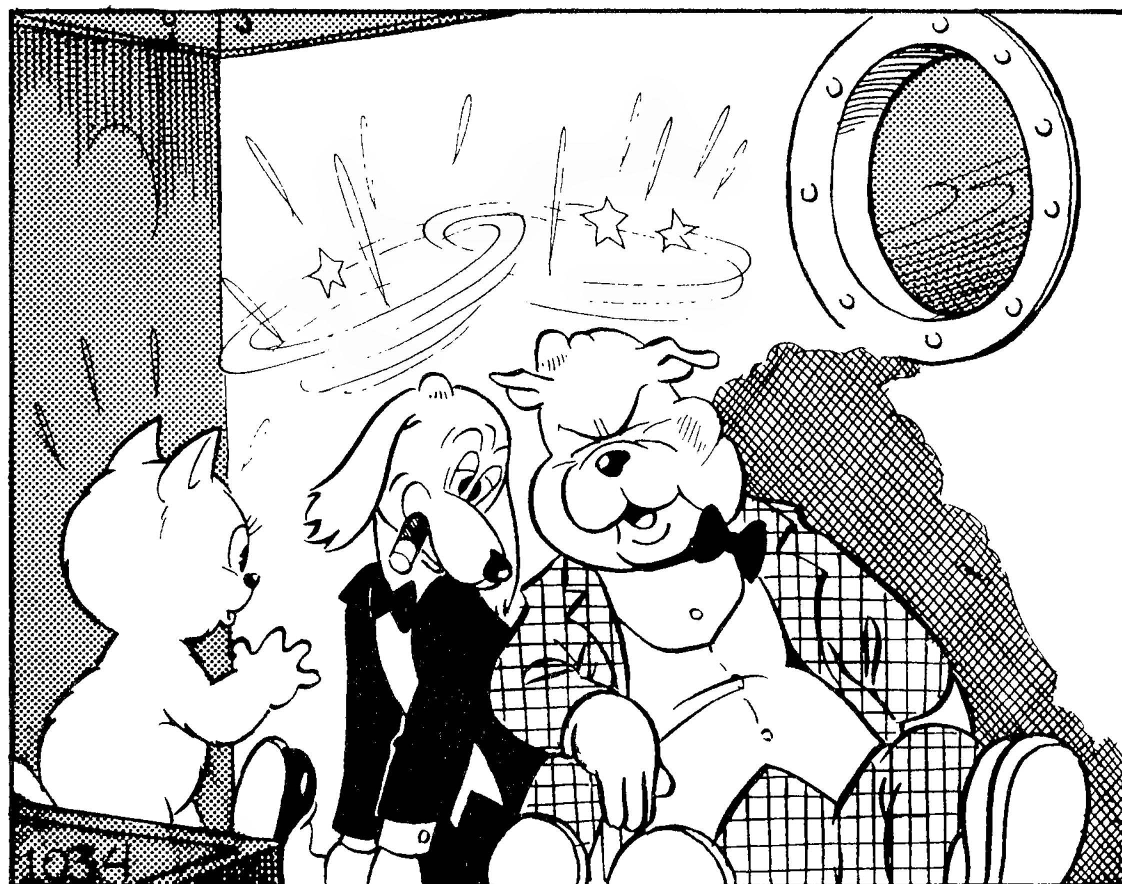

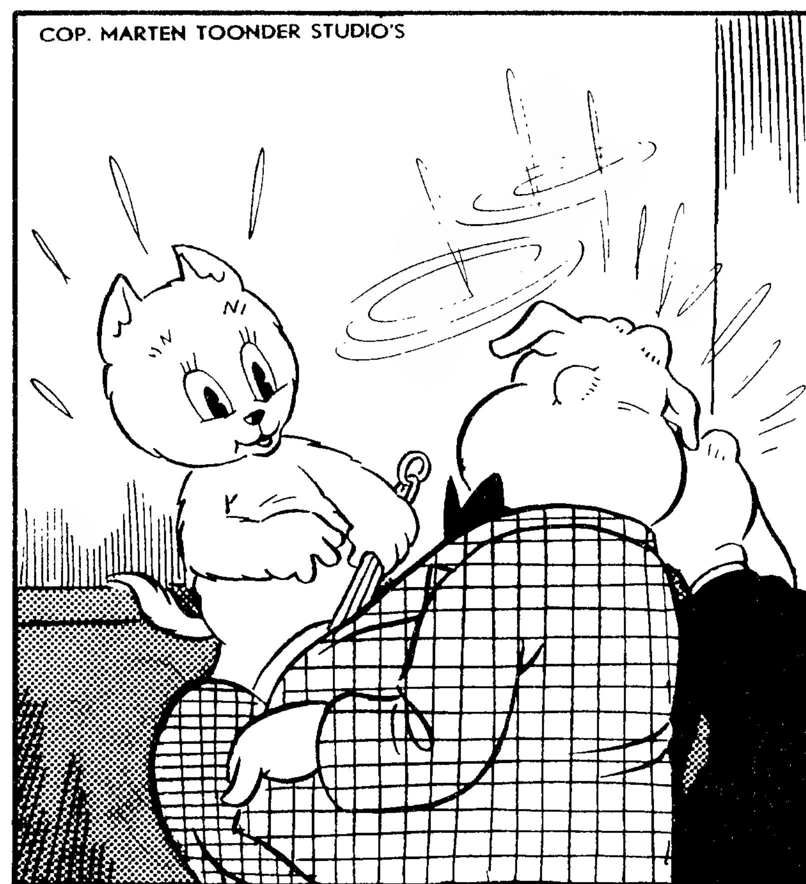

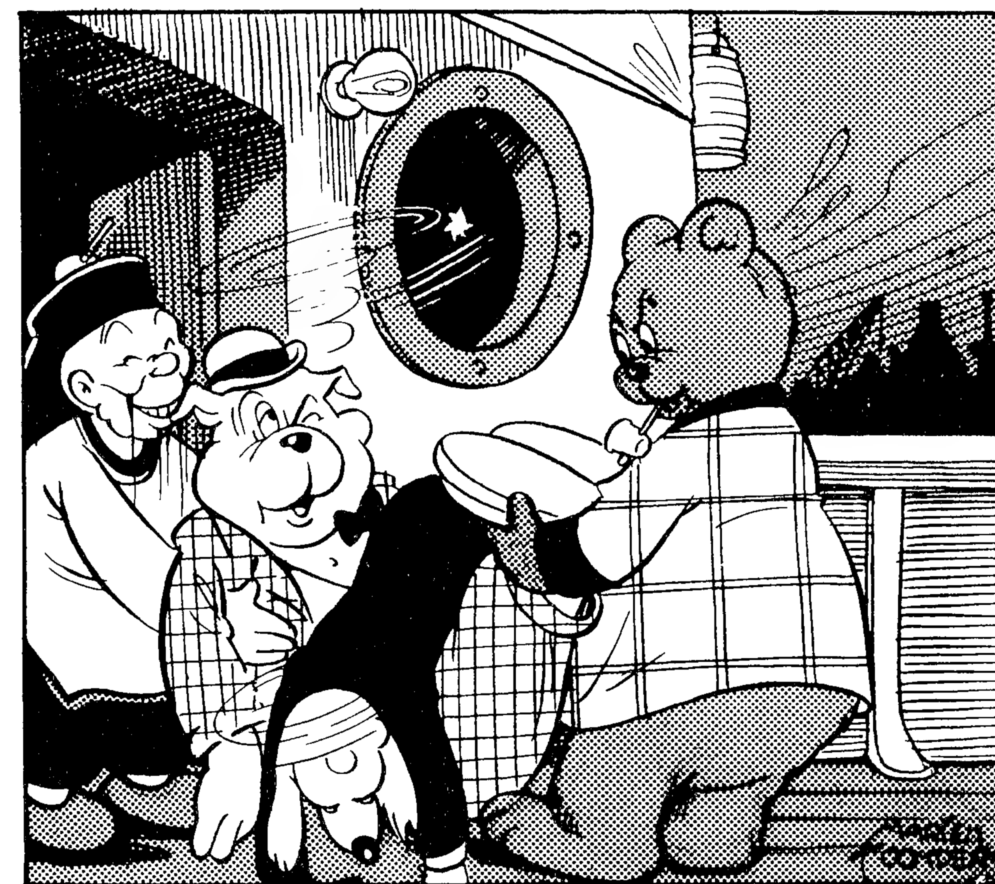
'Met... uw verlof!' hijgde Lijn-Oh-Li. 'Mijn geringe kracht dwingt mij jiu-jitsu te gebruiken!... Een ogenblikje!' Maar dat ogenblikje kwam niet, want heer Bommel en Hieper rolden tegen hem aan, zodat ook Super en Lijn-Oh-Li over de grond tuimelden. Toen werd het een geweldige warboel van armen en benen en Tom Poes die uit zijn kist was geklommen, wist er niet goed meer wijs uit te worden. Hij had een fles opgeraapt en sprong opgewonden om het kluwen heen totdat hij zijn kans schoon zag en Super met de fles een klap op zijn hoofd gaf, dat hij sterretjes zag. Even daarna volgde Hieper deze behandeling en toen was het gevecht vanzelf afgelopen!

'En nu de waaier terug!' zei Tom Poes. 'Gauw een beetje, anders krijgen jullie nog een klap!'

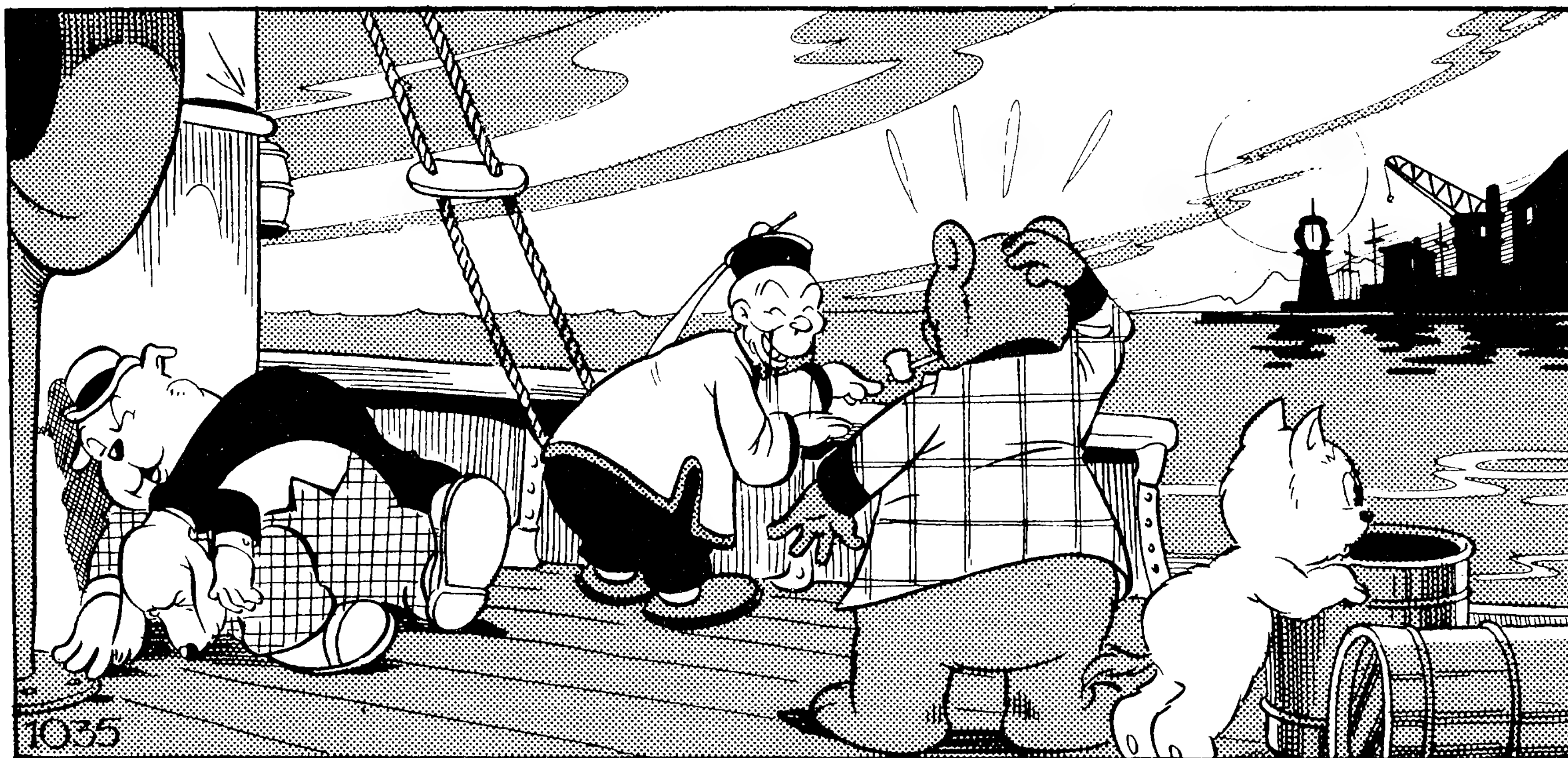
'Een... een... ogen... ogenblikje!' zei Super suf. 'Mijn... mijn hersens... zitten... in mijn schoenen...'

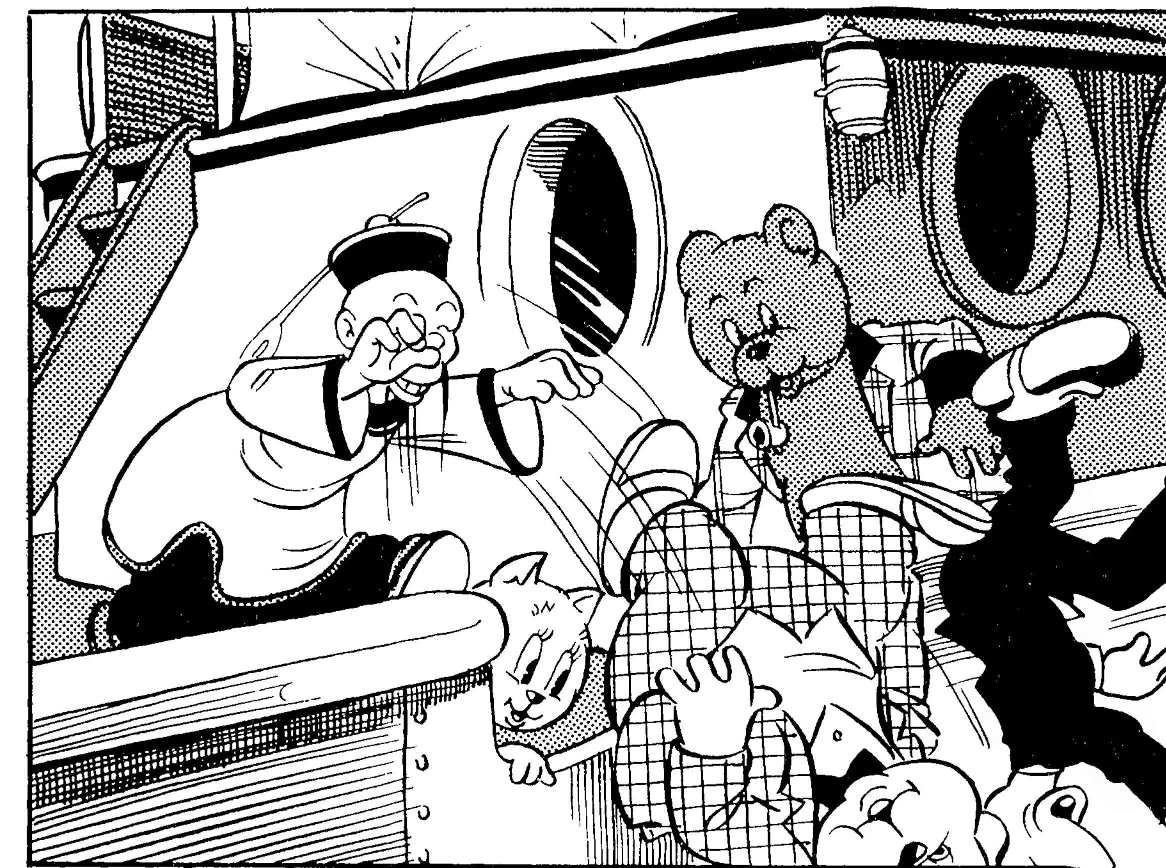

Je hebt dus gezien, hoe Bul Super en Hiep Hieper buiten gevecht werden gesteld. Ze hadden allebei bulten op hun hoofd en een gonzende bonkende hoofdpijn en ze dachten er niet aan, om lelijke streken uit te halen.
'Ziezo!' zei Tom Poes tevreden. 'Dat is dat! En nu zal ik eens kijken, waar die waaier is! Eigenlijk zijn jullie sukkels! Jullie denken, dat jullie slim zijn, slim en sterk! En toch lopen jullie er altijd weer in. Het is natuurlijk jammer, dat heer Ollie zo dom was, om zijn vermomming direct af te doen... maar dat is nu eenmaal gebeurd en gebeurd is gebeurd. Ziezo, hier is de waaier en nu gaan jullie de wal op!'
Intussen waren heer Ollie en Lijn-Oh-Li ook weer wat bijgekomen, zodat ze konden helpen om Hieper en Super op elkaar te laden en aan dek te brengen...

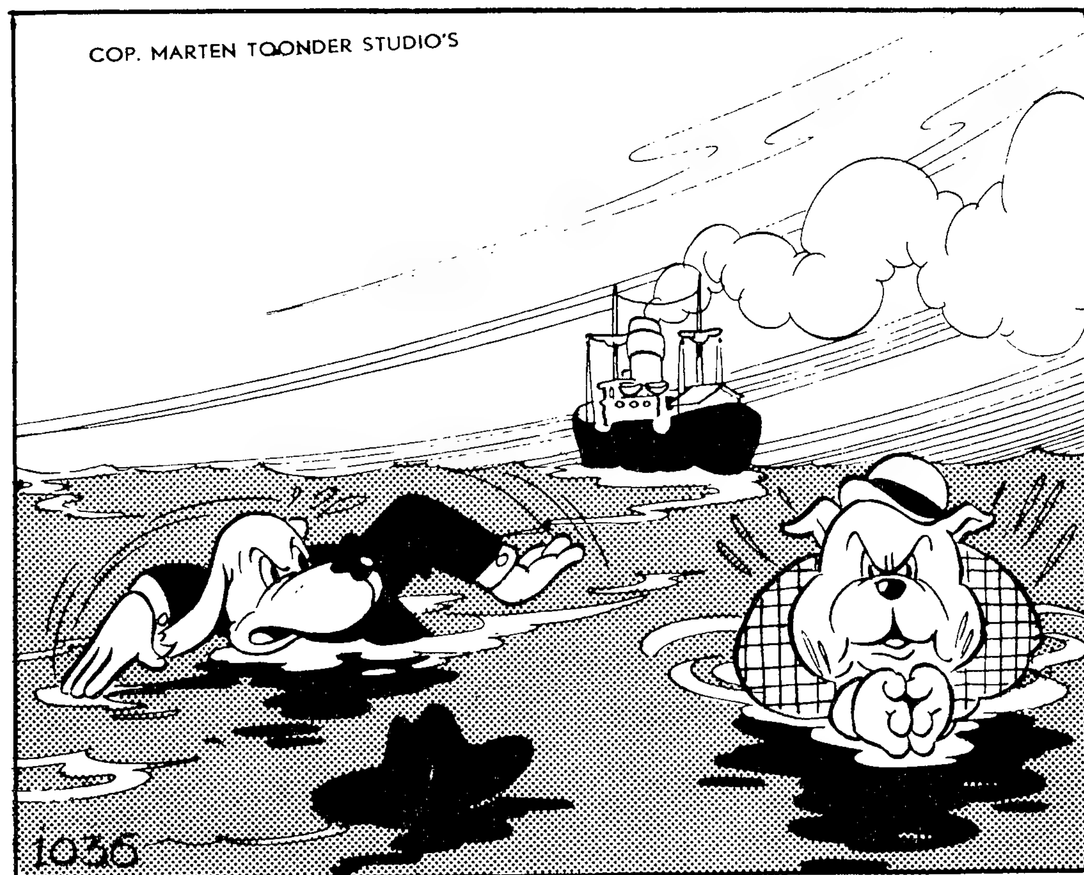

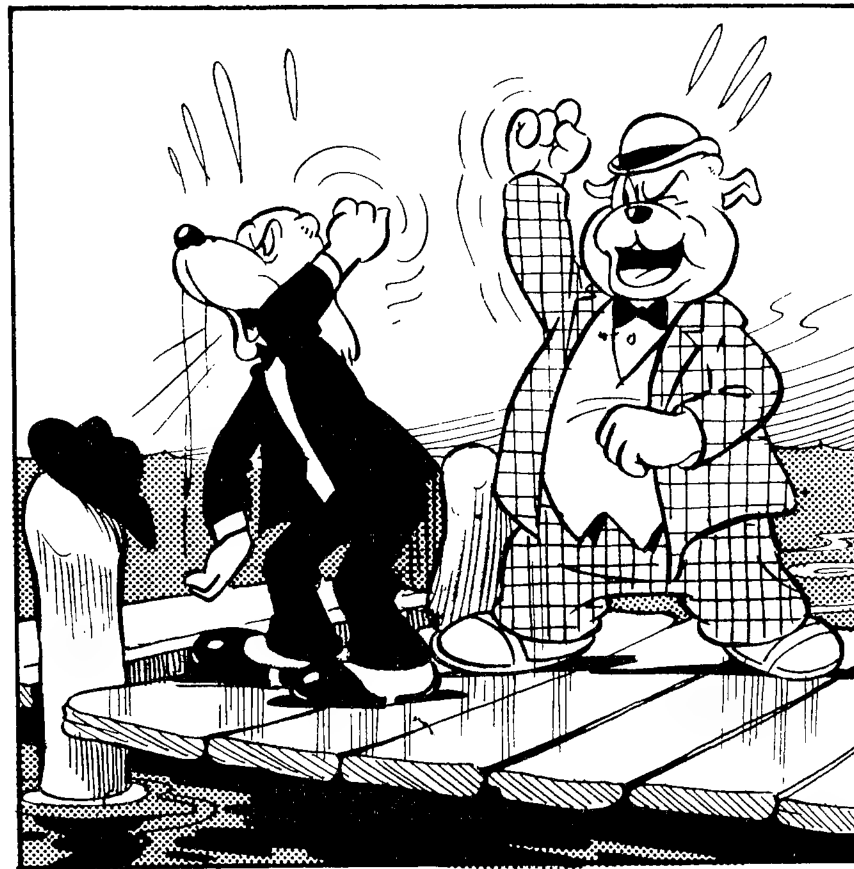

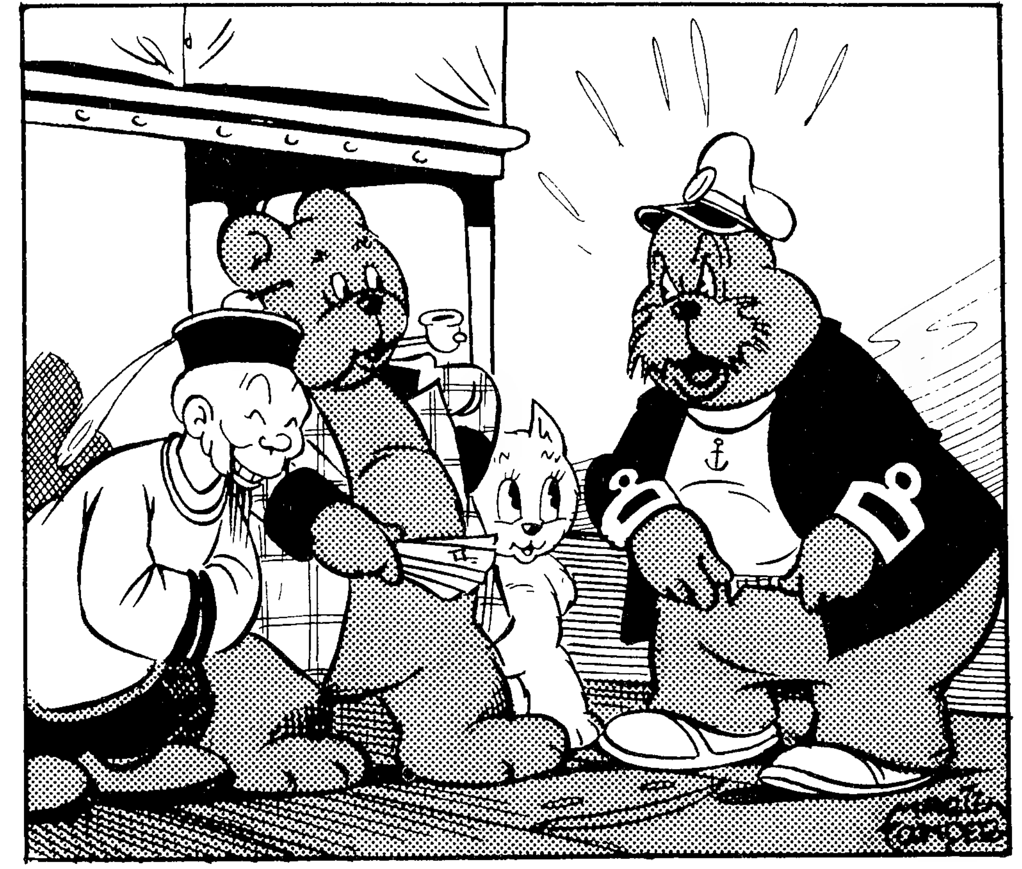
Maar toen Super en Hieper aan dek waren gebracht, bleek, dat het niet gemakkelijk zou zijn om hen aan wal te dragen. Door het gevecht had niemand gemerkt, dat de 'Albatros' was los gegooid en nu bezig was het ruime sop te kiezen. De wal was al een heel eind weg en heer Bommel krabde nadenkend zijn kruin.

'Wat nu?' vroeg hij. 'Wat doen we met deze lieden? Het zijn geen heren en ik voel er niets voor om ze aan boord te houden! Als we dat doen, stelen ze vast en zeker mijn... eh... onze waaier weer!'

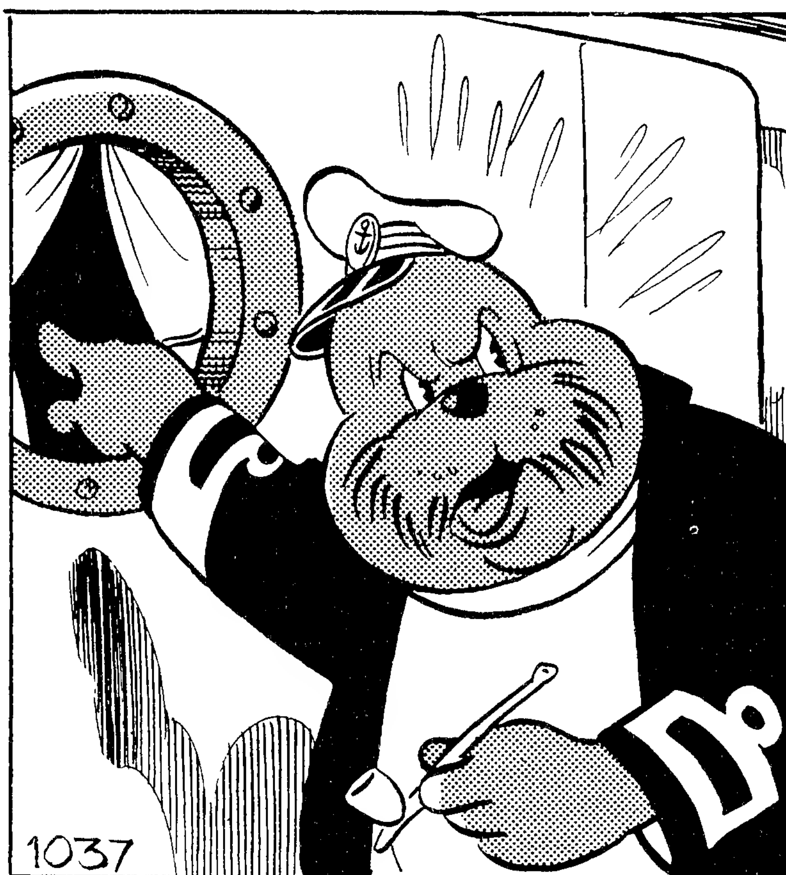
'Veroorloof mij, domme en zwakke worm, een onbelangrijk voorstel te doen!' zei Lijn-Oh-Li. 'Deze grootmachtige zonen van schurken hebben suizingen in de hersenkasten en zullen dankbaar zijn voor een frisse haarwassing! Sta mij toe hen van dienst te zijn!' En zonder op antwoord te wachten gooide hij Super en Hieper over boord.

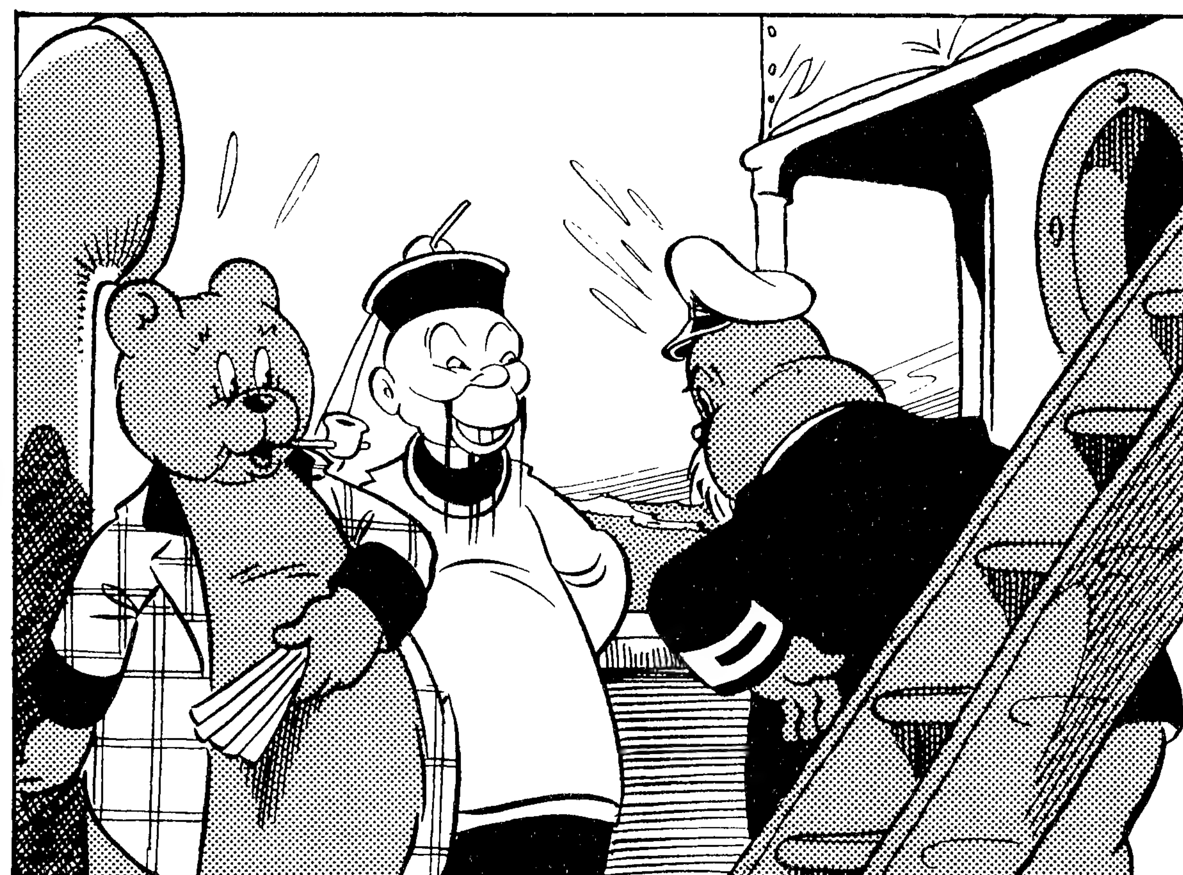
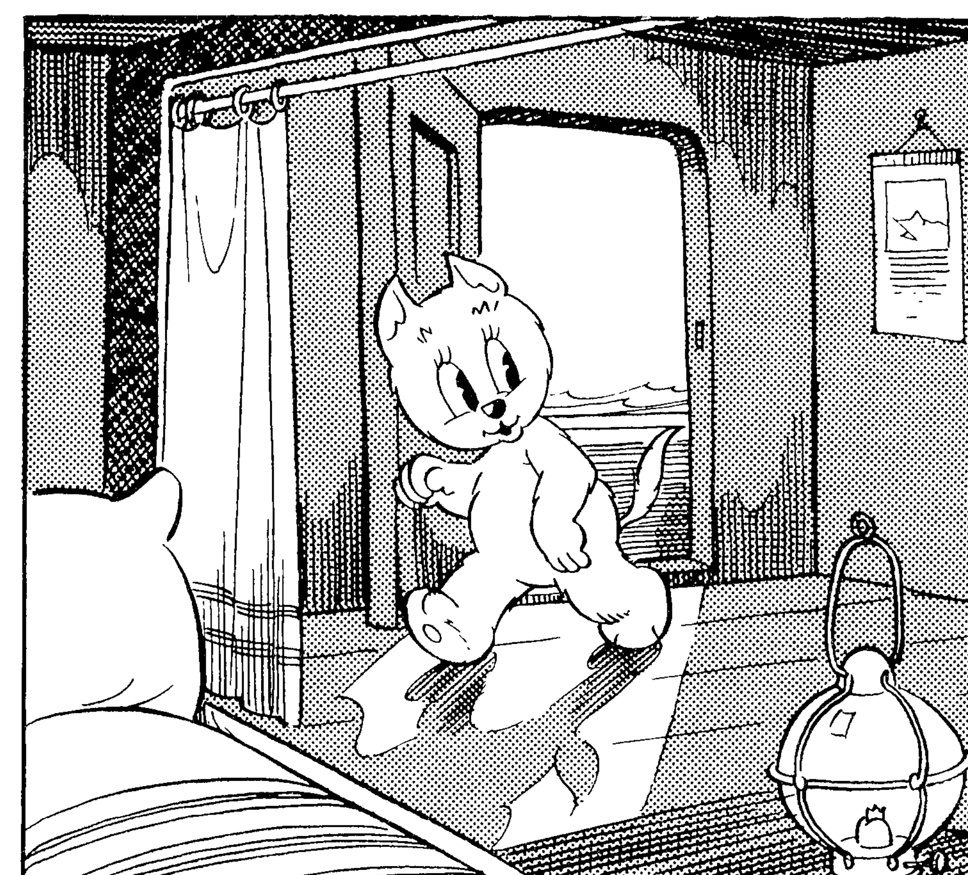

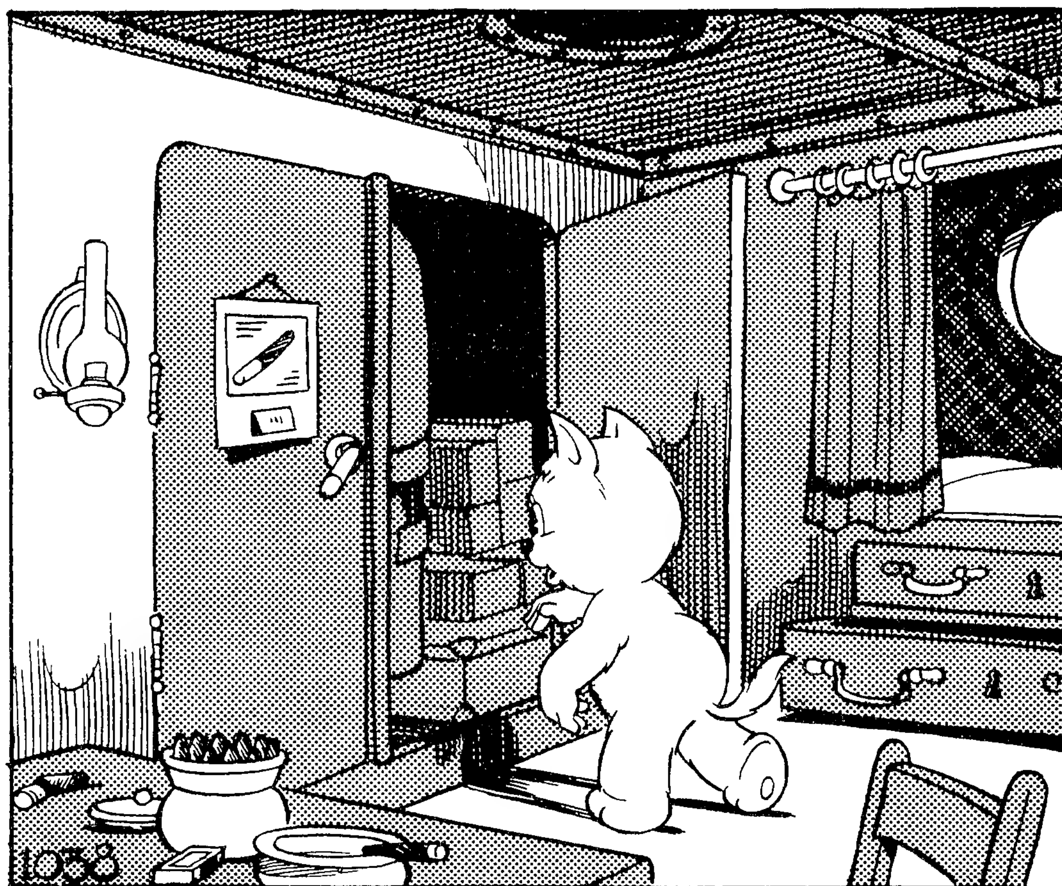

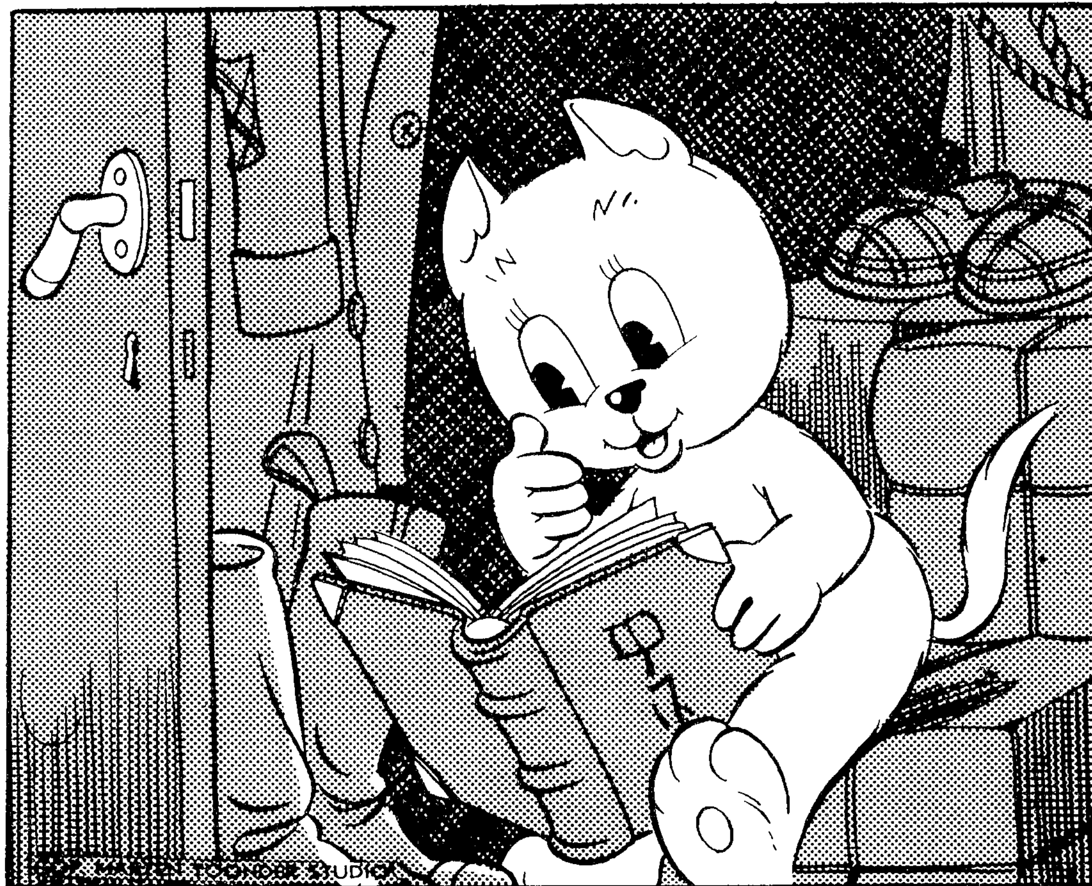
Super en Hieper doken kopje onder en kwamen toen één voor één weer boven drijven. Ze waren hun hoofdpijn kwijt en het koude water bracht hen helemaal weer bij. Nu, ze konden niet veel anders doen dan zwemmen en dat lieten ze dan ook niet na. Maar erg vriendelijk waren ze niet, dat is zeker.
Toen ze ten slotte na een halfuurtje doodmoe en kletsnat op de kade kropen, was er van de 'Albatros' nog maar heel weinig te zien. Maar je kunt op de tekening wel zien, dat ze niet van plan waren het er bij te laten en dat deden ze ook heus niet, dat zal je wel merken. Op de 'Albatros' stonden heer Bommel, Tom Poes en Lijn-Oh-Li te kijken naar de verdwijnende haven. Maar ze werden opgeschrikt door de boze stem van Wal Rus.
'Wat betekent dat, zou-ik-wel-eens-willen-weten?' snauwde de kapitein. 'Wie geeft jullie, overgehaalde landrotten, het recht om mijn passagiers weg te gooien? Hè? Een misselijke streek, meneer!'

‘Wie betaalt nu de overtocht?’ riep Wal Rus. ‘Wie betaalt mij die hut? Heb ik passagiers of hebben jullie die? Wie geeft jullie het recht om mijn lading – eh... passagiers over boord te zetten voordat ze hebben betaald?’
‘Die hut neem ik, heer kapitein!’ zei heer Bommel. ‘Ik zal u de schade vergoeden! Ten slotte moet u blij zijn, dat we u van die schurken hebben verlost. Vergeet niet, dat u tegen heren spreekt, u verliest de goede toon!’
‘Wat goeie-toon!!’ brulde Wal Rus. ‘Op mijn schip bepaal ik de toon! Niks te heren! Hier zijn we zeelui of landrotten! Overgehaalde landrotten!’
Tom Poes wachtte niet hoe het af zou lopen. Hij sloop weg en liep de hut van Super en Hieper binnen...

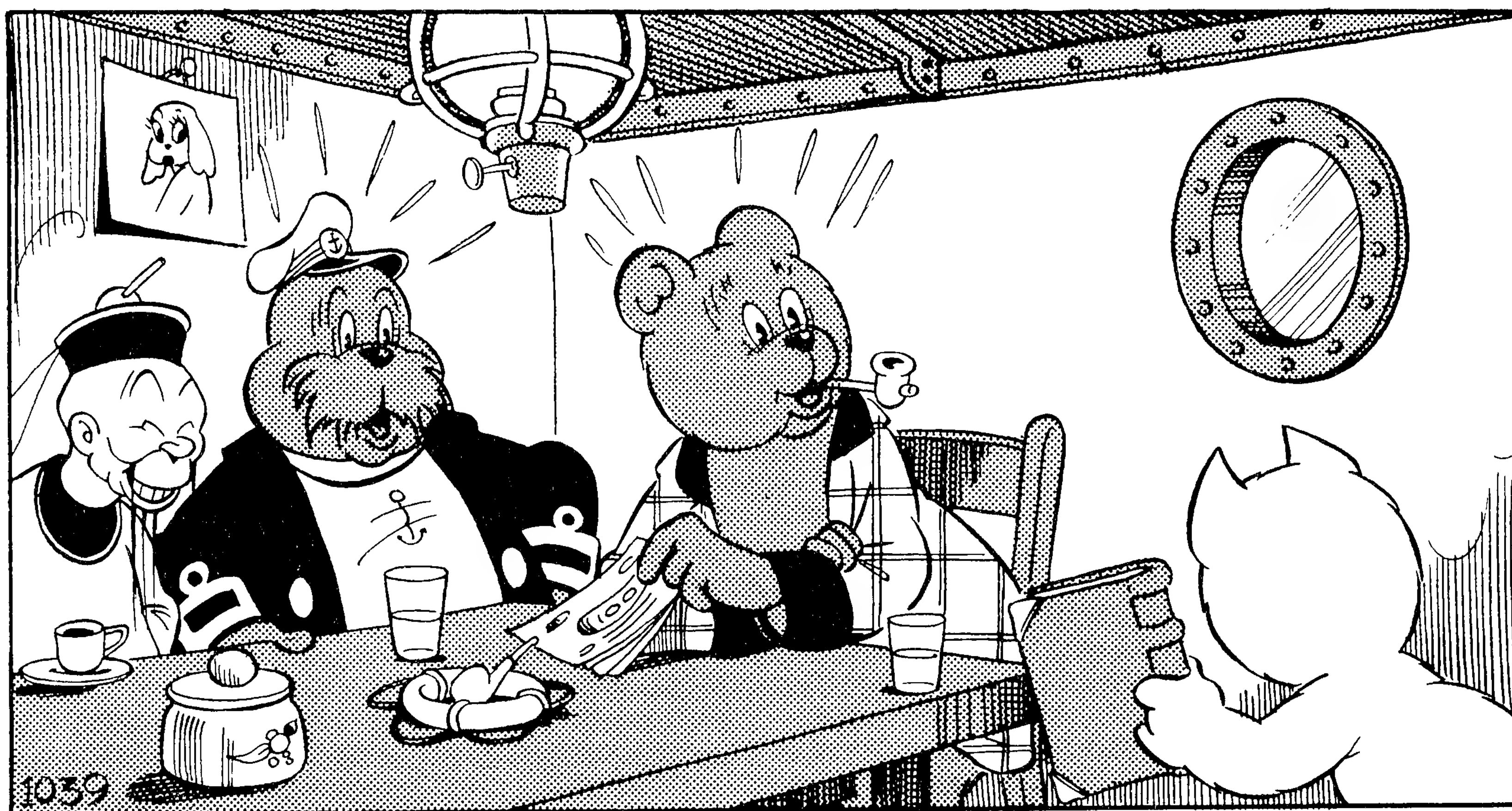

Tom Poes sloop dus de hut van Super en Hieper binnen en liep op de klerenkast af.
'Die kerels zijn nu toch niet meer aan boord!' dacht hij. 'Ze hebben nu toch niets meer aan hun bagage. Ik ga eens kijken wat ze zo al bij zich hadden, dan vind ik misschien de reden waarom ze zich zo druk maakten om die waaier!'
Tom Poes begon dus te zoeken en daar was hij al gauw klaar mee.

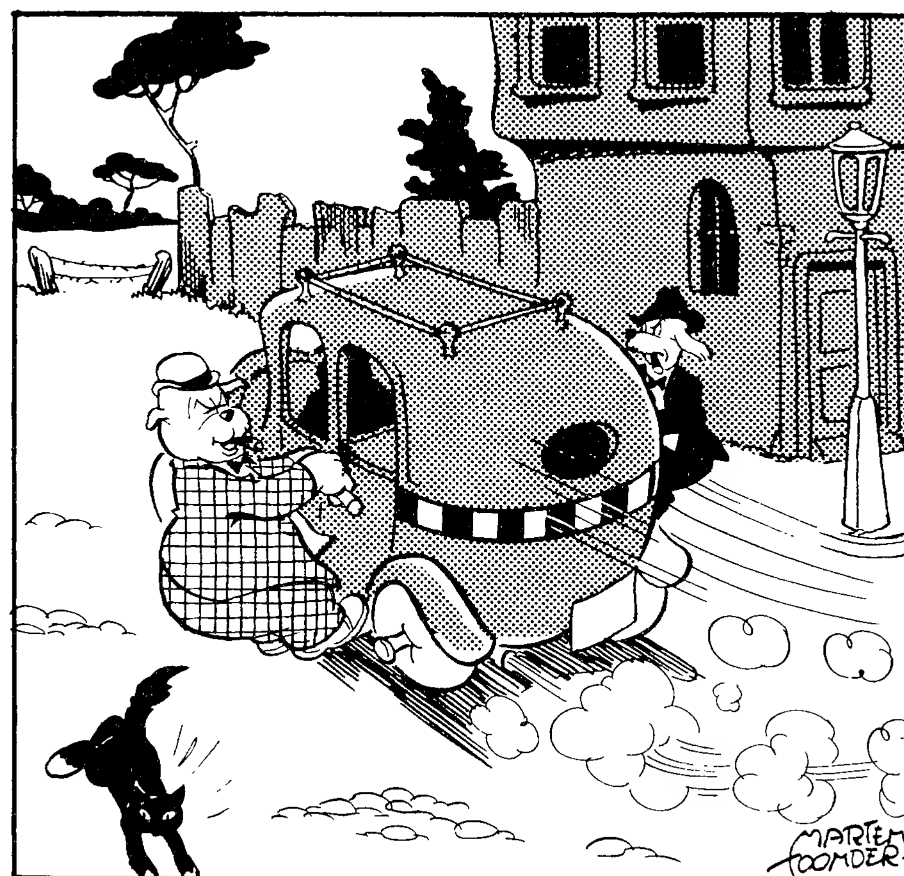
Behalve kleren en laarzen lag er alleen nog een dik Chinees boek in de kast en daar begon hij natuurlijk direct in te bladeren. Al gauw vond hij wat hij zocht: een afbeelding van de waaier! Naast de waaier stond een vaas van een vreemd model en op de andere pagina was een portret van keizer Li-Tao-Tau afgedrukt. Tom Poes las wat er bij stond en hield zijn adem in van verbazing...

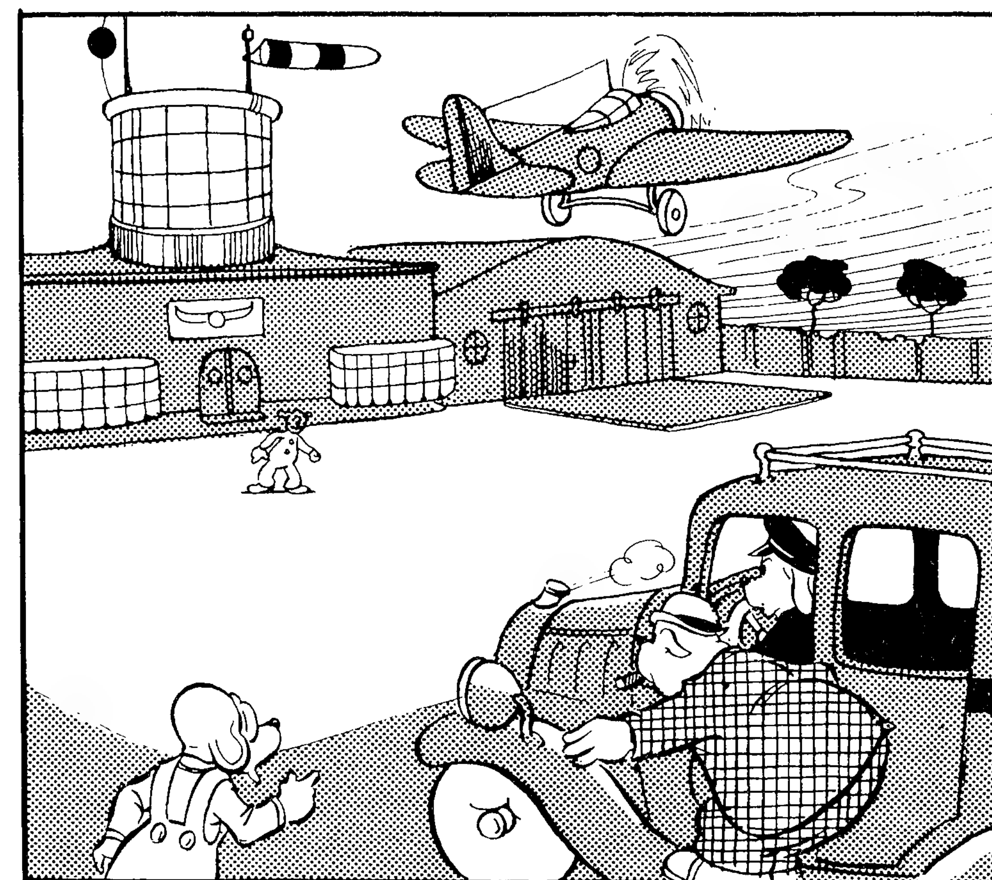

Heer Bommel was juist bezig om Wal Rus de schade van zijn weggegooide passagiers te vergoeden, toen Tom Poes kwam binnenhollen.
'Kijk eens! Lees eens!' riep Tom Poes. 'Nu weet ik waarom die waaier zo veel waard is! Lees maar!'
'Het geheim van de waaier van Keizer Li-Tao-Tau,' las heer Bommel. 'In de grafkelder van de eerste Chinese Keizer staat de vaas der duizend wensen. Wanneer de waaier der duizend vervullingen hierin gestoken wordt opent zich de deur der schatkamer. Deze waaier wordt streng bewaakt door de Opper-Waaier-Bewaker-met-de-Pauweveer, Mandarijn Eerste-Klasse met-de-knoop Lijn-Oh-Li!'
'Dat is interessant!' zei heer Bommel, 'maar ik begrijp het niet helemaal!'
Lijn-Oh-Li was erg geschrokken. 'Pé!' mompelde hij, 'Pé!!'

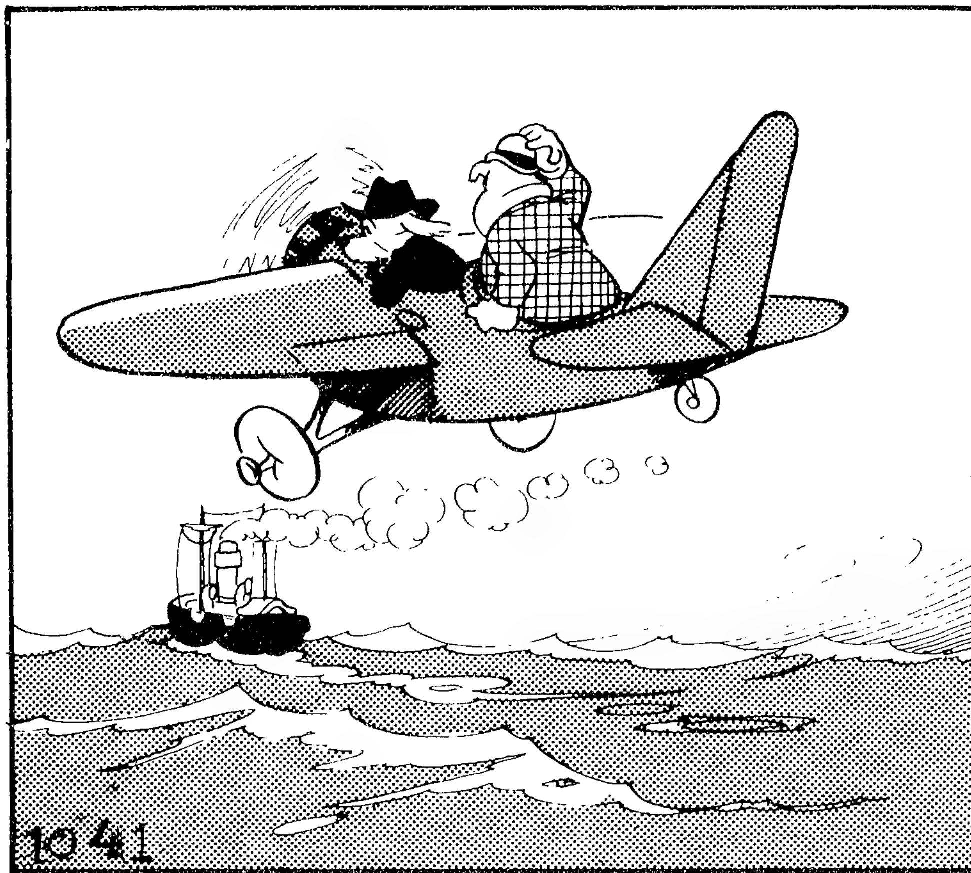

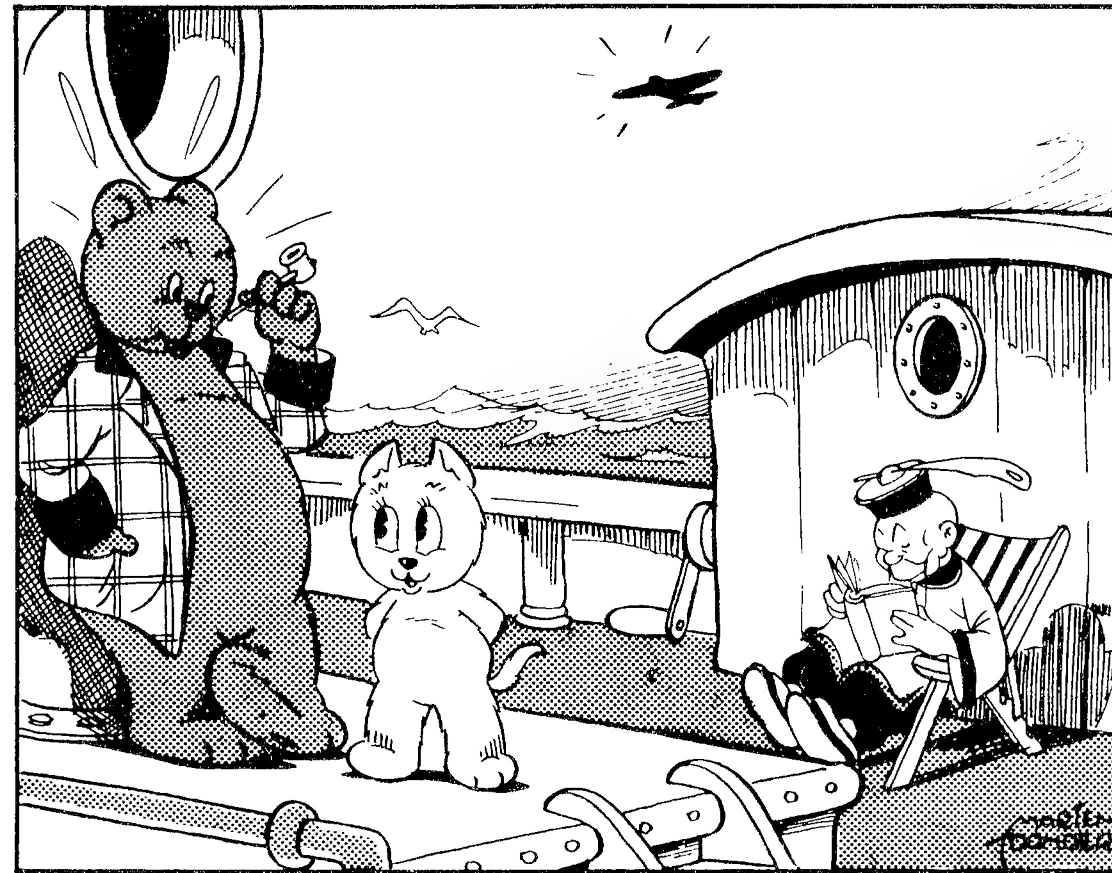

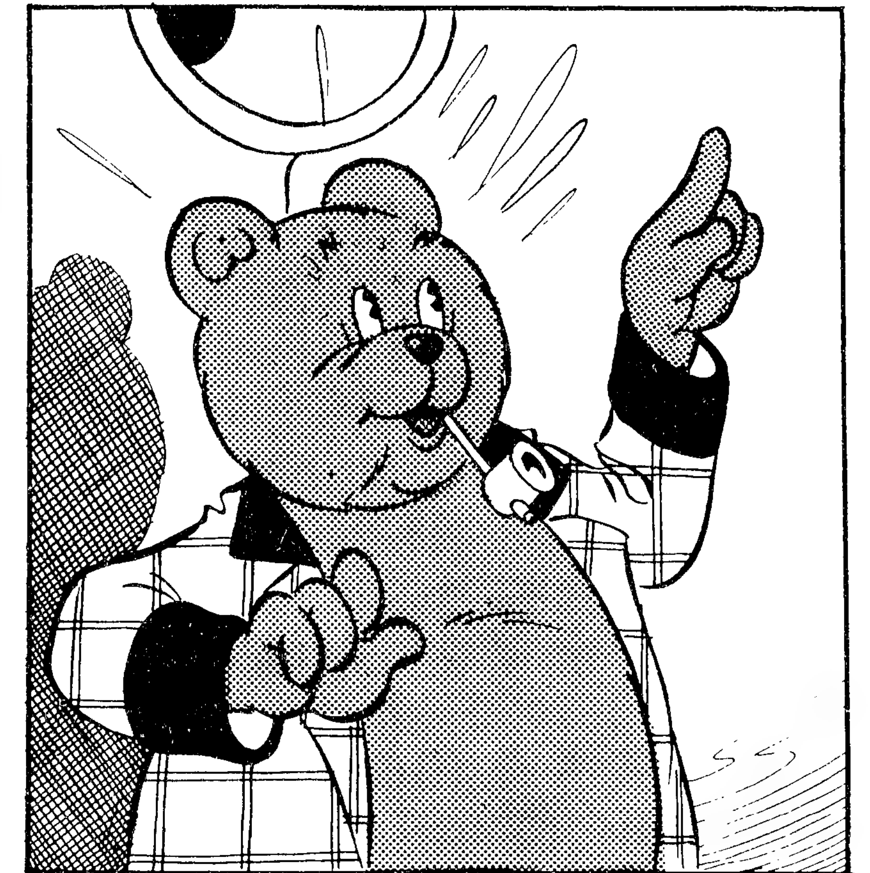

Intussen hadden Bul Super en Hiep Hieper niet stil gezeten. Ze holden zo hard ze konden de havenwijk in en riepen de eerste de beste taxi aan. 'Naar het vliegveld!' brulde Super. 'Laat je kistje rijden, chauffeur! Laat hem met super-snelheid rijden, dan zal ik je een dubbeltje fooi geven! En anders kan je een pak slaag krijgen! Kies maar wat je hebben wilt!'

Nu, de chauffeur deed zijn best, dat beloof ik je, en binnen een kwartier waren ze op het vliegveld.
'De eerste haven, die de 'Albatros' aandoet, is Dagbad in Hadsirije!' zei Super en Hieper riep: 'Wij willen een vliegtuig huren naar Dagbad! Het geeft niet wat het kost! Vlug een beetje!'

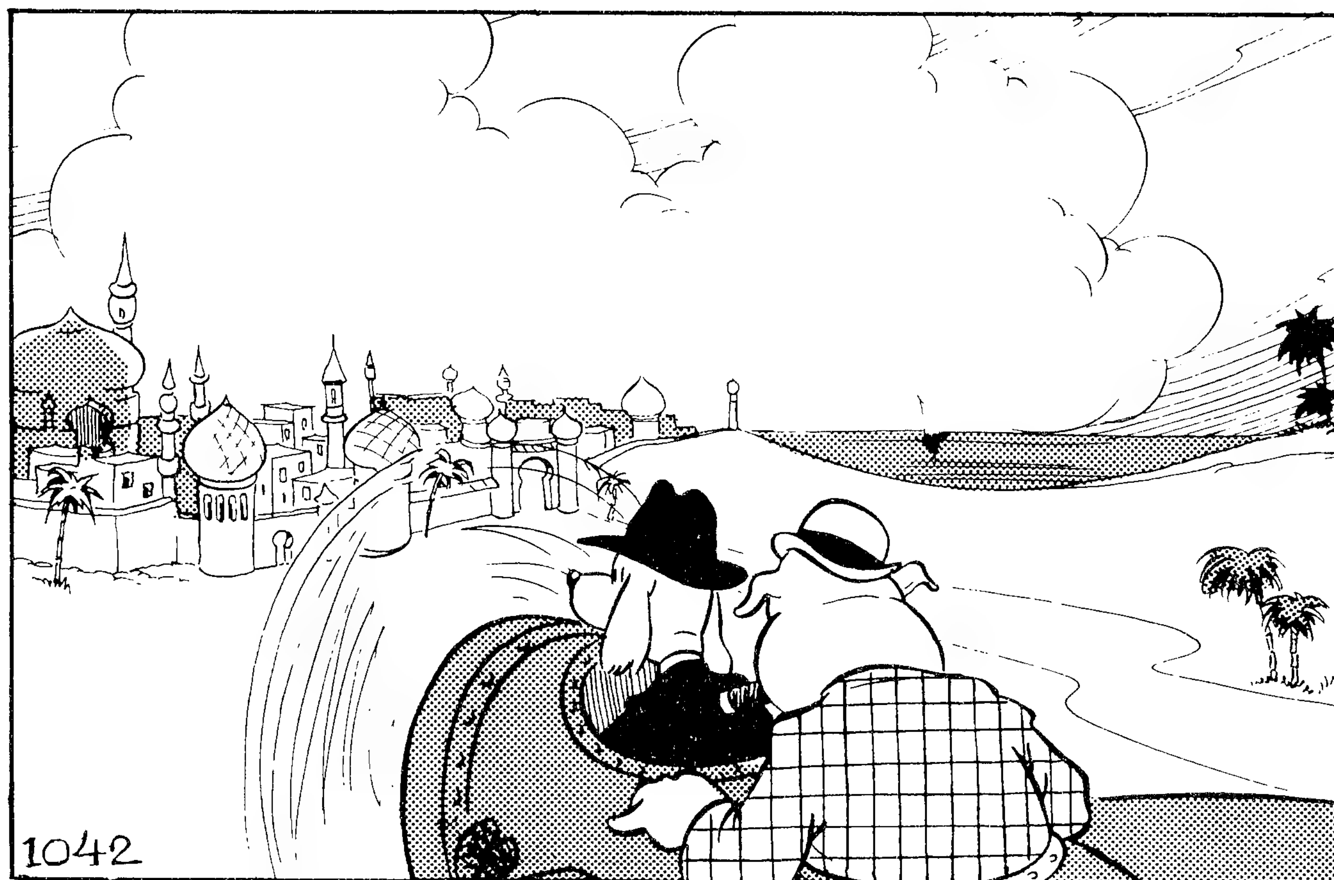

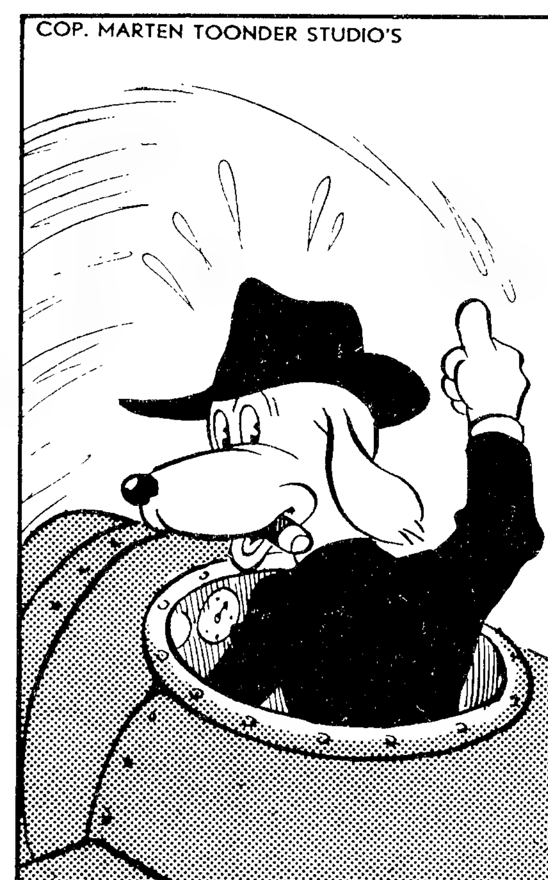

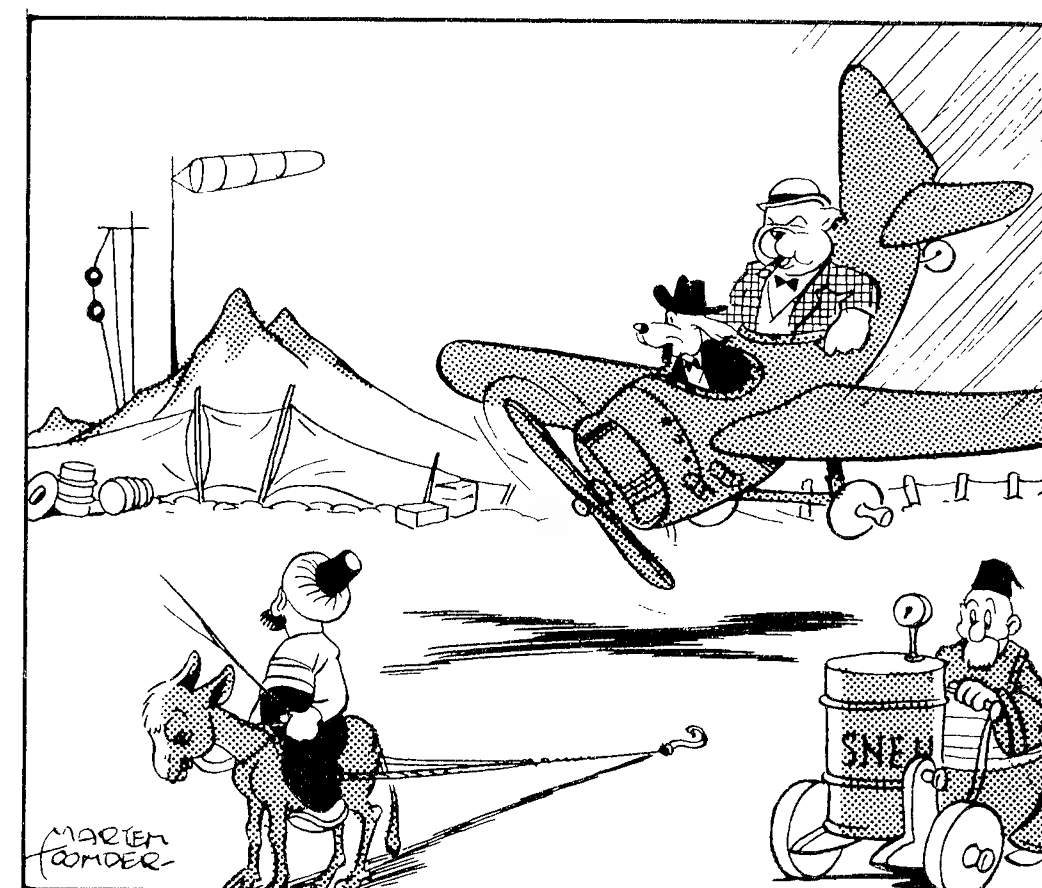

Nu, Super en Hieper kregen een klein sportvliegtuigje; Hieper trok zijn hoed over zijn oren en ging op de plaats voor de piloot zitten, Super stapte achterin en al gauw vlogen ze boven de zee.
Op de 'Albatros' was de rust intussen teruggekeerd, heer Bommel en Tom Poes praatten een beetje en Lijn-Oh-Li las in het Chinese boek.
'Die waaier is dus eigenlijk een sleutel!' zei heer Bommel.

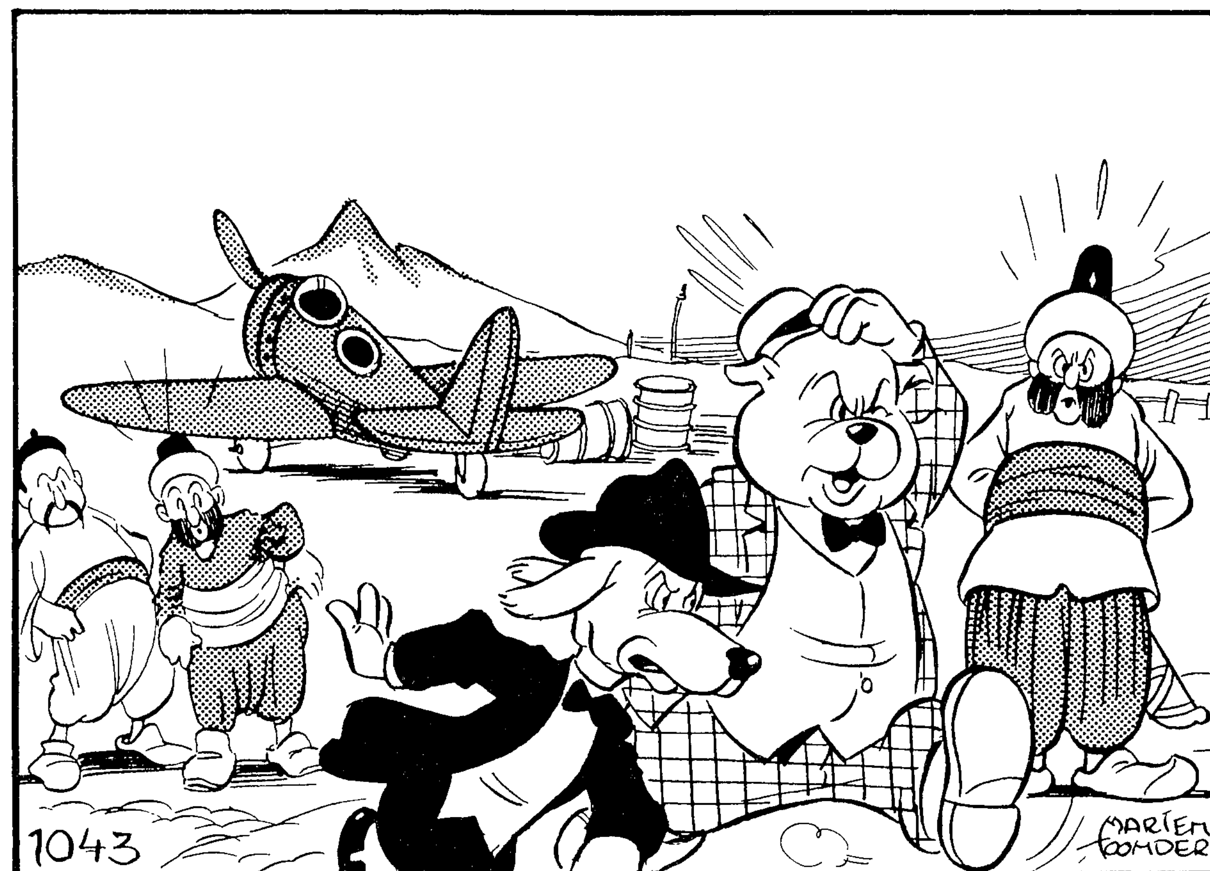
'Nu begrijp ik het! Het is de sleutel van de schatkamer van keizer Touw-Touw! Juist! Heel handig verzonnen! Niemand zou denken, dat zo'n waaier een sleutel kan zijn! Ik begrijp, dat Lijn-Oh-Li is geschrokken! Maar door mijn... eh... onze slimheid... Maar kijk eens, Tom Poes, een vliegtuig! Wat zou dit hier boven de zee moeten?'

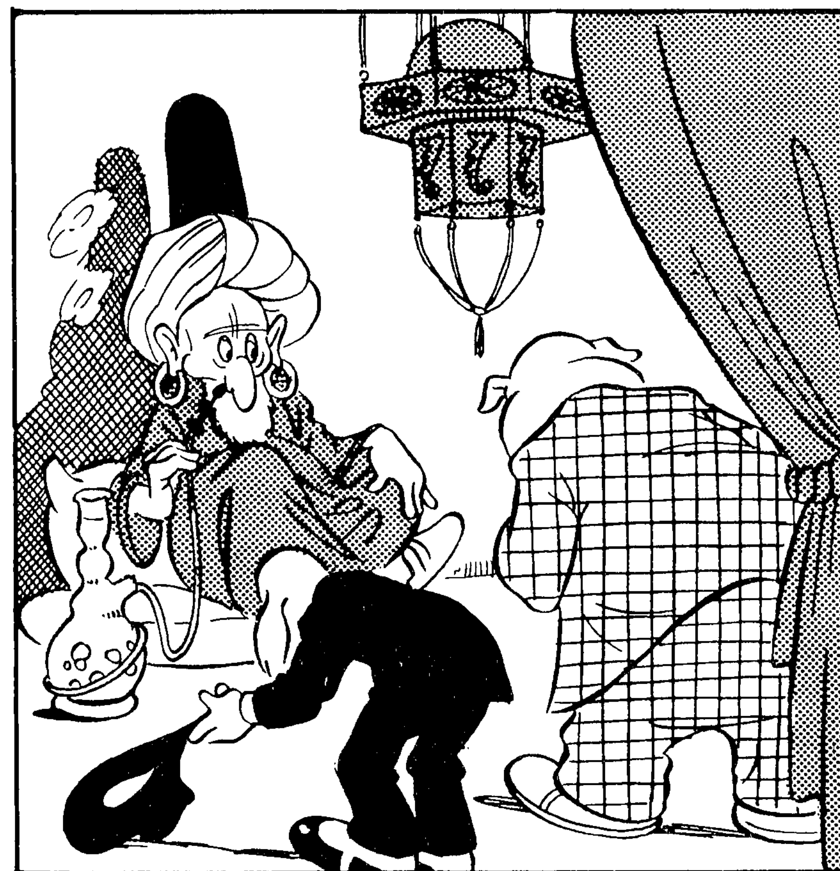

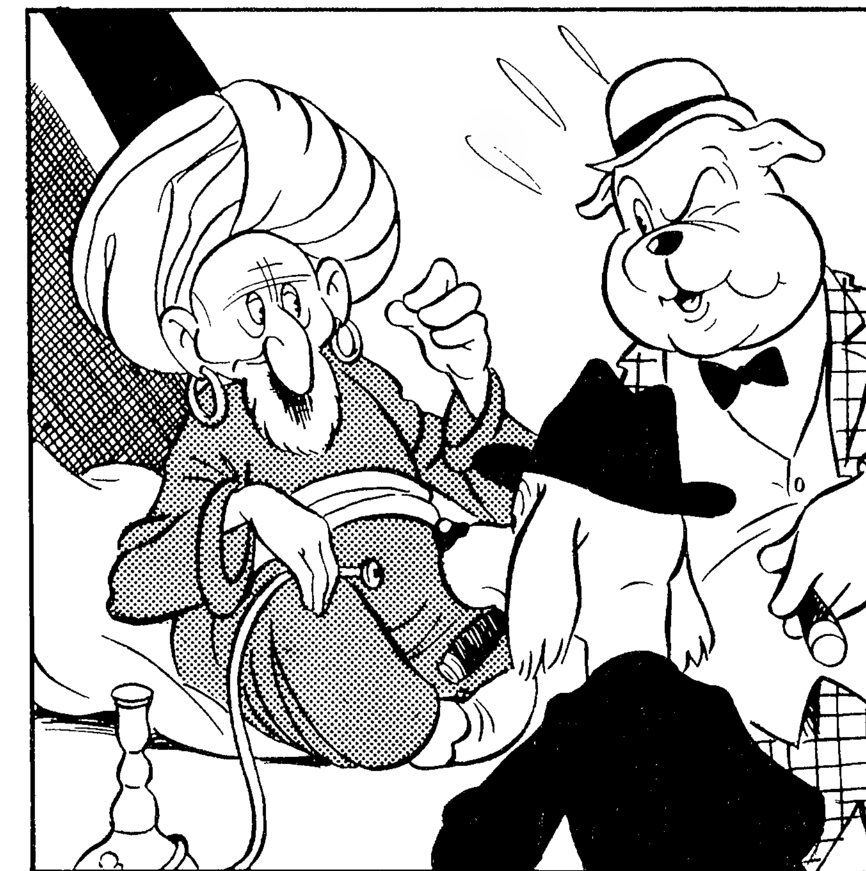

Het vliegtuig, dat heer Bommel bedoelde, was natuurlijk het vliegtuig van Super en Hieper. Maar als je soms gedacht hebt, dat het op de 'Albatros' zou dalen of zoiets, vergis je je toch. Het vloog over het schip heen, rechtdoor naar het Oosten, totdat de kust in het zicht kwam.
'Niet slecht gestuurd, al zeg ik het zelf!' riep Hieper over zijn schouder. 'Daar ligt Dagbad, Supertje! Over vijf minuten zijn we er en dan hebben we een dag voorsprong op die dieven! Bravo, Hieper! Goed gedaan!'
Nu, inderdaad daalde het vliegtuigje vijf minuten later tot grote schrik van de aanwezige half-dommelende Oosterlingen, die voor het vliegveld moesten zorgen.

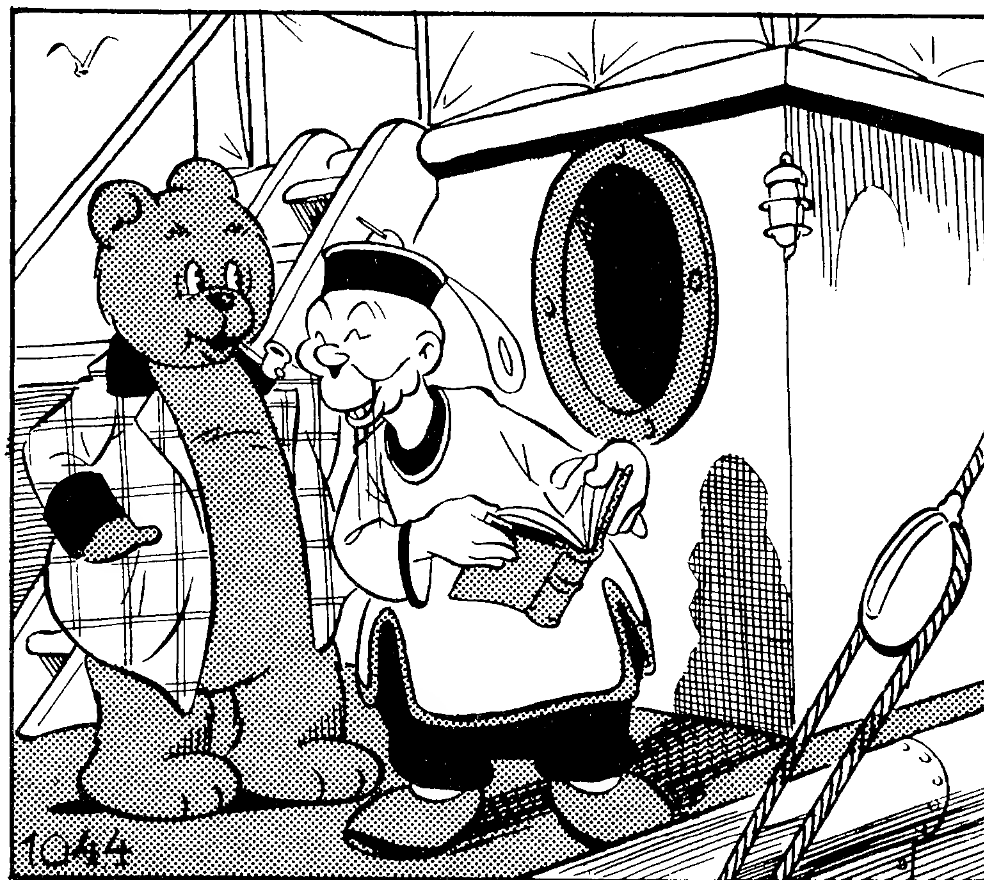

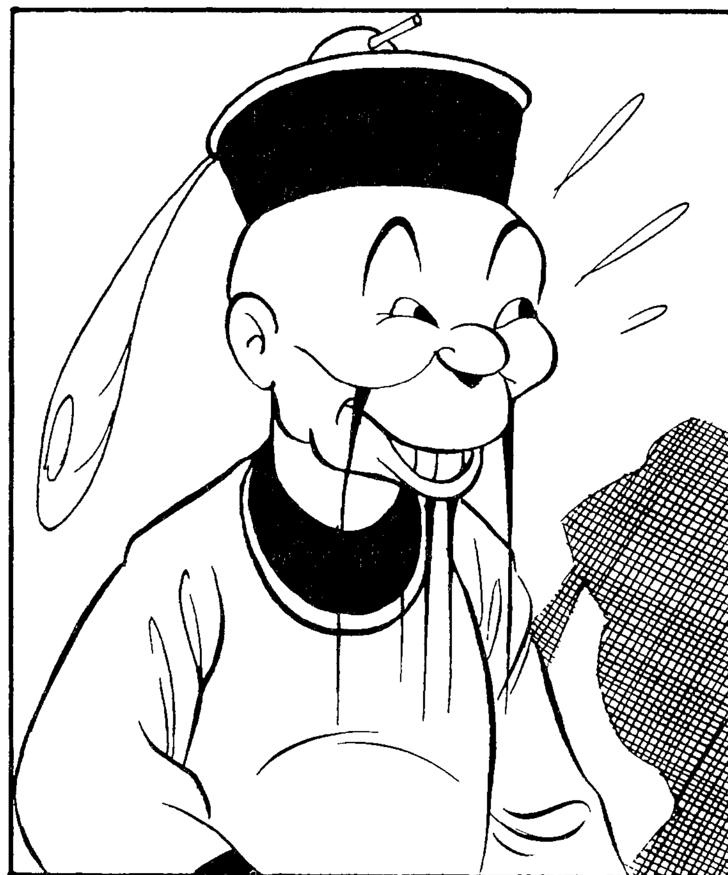

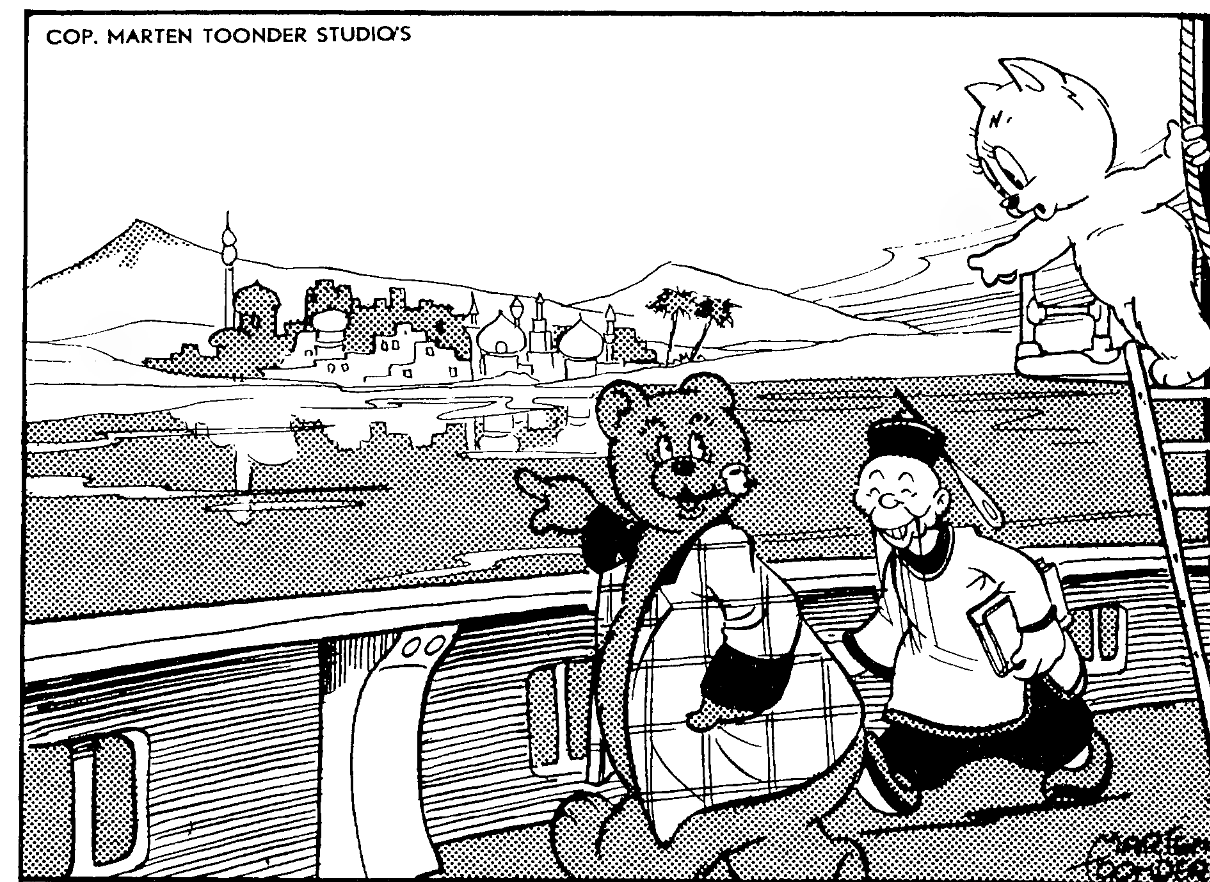

Bul Super en Hiep Hieper sprongen uit hun toestel en holden het vliegveld af zonder 'Goedendag' of 'Salam Aleikum' te zeggen. Hieper was al vaker in deze stad geweest en daardoor duurde het niet lang voordat ze bij de kadi waren. De kadi is een soort rechter daar in het Oosten, moet je weten, een vreselijk hoog en belangrijk iemand dus.

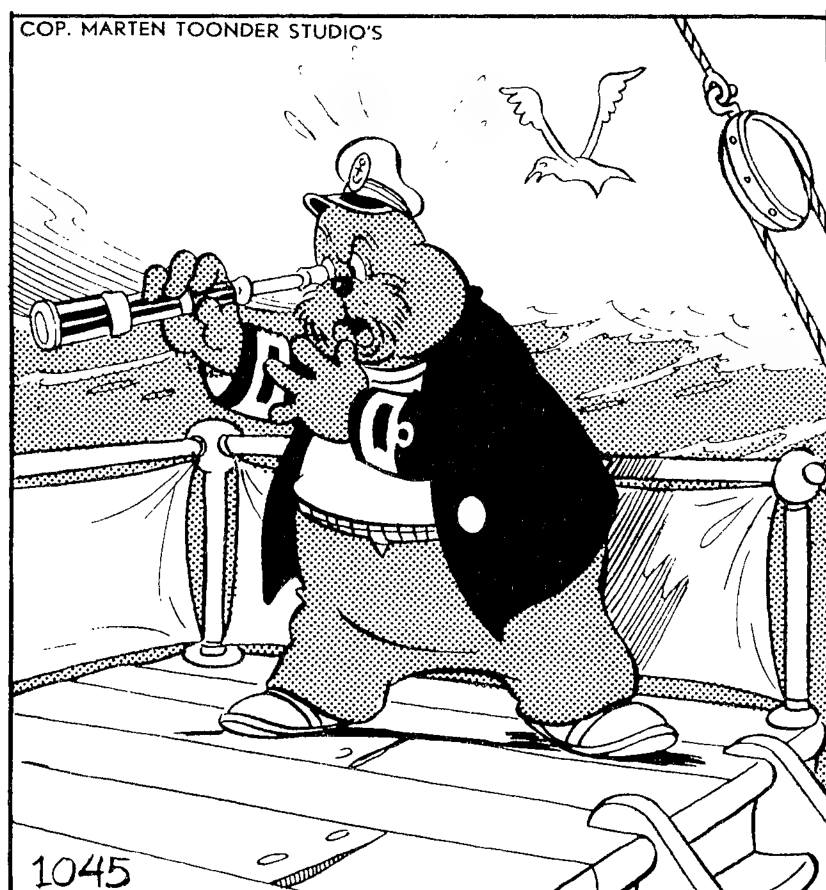
'Super Hoogverheven kadi!' zei Bul Super, nadat hij een diepe buiging had gemaakt. 'U ziet hier voor u een paar arme, onschuldige lieden, die zijn uitgeschud en beroofd door laffe zeerovers! Het zeeroverschip is op weg naar Dagbad! Help ons, meest wijze en langgebaarde van alle Superkadi's!'

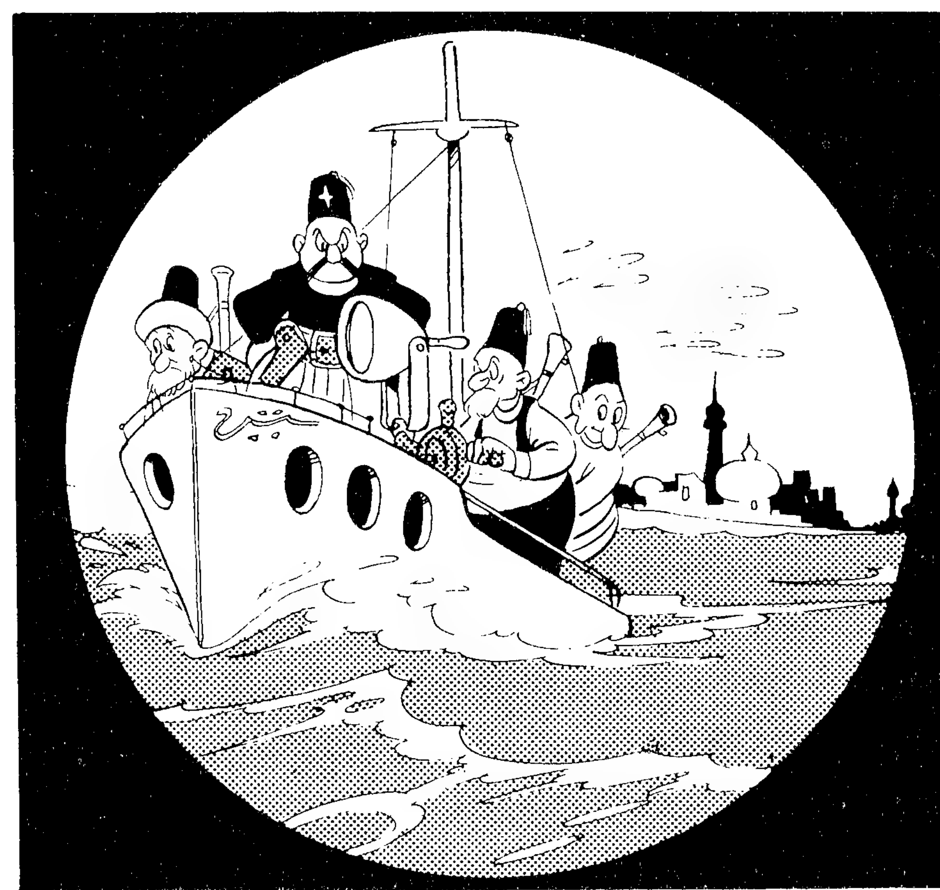
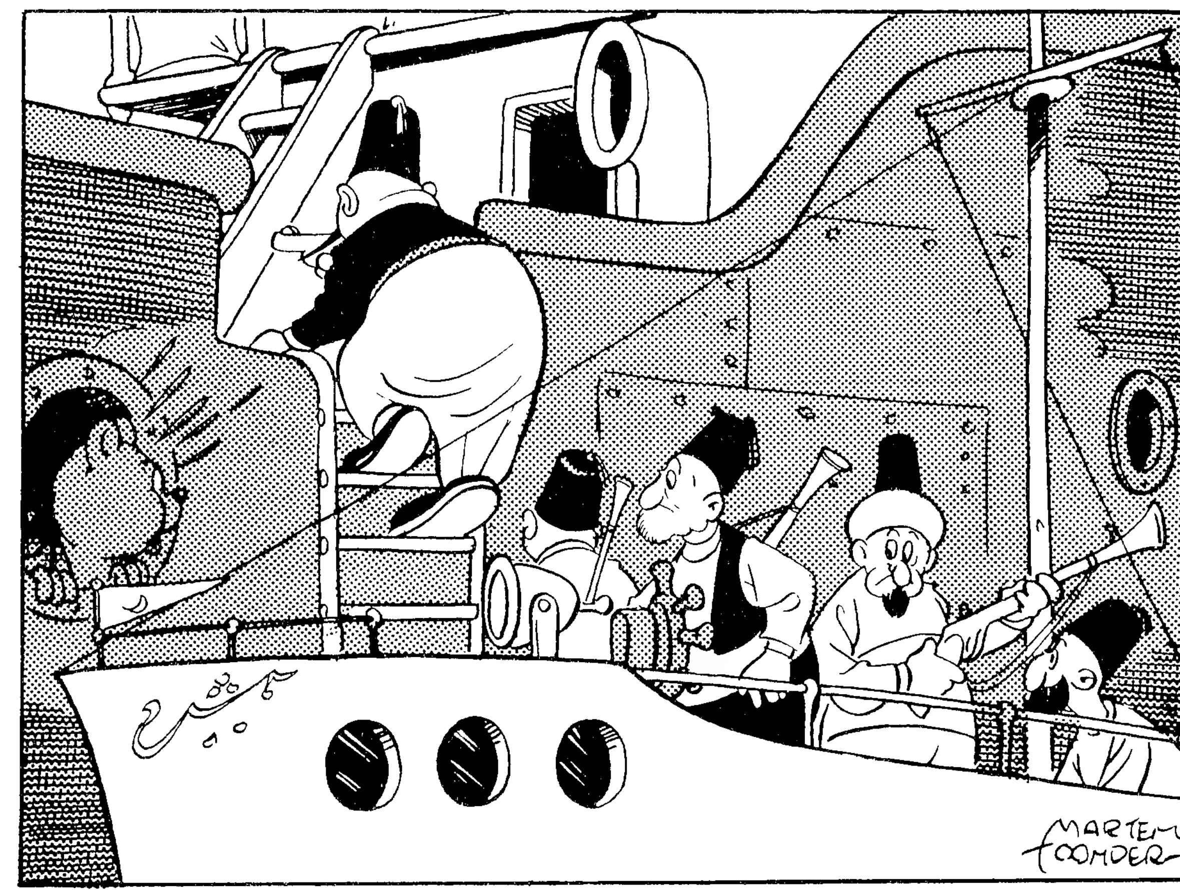

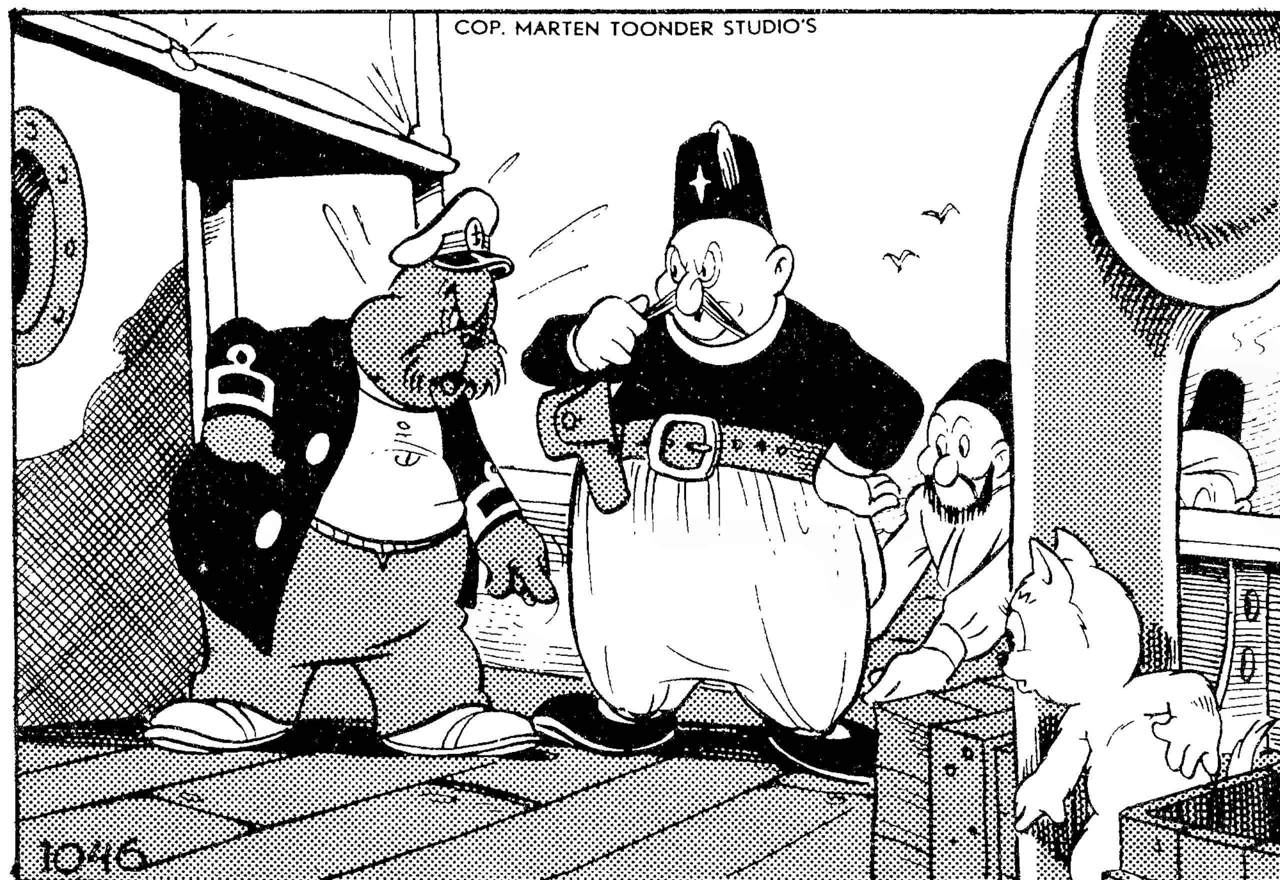

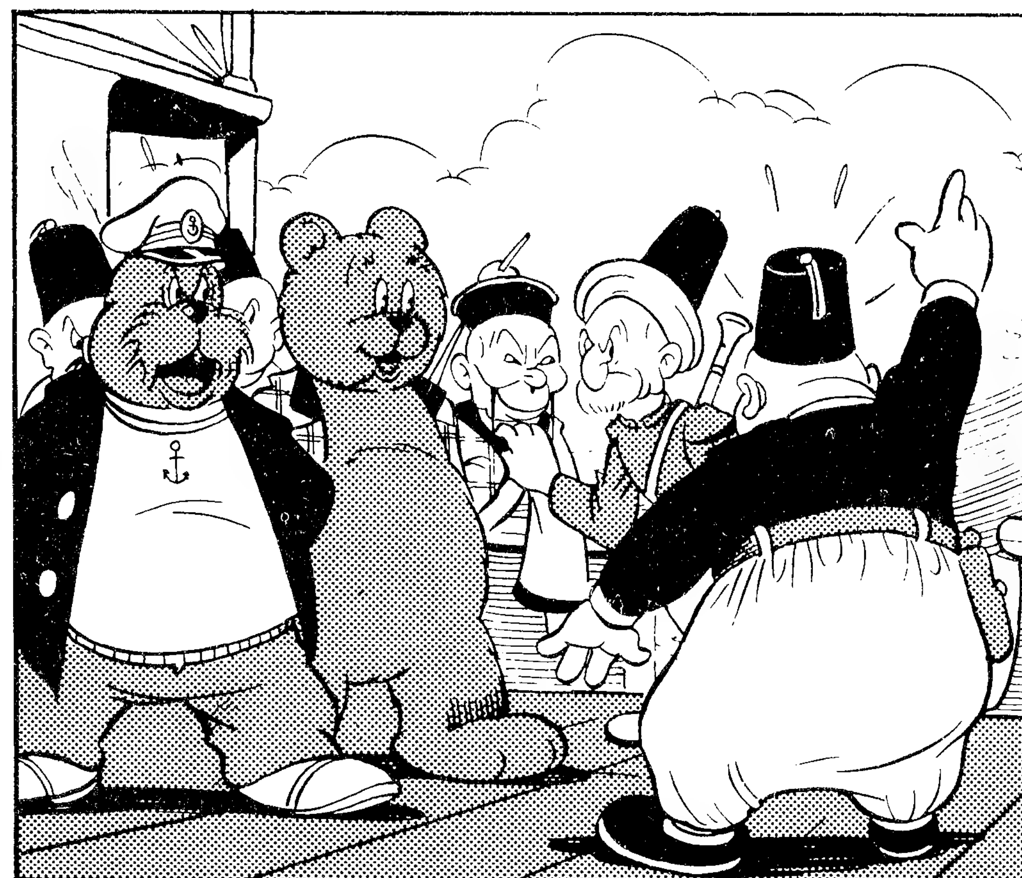
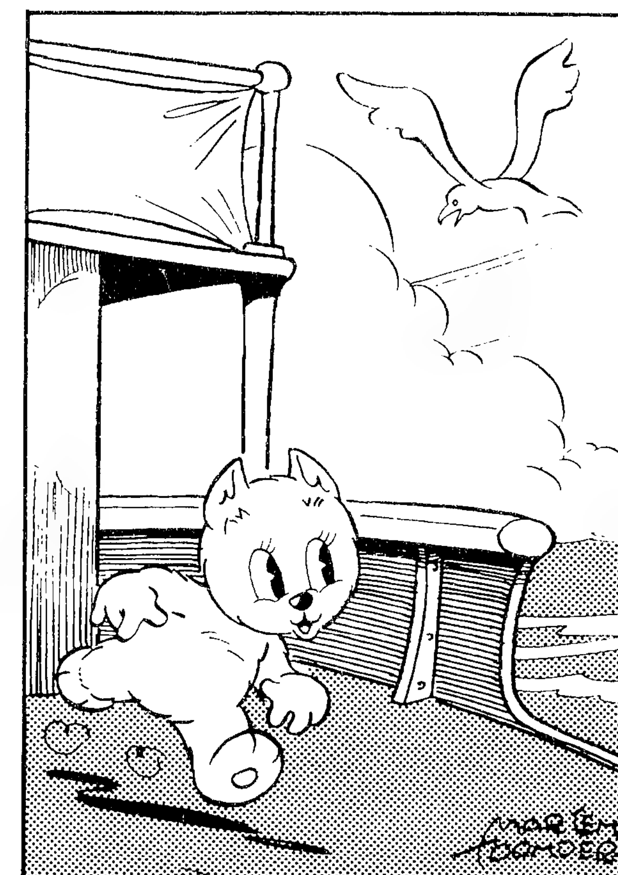
Terwijl Super en Hieper in Dagbad bezig waren om de kadi een vreemd verhaal te vertellen, ging de 'Albatros' rustig haar gang. Lijn-Oh-Li had het boek uitgelezen en sloeg het dicht.
'Veroorloof dom en onbelangrijk China-man een onbetekenende opmerking!' zei hij. 'Geheim van waaier is niet langer geheim! In dit boek staat met druktekens alles over waaier verteld! Nu komen lieden uit Westen en stelen waaier en stelen schatkamer van hoogverheven Keizer Li-Tao-Tau! Zonen van Westen zonen van honden!'
'Ahem!' zei heer Bommel, 'bedenk, dat ook ik een zoon van het Westen ben, jonge vriend! Zoiets kan men niet tegen een Bommel zeggen! Oho! Dat gaat niet! Wat zou mijn vader boos zijn! Ik ...'
'Daar ligt Dagbad!' riep Tom Poes. 'Dat is onze eerste aanleghaven!'

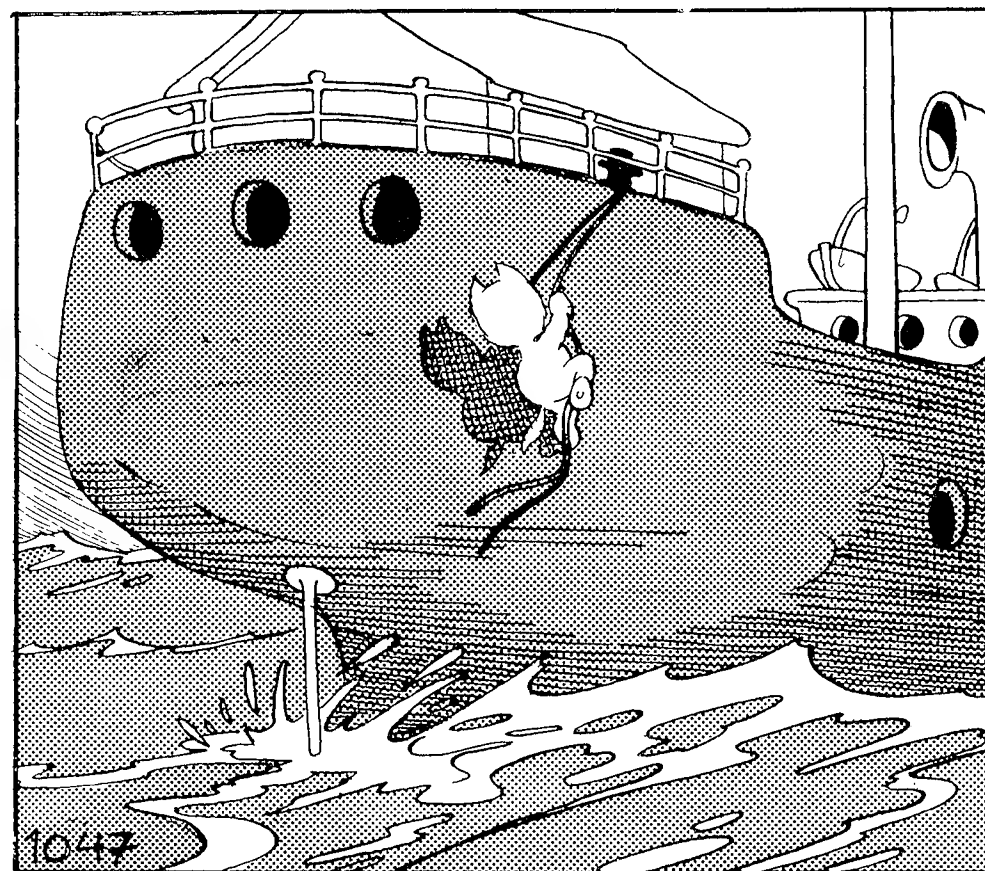
Wal Rus liep intussen de brug op en neer om de 'Albatros' veilig de haven binnen te krijgen.
'Stuurboord!' riep hij. 'Een streekje stuurboord! Zet de telegraaf op langzaam! Hop! Bakboord je roer! Overgehaalde haven, meneer! Ik ... Maar wat is dat!' mompelde Wal Rus verbaasd. 'Een politieboot!' riep hij. 'Komt hierheen! Volle kracht achteruit! Bijdraaien! Stop!'
Ja, vanaf de wal naderde met grote vaart een motorboot van de Dagbadse havenpolitie, vol met strenge politiemannen. Het scheepje schoof langs de 'Albatros', minderde vaart en stopte bij de valreep.
'Folgmeh!' commandeerde de dikste politieman die een inspecteur was, 'houmeh sloffast! Kommah!' En hij begon aan boord te klimmen.

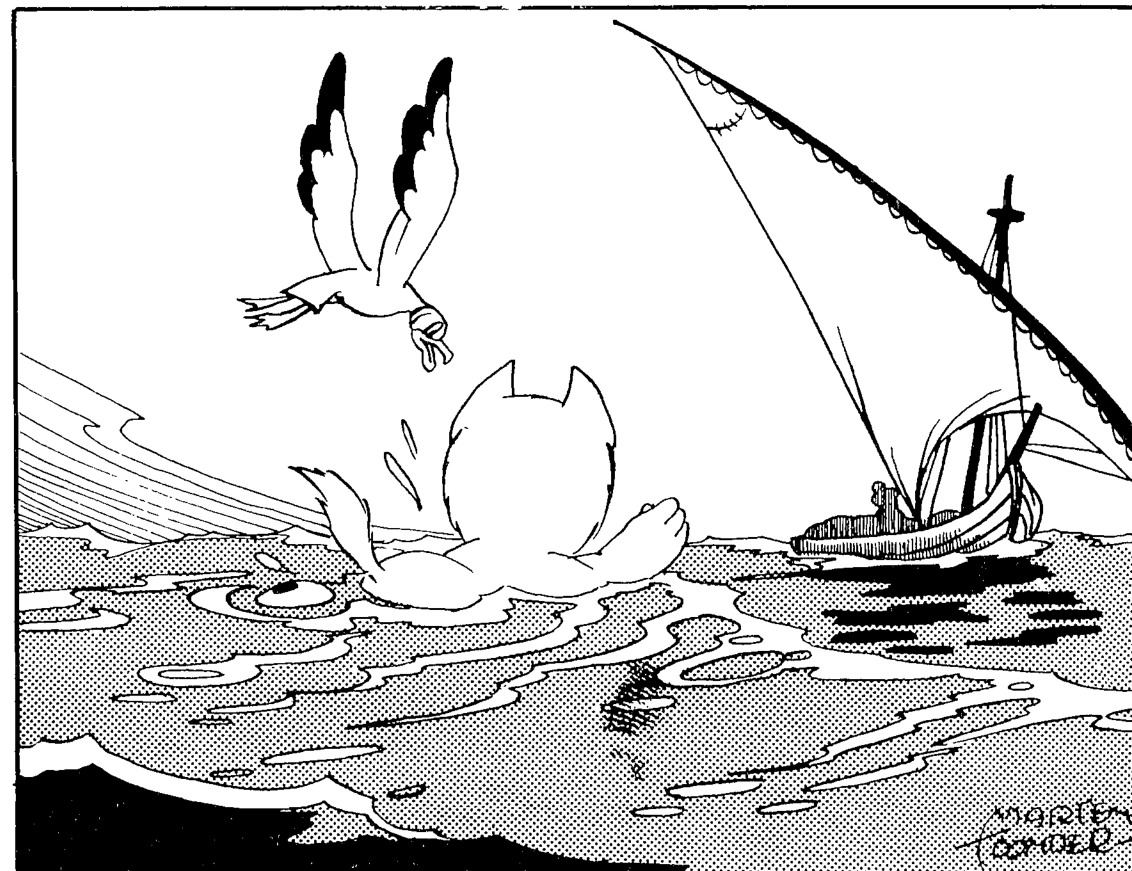

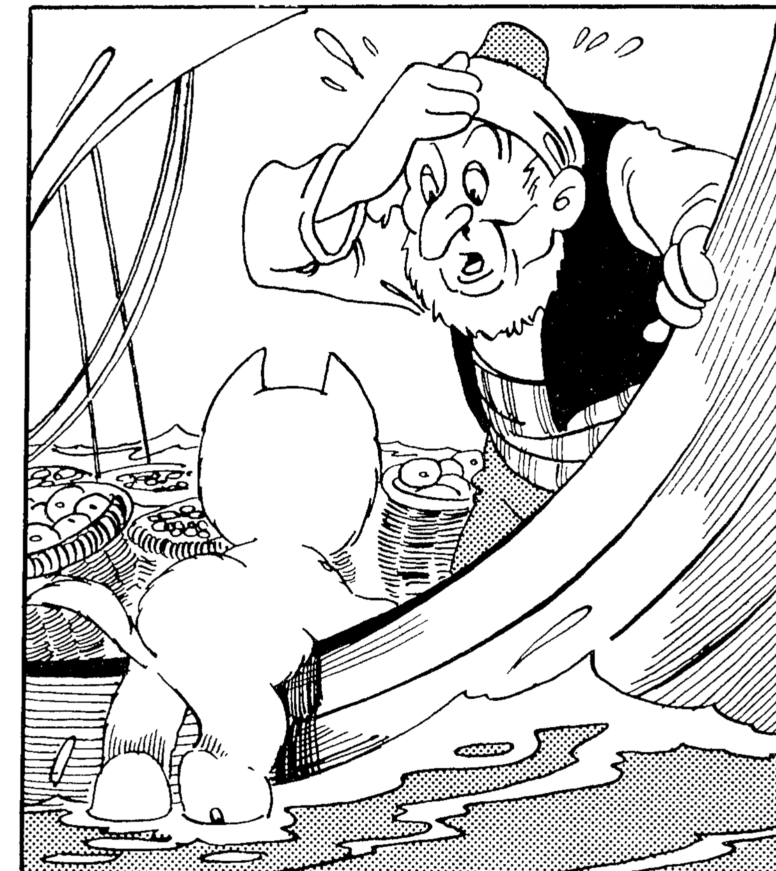

'Wat betekent dat, meneer?' riep Wal Rus, toen de inspecteur aan boord stapte. 'Wat komt u doen op mijn schip?'
'Likmeh fez!' brulde de inspecteur. 'Kamperfoelie ben Mokka! Wassammenou hebben? Eh?'
Intussen waren ook de andere politiemannen aan dek gestapt en bonden zonder veel omslag de armen van heer Bommel, Lijn-Oh-Li en Wal Rus op hun ruggen vast.

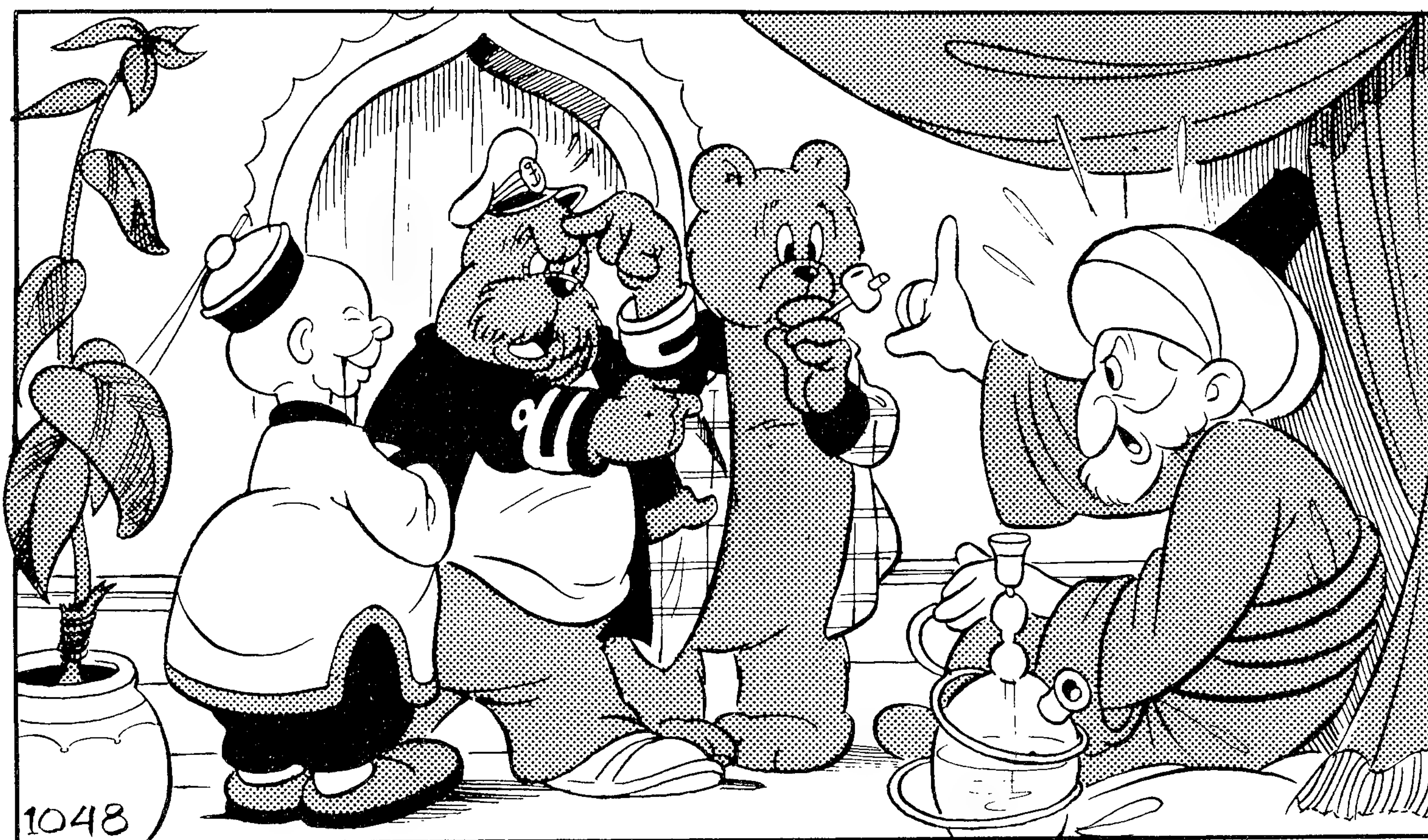
'Overgehaalde landrotten!' brulde Wal Rus, toen hij van zijn verbazing bekomen was. 'Wat mankeert je? Jij lelijke, dikke landkakelobbes met je afgezakte broek en je hoedje-zonder-rand? Wat let me of ik laat je wegens muiterij in de boeien slaan? Ikkik...'
Tom Poes die achter een luchtkoker had staan kijken, maakte intussen, dat hij weg kwam...

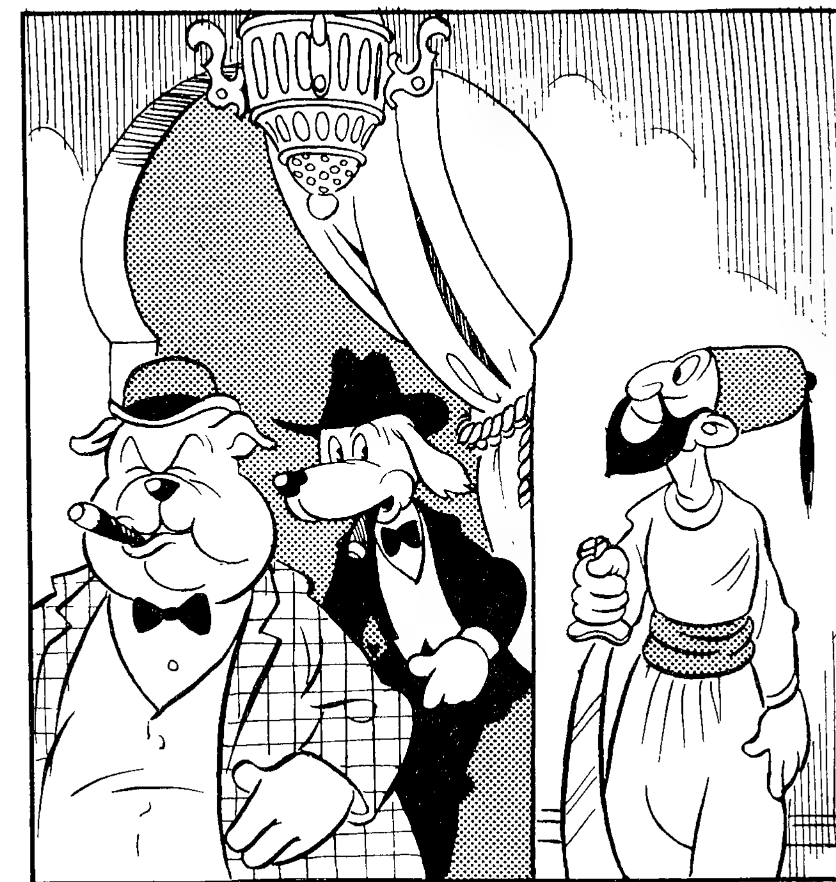

Ja, Tom Poes wachtte niet, hoe het af zou lopen. Hij begreep wel niet, wat de politiemannen eigenlijk kwamen doen, maar hij zag, dat ze niet veel goeds van plan waren.
'Het is beter, dat ik niet wacht, totdat ze mij ook gevangennemen!' dacht hij en hij rende naar de achtersteven, liet zich langs een kabel over boord zakken en sprong in het water. Nu is zwemmen niet de liefste bezigheid van Tom Poes, drommels nee, hij houdt helemaal niet van het water. Maar wat moet, dat moet en hij slaagde er in om een klein zeilschip te bereiken, dat met dadels en sinaasappelen gevuld, naar Dagbad koerste.
'Kan ik meevaren?' vroeg Tom Poes. 'Ik ben een eindje gaan zwemmen en nu ben ik te ver van de wal geraakt!'

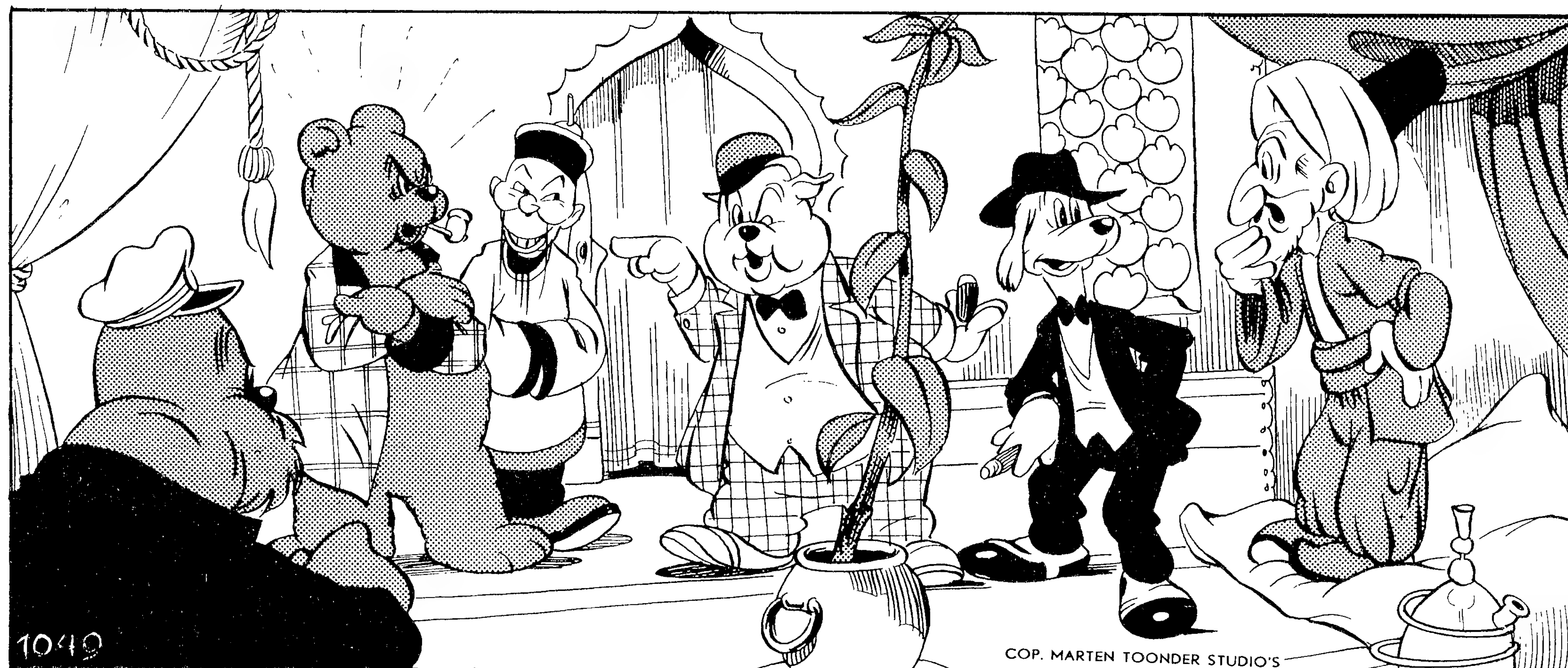

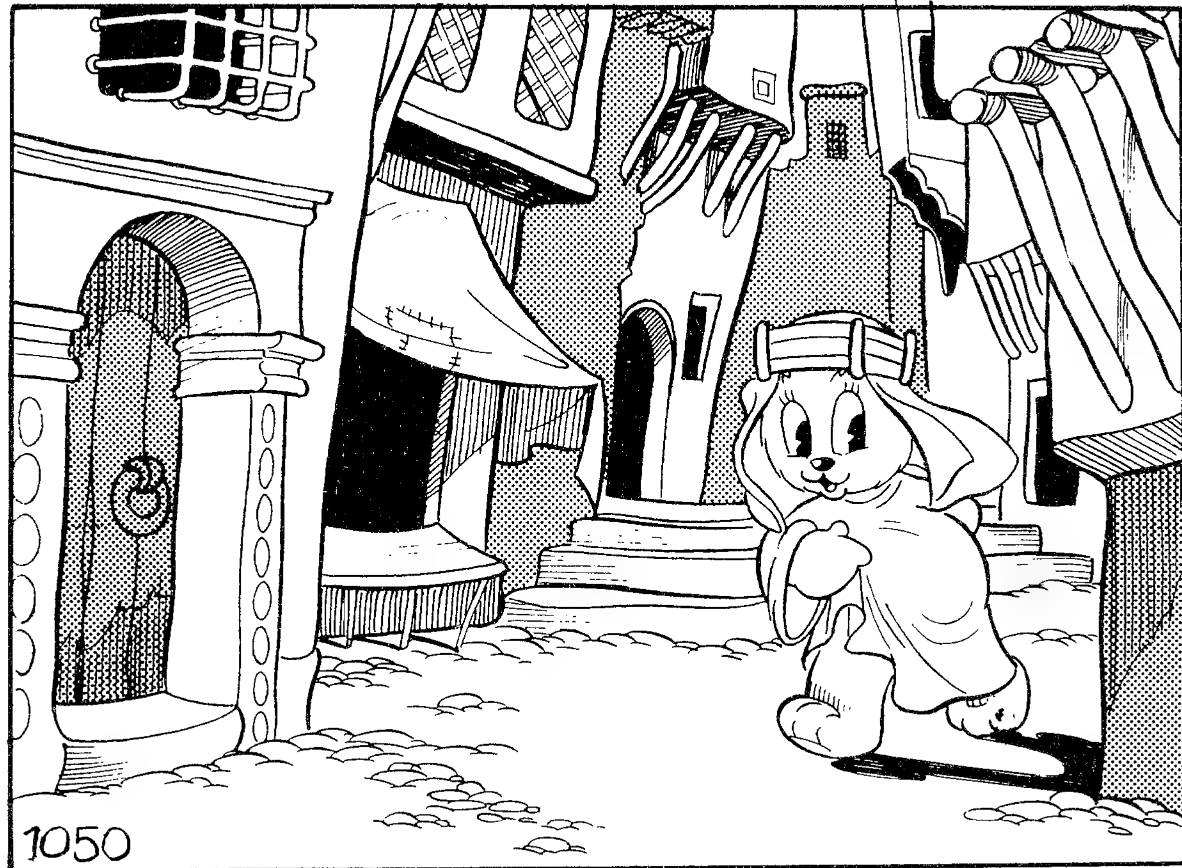
Intussen waren heer Bommel, Wal Rus en Lijn-Oh-Li voor de Kadi gebracht.
'Welkom edele vreemdelingen!' zei de Kadi. 'Het is mij een eer om u, hoogverheven en grootmachtige schurken te mogen ontvangen. Mij wordt verteld dat gij zeerovers zijt! En aangezien het bedrijven van zeeroof in dit uitverkoren land een misdrijf is, zult gij gestraft worden!'

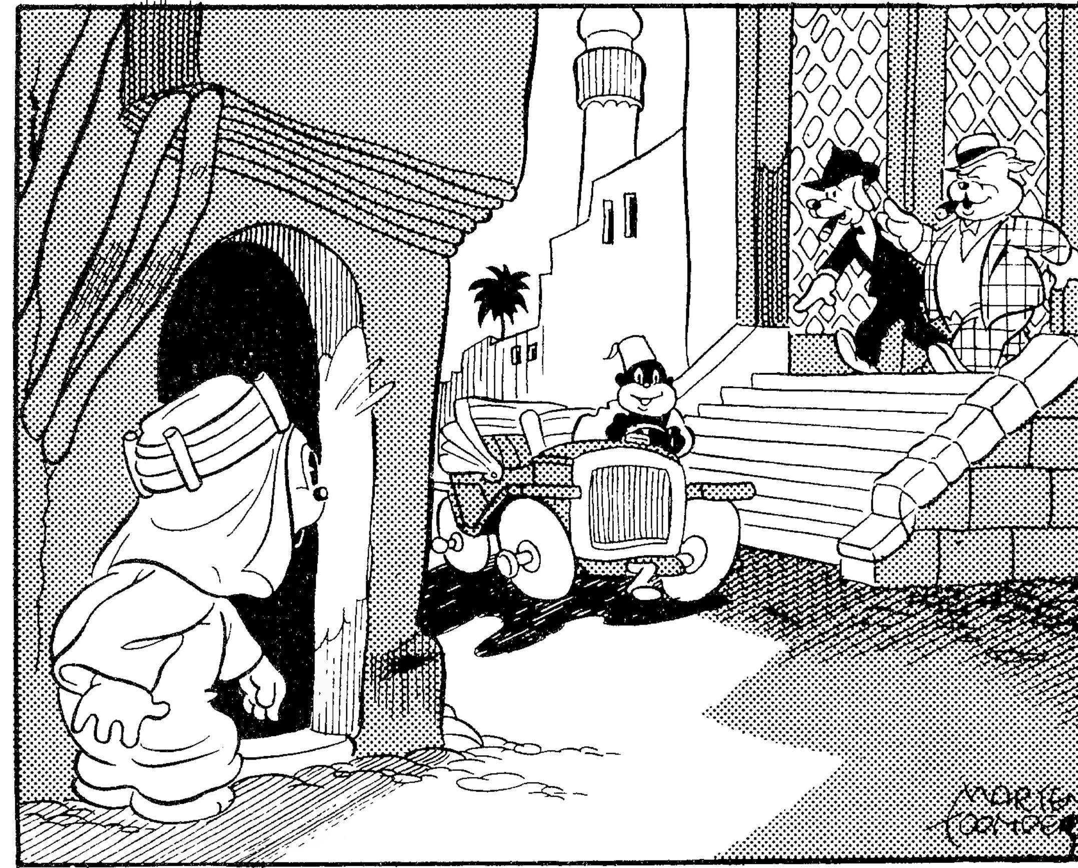
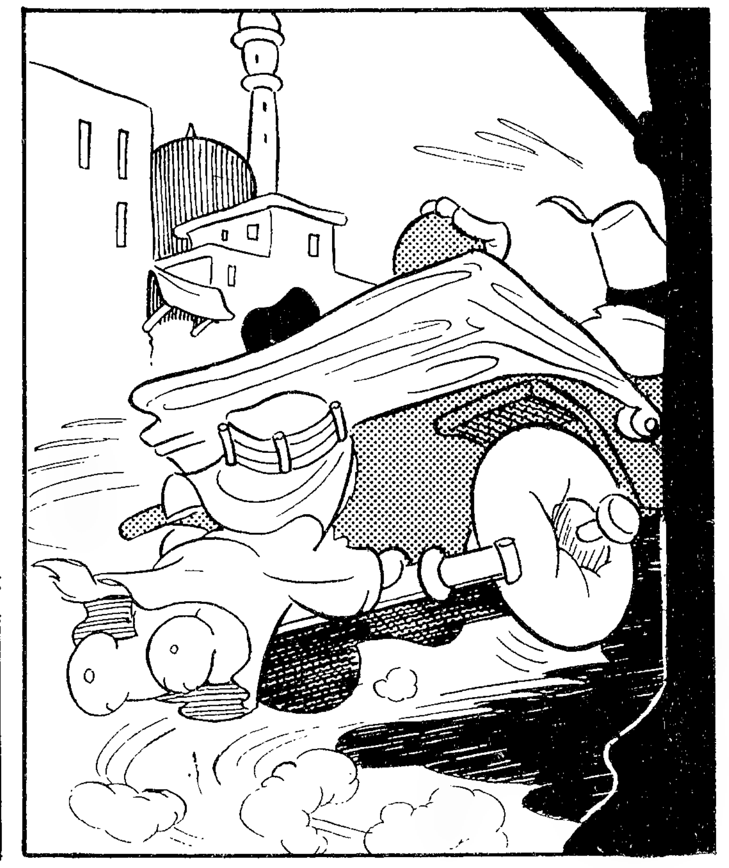
'Ho ho! goede man!' riep heer Bommel. 'Dit gaat te ver! Dit is een belediging! Ik zal je aanklagen! Je vergist je verschrikkelijk! Ik zal...'
De Kadi klapte in zijn handen. 'Een alwijze Kadi vergist zich nooit!' zei hij. 'Algahje Opkopstahn! Deze eerbiedwaardige vreemdelingen zullen u herkennen en beschuldigen.' Door de deur kwamen Super en Hieper binnen.

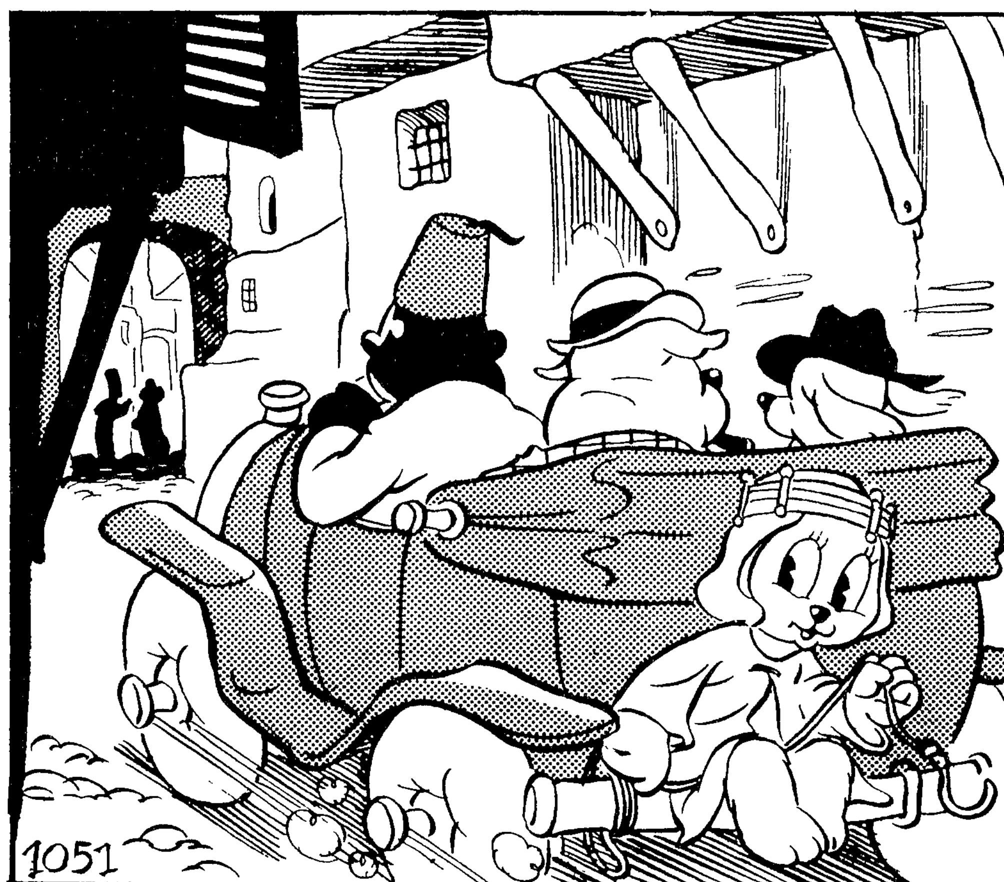

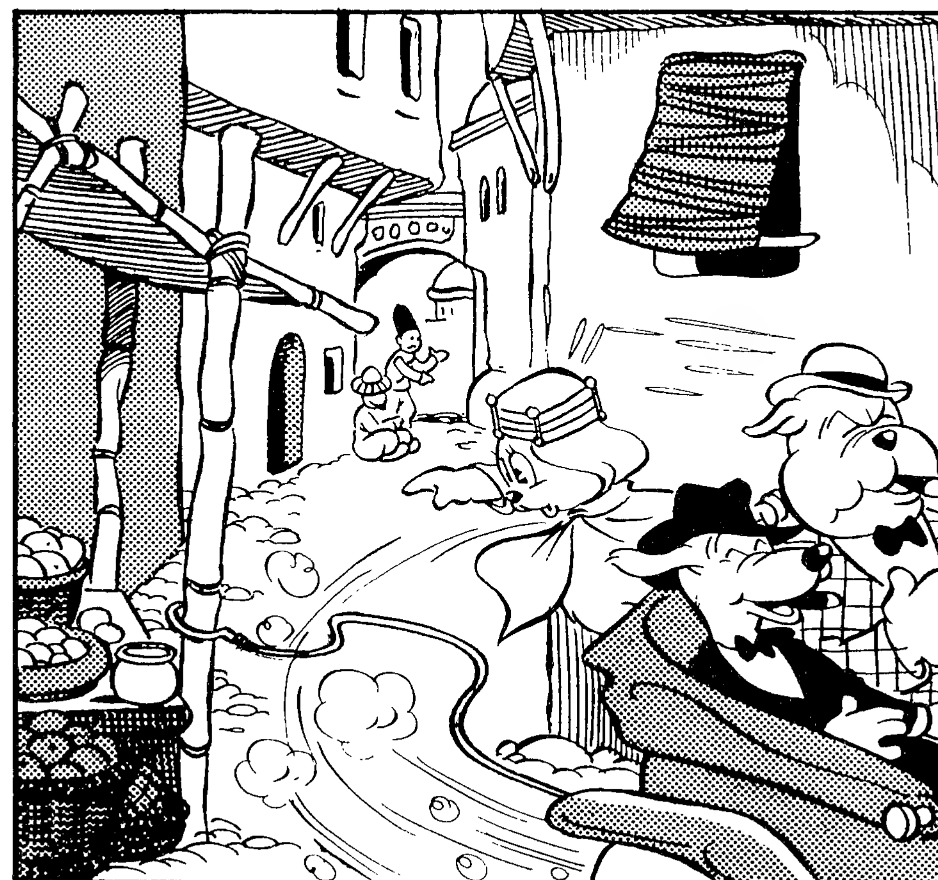
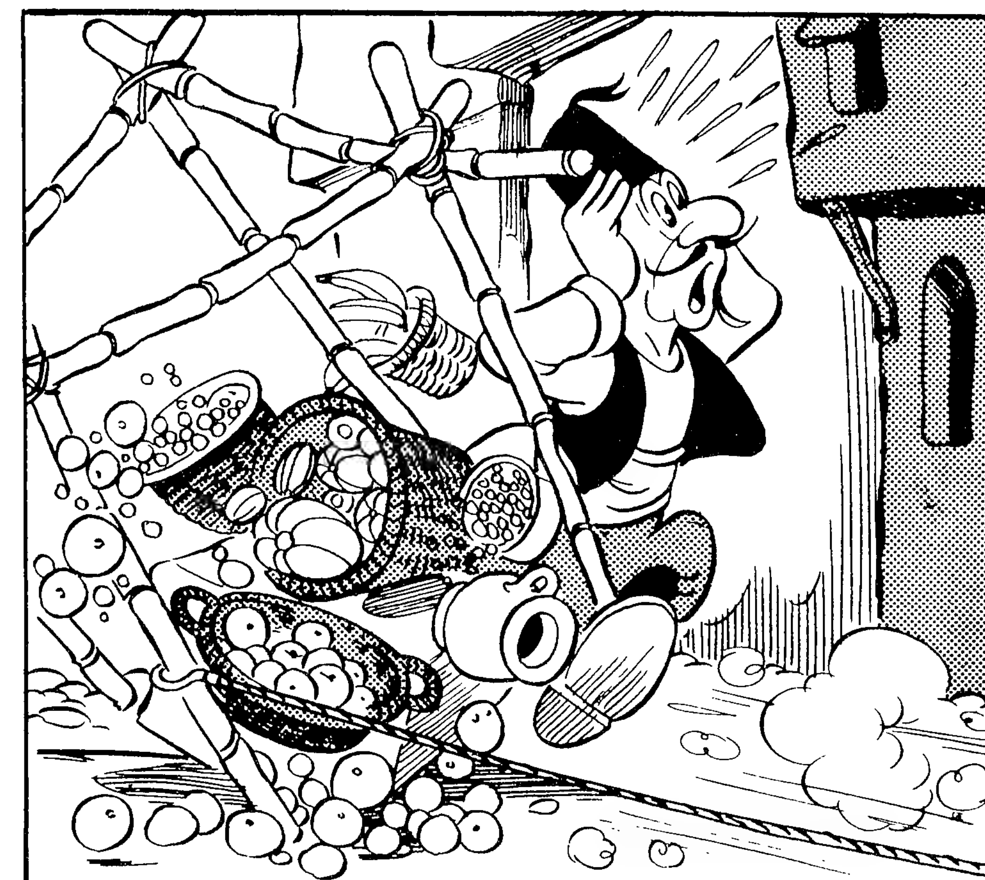
'Daar staan ze!' riep Super. 'Een stelletje supermisdadigers, Kadi ben Kadi! Vooral die dikke met die ruitjesjas! Een piraat, een schurk! Beroofd en bestolen zijn we door die lafaards! Straf ze, superbaardige!'
'Geloof hem niet, heer Kaadi de Kaadi!!' riep heer Bommel.
'Hij is zelf een overgehaalde schurk!' riep Wal Rus. 'Kijk maar naar dat dikke paphoofd! Hij is een kakelobbes-met-een-sigaartje! Bah!'
'Wacht even!' zei Hieper. 'Hier is een bewijs. Deze Chinese piraat heeft mijn waaier in zijn mouw zitten!'
'Genoeg!' zei de kadi. 'Hetsijsoh! Gij lieden zijt schuldig bevonden en gaat drie jaren als vogelverschrikker in het landbouwbedrijf!'

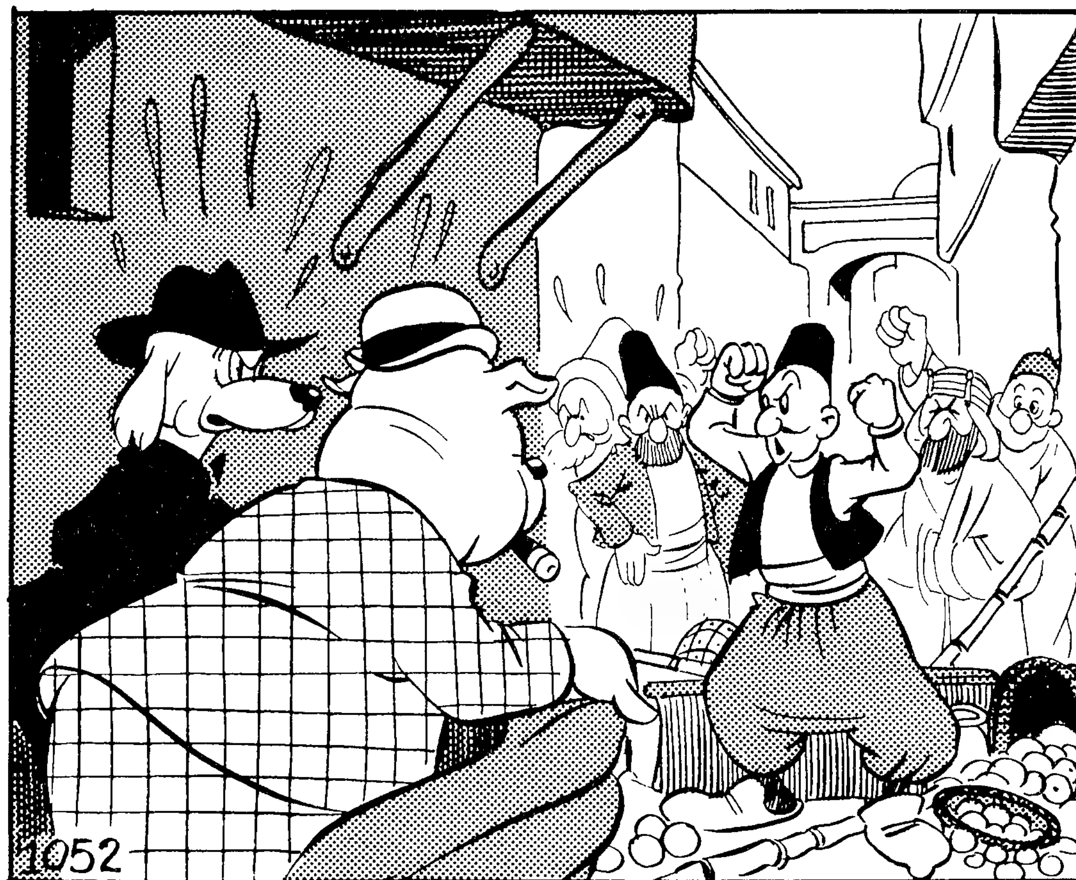

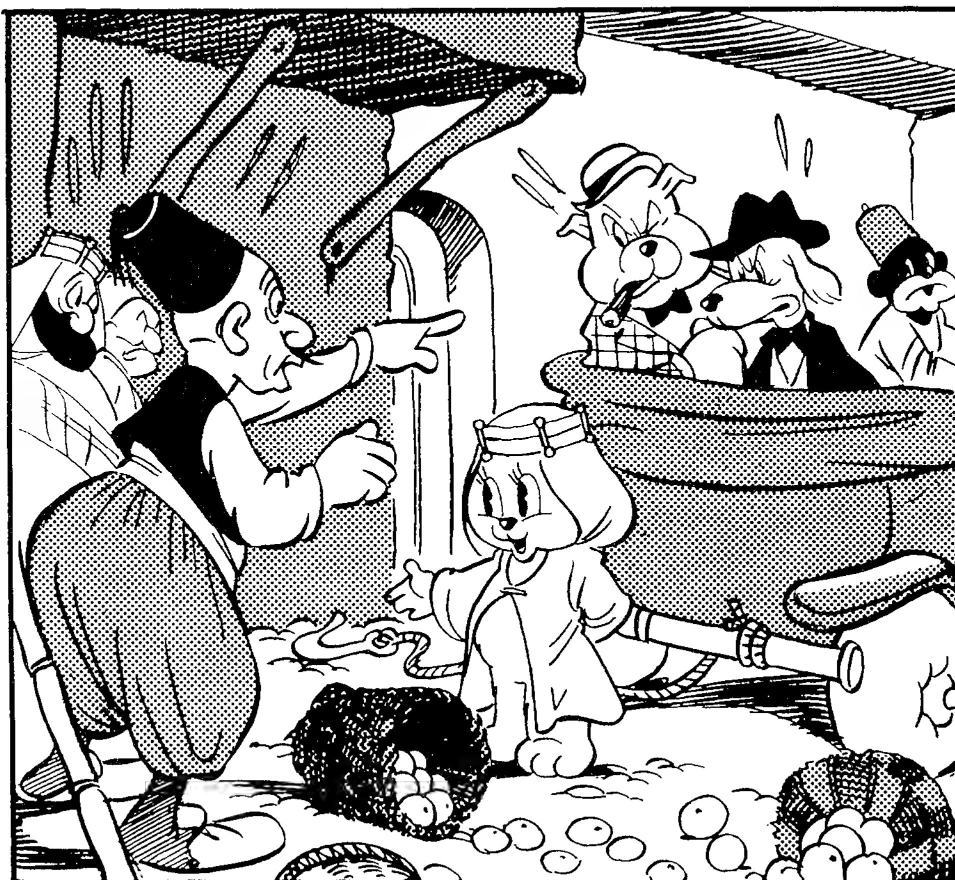
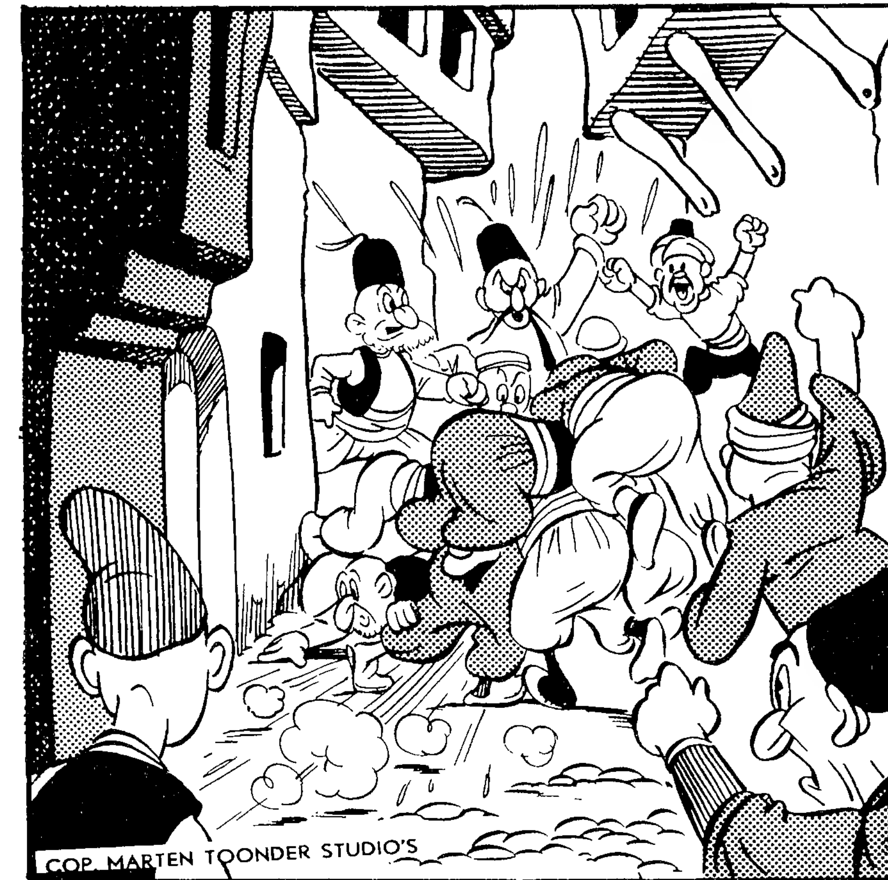
Dicht bij het gerechtsgebouw van de Kadi liep een vreemde, kleine Oosterling rond, met een wijde mantel om.
'Ik hoop, dat ik op tijd kom!' mompelde de Oosterling. 'Ze zullen nu toch wel verhoord zijn! Misschien worden ze wel vrijgelaten, het is natuurlijk een vergissing! Ik begrijp niet, waarom iemand heer Bommel zou arresteren! Maar wacht eens... Wel! Heb-ik-ooit-van m'n-leven! Daar komen Super en Hieper uit de poort! Nu begrijp ik het! Die hebben gezorgd, dat ze hier vòòr ons in Dagbad waren en hebben de politie met leugens op ons afgestuurd! Dat ziet er niet best uit!'
Super en Hieper riepen een taxi aan en stapten in.
'Naar het vliegveld!' riep Super, terwijl ze wegreden. Maar niemand had in de gaten, dat Tom Poes op de bumper gesprongen was. Want de Oosterling, over wie ik het had, was Tom Poes, dat heb je natuurlijk al gesnapt.

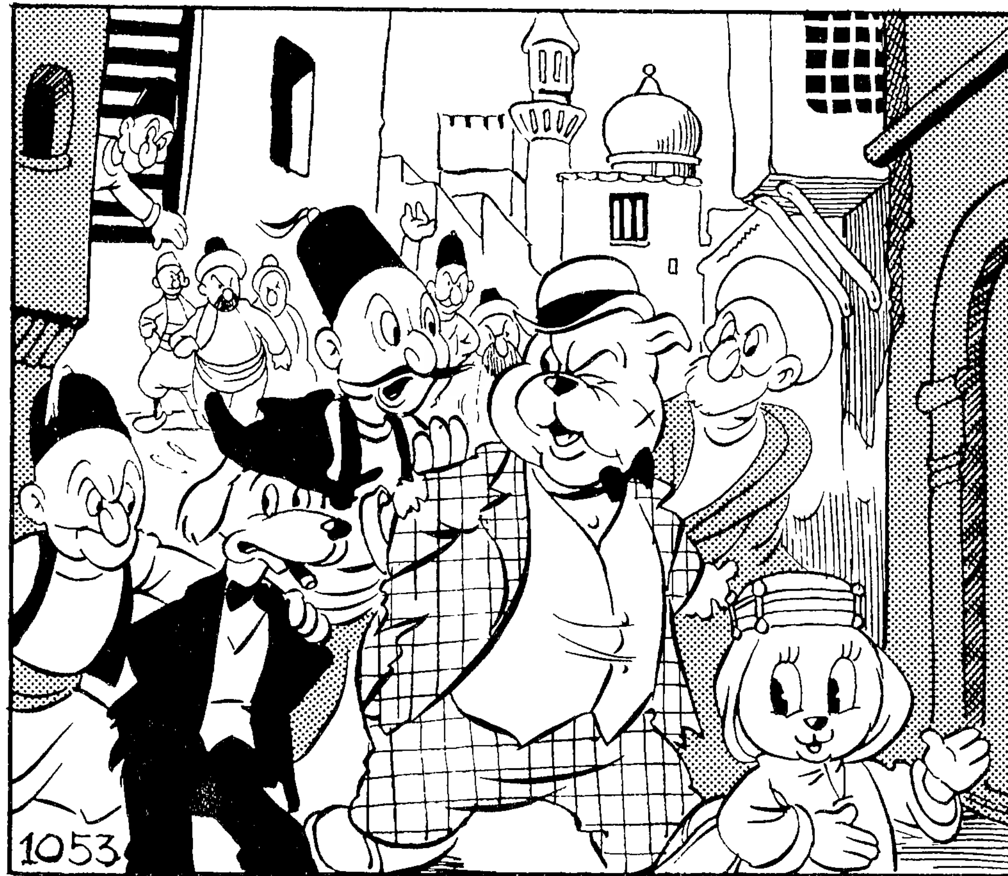
De auto met Super en Hieper reed dus met een flinke vaart naar het vliegveld en Tom Poes zat er achterop. Je begrijpt natuurlijk wel, dat hij daar niet alleen maar was gaan zitten, omdat hij het leuk vond; nee, hij begon direct hard te werken. Onder zijn mantel vandaan haalde hij een lang touw met een haak aan het einde. Het andere einde bond hij vast aan de bumper, waarop hij zat en toen wachtte hij totdat de auto langs een tentje reed, waar dadels, meloenen en noten verkocht werden. Met een handige zwaai gooide hij toen de haak om één van de bamboestokken, die het tentje overeind hielden. Nu, je begrijpt wat er gebeurde! De auto reed hard, het touw spande zich met een ruk, de stok werd meegetrokken en het hele stalletje vloog uit elkaar. De koopman, die bij het tentje hoorde, werd natuurlijk ontzettend kwaad. Wat hij precies riep, kan ik niet vertalen, dat was zuiver Dagbads.

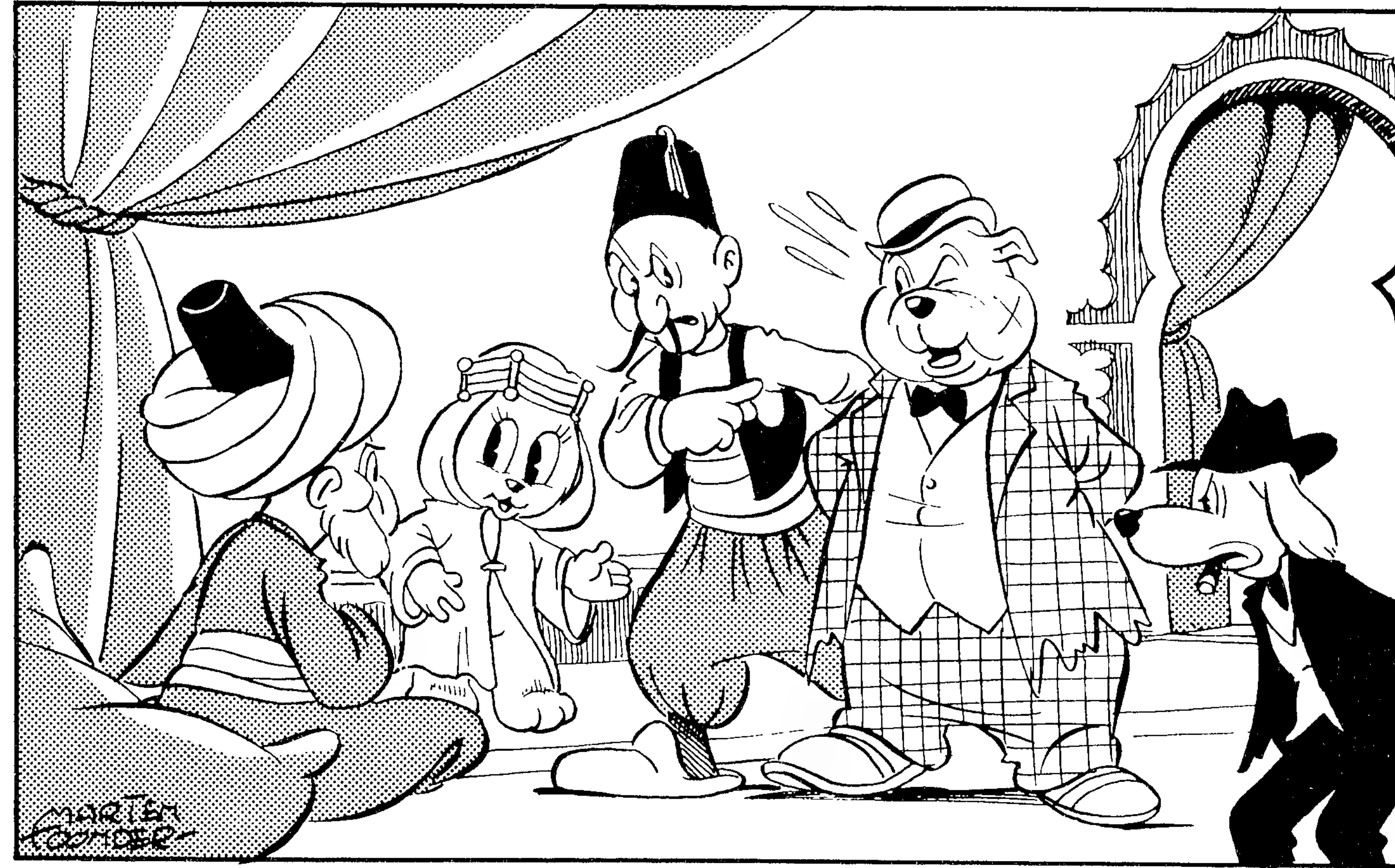
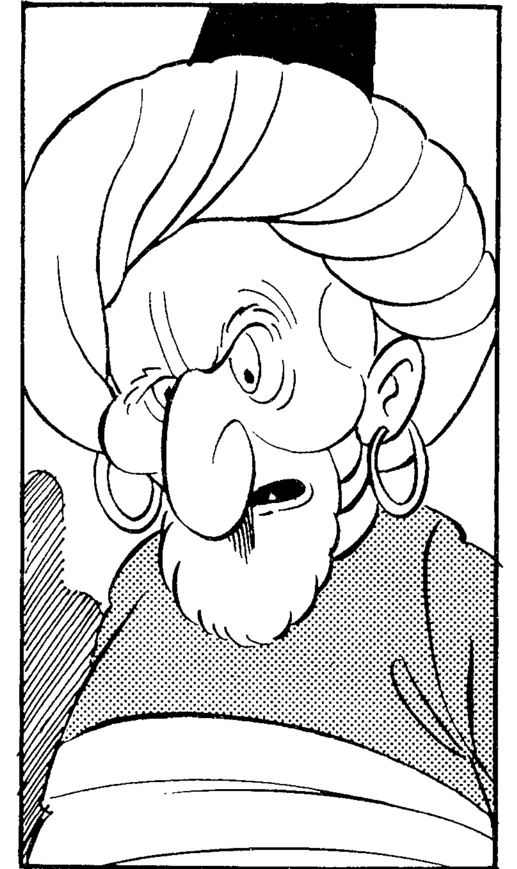

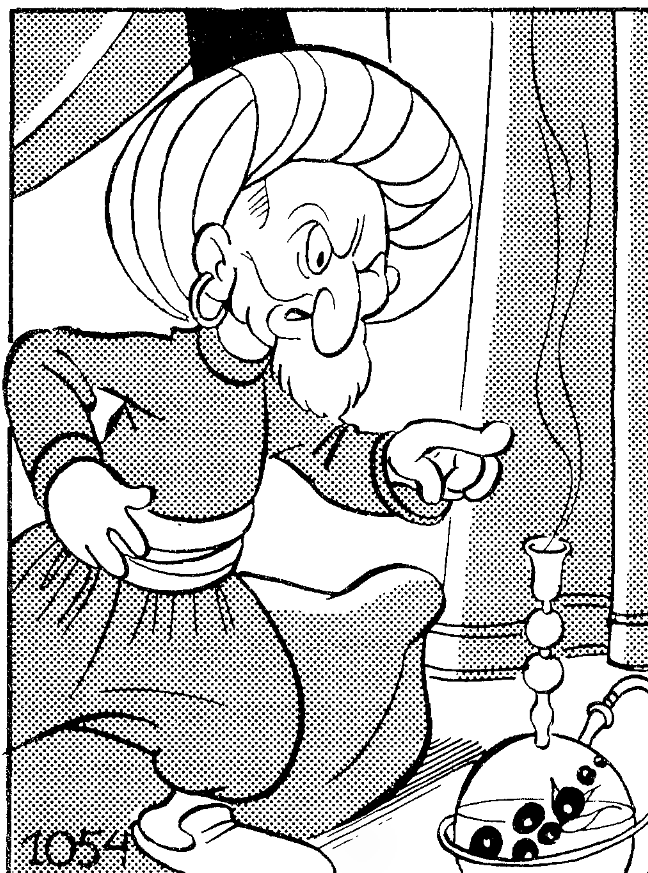
De chauffeur van de taxi, waarin Super en Hieper zaten, hoorde ineens een groot lawaai achter zich en remde verschrikt.
'Wat is er aan de hand?' riep Super, terwijl hij over de kap van de auto ging hangen.
'Wat is er aan de hand?' riep Hieper naast hem.
De koopman gaf geen antwoord maar ging verder met schreeuwen en schelden, terwijl er langzamerhand een grote menigte om de auto kwam staan.

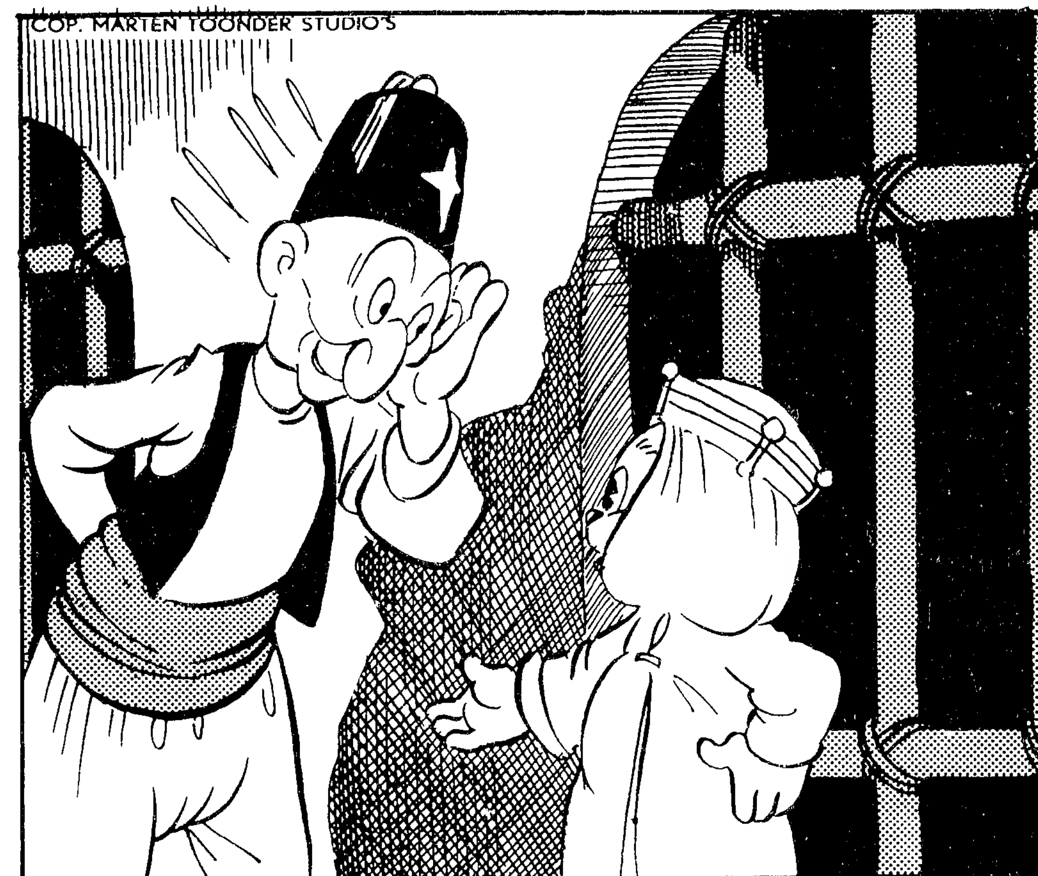
Intussen was Tom Poes, die zich op het moment dat de chauffeur stopte uit de voeten gemaakt had, weer naar voren gekomen.
'Iemand heeft met opzet de tent van de eerwaardige koopman kapot gemaakt!' zei Tom Poes. 'Kijk maar, daar ligt een haak aan een touw!'
'Schurken!' riep de koopman, terwijl hij op de auto afstormde.
'Grijpseh! Brengseh a kadi! Hakseh stucky-stucky!'
Nu, je ziet, dat de menigte onmiddellijk begon te helpen...

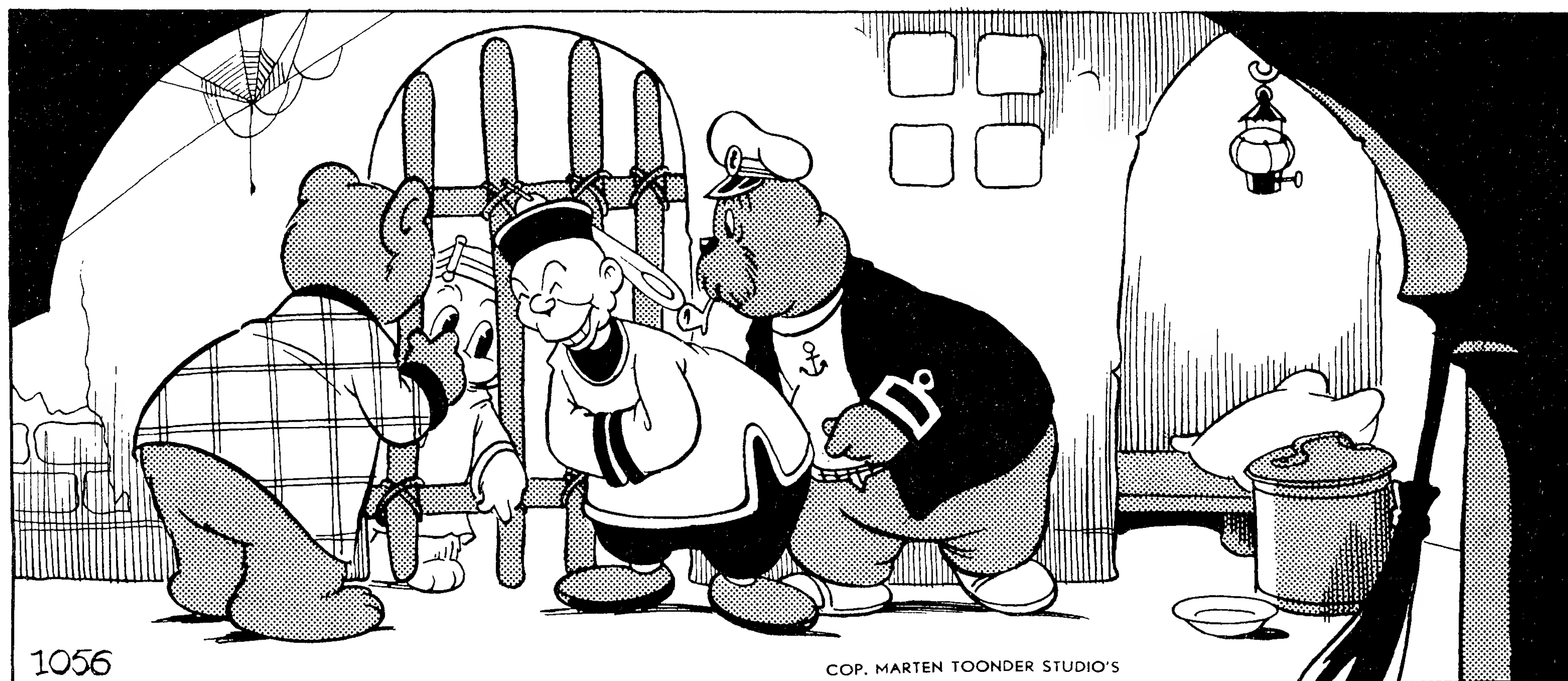
Het duurde niet lang, of Super en Hieper waren uit de taxi getrokken, gebonden en door de boze menigte in de richting van de rechtszaal van de kadi geduwd. Tom Poes liep voorop en wees de weg. Zo stonden Hieper en Super dus even later weer voor de oude kadi, van wie ze net afscheid hadden genomen.
'Schurken!' legde de koopman uit, 'zonen van dieven! Bonden haak aan gevlochten touw en trokken de kostelijke tent met koopwaren van arm koopman om!'
'Het touw zat aan hun auto vast!' zei Tom Poes, die niet wilde jokken, maar die toch wel graag had, dat Super en Hieper voorlopig opgesloten werden.
'Hetsijsoh!' sprak de kadi streng. 'Deze hooggeprezen vreemdelingen worden twee weken opgesloten en krijgen al die tijd niets dan dunne pap!'

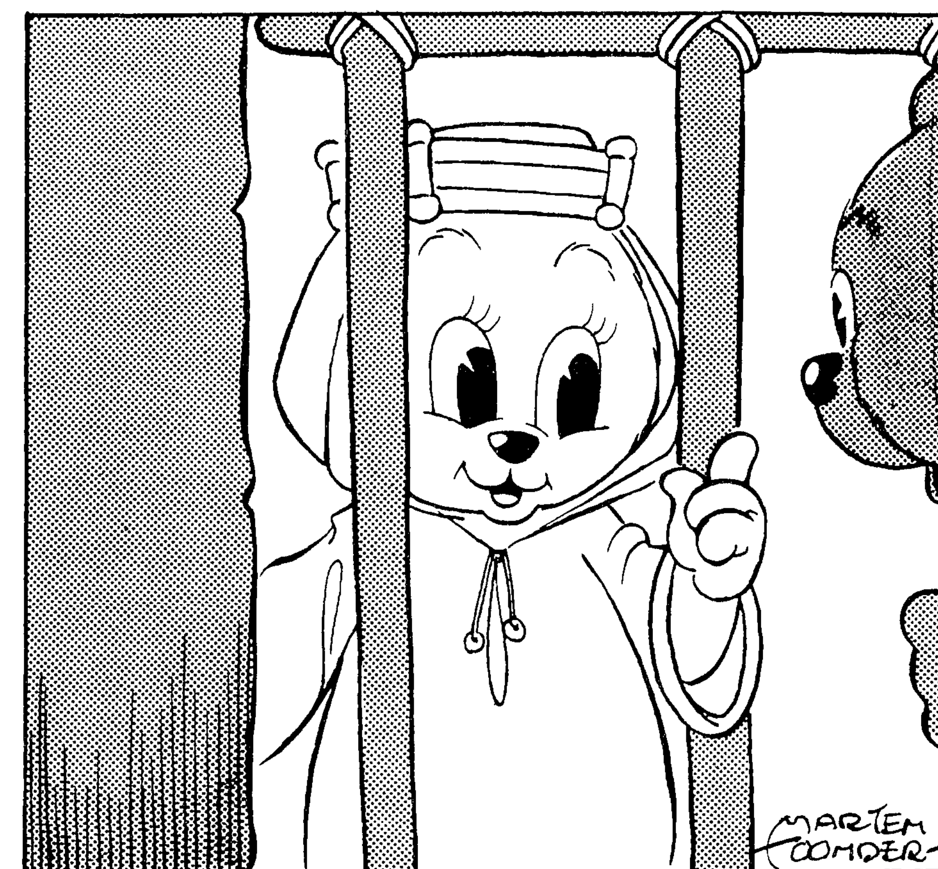

‘Geloof dat kleine ventje niet!’ riep Super. ‘Het is Tom Poes met een jurk aan! Hij heeft het zelf gedaan!’
Maar het hielp niets; Super en Hieper werden door agenten weggevoerd en de gang naar de cellen ingeduwd.
‘Misselijk!’ bromde Super. ‘Een super-listig mannetje, die Tom Poes! Maar ik zal hem krijgen! En de waaier hebben we nog! Houd moed, Hieper!’
‘Maar ik lust geen dunne pap!’ klaagde Hieper.
Intussen had Tom Poes één van de agenten aan zijn jas getrokken.
‘Hoogverheven heer agent!’ zei Tom Poes. ‘Er zijn hier drie gevaarlijke misdadigers opgesloten! Mag ik ze eens zien?’

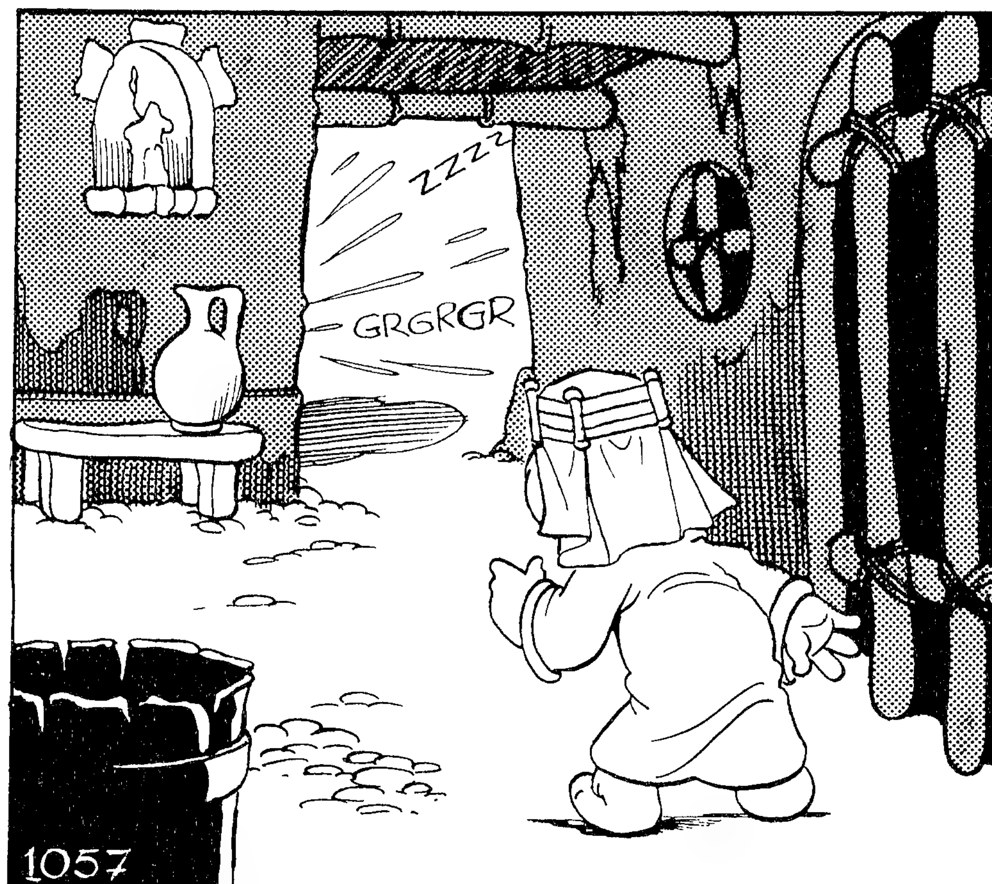
Terwijl Super en Hieper in een cel opgesloten werden nam de agent Tom Poes mee een eindje de gang in.
'Marschallah!' riep hij. 'Drie machtige, hoogverheven misdadigers hebben we hier vandaag opgesloten! Piraten! Zeerovers! Zéér gevaarlijk! Met levensgevaar heb ik ze hier in een cel gebracht! Wild en woest waren ze en tot de tanden gewapend! Daar zitten ze! U mag wel even kijken, maar wees voorzichtig! Marschallah!'
Tom Poes liep naar de cel, die de politieman aanwees en gluurde door de tralies. Ja, daar waren heer Bommel en Wal Rus aan het ijsberen en Lijn-Oh-Li zat op een bankje te glimlachen.
'Rust is goed voor geest!' zei Lijn-Oh-Li. 'Zit en denk aan nietig leven! Pé!'

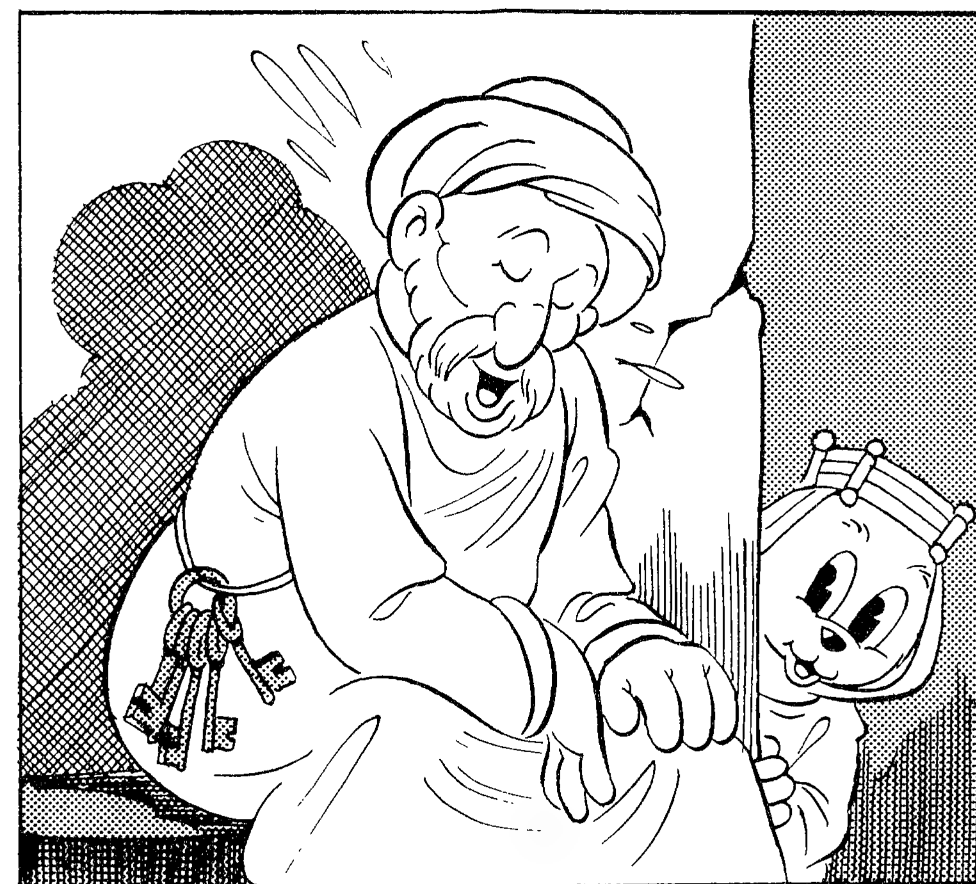

'Héla!' fluisterde Tom Poes, 'luister eens even!'
'Wel verdraaid!' bromde Wal Rus, 'wat is dat voor een overgehaalde Arabier? Kan een eerlijk zeeman zelfs in zijn cel niet met rust worden gelaten?'
'Hm!' zei heer Bommel, 'wacht eens! Ik ken die stem toch! Waar heb ik die meer gehoord...'

'Het is de verheven mandarijn Tom Poes in verkleedverschijnselen!' sprak Lijn-Oh-Li. 'Leen hem uw oor!'
'Natuurlijk!' riep heer Ollie. 'Net als ik zei! Tom Poes! Ik zei al...'
'Stil nu eens!' zei Tom Poes. 'We moeten die waaier terug hebben! Ik heb gezorgd, dat Super en Hieper ook gevangen genomen zijn, maar zij hebben die waaier nog en daarom ga ik nu eerst naar hen toe!'

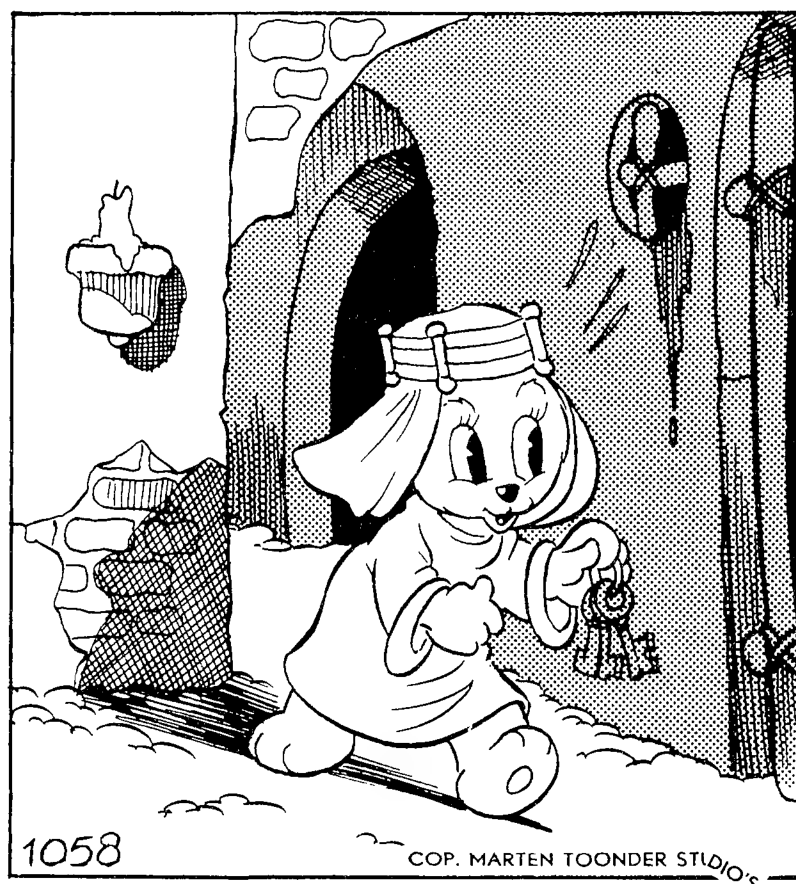

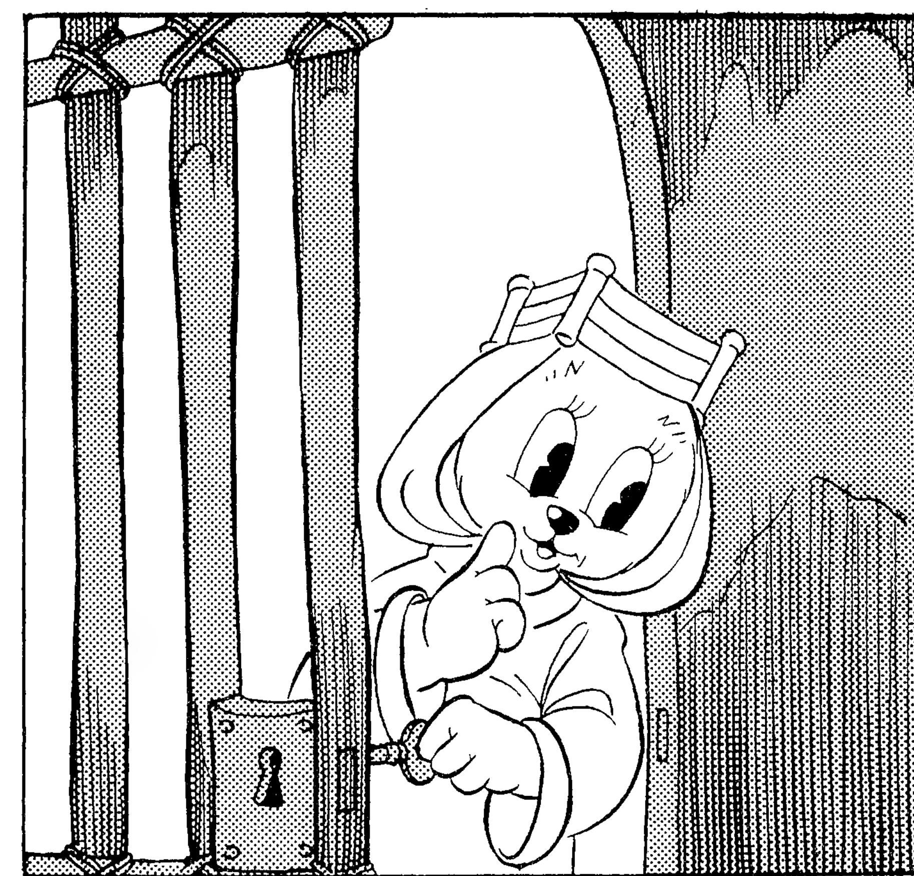
Tom Poes luisterde verder niet naar de verbaasde vragen van heer Bommel en Wal Rus, die er niet veel van begrepen. Lijn-Oh-Li begreep het trouwens ook niet, maar die vroeg niets. Nee, Tom Poes draaide zich om en keek de gang rond. Er was niemand meer te zien, de agent was verdwenen en aan het einde van de gang klonk een snurkend geluid.

'Daar slaapt iemand!' dacht Tom Poes. 'Als die iemand nu een cipier is, zou ik het treffen! Hm! Ik heb een idee! Als ik nu eens... Hm! Ja, een goed plan!!'

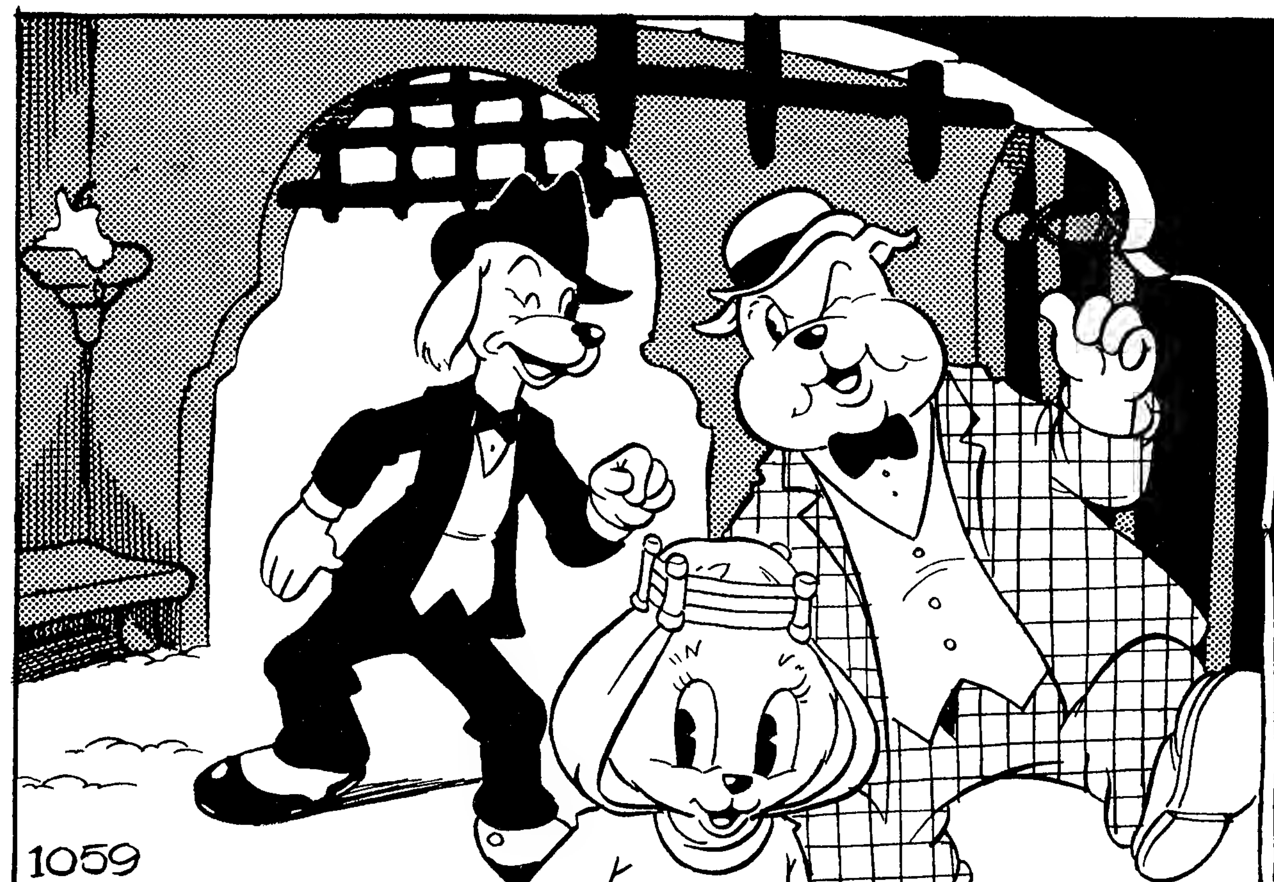
Tom Poes sloop de gang door en toen hij zag, dat het werkelijk een slapende cipier was, begon hij voorzichtig 's mans sleutelbos los te maken. Wat hij van plan was, zal je nog wel zien.

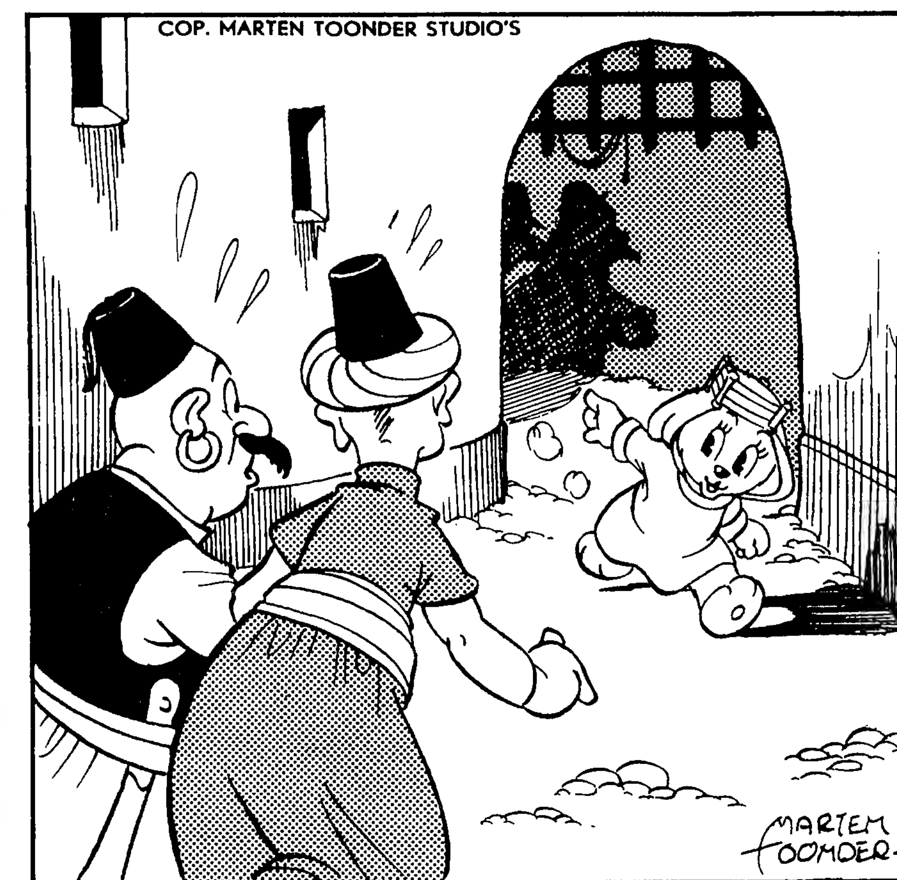

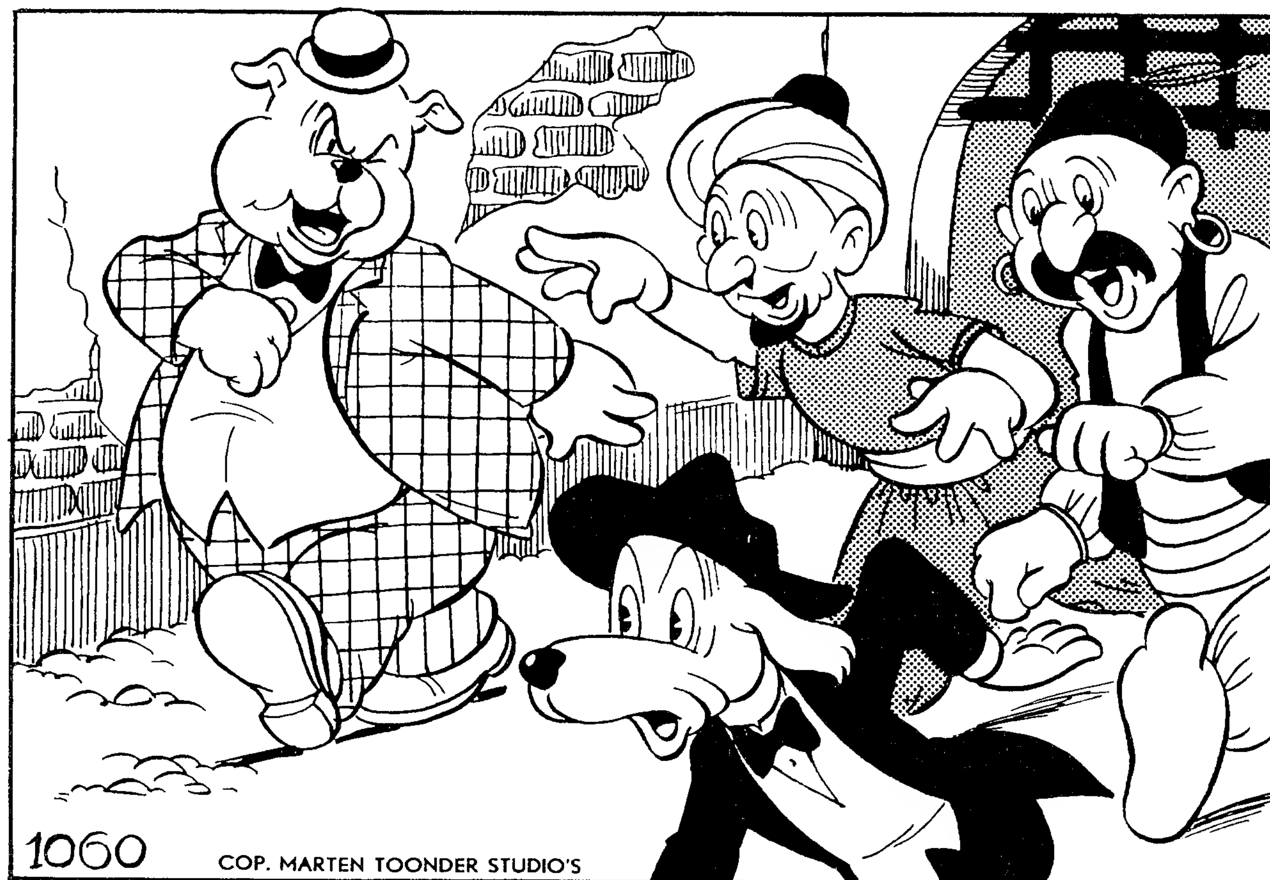
Tom Poes slaagde er in om de sleutelbos in handen te krijgen, zonder dat de cipier wakker werd en toen dat gelukt was, sloop hij terug de gang in. Maar wie nu denkt, dat hij naar de cel van zijn vrienden terug ging, vergist zich toch. Hij liep regelrecht naar het hok, waarin Super en Hieper waren opgesloten! Ja, dat deed hij.
'Nee maar! Kijk nu eens!' riep Super. 'Daar heb je onze vriend Tom Poes. Kom binnen, vriendje, kom binnen dan kan ik je in snippertjes scheuren! Je denkt dat je slim bent, hè? Maar je vergist je! Wij hebben de waaier nog en we zullen ons...'
'Stil!' zei Tom Poes. 'Schreeuw toch niet zo! Ik kan jullie vrijlaten! Maar wees stil, anders worden we gesnapt!' En Tom Poes stak de sleutel in het slot en opende de deur...

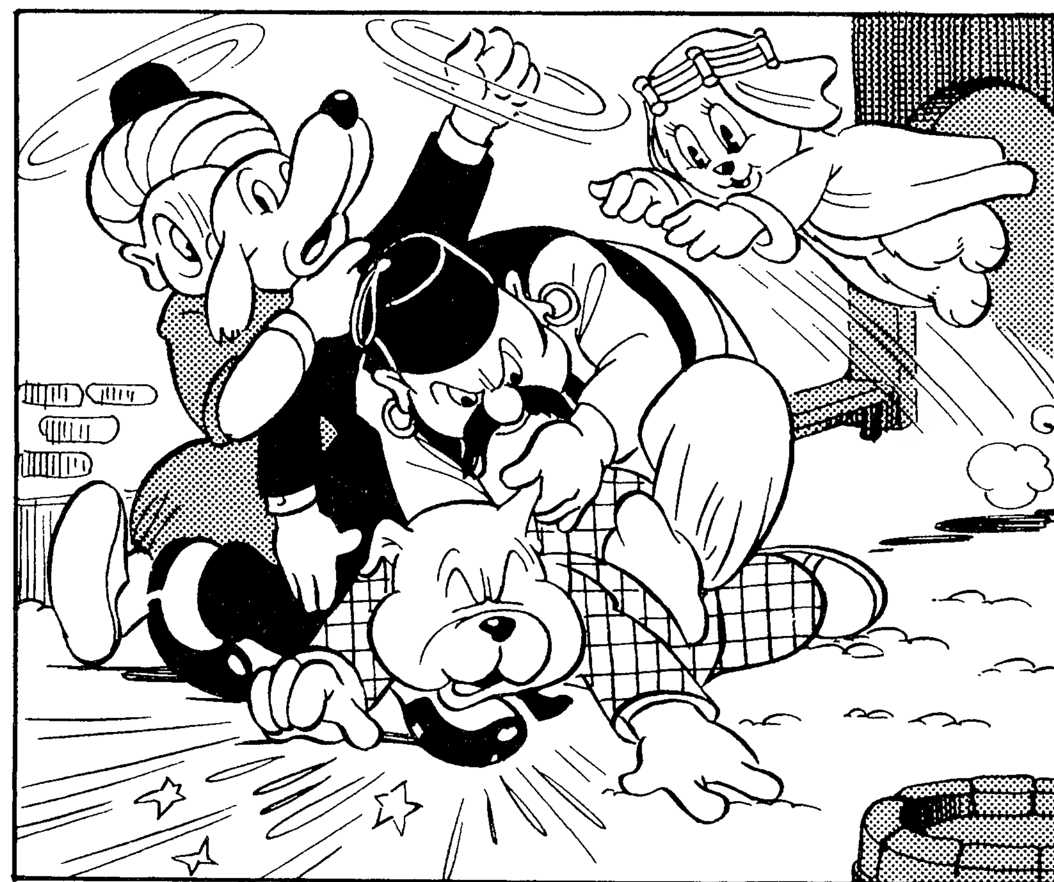

Tom Poes opende dus de deur en liet Super en Hieper naar buiten. 'Wat een super-sufferd!' fluisterde Bul Super, terwijl hij achter Tom Poes aan de gang in sloop. 'Houd hem in de gaten, Hieper! Als we veilig buiten zijn, maken we gehakt van hem!' Tom Poes deed alsof hij niets in de gaten had en liep de gang door, totdat hij bij een bocht kwam en in de verte een paar bewakers zag staan. Toen zette hij het ineens op een lopen en rende de gang in, naar de bewakers toe.
'Help!' riep hij. 'Help! Er zijn een paar boeven losgebroken.'

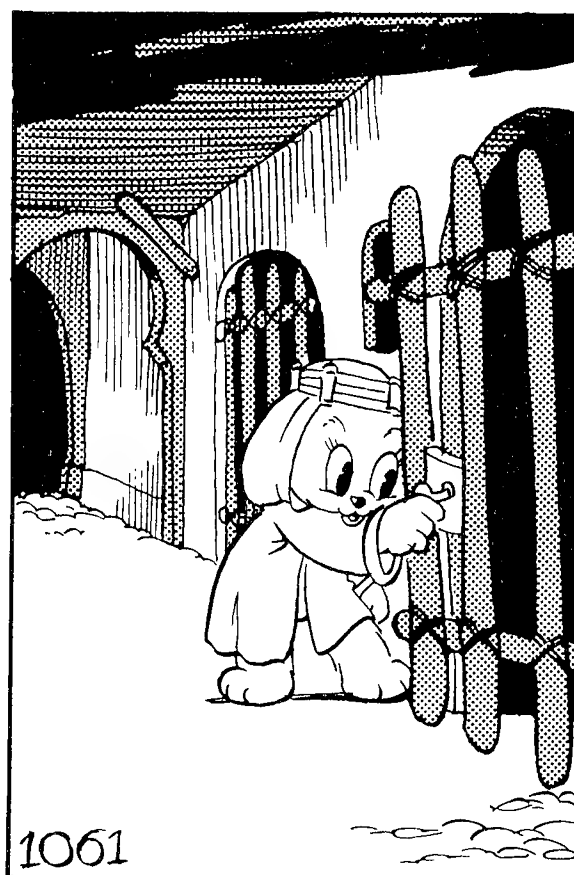

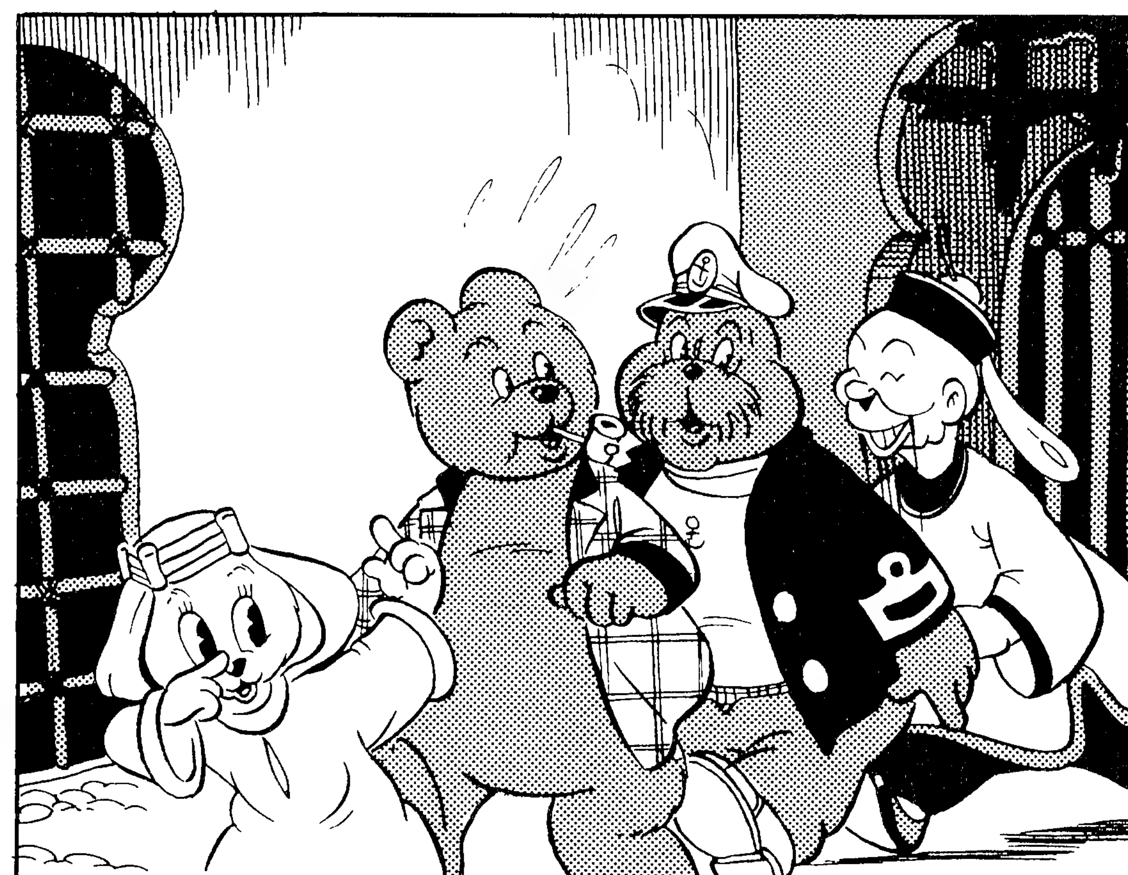
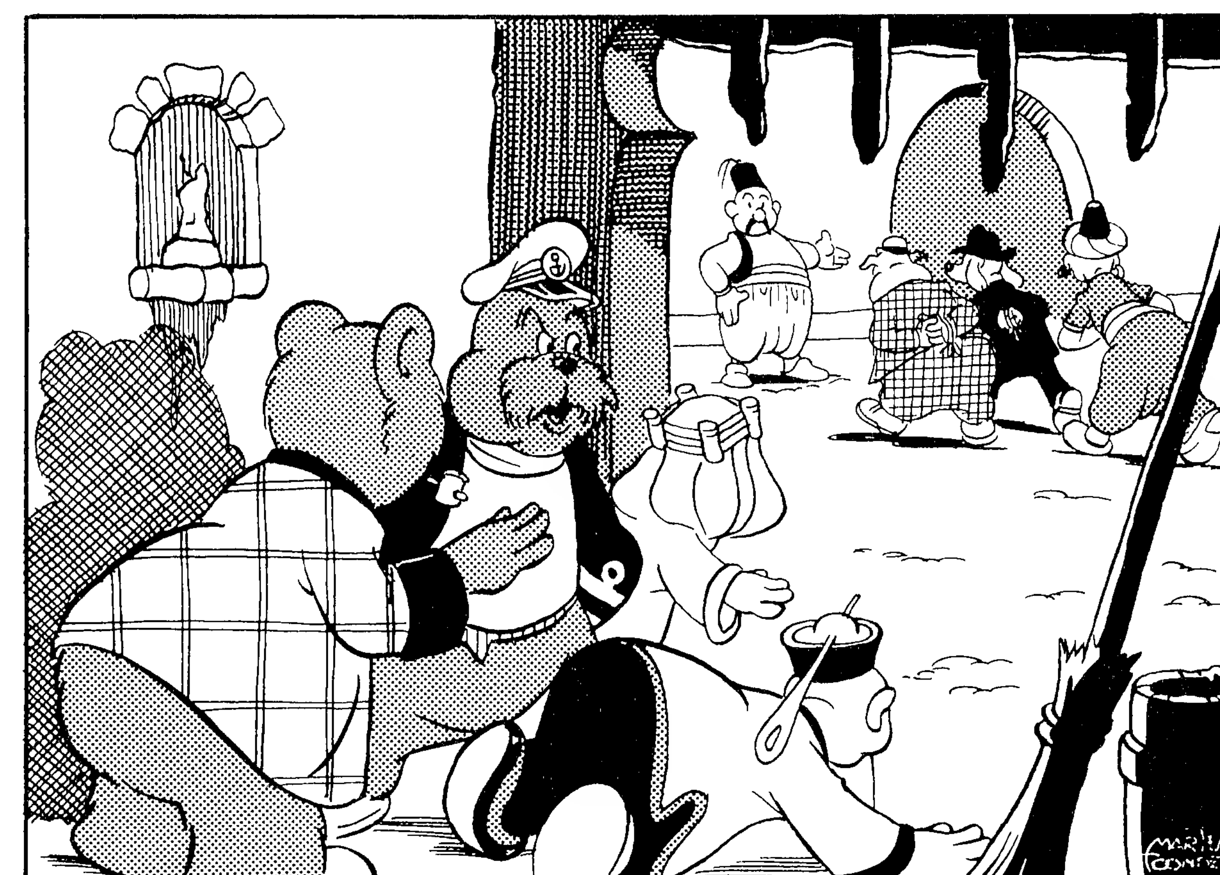

De bewakers waren erg verbaasd, dat snap je wel! Maar dat duurde niet lang! O, nee! Ze sprongen als kikkers op Super en Hieper af en die zetten het natuurlijk op een lopen. Maar omdat Super en Hieper nog verbaasder waren dan de bewakers, waren ze een beetje te laat. Ze werden ingehaald en op de grond getrokken. Daar ontstond een geweldige vechtpartij, die door de bewakers gewonnen werd.

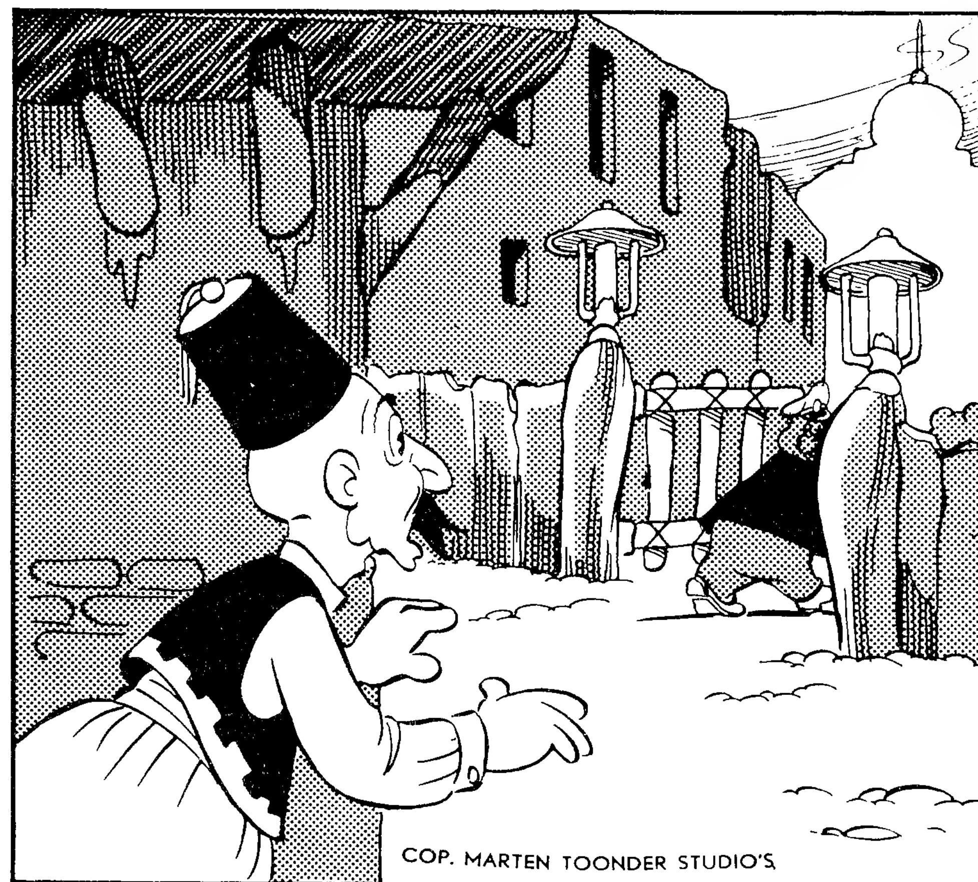
Maar dat interesseerde Tom Poes niet zo erg. Toen hij zag, dat niemand er op lette, wat hij deed, sprong hij midden tussen de vechtenden, kroop er onder door en slaagde er in om de waaier in Hieper's binnenzak te vinden. Daarbij kreeg hij heel wat klappen, dat snap je! Maar dat kon Tom Poes niet schelen. Hij kroop te voorschijn en holde met de waaier en de sleutels de gang weer in...

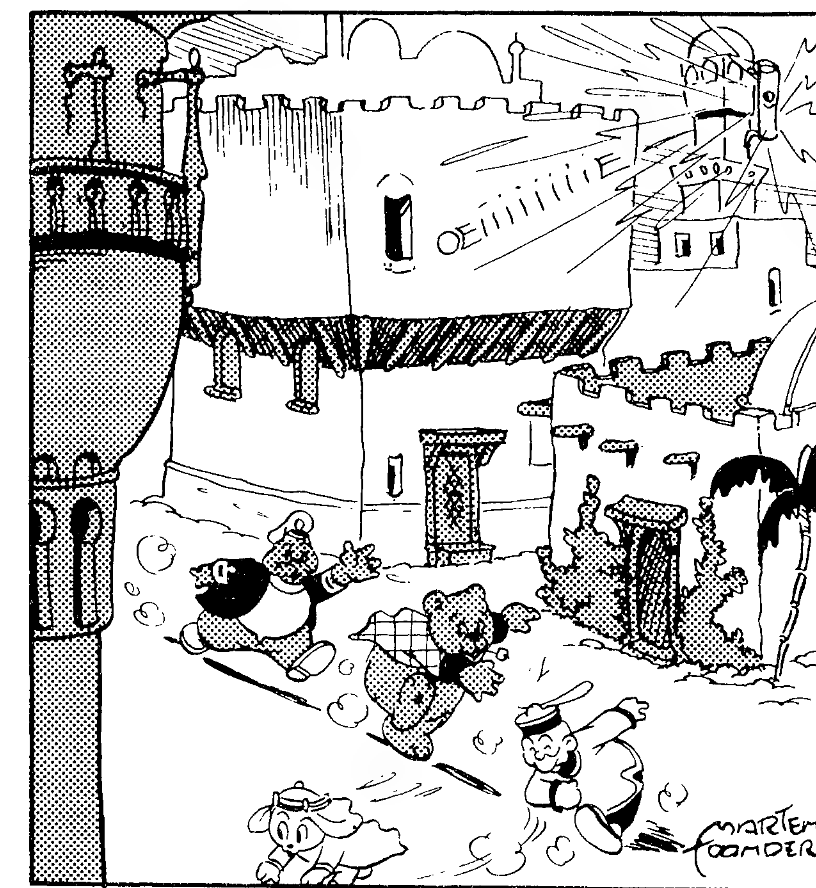

Ja, en nu ging Tom Poes eindelijk naar zijn vrienden toe, zo vlug en zo onhoorbaar als hem maar mogelijk was.
'Kom vlug!' fluisterde hij toen hij de cel opendeed.
'Voorzichtig! Schiet op!'
'Kalm! Kalm!' zei heer Bommel. 'We hebben nu zo lang gewacht, dat we onze waardigheid niet uit het oog hoeven te verliezen! Ik stel voor...'
'Zanik niet!' bromde Wal Rus, terwijl hij heer Ollie naar buiten duwde. 'Ik verlang naar zeelucht. Schiet op meneer!'
'Daar is een tijd van overdenking en rust en daar is een tijd van handelen en doen!' sprak Lijn-Oh-Li en daarmee was het laatste woord gesproken. Ze slopen achter elkaar de gang door, achter Tom Poes aan totdat ze bij een zijgang kwamen.
'Stop!' fluisterde Tom Poes. 'Daar lopen Super en Hieper! Wacht even!'

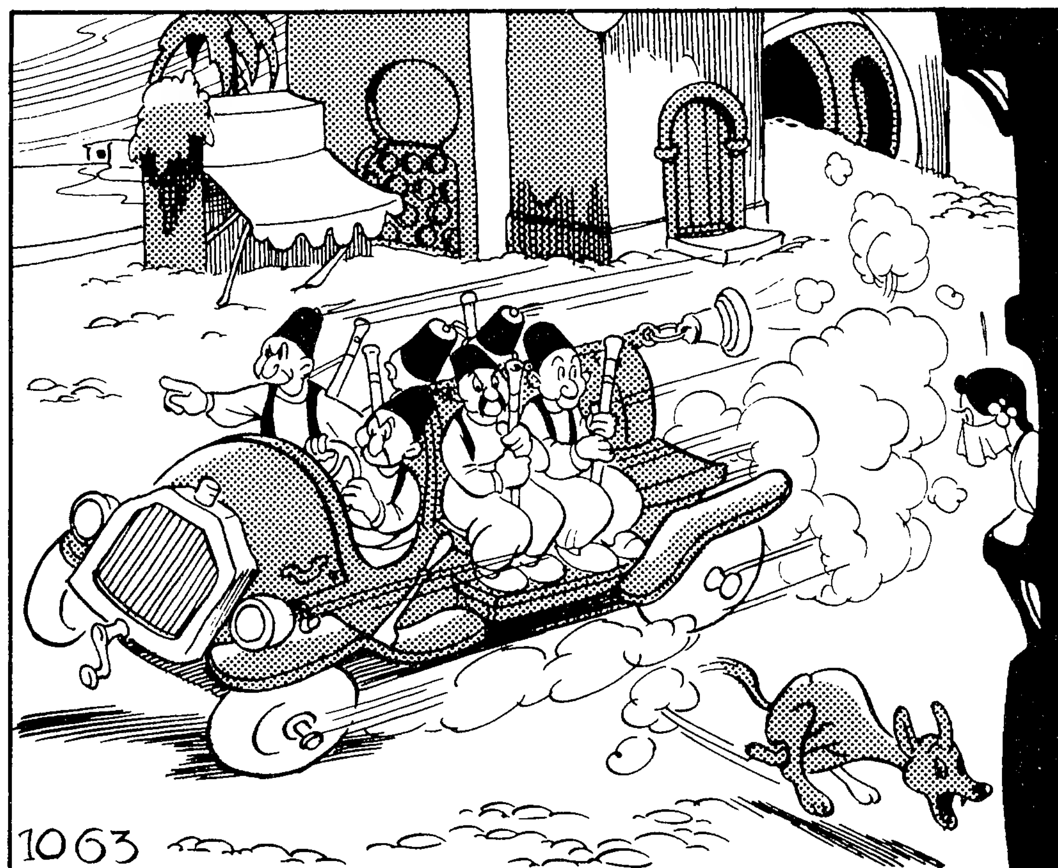

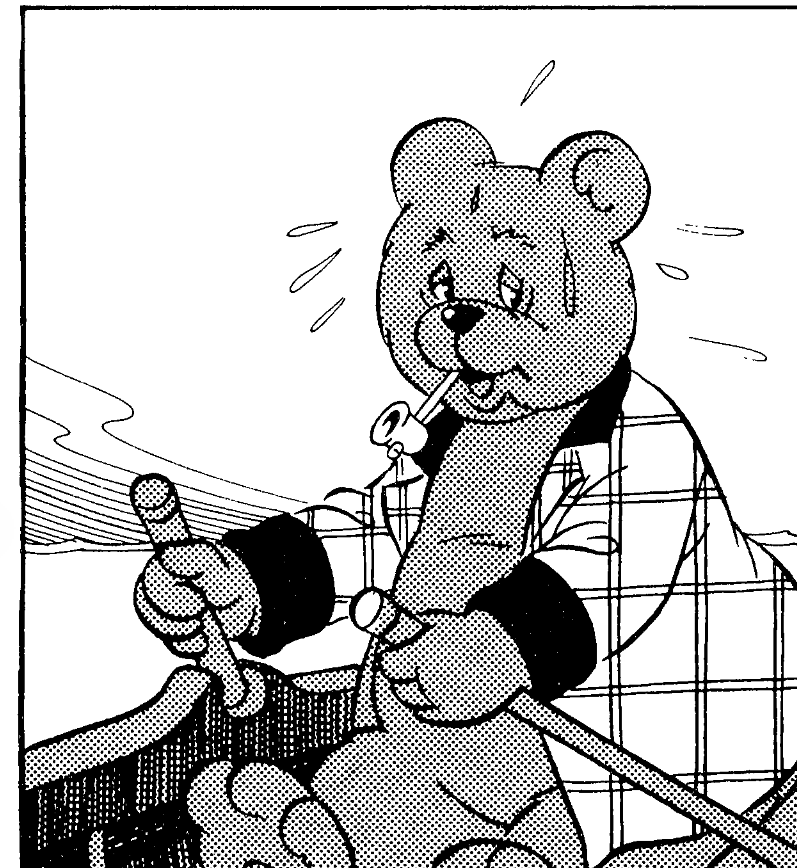

Tom Poes wachtte, totdat Super en Hieper met de cipiers uit het gezicht waren verdwenen en toen holde hij, door de anderen gevolgd, de gangen door en de gevangenis uit. Helemaal ongemerkt ging dat natuurlijk niet, nee, bij de uitgang was nog een bewaker, die met schrik en verbazing drie gevangenen naar buiten zag rennen.
'Ho! Stop!' riep hij. 'Gijlieden hebt geen verlofpas bekomen! Ho! Stop!!!'

Maar niemand luisterde naar hem, hij kreeg zelfs geen antwoord! Tom Poes holde vooraan en zocht de kortste weg naar de haven, terwijl heer Bommel, Wal Rus en Lijn-Oh-Li hem volgden in een lange rij.
Ze waren nog niet ver, toen de sirene van de toren van de gevangenis begon te loeien. Dat was het teken, dat er gevangenen waren ontsnapt.
'Oef!' hijgde heer Ollie. 'Ook dat nog! Nu komt de politie weer achter ons aan! Oef! Ik houd het niet vol!!'

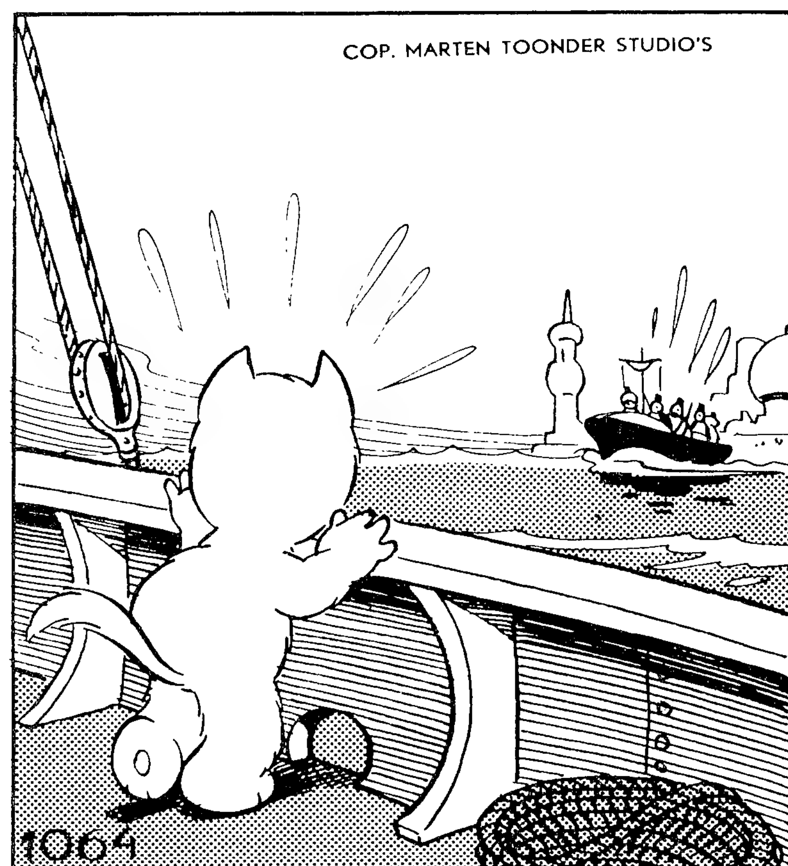

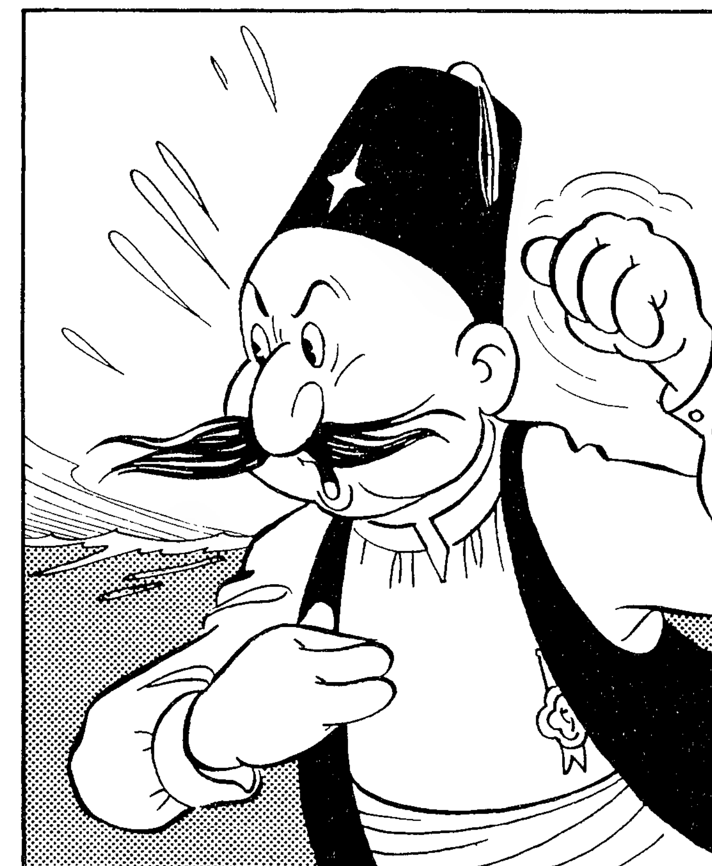

De bewaker had alarm geslagen. Hij had de hele wacht wakker gepord, hij had de sirene laten huilen, hij had op een gong geslagen en toen iedereen wist, dat er gevangenen waren ontsnapt, was hij een dutje gaan doen. Nu, de overvalwagen stond binnen een kwartier voor, de wacht gespte haar sabels om en klom op de auto en na een halfuur raasde die door de stad in de richting van de haven.

Maar je snapt natuurlijk wel, dat Tom Poes en de anderen al die tijd niet stil hadden gezeten; nee, toen de auto vertrok roeiden ze al uit alle macht in de richting van de 'Albatros' en het zag er naar uit, dat ze nog op tijd aan boord zouden zijn. Maar halverwege liet heer Bommel zijn riemen rusten.
'Oef!' zei hij, 'dit is geen werk voor een heer! Ik kan niet meer!...'

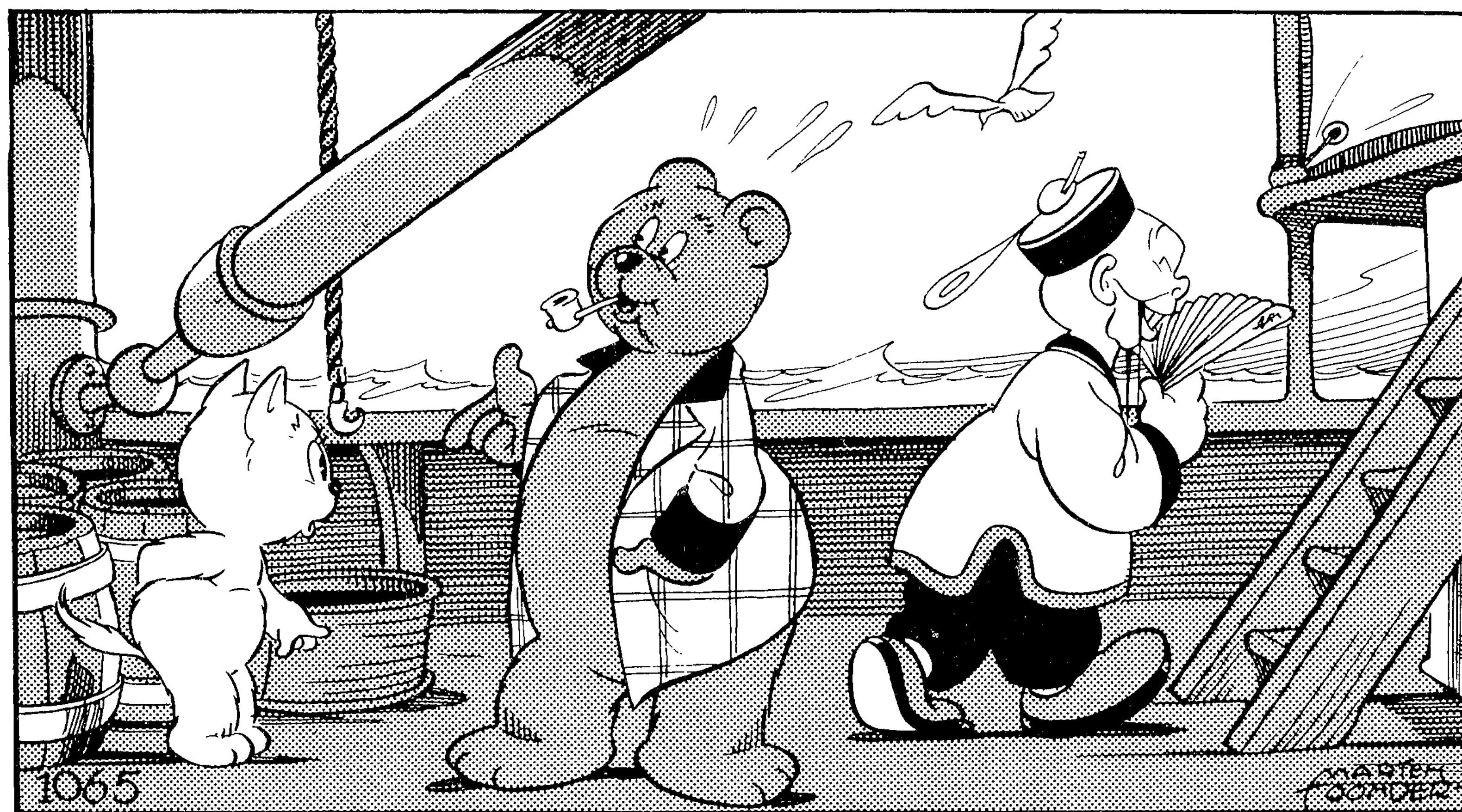

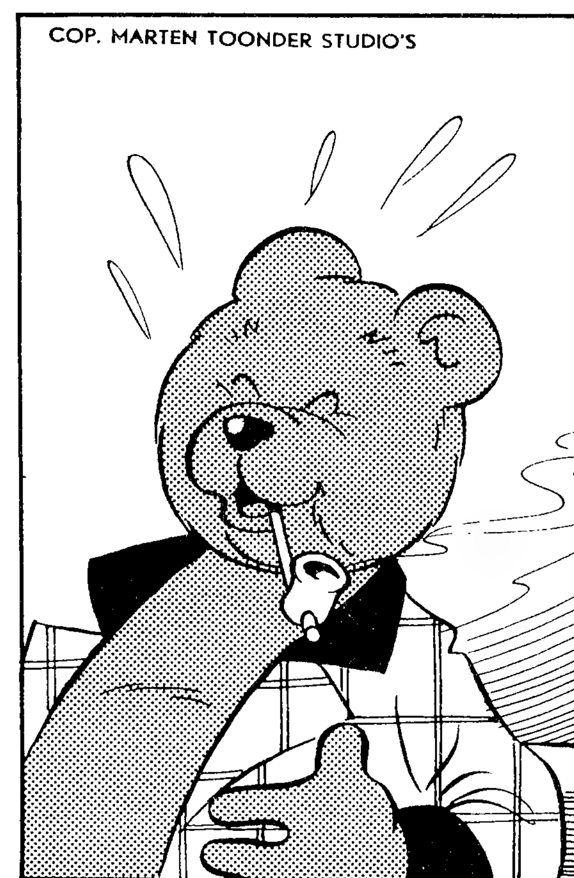
Je snapt natuurlijk wel, dat de anderen zich niets van heer Bommel's geklaag aantrokken en zo hard mogelijk doorroeiden. Maar ze waren toch maar net op tijd aan boord, want de motorboot van de politie was al in zicht, toen Wal Rus nog maar net 'volle kracht vooruit!' had bevolen.

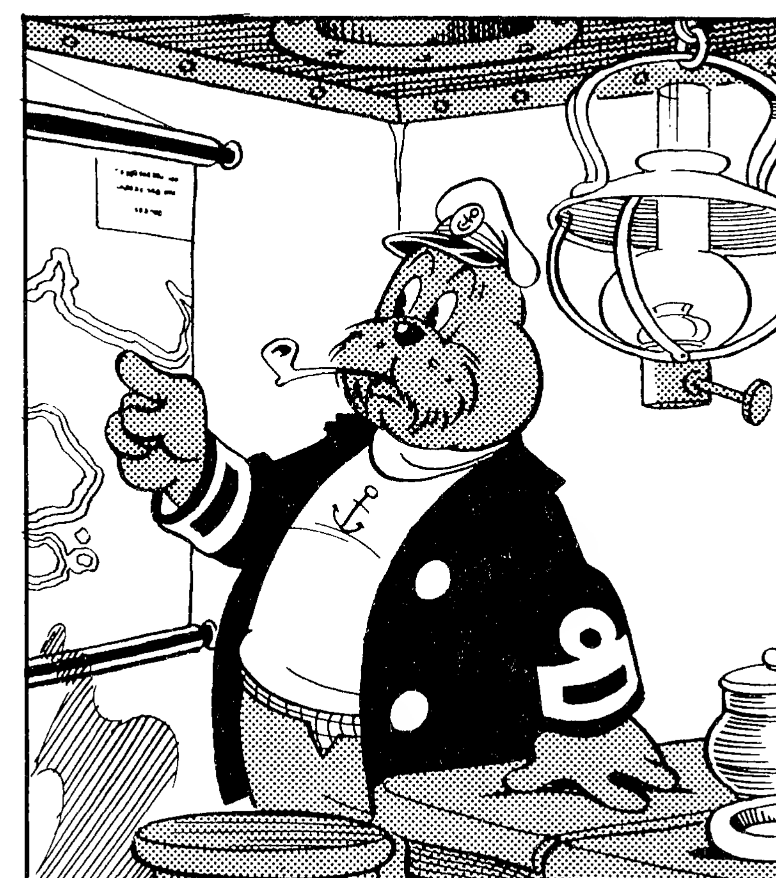
De 'Albatros' begon te trillen en te schudden, kreeg toen langzaam een beetje vaart en wendde het roer in de richting van de zee.

'Halt! Stop!' riep de inspecteur van politie. 'Schiet, mijne dapperen! Deze doorluchtige boeven ontsnappen! Schiet dat schip lek!'

'Er zijn geen patronen aan boord, Edelgestrenge!' zei een van de politiemannen. 'Ik heb ze gisteren gebruikt voor een spelletje Halma en ze thuis laten liggen!' Wat de inspecteur toen weer zei, kan ik niet vertalen.

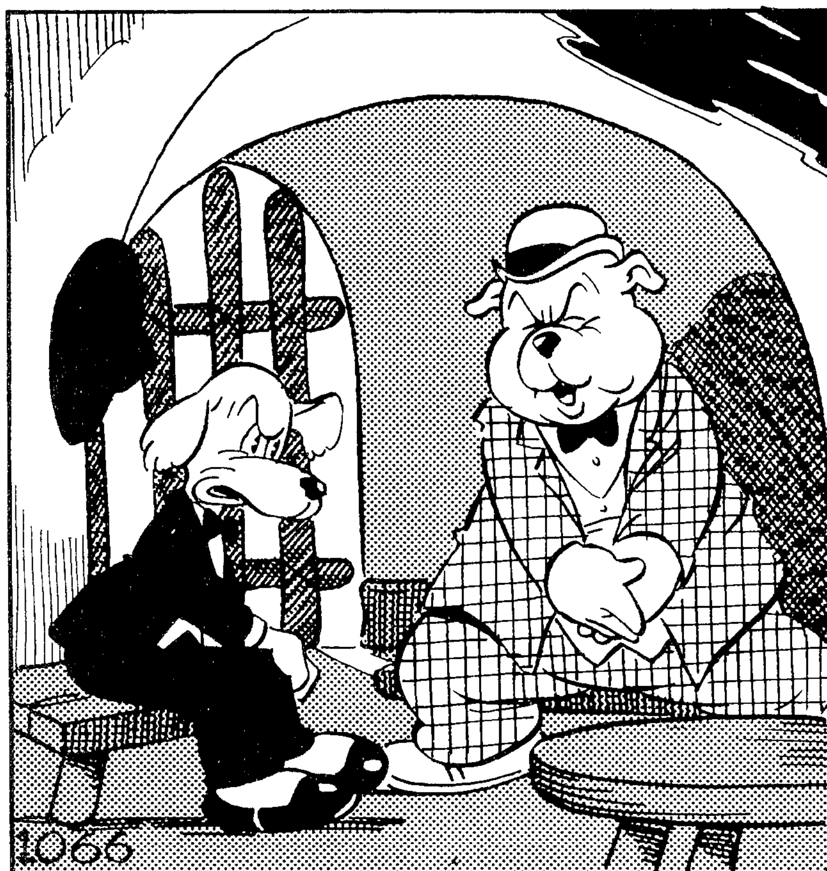

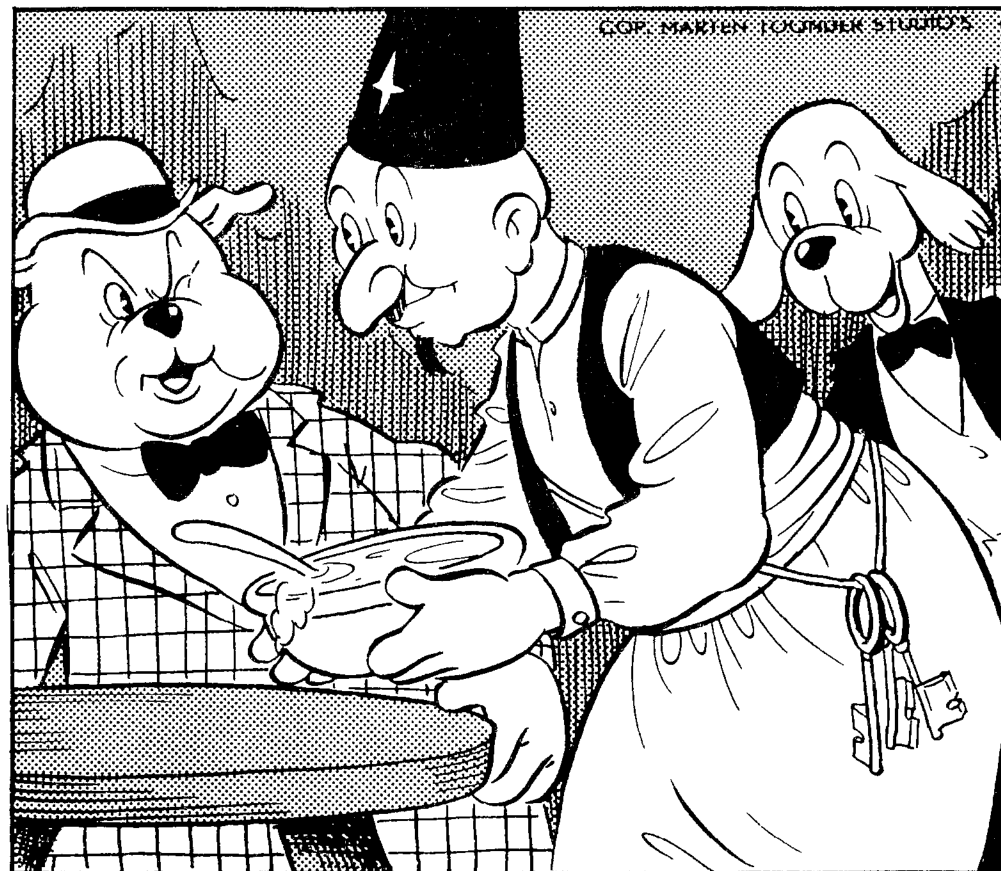

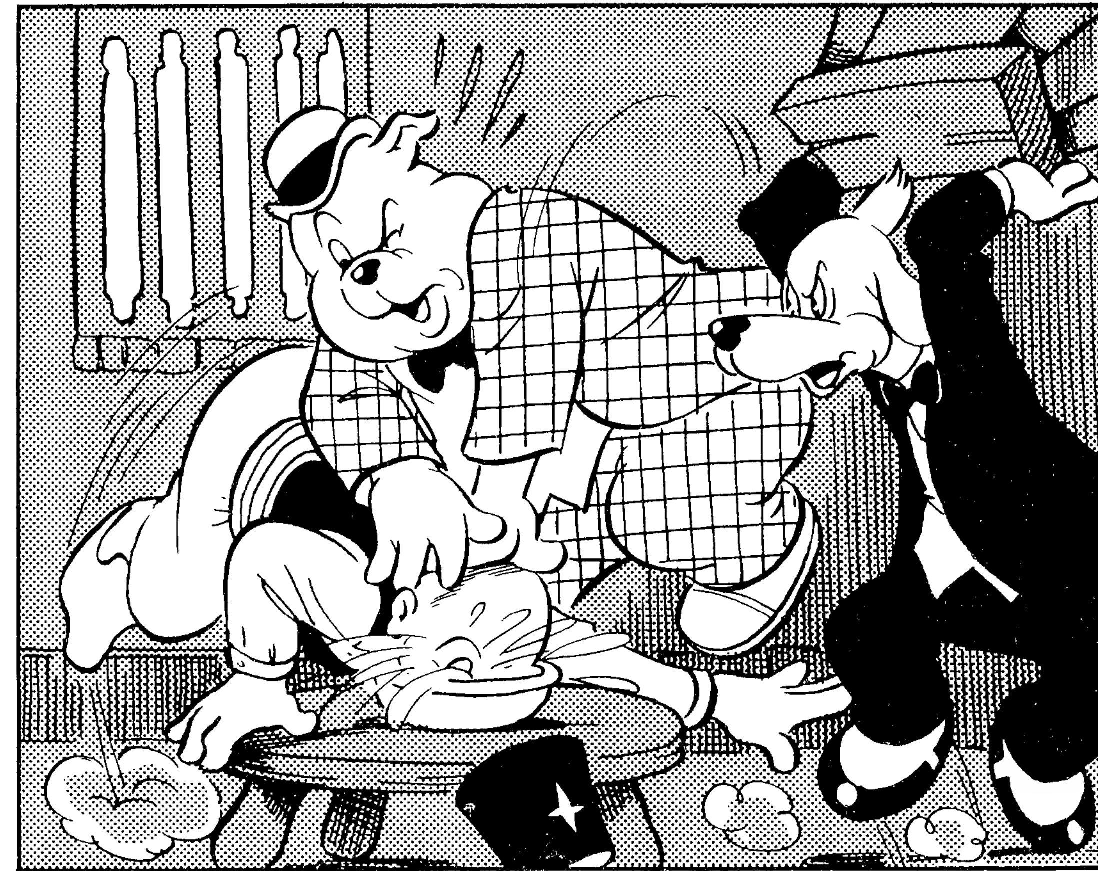

'Dat hebben we weer eens flink opgeknapt, Tom Poes!' zei heer Bommel toen de Albatros veilig en wel op zee was en de kust uit het gezicht verdwenen. 'Dat laatste eindje was spannend! Merkte je, dat heer Lijn er mee uit wilde scheiden? Hij werd moe, zei hij, maar ik zei tegen hem: Nog even! zei ik, moed houden! zei ik en het heeft geholpen zoals je ziet!'

'O,' zei Tom Poes, 'is het zo gegaan? Ik denk, dat u heer Lijn met uzelf verwisselt, heer Ollie! Maar ik kan me natuurlijk vergissen!'
Intussen bekeek kapitein Wal Rus de kaart.
'Hm!' bromde hij, 'we hebben een strop, dat we hier zo gauw moesten vertrekken! Ik heb nog maar net genoeg kolen om in Bombagoon te komen en ik houd er niet van om zo krap te zitten...'

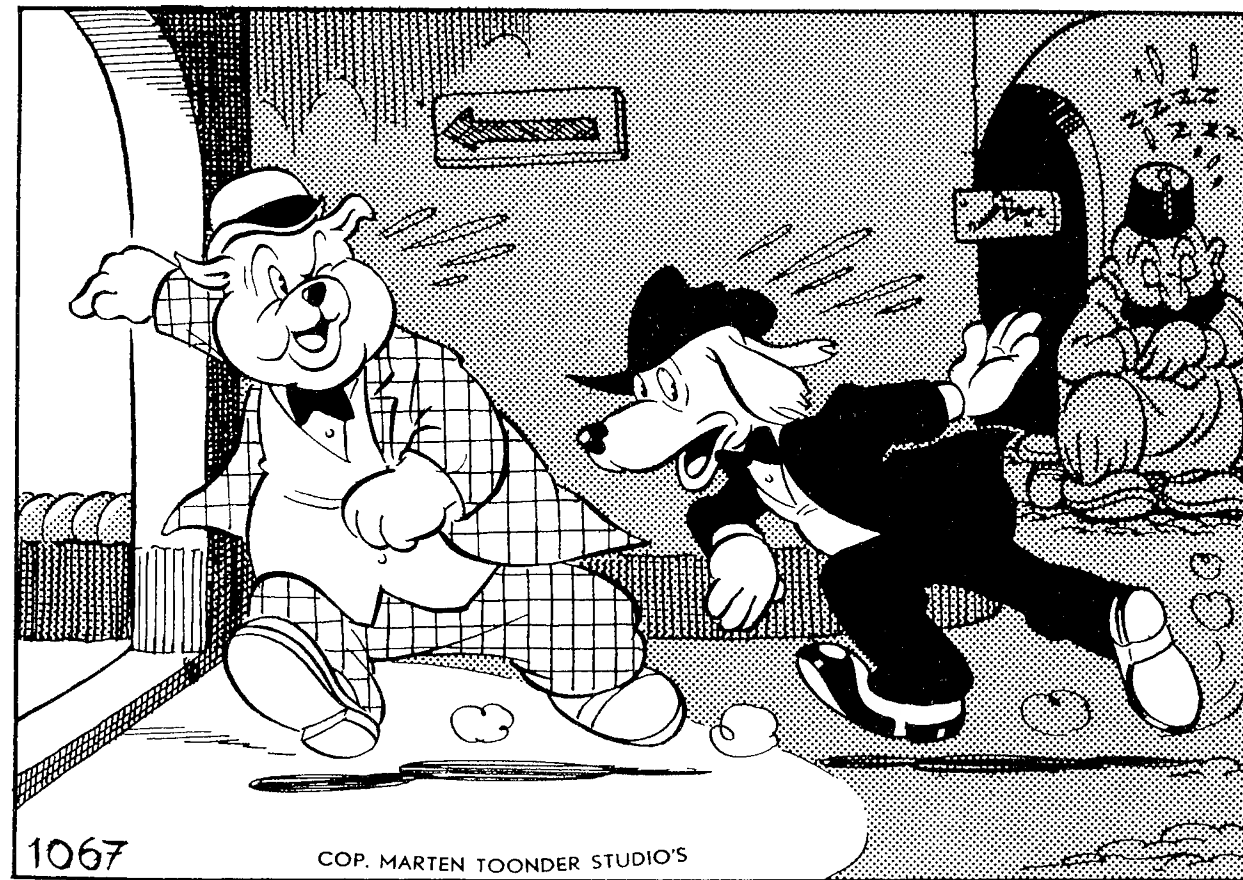

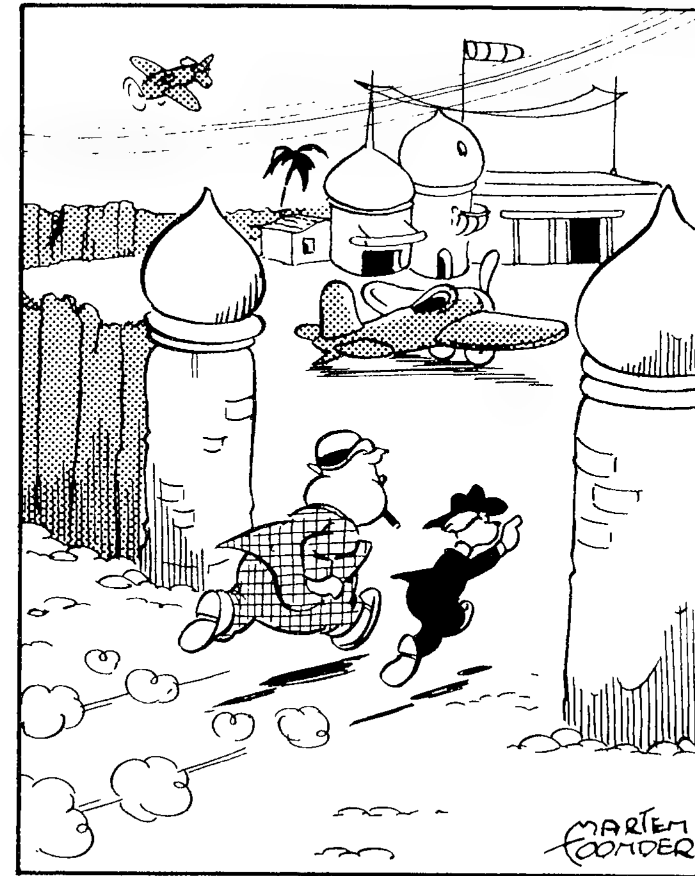

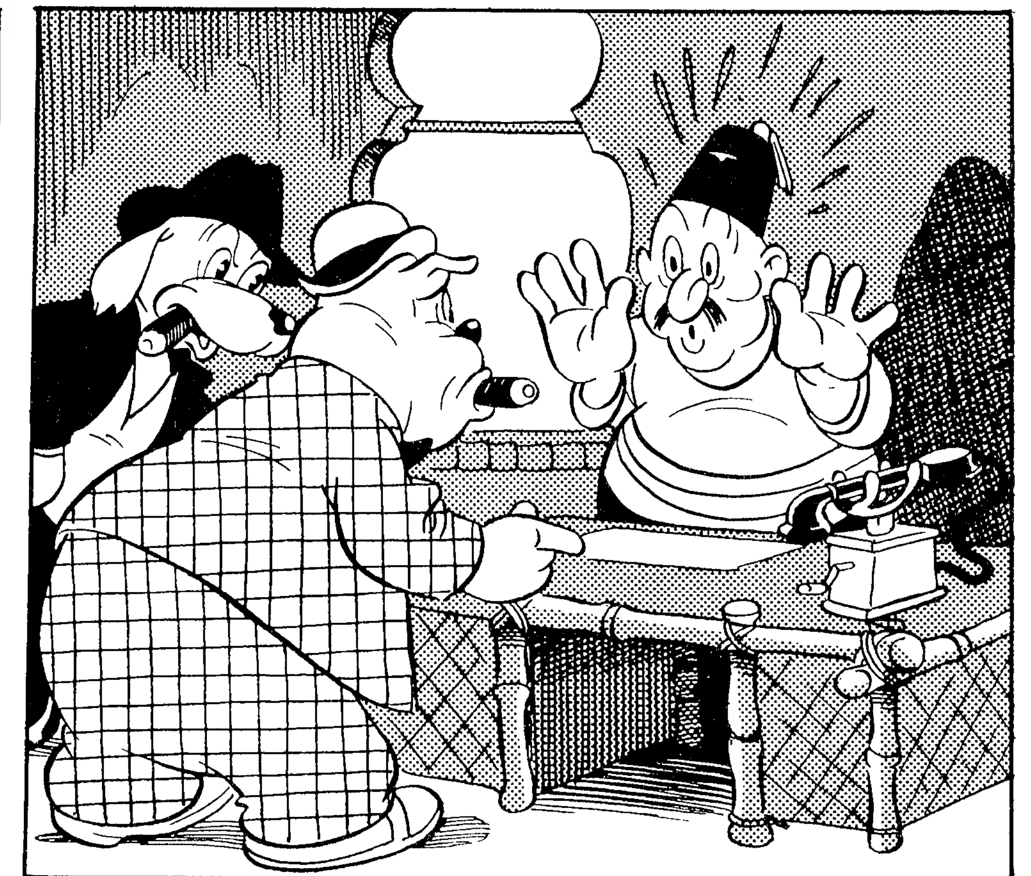

Terwijl de Albatros veilig en wel op de Indische Oceaan voer, zaten Super en Hieper somber in de gevangenis van Dagbad.
'Die Tom Poes is ons weer te slim afgeweest!' bromde Super. 'Maar ik heet geen Bul Super, wanneer ik het er bij laat zitten! Ik moet die waaier hebben! Dat is een fortuin, Hieper! De hele schat van Keizer Li-Tao-Tau...' 'Stil!' zei Hieper, 'daar komt de cipier! We moesten...'

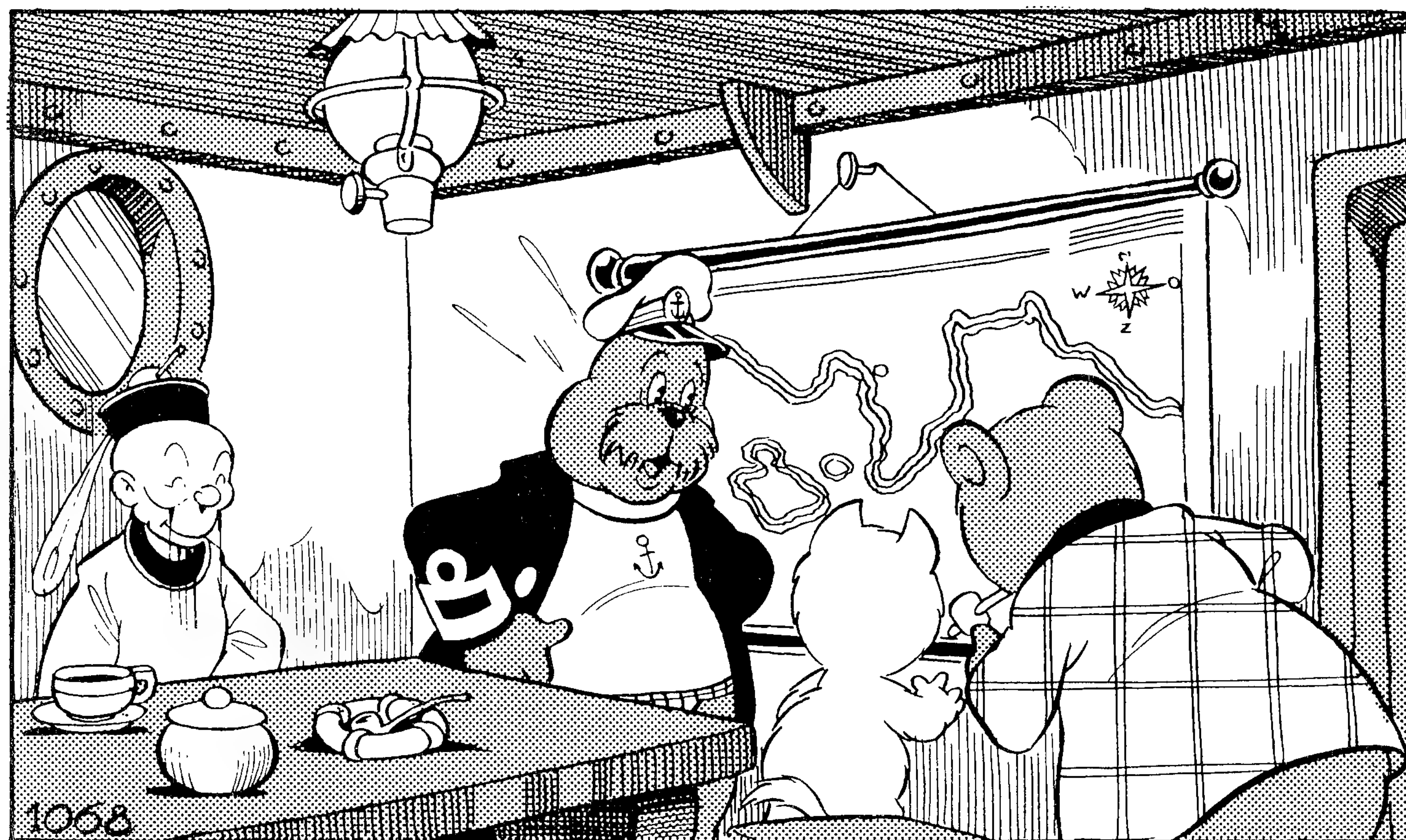
Op dat moment kwam er een bewaker met een schaal dunne pap binnen.
'Laaft u, aan deze overvloedige maaltijd!' zei hij.
'Dank je!' zei Super en op hetzelfde moment duwde hij het hoofd van de man in de schaal. Hieper stormde intussen toe met een bankje om hem onschadelijk te maken...

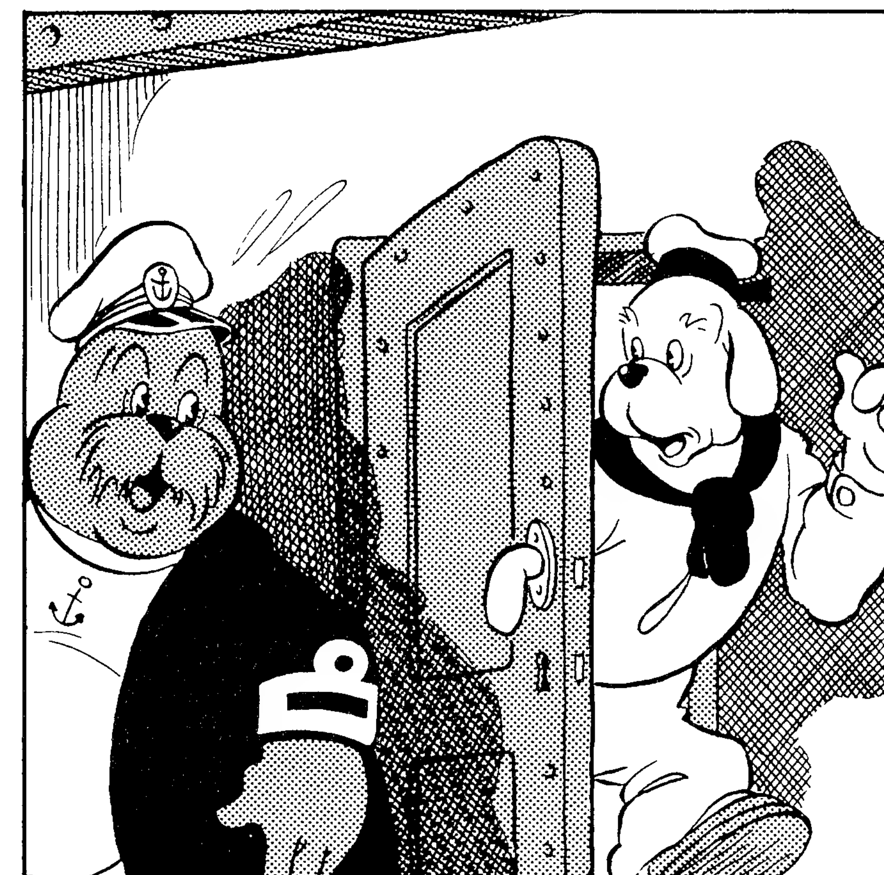

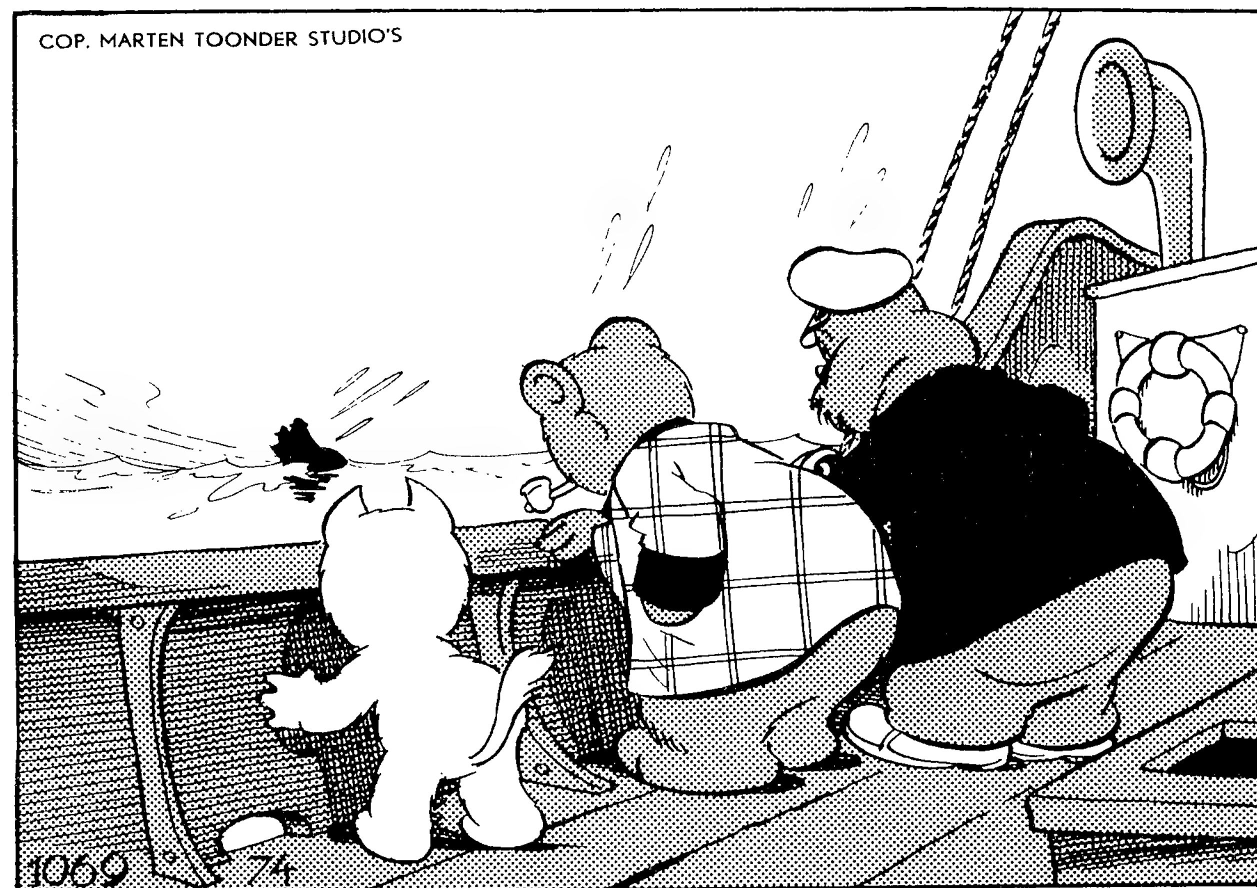
Nu, je hebt gezien, dat Super en Hieper weer eens een keer geluk hadden. De bewaker was onschadelijk gemaakt en ze liepen zo hard mogelijk de gevangenis uit. Nu was die toevallig helemaal leeg, doordat iedereen achter Tom Poes en de anderen aan was. Alleen de bewaker aan de poort zat in zijn hokje te dutten. Er was dus niemand, die hen tegenhield en zo duurde het ook niet lang, of Super en Hieper kwamen op het vliegveld aan om hun vliegtuig weer te bestijgen. 'Waar staat ons toestel?' riep Super. 'Vlug man, we hebben haast!' 'Antimakassar al Alhambra!' riep de chef, 'dat treft slecht, edele heer! Mijn zoontje heeft er een beetje mee gespeeld en het zal wel een weekje duren voor ik het weer in elkaar heb gezet!'

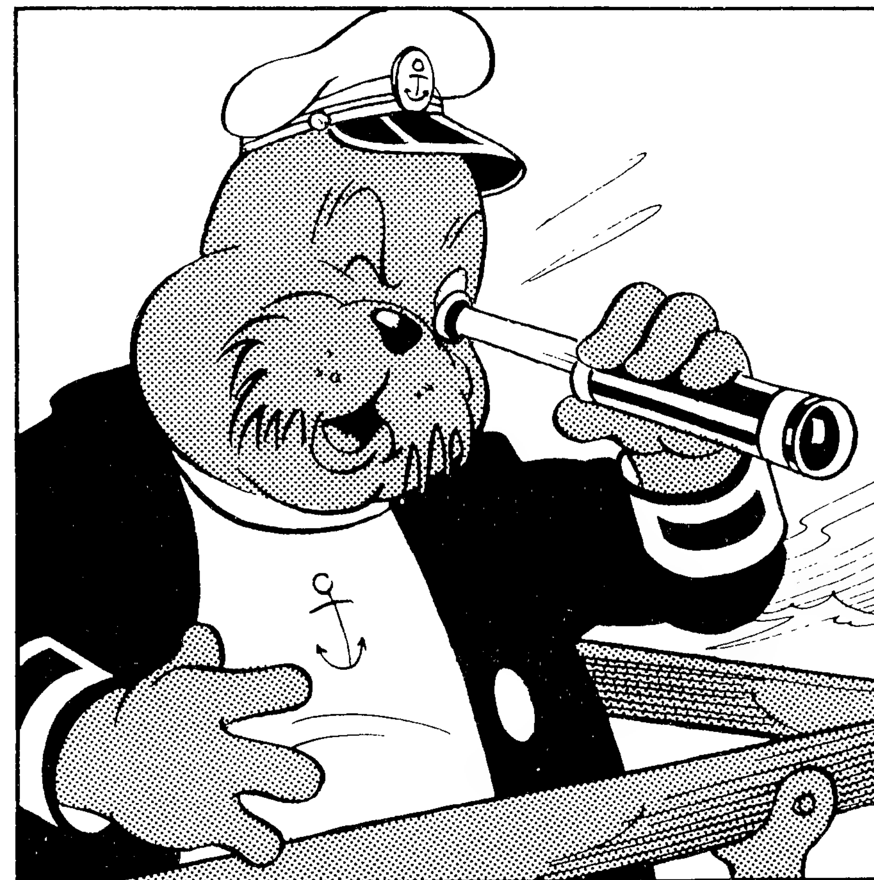
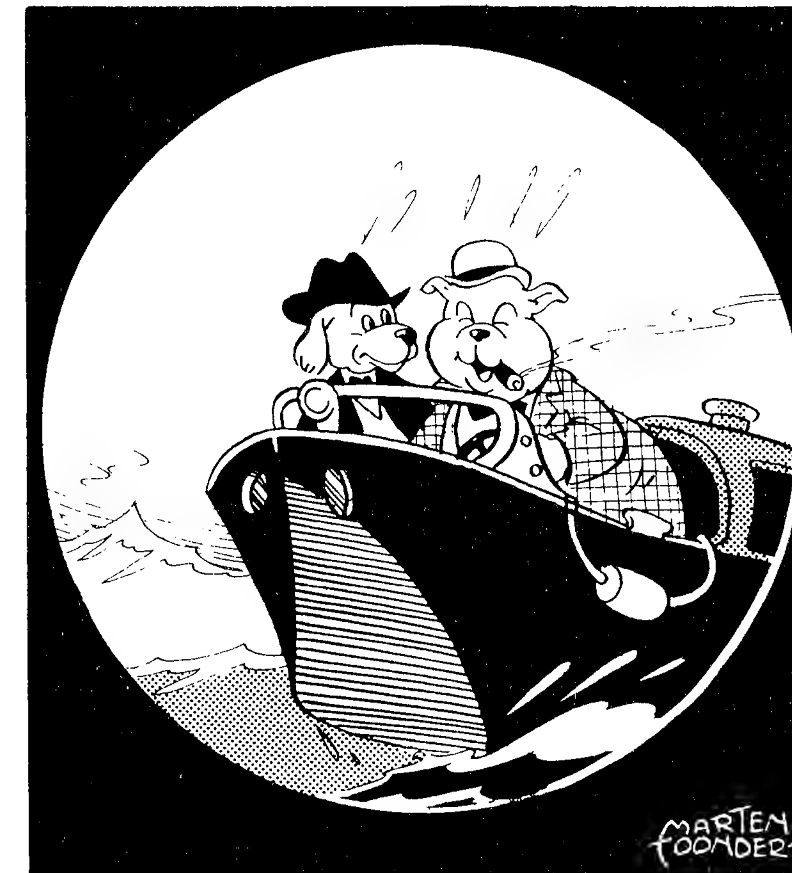

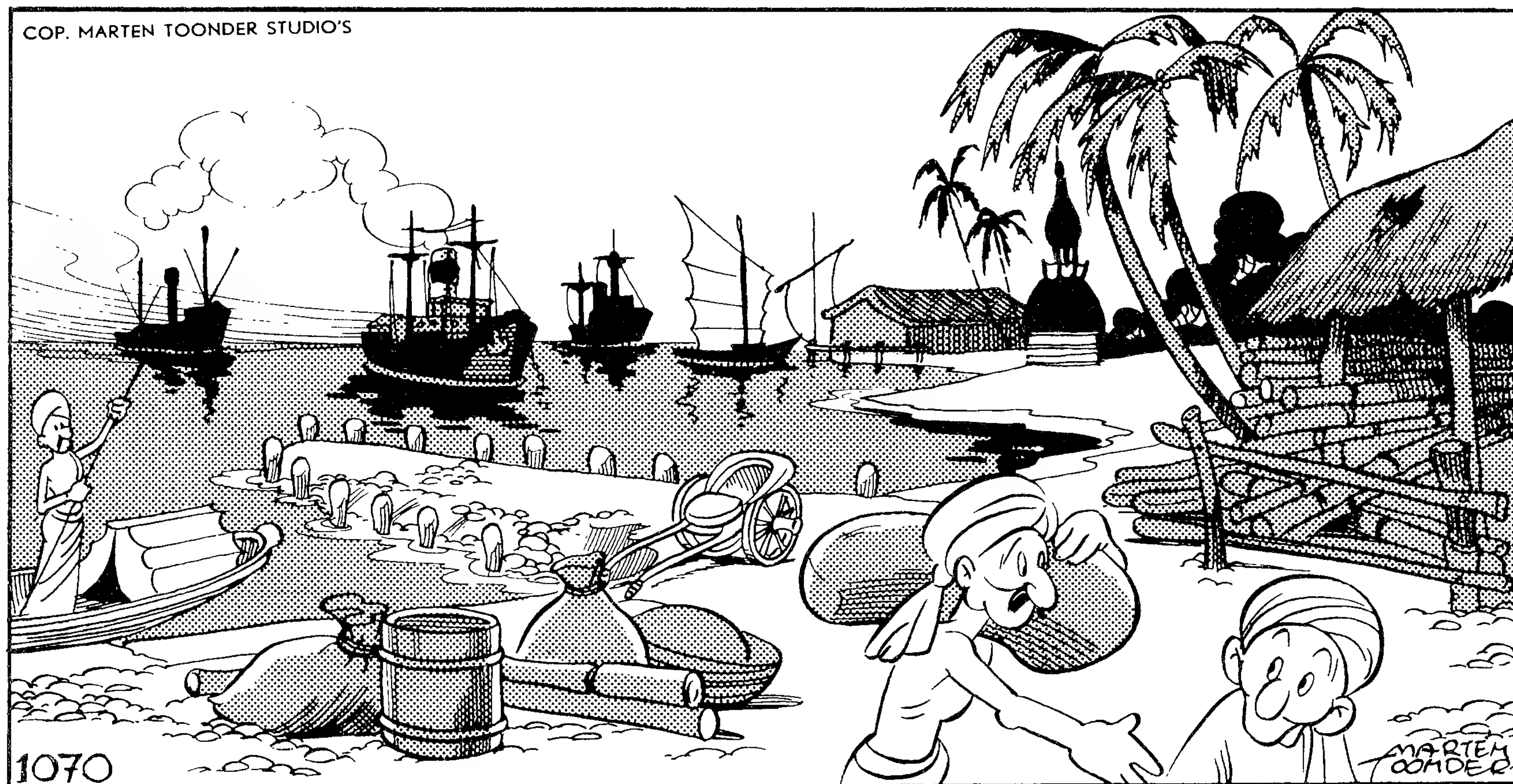

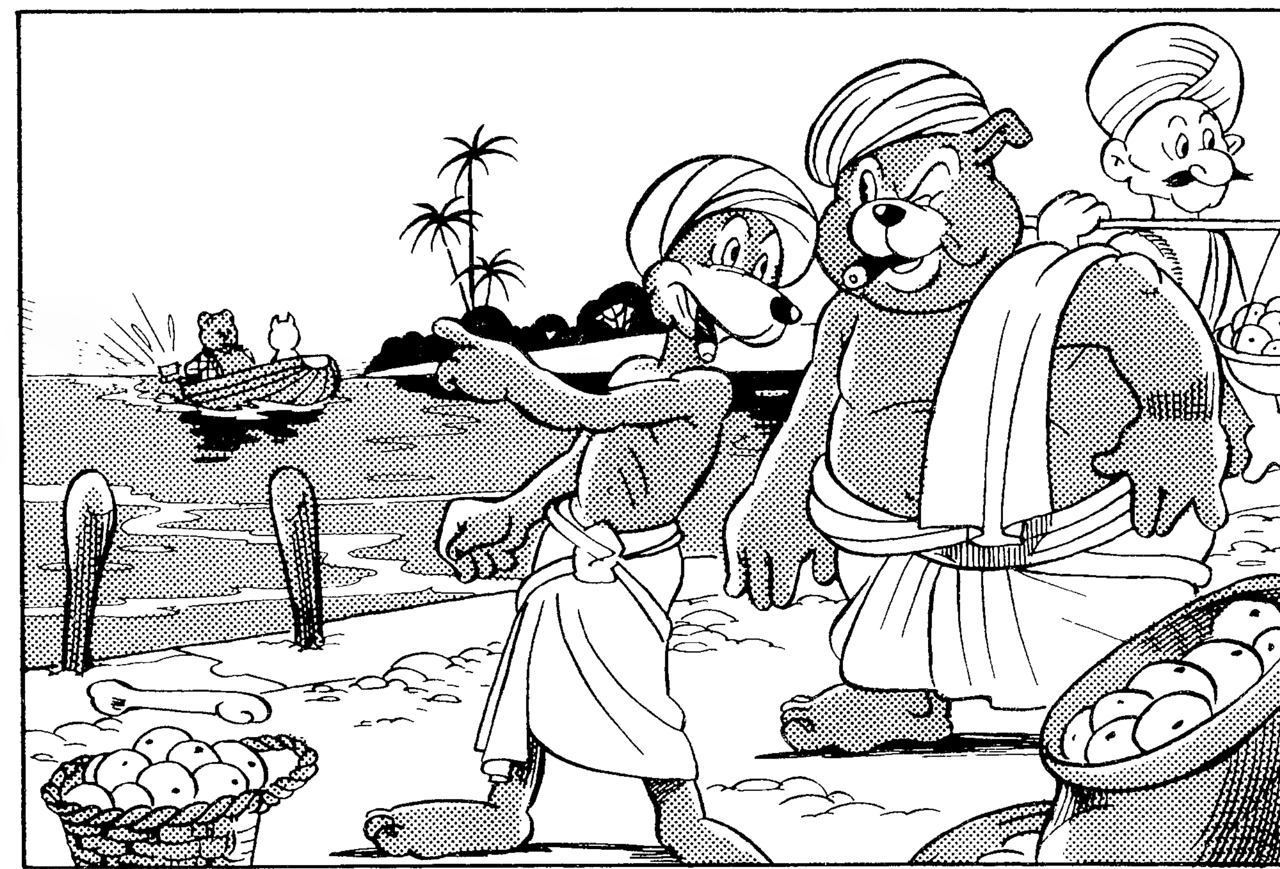
Intussen voer de Albatros dus op de Indische Oceaan en schoot al aardig op.
'Kijk,' zei Wal Rus op een middag, 'de volgende haven zal Bombagoon zijn; maar daar blijf ik maar één dag om kolen te laden, dus geen grapjes! Ik heb geen zin om door die overgehaalde waaier nog eens in de nor te komen. Wat - potdeksel!!'
'Daar gaat nederig China-man van rookboot af!' sprak Lijn-Oh-Li ineens. 'De teraardeplaats van grootmachtige keizer Li-Tao-Tau is het genoeglijkste op het belangrijk-grote hoofd van een Olidier bereikbaar!'
'Een wat??' riep heer Bommel; maar op dat moment stak een matroos zijn hoofd om de hoek en zei: 'Een raar bootje in zicht, kaptein! Het lijkt wel van de havenpolitie!'

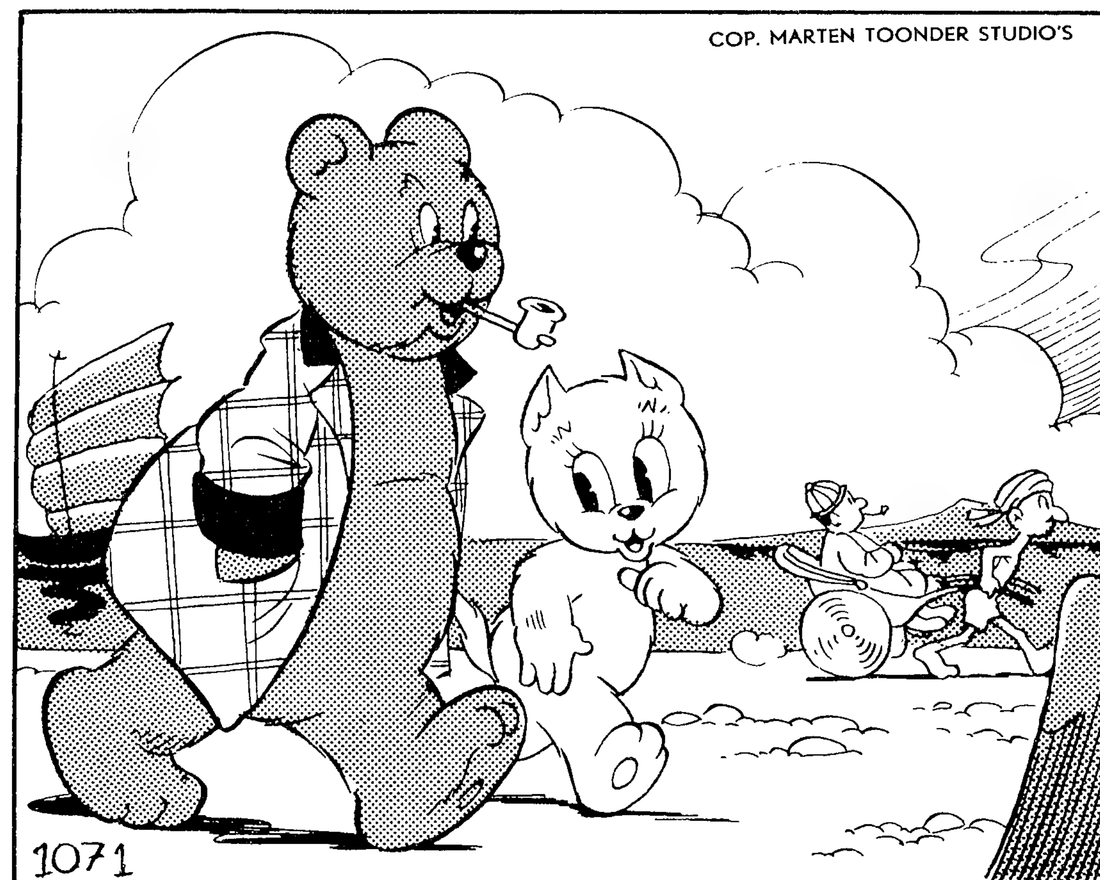
De hele kajuit liep leeg; behalve Lijn-Oh-Li dan, en iedereen leunde over de verschansing.
'Daar!' riep Tom Poes. 'Een motorbootje midden op zee! Wat zou dat zijn?'
'Hm, ja, aardig!' zei heer Bommel. 'Maar wat zou heer Lijn bedoelen met een olidier, Tom Poes?'
'Een olifant!' zei Tom Poes, 'maar dat bootje daar vertrouw ik niet! Zou de politie uit Dagbad ons toch nog op de hielen zitten? Ik snap niet...'
'Aha! Een olifant!' riep heer Ollie. 'Op een olifant door de oerwouden van Indië! Dat is iets voor een heer van stand!'
'Wel, potjandorie!' brulde Wal Rus, die door een kijker had staan turen. 'Dat zijn die Hieper en Super weer! Zijn gevlucht en hebben een politieboot gestolen! Sakkerloot!'

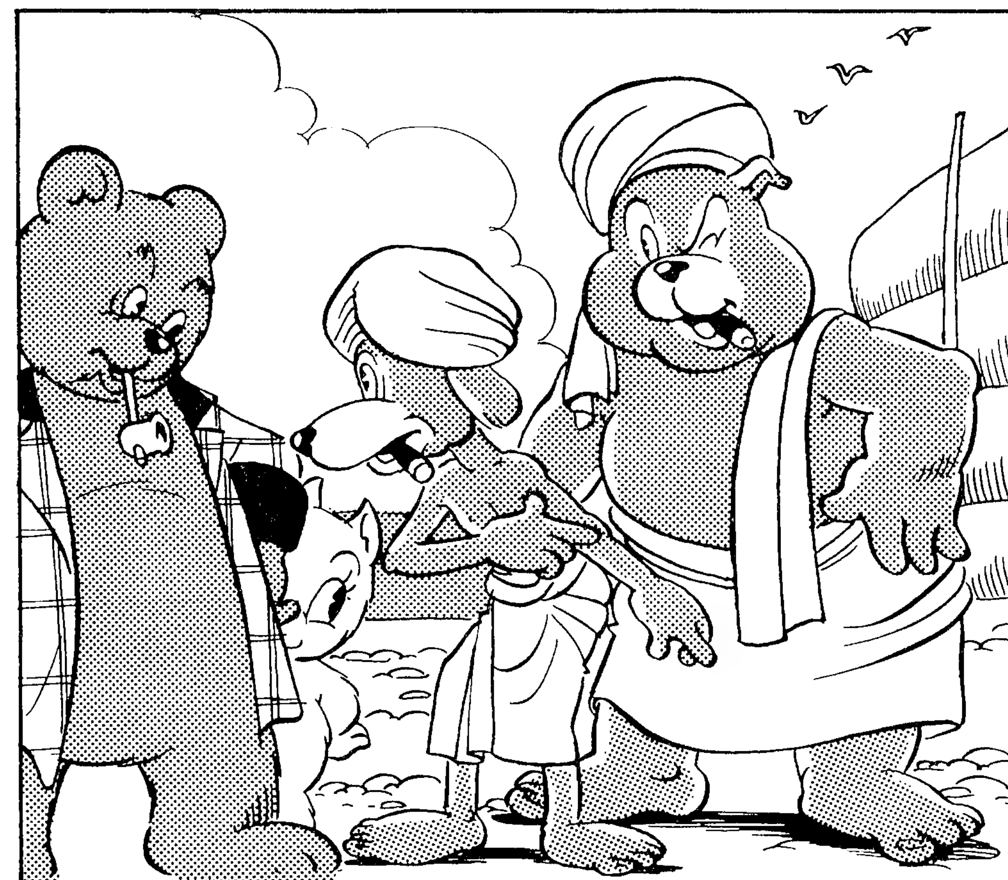
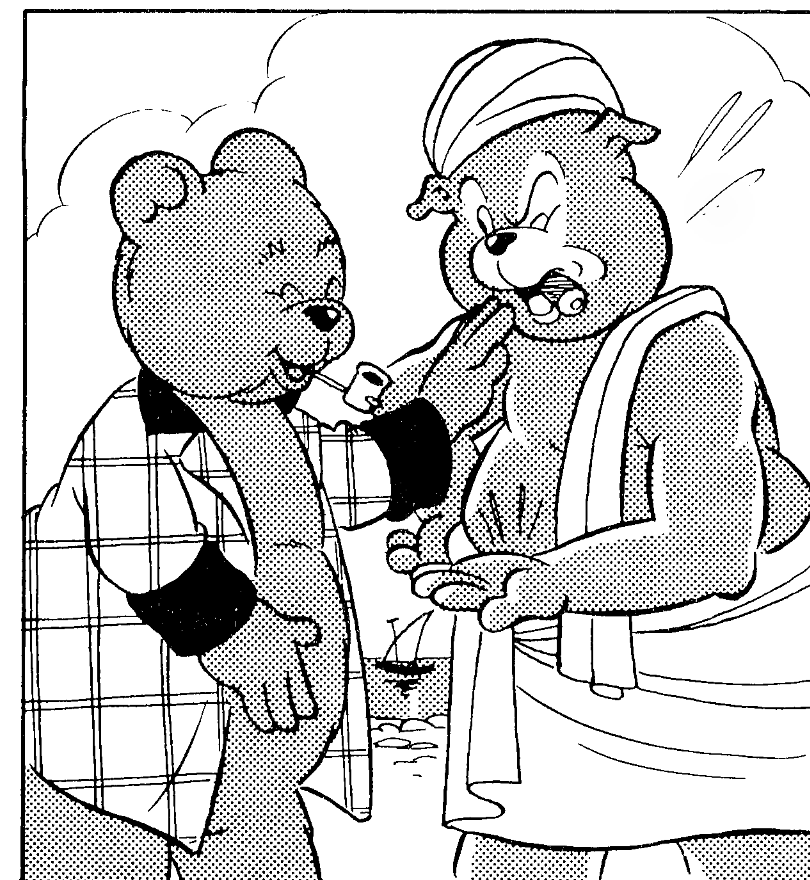

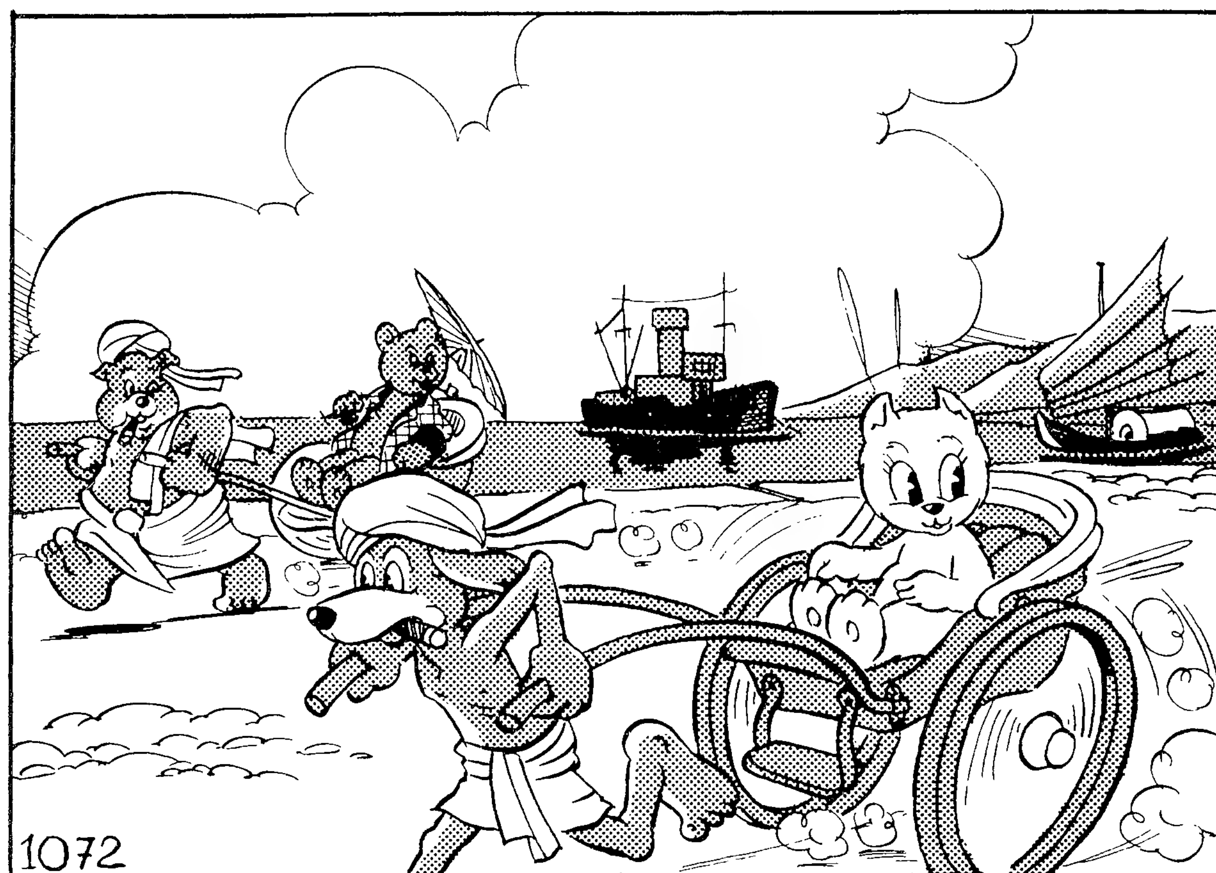
Ik weet niet of je Bombagoon weet te liggen; op de Atlas is het niet gemakkelijk te vinden, omdat het vlak bij de Oostelijke kromming van de aardbol ligt. Maar laat ik je vertellen, dat het een echt Oosterse plaats is, vol inlanders en dolken, een plaats waar men heel gemakkelijk verdwijnen kan zonder een spoor na te laten. Een haven is er niet, de boten, die er komen, liggen ergens voor de kust en de bemanningen moeten in sloepen naar de wal varen. Daar aan de wal worden ze dan opgewacht door arme inlanders met kleine wagentjes, die rickshaws genoemd worden, dat is dan in de plaats van taxi's.

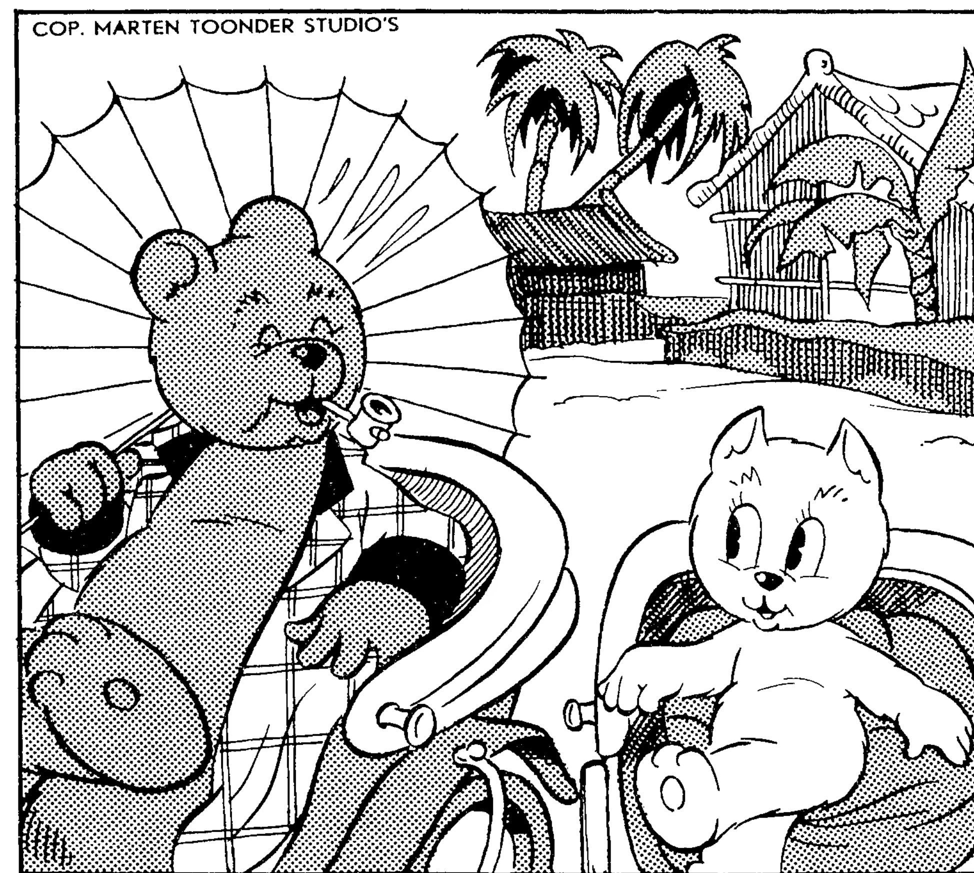
Op een mooie dag kwam de 'Albatros' daar aan en wierp het anker uit. 'Kijk!' riep een arme inlander, die daar stond te wachten, 'daar komen Raden Bommel en Tom Poes Singh! Zorg, dat ze met onze wagentjes een ritje gaan maken, mijn vriend!'

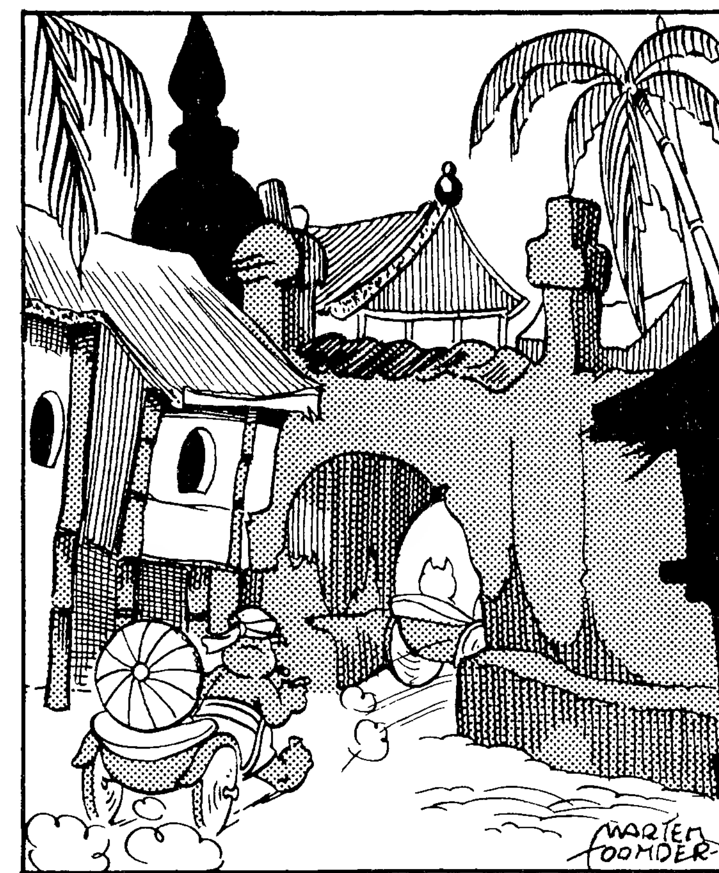

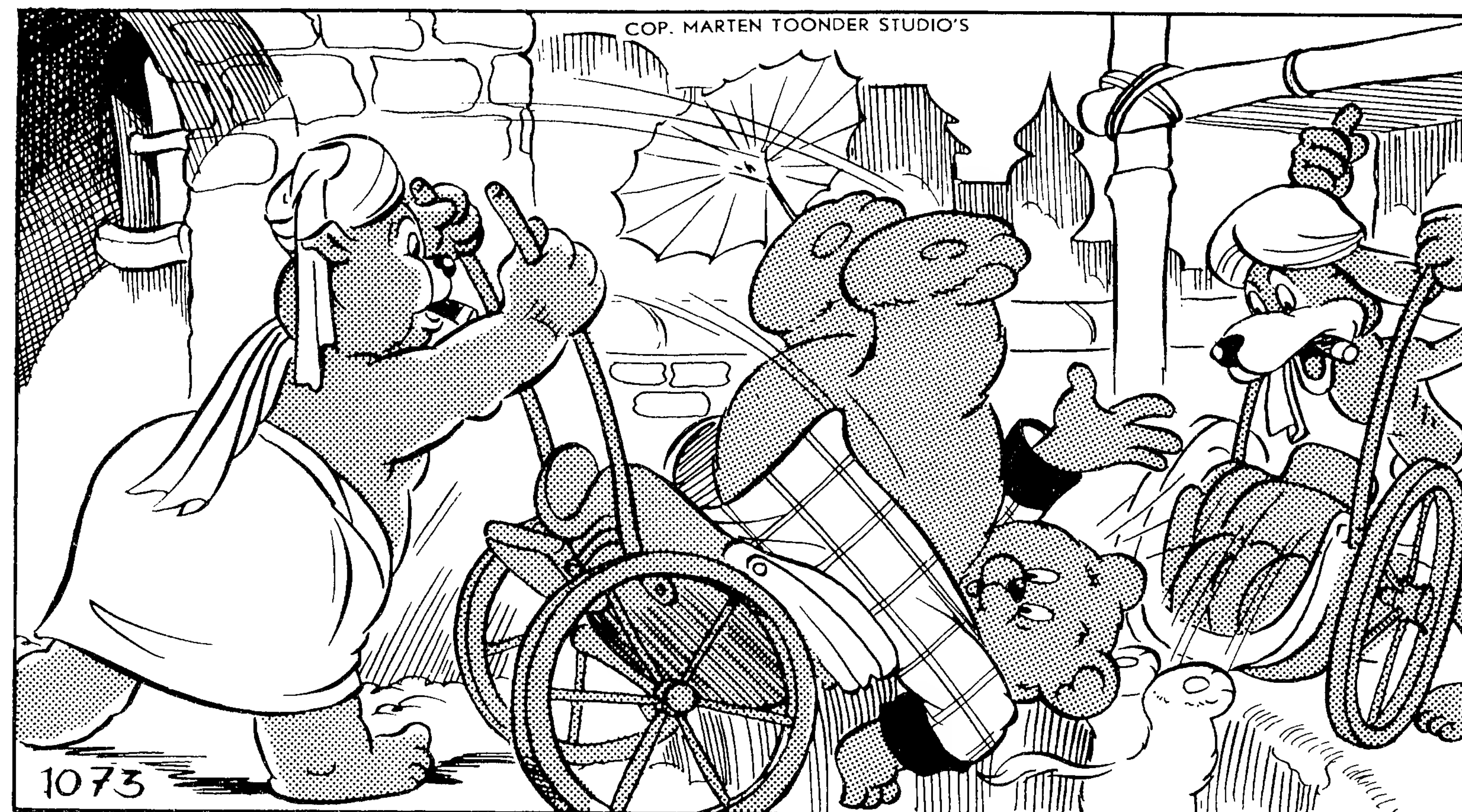
Tom Poes en heer Bommel waren zo vlug mogelijk naar de wal gegaan, om iets van de stad te zien, omdat de 'Albatros' er maar één dag zou liggen.
'Het is te warm om te lopen!' zei heer Ollie, 'we moesten maar zo'n wagentje nemen, jonge vriend! Dat geloop is niet goed voor mijn lijn!'
'Wagentje, Wagentje!' riepen een paar inlanders achter hen. 'Rickshaw! Vlug! Veilig! Niet duur! Zitten, ja? Lekkerrr rrrijden, ja?'
'Goed, goed, vriend!' zei heer Bommel minzaam. 'Hoe duur kost het om hier de stad rond te rijden?'
'Tien centjes!' zei de dikste inlander.
'Vreemd, Tom Poes, dat ze hier dezelfde munten hebben als bij ons!' zei heer Bommel.
'Hm, ja!' zei Tom Poes, 'die lui bevallen me niet, heer Ollie. Ze komen me bekend voor...'
'Onzin!' riep heer Bommel. 'Nee, dit zijn nette kerels! Ik voel zoiets direct aan!' En hij sloot de huur van de wagentjes op zeven centen af...

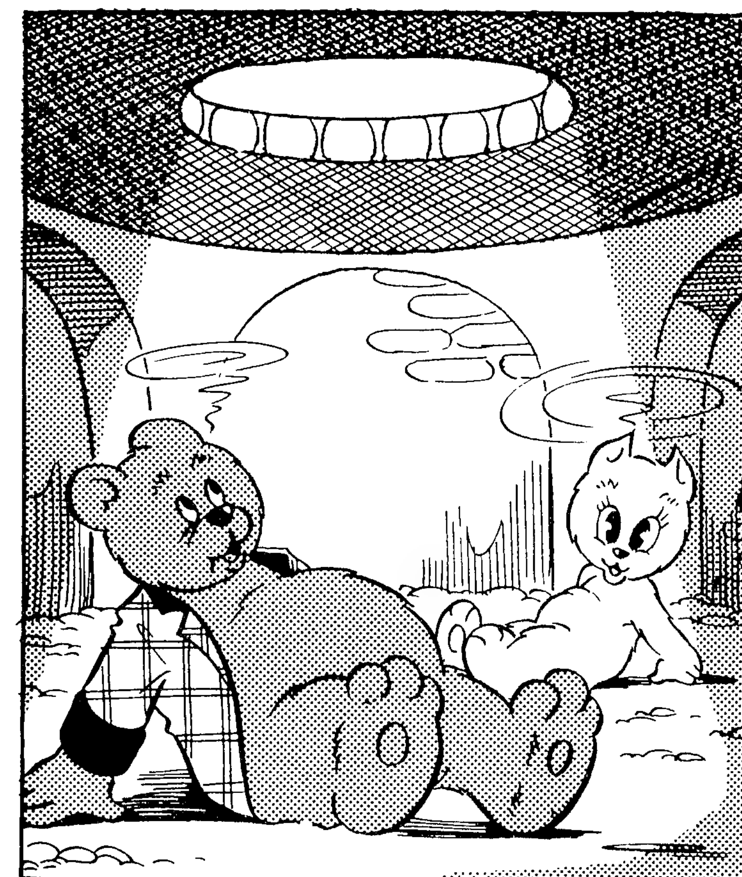
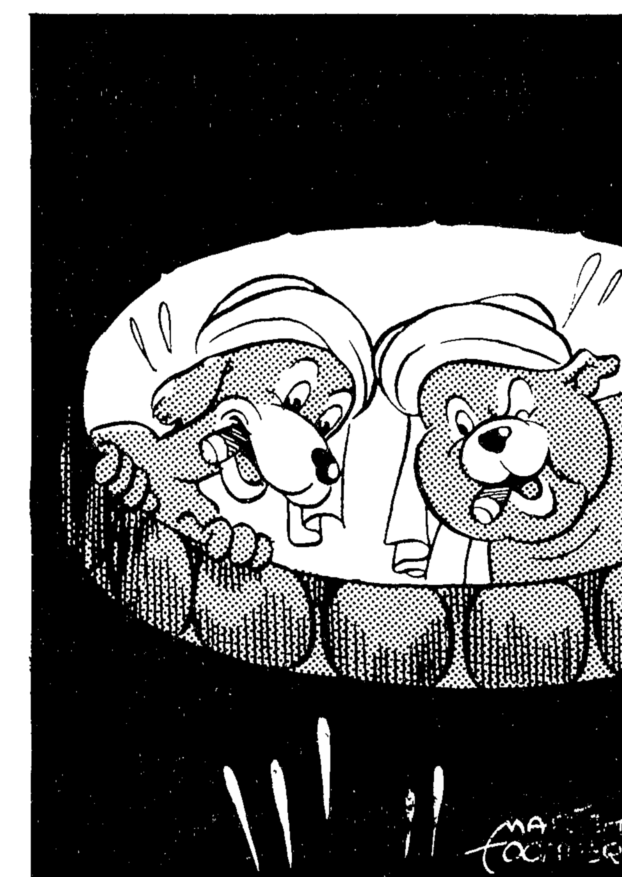

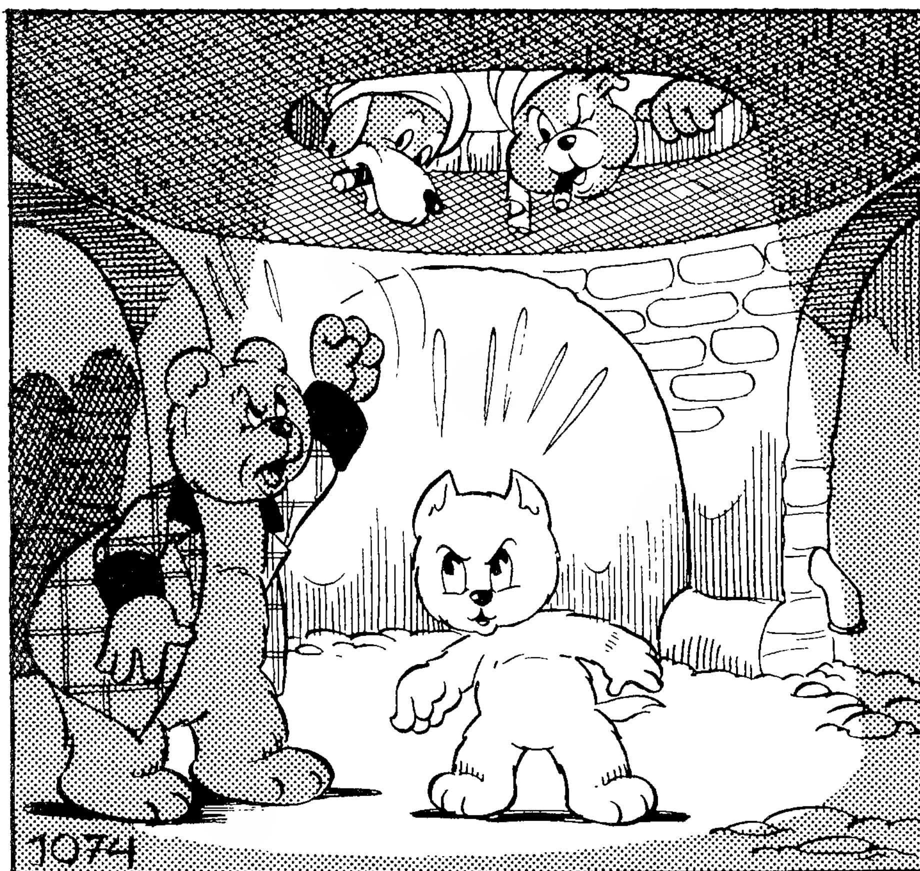
Heer Bommel en Tom Poes reden dus in de kleine wagentjes weg om de stad te gaan bekijken.
'Vreemd!' dacht Tom Poes; 'als ik deze inlanders zo bekijk, lijken ze op Super en Hieper! Maar dat komt natuurlijk omdat ze in die motorboot zaten... Ach, onzin, die zijn natuurlijk naar China gevaren, ik ben aan het zeuren...'
'Weet je wat grappig is, jonge vriend?' vroeg heer Bommel, 'deze inlanders lijken op Super en Hieper. Maar dat kan niet, want dat waren geen inlanders! Wat jij?'
'Hè! Wat!' riep Tom Poes, 'we moeten er uit, heer Ollie! Nu weet ik het zeker!'
Maar er was geen gelegenheid om uit te stappen, de wagentjes gingen steeds vlugger rijden en de straatjes werden nauw en donker... Ja, Tom Poes en heer Bommel gingen nu een vreemd avontuur tegemoet, dat is zeker.

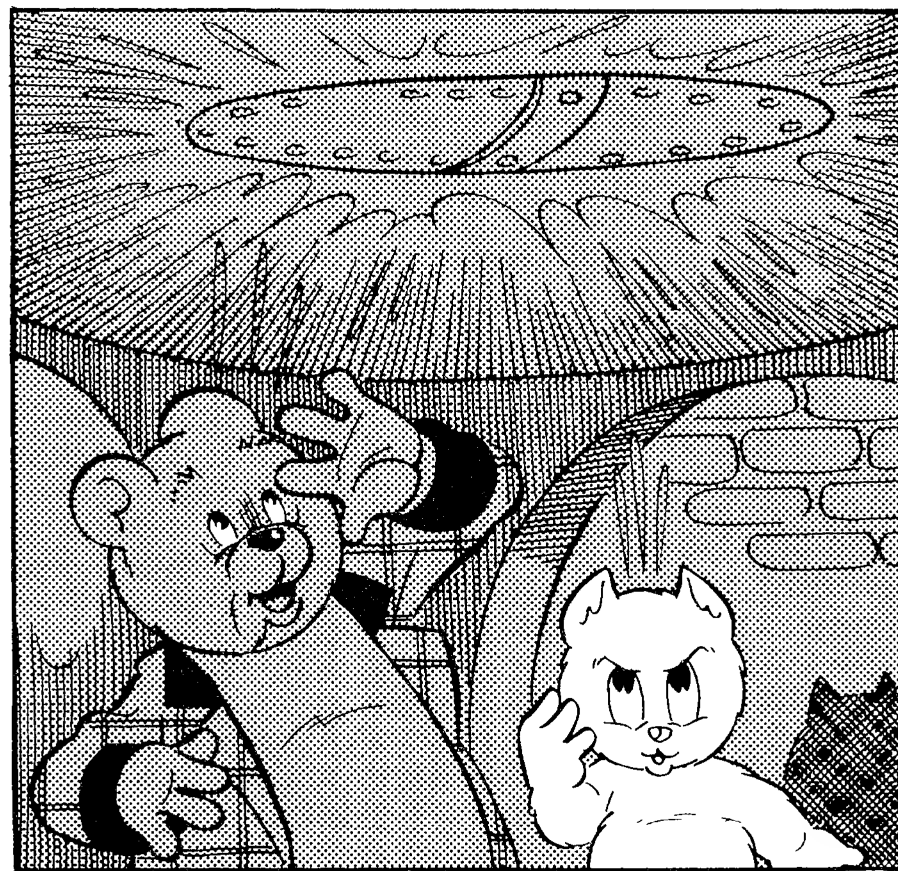
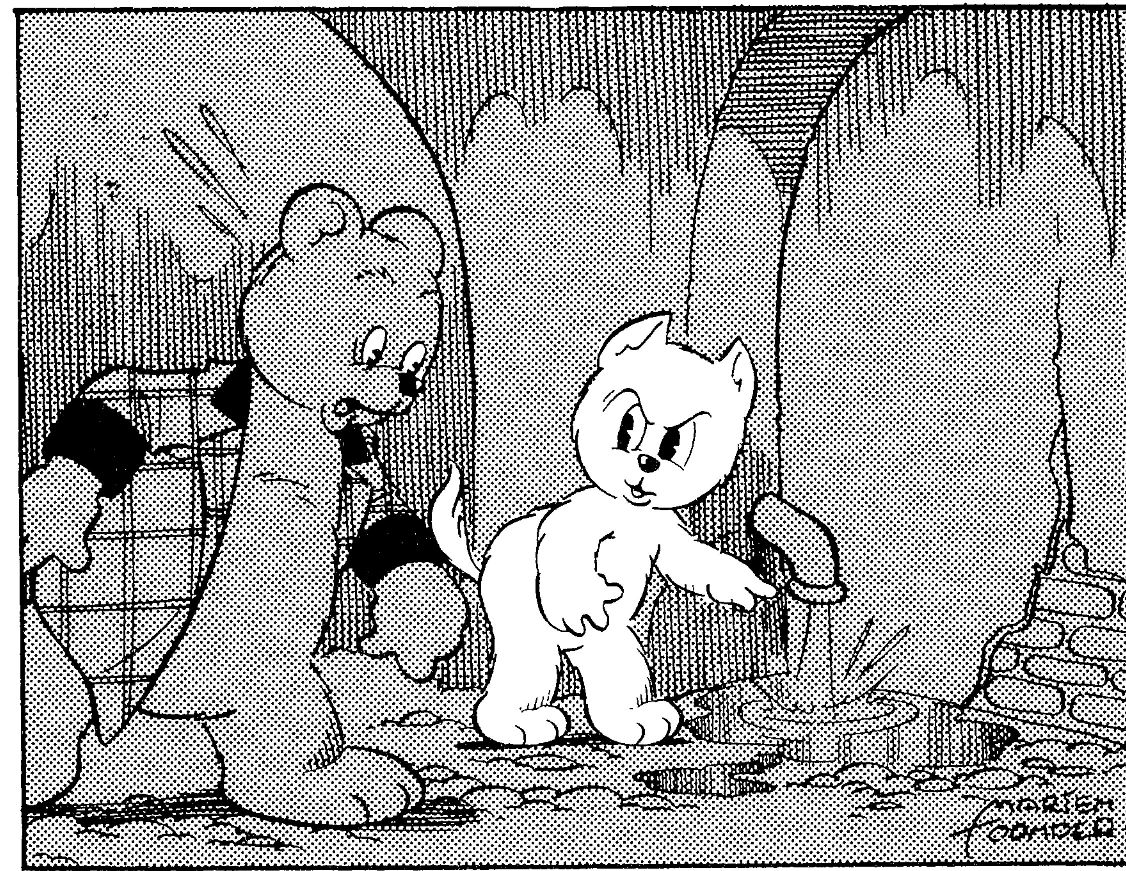

De wagentjes van Tom Poes en heer Bommel reden onder een laag poortje door, kwamen toen op een kleine binnenplaats terecht en... hielden daar plotseling stil. Maar voordat ze hadden kunnen uitstappen, draaiden de inlanders de karretjes plotseling met de achterkant naar een gat in de grond en gooiden hun passagiers daar, zonder zelfs 'pardon' te zeggen, naar binnen.
Tom Poes en heer Ollie maakten een flinke smak, dat verzeker ik je!

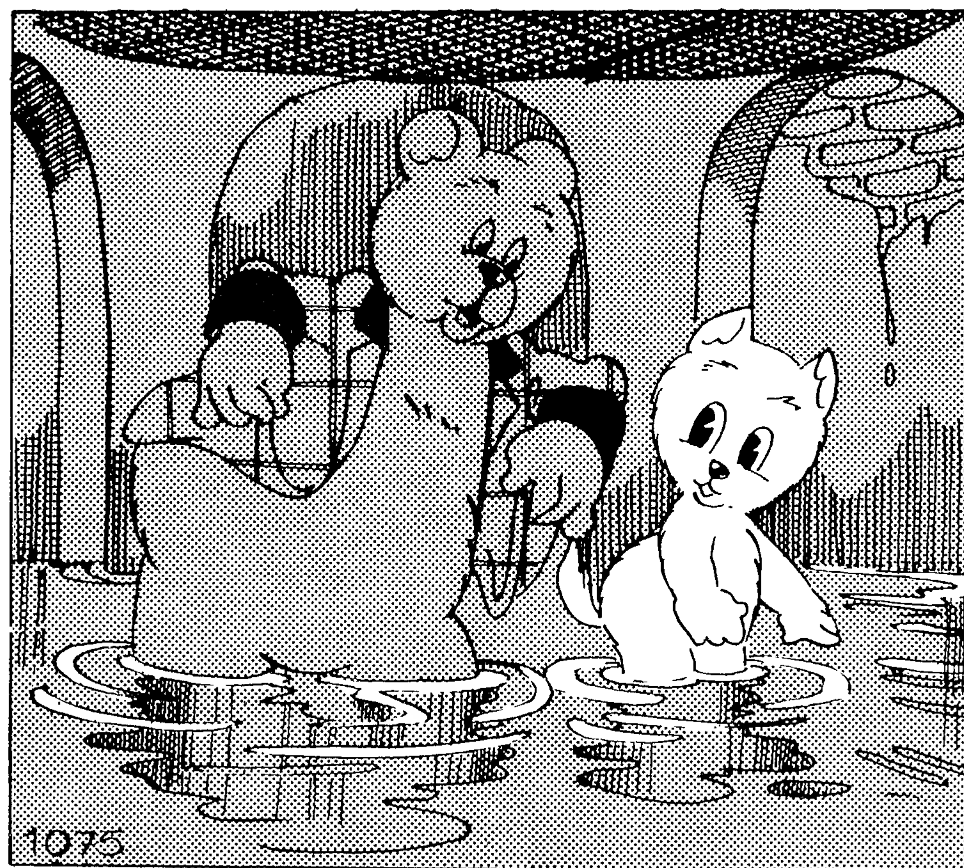
Ze ploften op de harde grond van een klein keldertje en waren te verbaasd en geschrokken om iets te doen.
Toen verschenen boven hun hoofden, in de opening, de gezichten van de beide inlanders.
'En nu,' zei de dikste inboorling, 'wil ik met super-snelheid een brief van jullie hebben, waarin je aan Lijn-Oh-Li om zijn waaier vraagt! Schrijf maar, dat je hem erg nodig hebt, vooruit!'

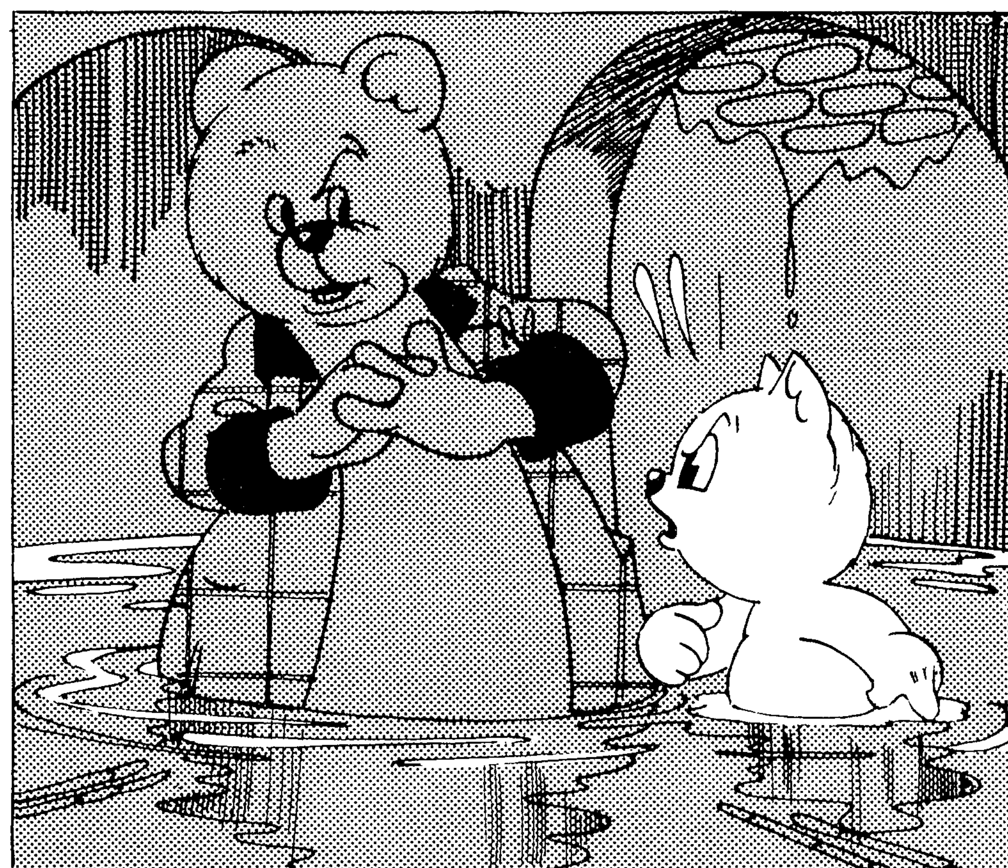
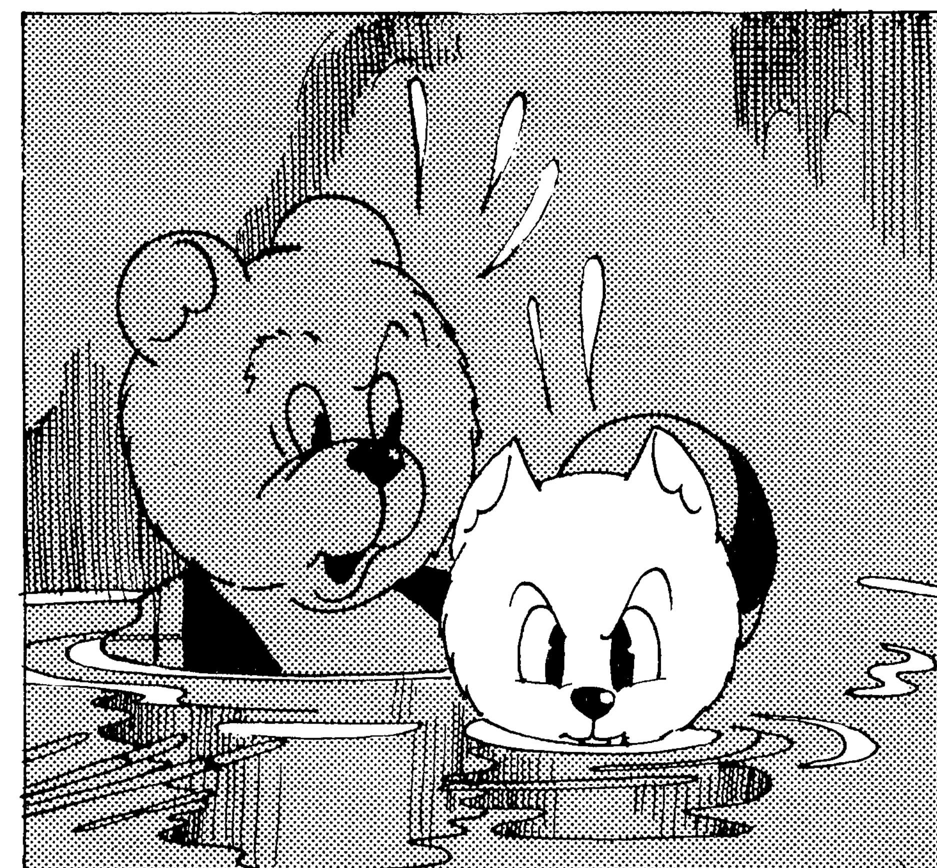

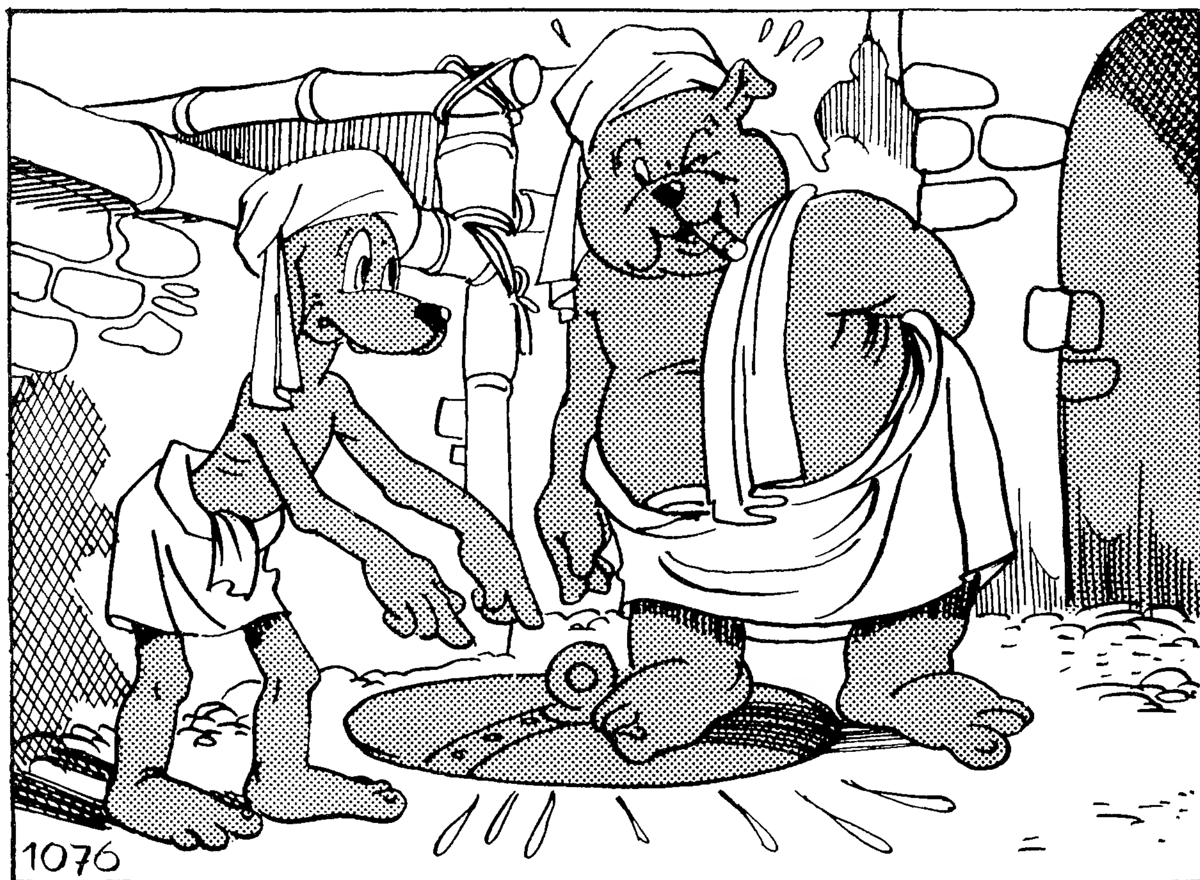
'Super en Hieper!' riep heer Ollie. 'Net als ik al zei, Tom Poes! Dat zijn die schurken Hieper en Super, zei ik! En jullie willen een brief hebben? Dacht je, dat een heer een andere heer zo'n brief zou schrijven? Die waaier is veilig bij heer Oh-Li en blijft daar! En een brief schrijf ik niet! Uit!'
'Goed, goed!' zei Super. 'Vooruit dan maar! Maar dan blijven jullie in dit keldertje, totdat ik die brief krijg! Begrepen?'

De beide namaak-inlanders trokken hun hoofden terug en er viel een groot en zwaar stalen deksel op de opening.
'Daar zitten we nu, Tom Poes!' zuchtte heer Bommel. 'Had nu maar naar mij geluisterd! We moeten niet met die kerels meerijden, zei ik! Ik vertrouw ze niet, zei ik en toen...'
'Wacht eens even!' zei Tom Poes. 'Kijk daar eens! Er begint water uit die buis te lopen!'

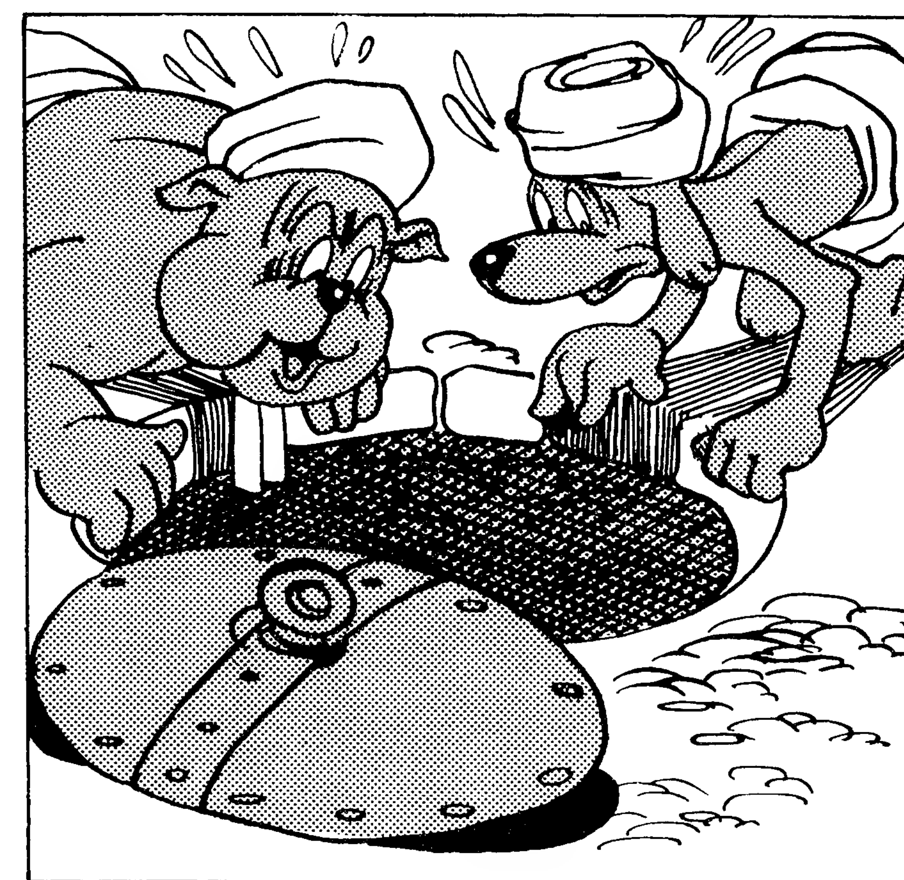

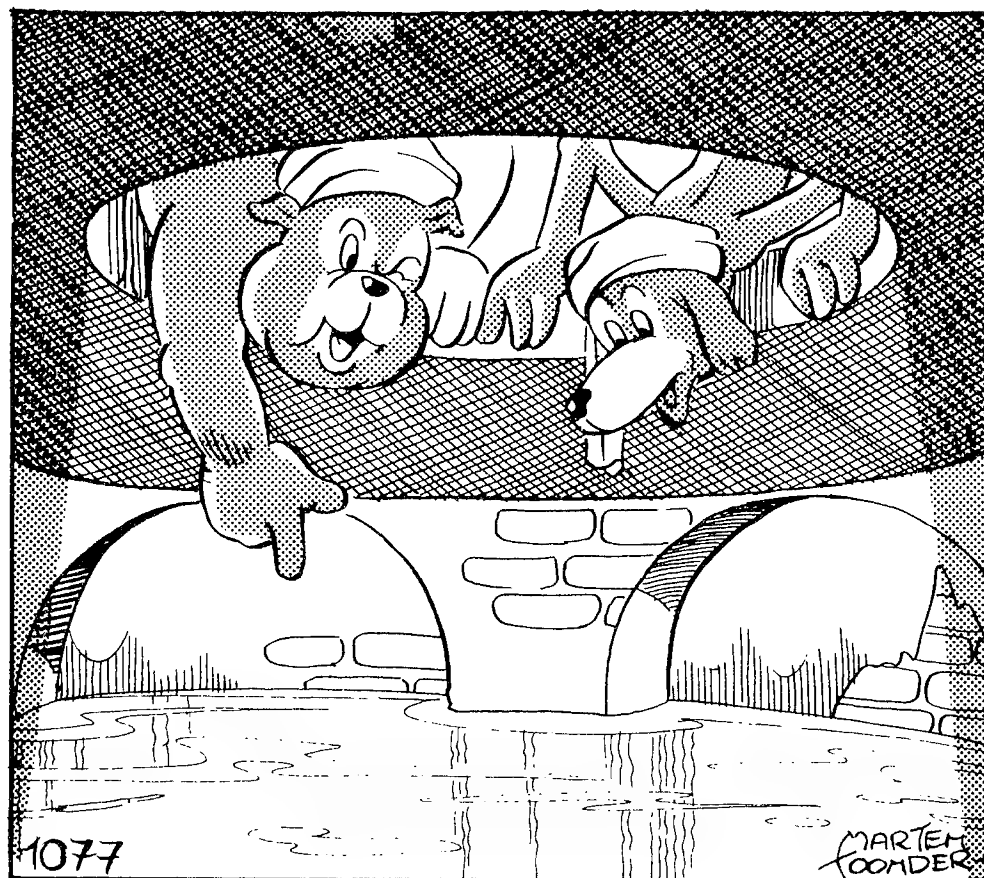
'Wat betekent dat, Tom Poes?' vroeg heer Ollie bezorgd. 'Waarom begint die kraan ineens te lopen? Zouden we dat krijgen om op te drinken? Maar ik zie geen beker...'
'Nee, om op te drinken is het niet!' zei Tom Poes en daar had hij gelijk in. Het water rees intussen vlug hoger, eerst stonden ze er tot hun enkels in, maar na een kwartiertje was het al tot hun knieën gestegen.
'Verzin een list, jonge vriend!' zei heer Bommel, die het benauwd begon te krijgen. 'Dit is niet gewoon! Als het zo doorgaat zullen we nog verdrinken!'
'Het is niet gemakkelijk hier een list te verzinnen!' zei Tom Poes. 'Dit keldertje is leeg op dat beetje stro na! En van stro kan ik geen ladder maken!'
Tja, het zag er lelijk uit voor heer Bommel en Tom Poes...

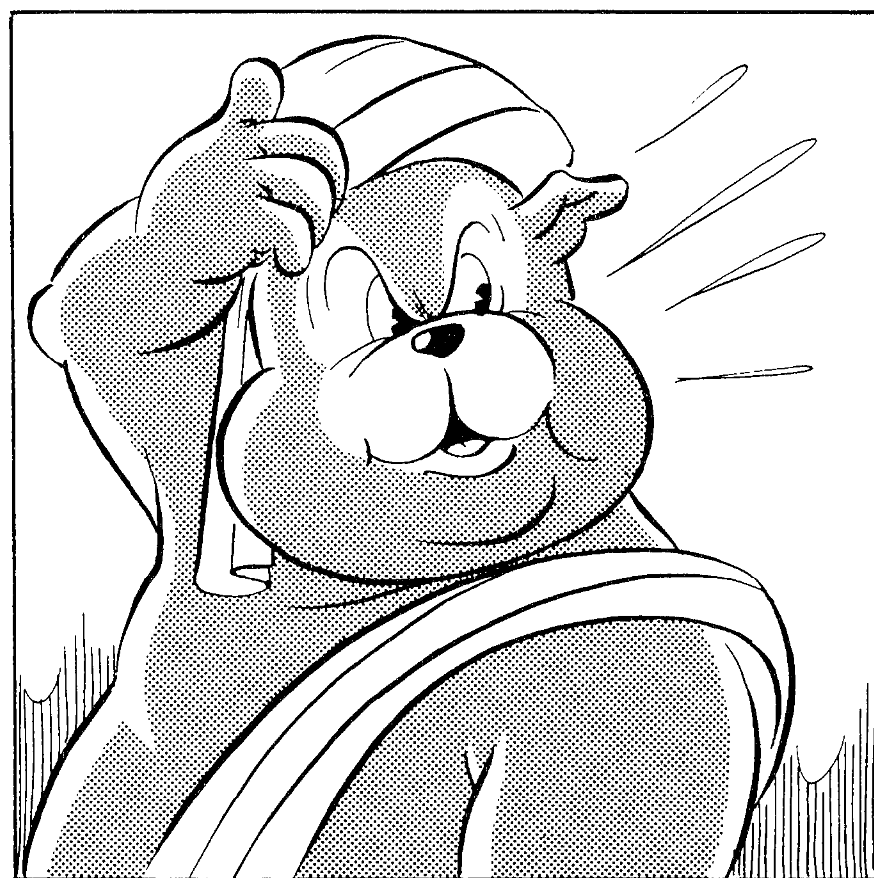
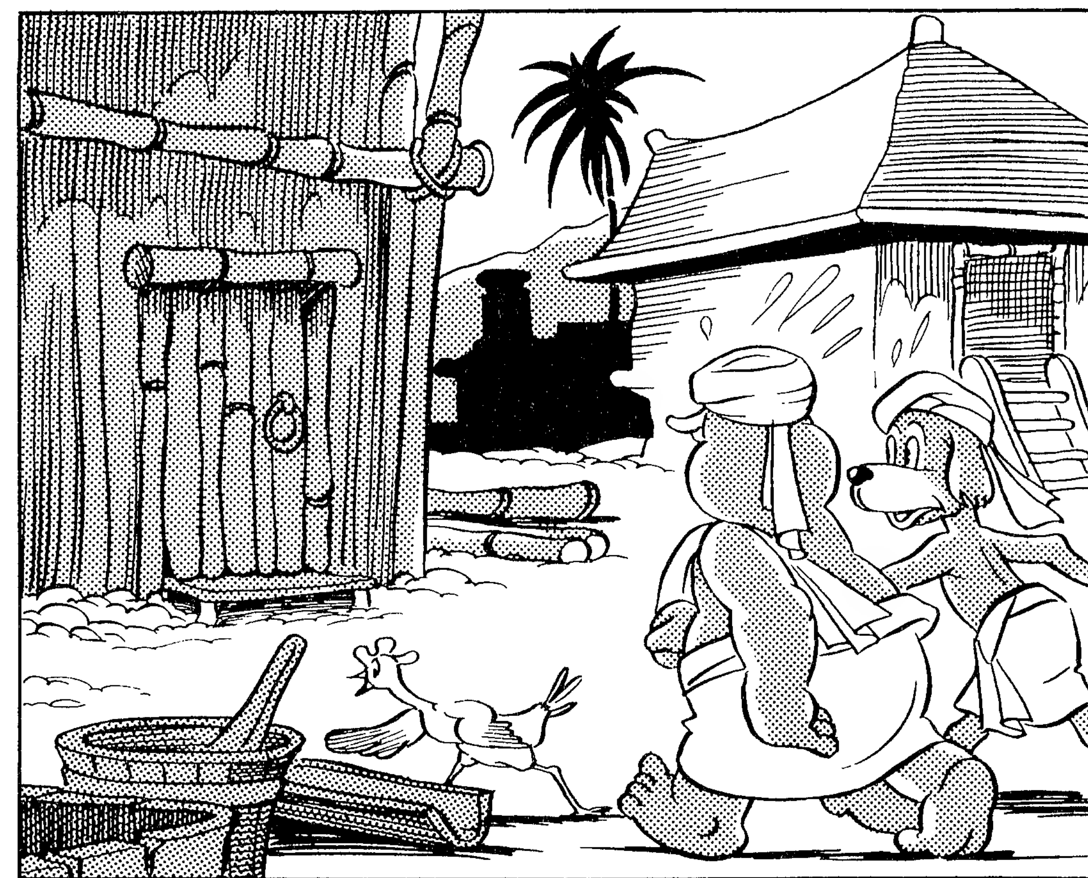

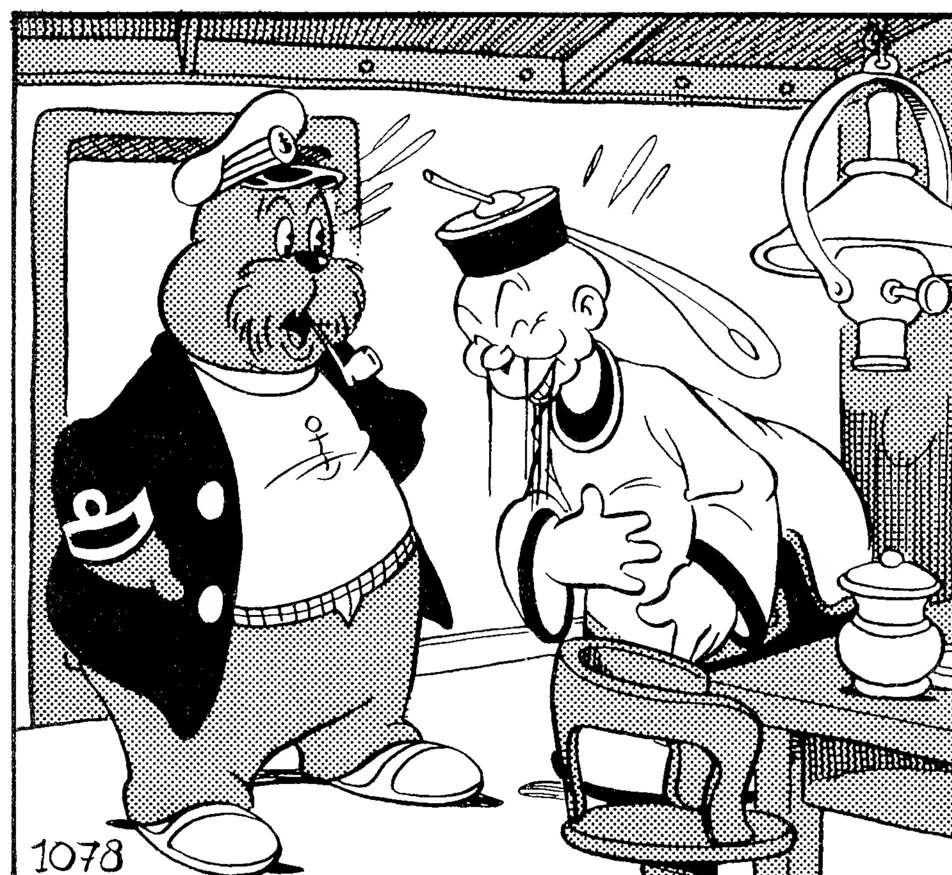

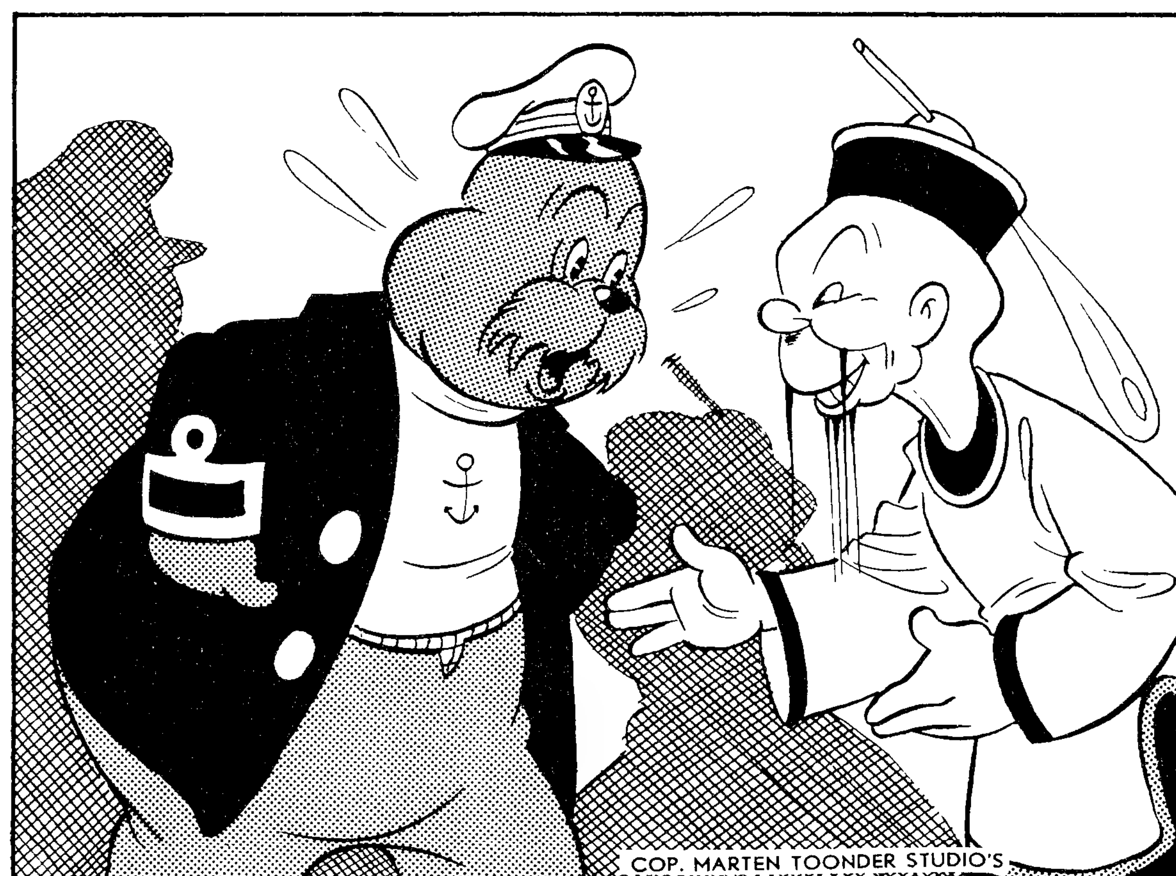
Intussen stonden Bul Super en Hiep Hieper buiten bij het stalen luik te beraadslagen.
'Zouden ze er nog niet lang genoeg in zitten?' vroeg Hieper.
'Het water staat al wel tot het kruintje van Bommel's hoofd! Nu zal hij heus wel een brief willen schrijven aan Lijn-Oh-Li om die waaier!'
'Hm! Denk je?' vroeg Super. 'Ik hoop het! We moeten nu eindelijk dat ding eens hebben! We moeten als een haas naar China, dat is zeker! De schat ligt op ons te wachten!'
'Ha! De schat!' riep Hieper. 'Open dat luik! Laten we opschieten!'
Ze maakten dus het luik open en keken naar binnen. Maar wat ze daar beneden zagen, was zó vreemd, dat ze van verbazing niet wisten wat ze zeggen moesten...

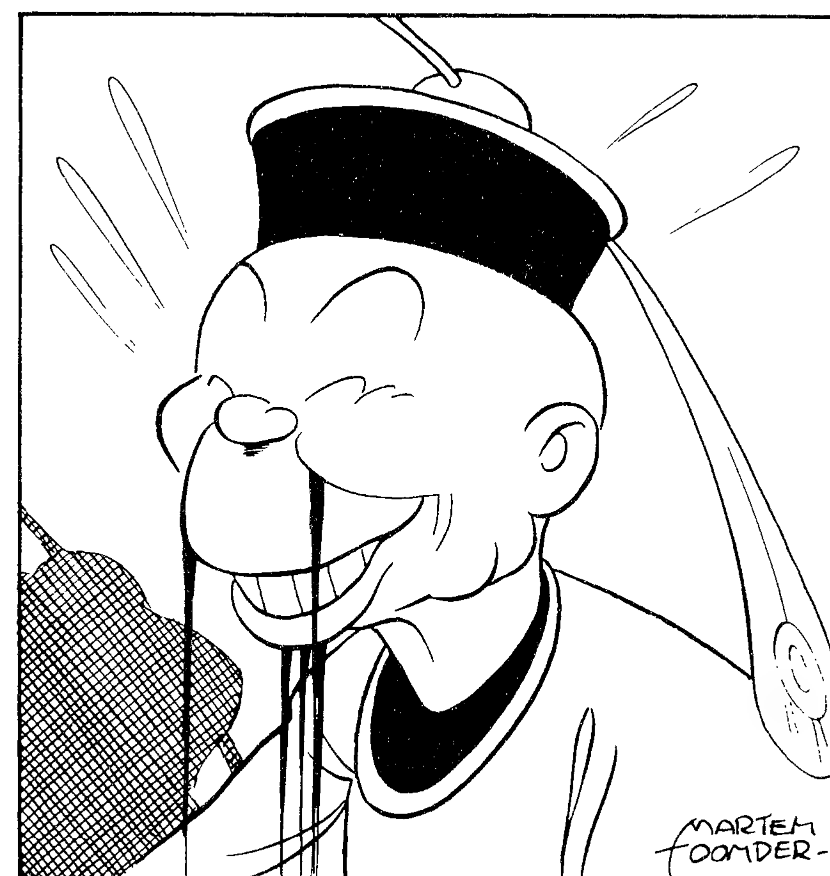

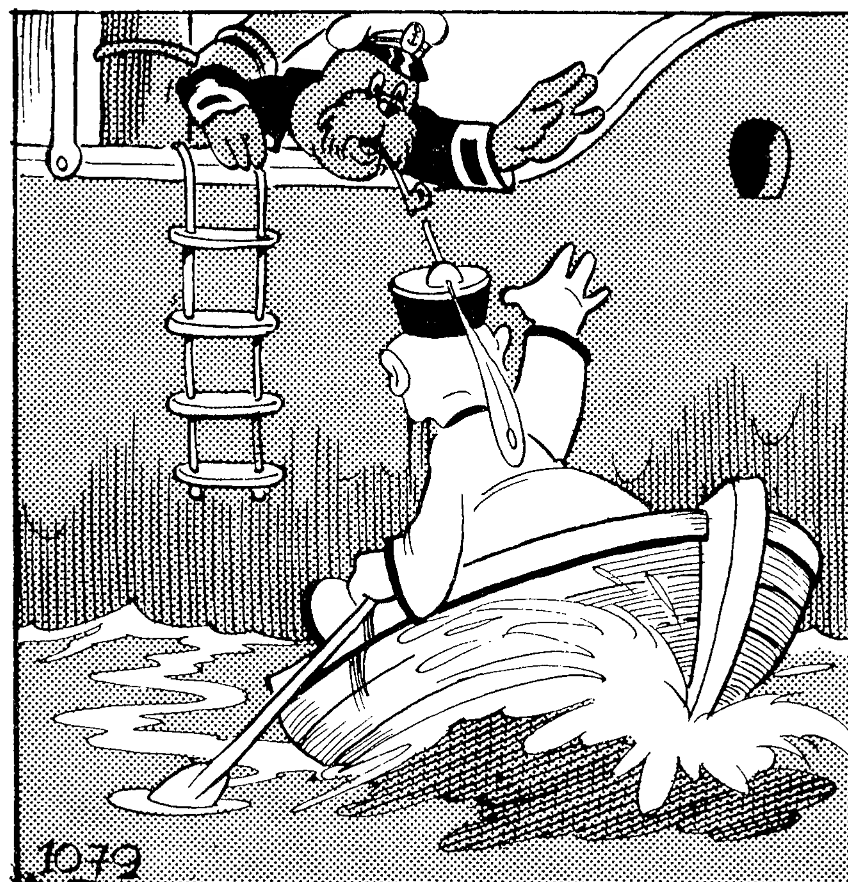
Wel, je ziet wat Super en Hieper zagen in het keldertje, waarin ze heer Bommel en Tom Poes hadden opgesloten. Niets. Totaal niets dan water!
'Eh... waar zijn ze gebleven, Hieper?' vroeg Bul Super verbaasd. 'Zouden ze... zouden ze verdronken zijn?'
'Ik eh... ik weet het niet!' zei Hieper. 'Misschien hebben we er te veel water in laten lopen! Maar Bommel zou vast zijn blijven drijven! Hier is toverij in het spel, Super! Dit is vast niet pluis!'
'Ach wat!' riep Super. 'Een list is het! Een superlist van dat Tom Poes-mannetje! Ze zitten ergens verborgen! Kom mee, Hieper, we laten dat keldertje weer leeglopen en dan komen ze wel voor den dag; verdronken of niet. Maar die brief zullen we krijgen, zo zeker als ik Super heet!'
En Super en Hieper liepen naar het hutje, waarin de kraan van de waterleiding naar de kelder was...

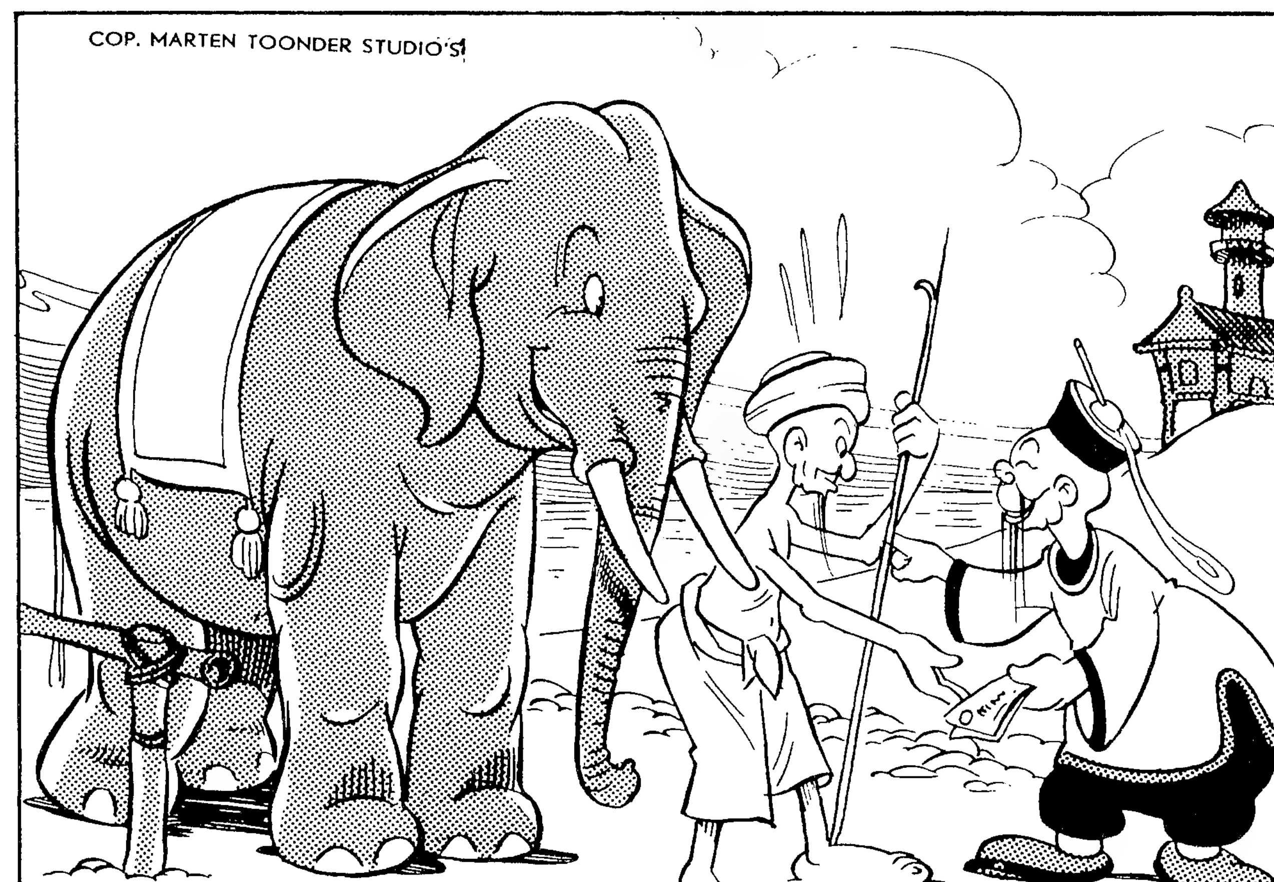

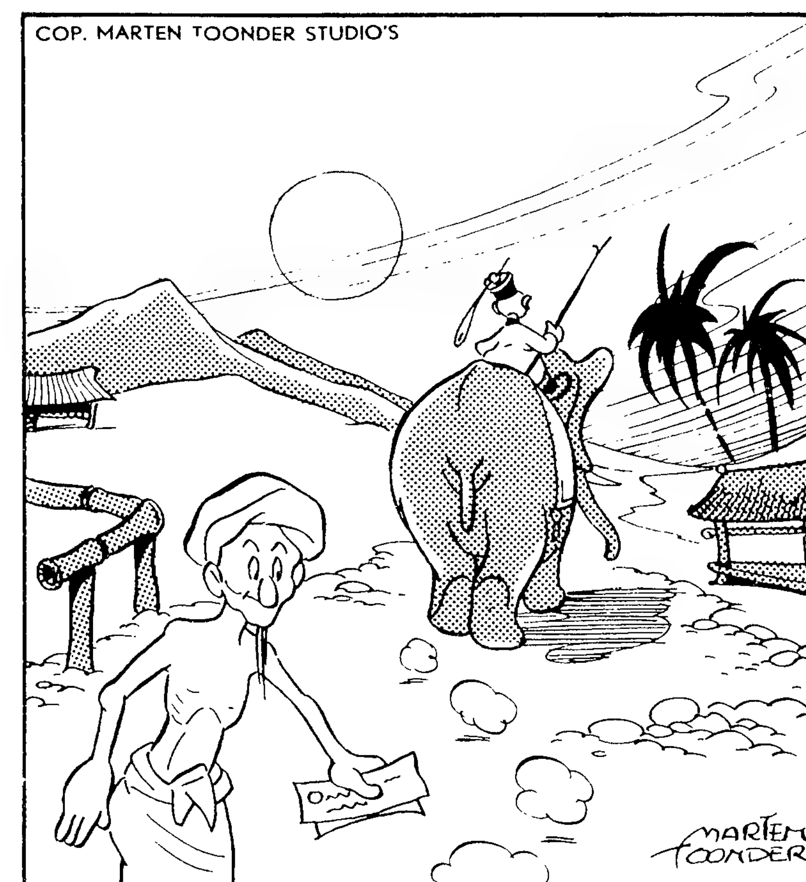

Intussen had Lijn-Oh-Li op de 'Albatros' zitten wachten op de terugkomst van heer Bommel en Tom Poes, maar toen dat te lang duurde ging hij naar Wal Rus en maakte een diepe buiging.
'Hoogverheven admiraal!' zei hij, 'sta mij, nietige en onwaardige worm toe u mijn afscheid aan te bieden! Vanavond vertrekt uw machtige rookboot en ik moet nog heden op een olidier klimmen om de binnenlanden in te gaan. Het graf van hoogverheven Keizer Li-Tao-Tau roept om zijn waaier en zijn onwaardige bewaker! Ik kan niet langer wachten op Mandarijn Bommel en Tom Poes, de Verhevene! Vaarwel!'
'Huh?' zei Wal Rus. 'Ga je al weg? Dat spijt me, meneer! Waarachtig, dat spijt me! En die overgehaalde Bommel is natuurlijk weer te laat! Huh! Hm! Zal het hem zeggen!' 'De zon van het geluk beschijne uw wezenstrekken!' zei Lijn-Oh-Li.

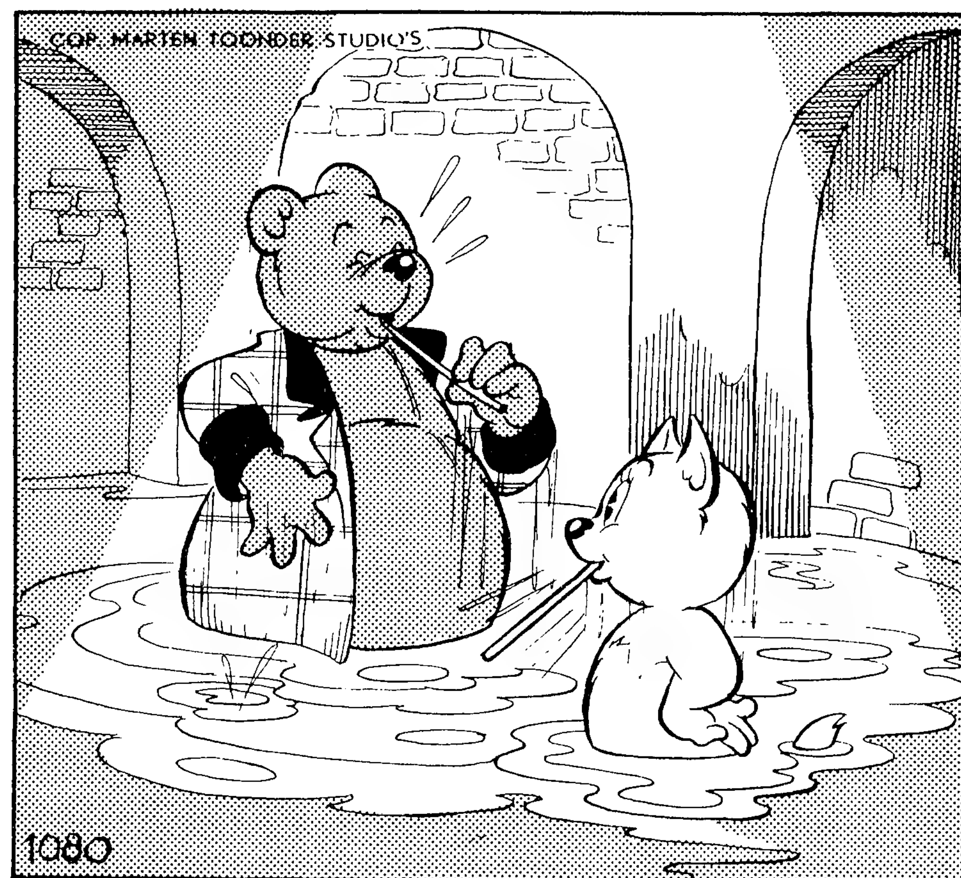
Lijn-Oh-Li nam dus afscheid van kapitein Wal Rus, stapte in een sloep en begon naar de wal te roeien.
'Kijk eens uit naar Tom Poes, als je aan land bent, meneer!' riep Wal Rus, die hem over de verschansing nakeek. 'Ik maak me ongerust over hem! Hij komt zijn afspraken altijd na en als hij dat niet doet, moet er een goeie reden voor zijn!'
'Grootmachtig Tom Poes komt terecht!' riep Lijn-Oh-Li uit zijn sloep.
'Zon die ondergaat in zee van het Westen komt op in Oosten!'
Nee, Lijn-Oh-Li maakte zich niet ongerust. Toen hij aan wal kwam, kocht hij bij een koopman een olifant en reed even later, met zijn waaier wuivend, in de richting van de bergen. Nederig Lijn-Oh-Li brengt waaier naar grootmachtig graf, mompelde hij, knap en verheven Tom Poes redt zichzelf...

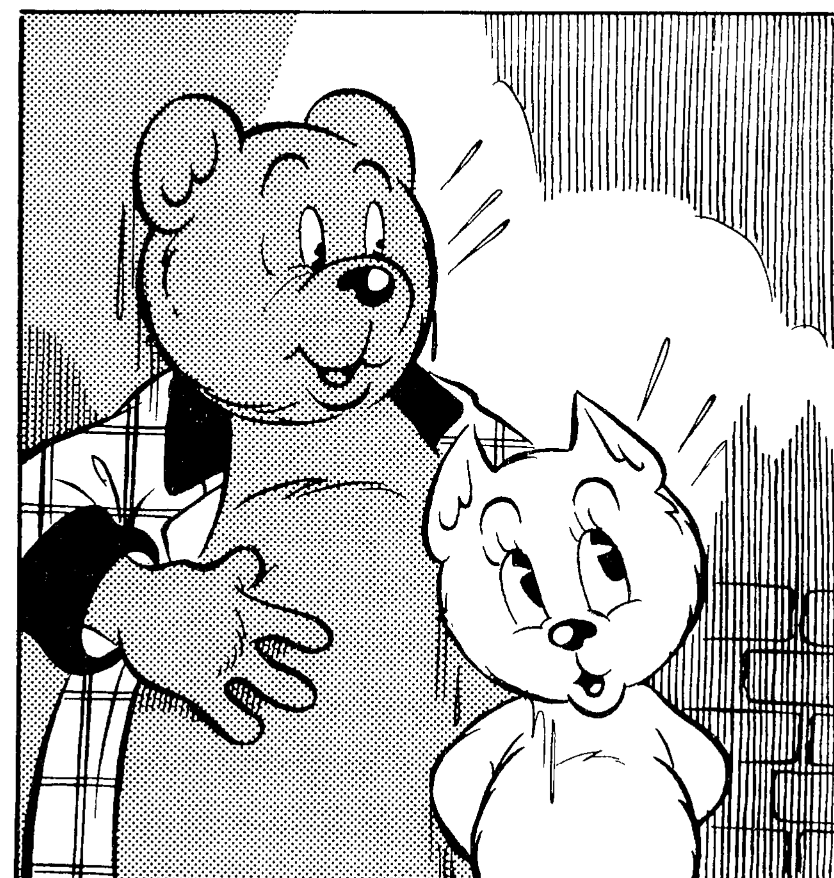
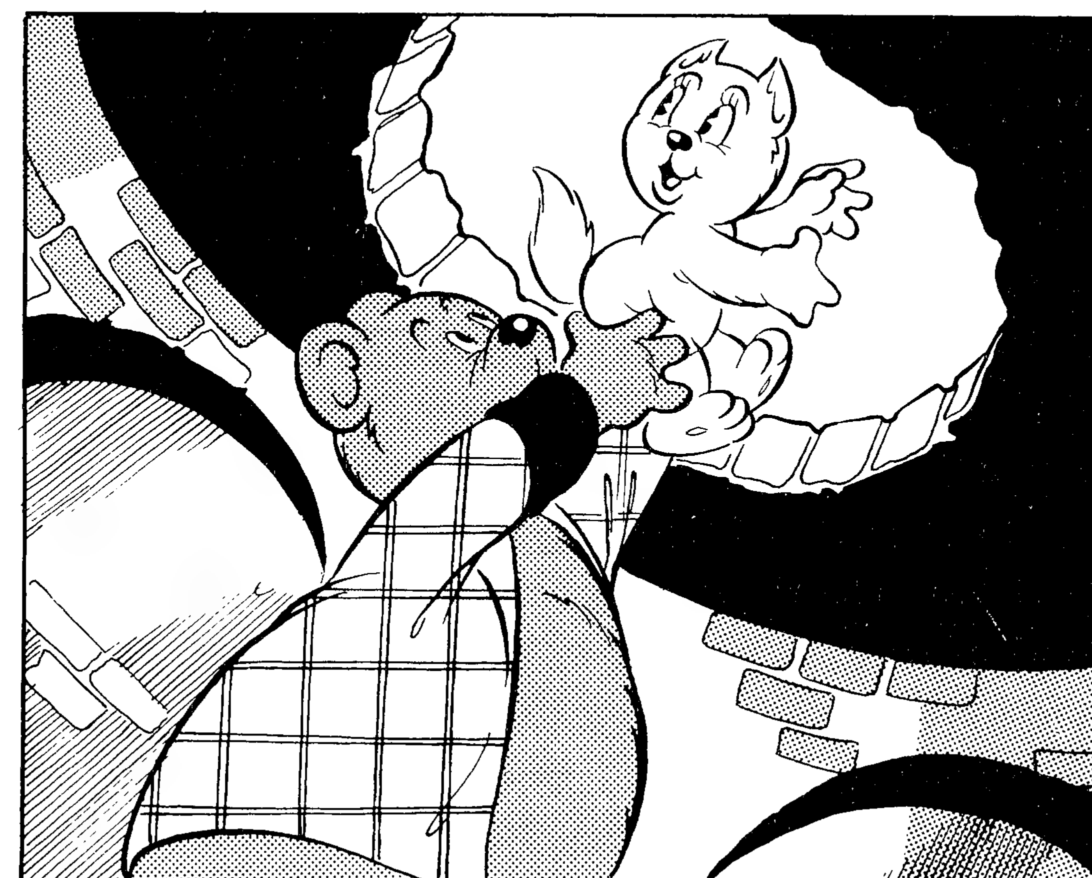
TOM POES ZIEK

Hoe is het mogelijk! zal een ieder zeggen, Tom Poes ziek... De meest ingewikkelde situaties, de grootste gevaren trotseerde hij als een held en nu is hij doodgewoon ziek! De stakker ligt in het ziekenhuis en ons aller gedachten gaan naar hem uit. Wij zullen hem missen, iedere dag opnieuw. Doch evenals nederig Lijn-Oh-Li, hopen wij van harte, dat onze held binnen zeer korte tijd weer aan zijn Waaier-avontuur kan verder gaan, want wat beginnen wij zonder Tom Poes?!

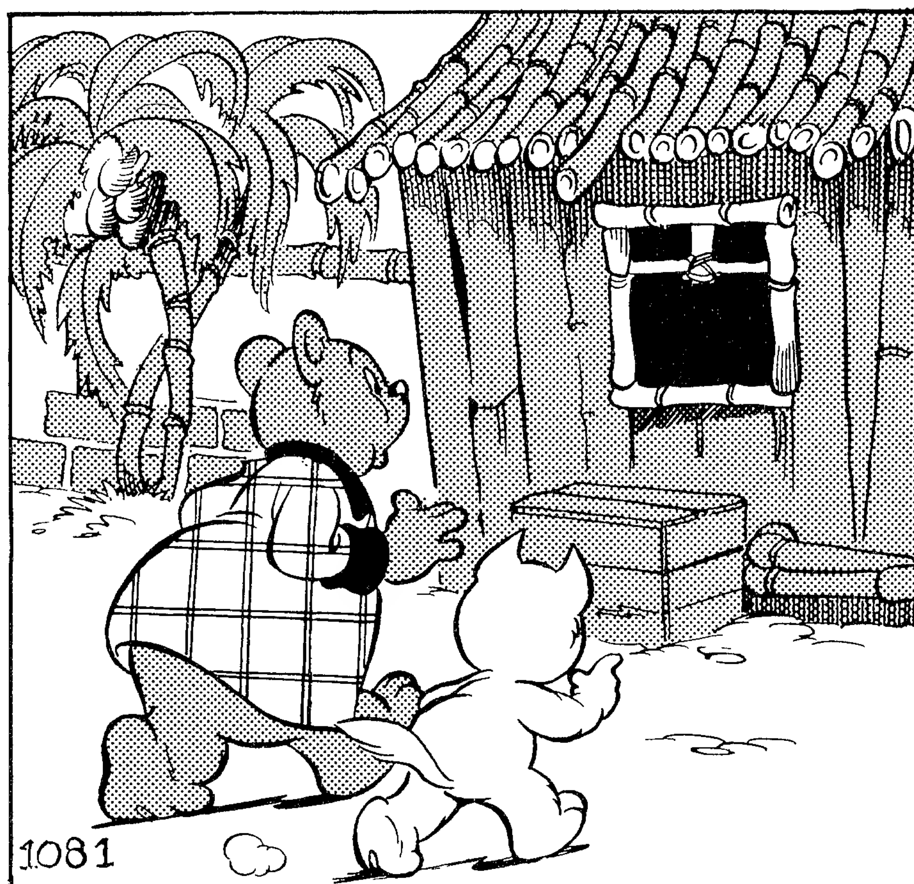
Nevenstaande tekst verscheen in De Telegraaf op 21-11-1944.
Het verhaal De Chinese Waaier werd met aflevering 1079 afgebroken.

Eerst bij de uitgave in boekvorm van De Chinese Waaier door de uitgeverij DAVID in 1948/1949 werden de resterende afleveringen 1080 t/m 1084 gepubliceerd. De teksten voor deze 5 afleveringen zijn uit het DAVID boekje overgenomen.

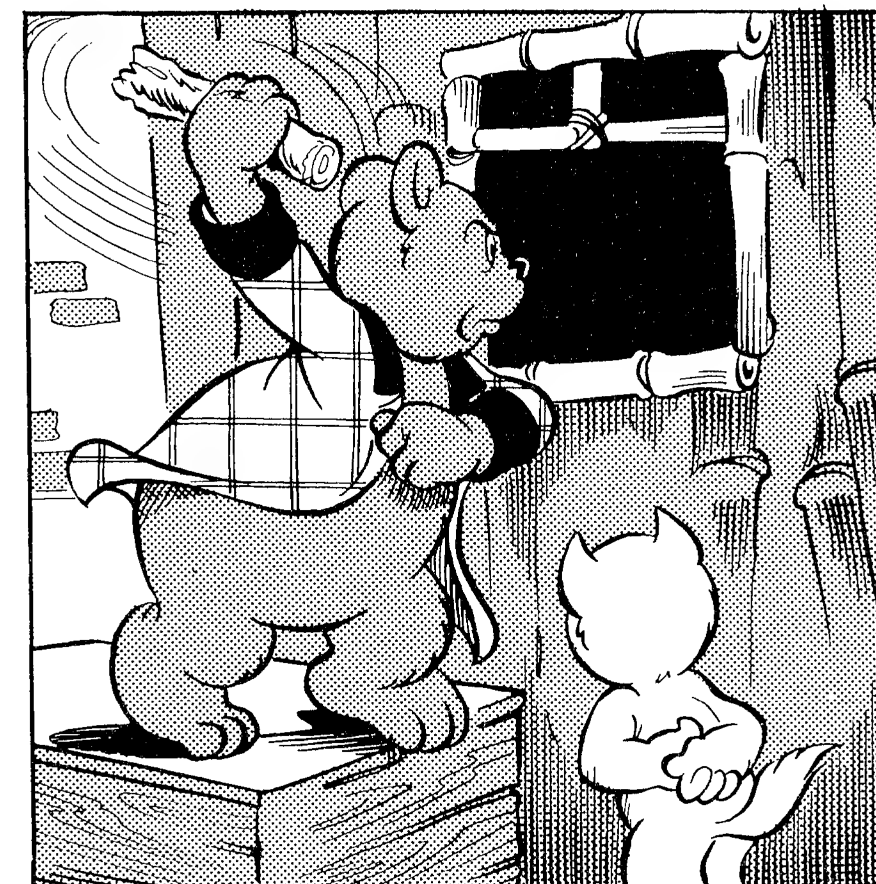

Lijn-Oh-Li had veel vertrouwen in Tom Poes en daar had hij gelijk in, zoals iedereen kan weten, die zijn avonturen heeft gevolgd. Dat bleek ook nu. Het water in het keldertje zakte snel toen Bul Super de afvoerpomp in werking had gesteld en al heel gauw kwamen heer Bommel en Tom Poes weer boven. Maar ze waren niet verdronken! Zoals jullie weten lag er wat stro op de grond en dat had Tom Poes op een idee gebracht.
'De indianen gebruiken stro'tjes als ze onbespied onder willen duiken!' zei hij. 'Steek zo'n ding in uw mond, heer Ollie, en zorg dat het uiteinde boven water blijft, dan kunt u adem halen!'
Heer Bommel wilde nog tegenwerpingen maken, maar het water steeg zo snel, dat hij maar gehoorzaamde.
Nu, zoals we zien, had deze list goed gewerkt en kwamen ze ongedeerd weer te voorschijn.
'Super en Hieper hebben het luik opengelaten, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Als we vlug zijn kunnen we ontsnappen vóórdat ze terugkomen.' Dat begreep heer Bommel. Hij tilde Tom Poes op en schoof hem door de opening.

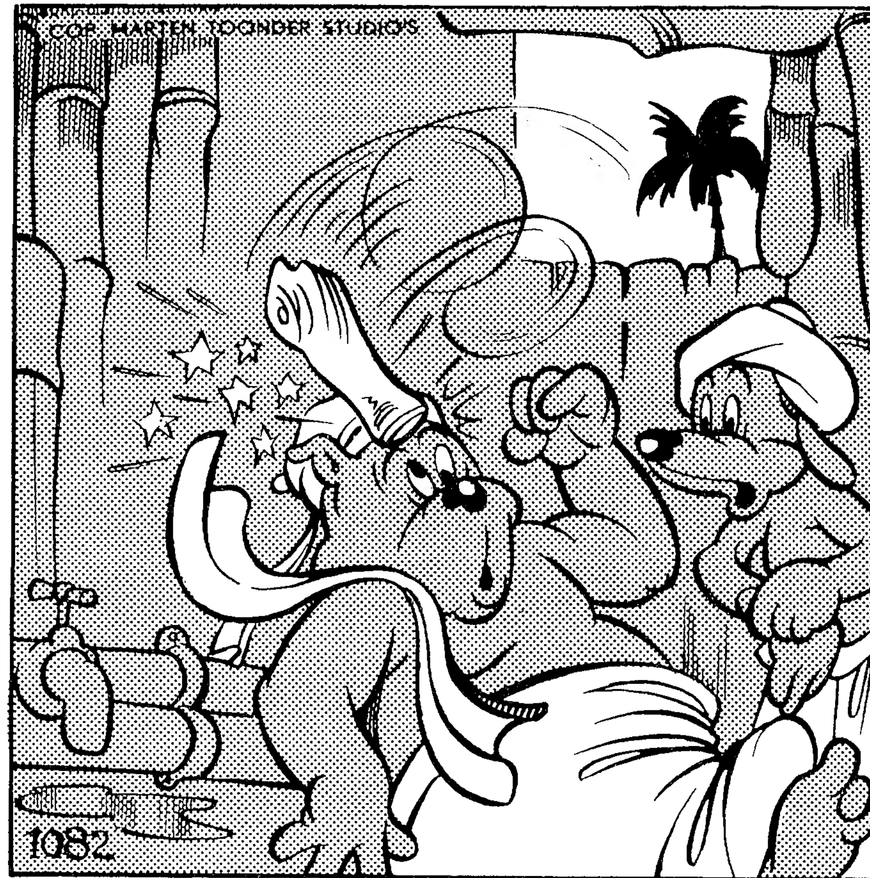

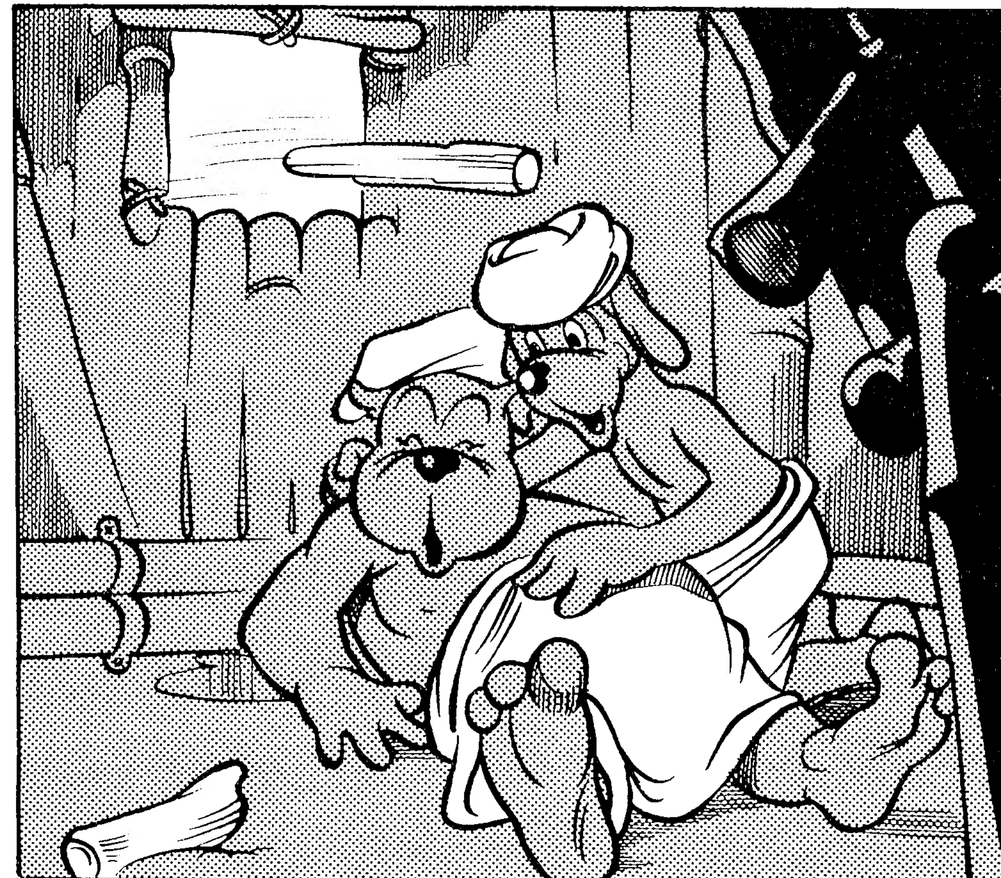
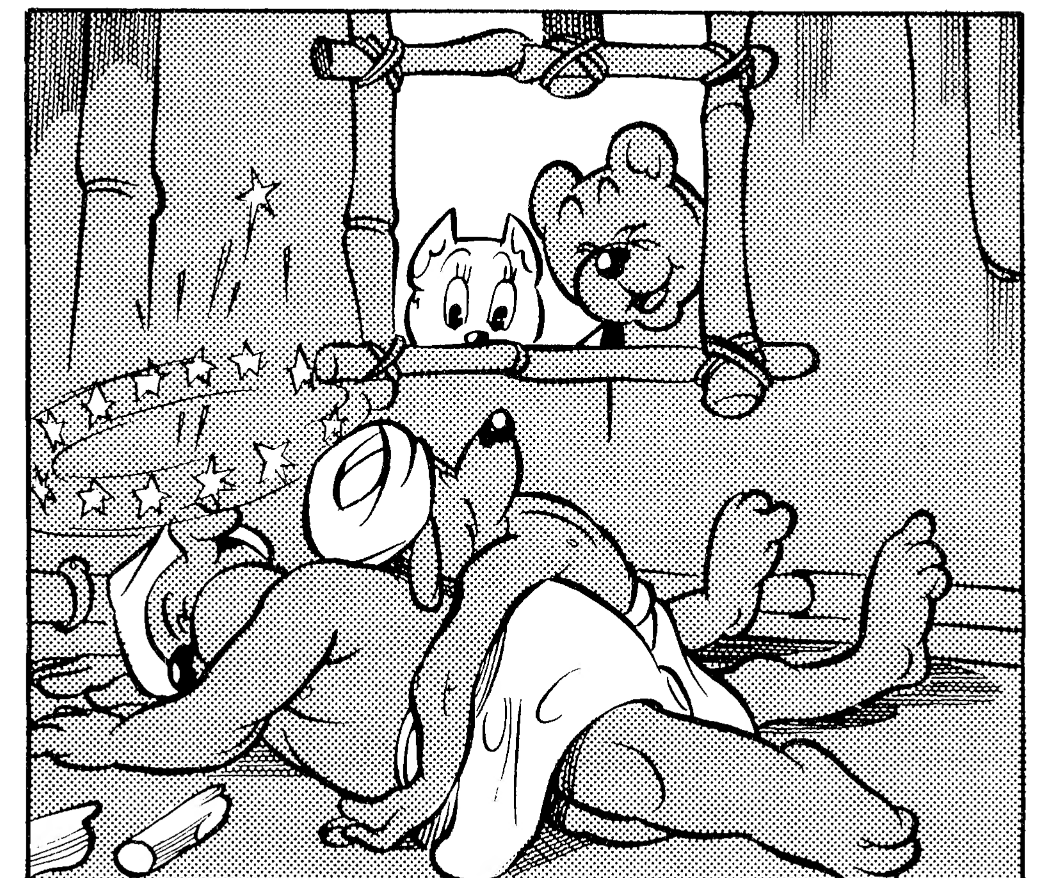

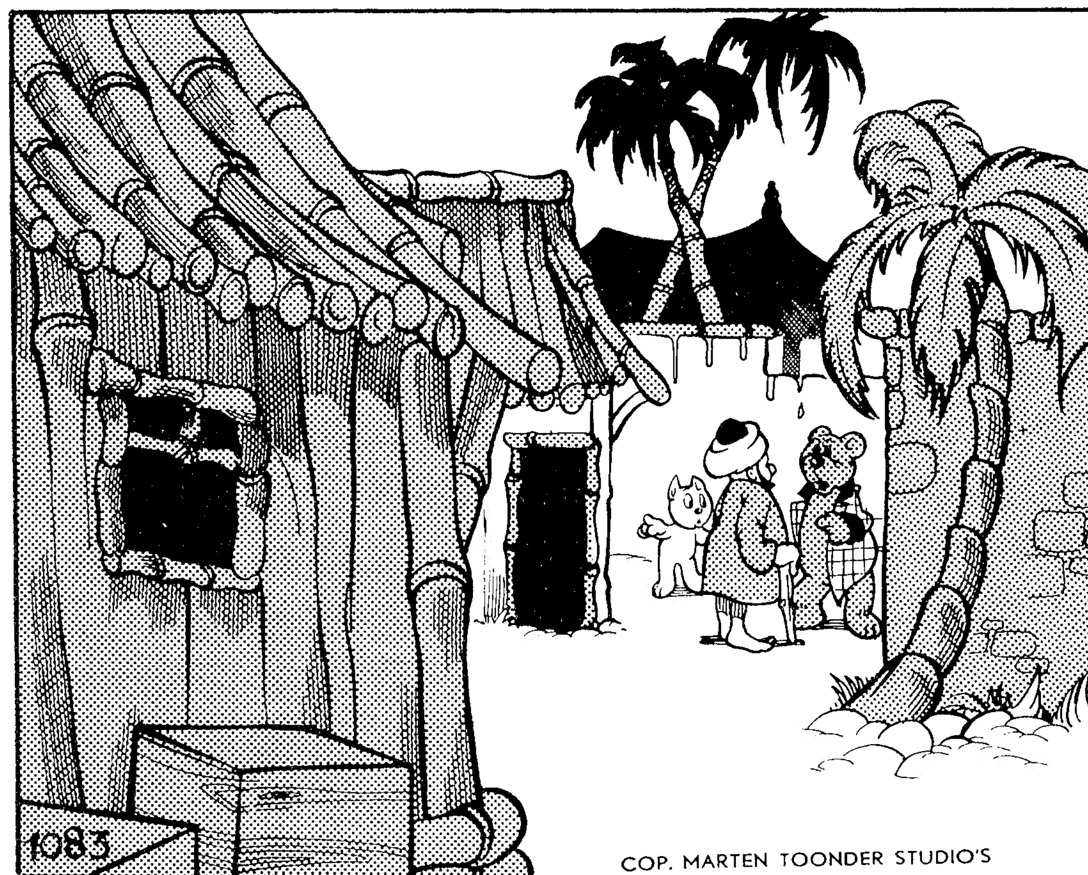
Tom Poes hielp met veel moeite heer Bommel door de opening van het keldertje en toen stonden ze beiden weer op de grond.
'Oef!' zuchtte heer Ollie. 'Wat nu?'
'Super en Hieper kunnen niet ver weg zijn!' zei Tom Poes.
'Ziet u die hut daar? Daar is een open raam! Laten we daar naar binnen kijken!'
Toevallig was de hut, die Tom Poes aanwees, precies de plaats waar Bul Super bezig was om het keldertje leeg te pompen.

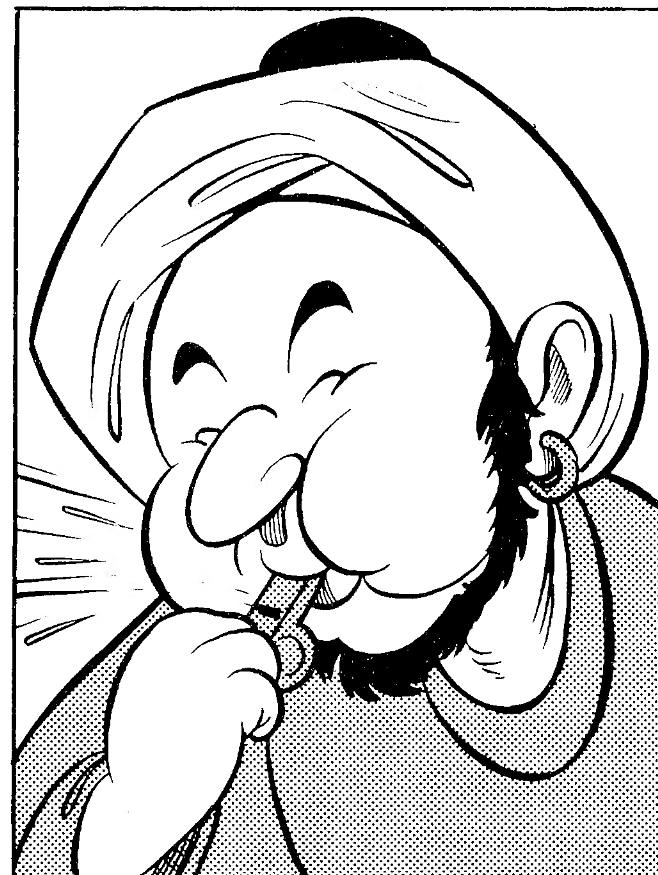
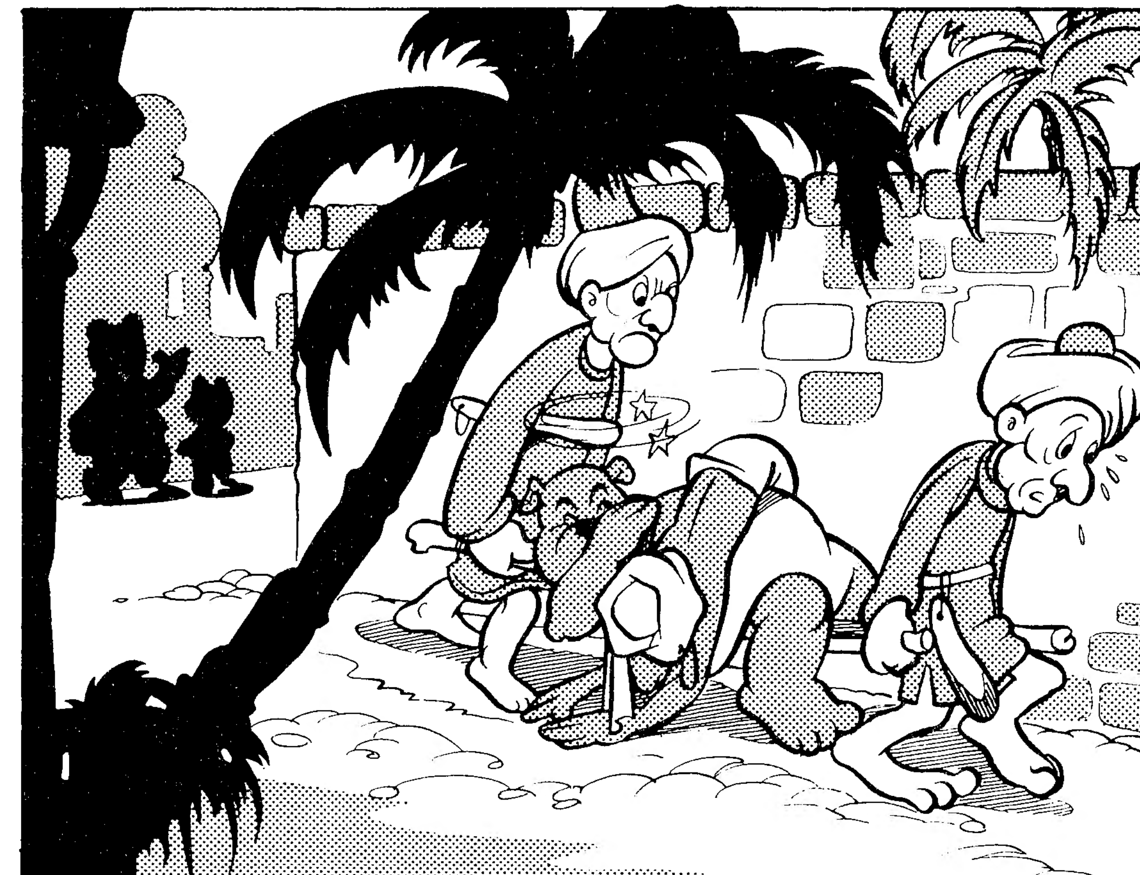
'De zaak moet nu droog zijn, Hiep!' zei Super.
'Er zit volgens mij geen druppel meer in! Kom maar mee, dan gaan we eens kijken, wat er van die twee sukkels over is! Ze kunnen in geen geval opgelost zijn! Hahahaha! Vooral die dikke prop van een Bommel niet!'
'Hoor je dat, jonge vriend?' vroeg heer Ollie fluisterend. 'Dikke prop! Ik, een heer van stand, een dikke prop! Ik zàl hem.' En heer Bommel nam een dik stuk hout en hief dat boven zijn hoofd.

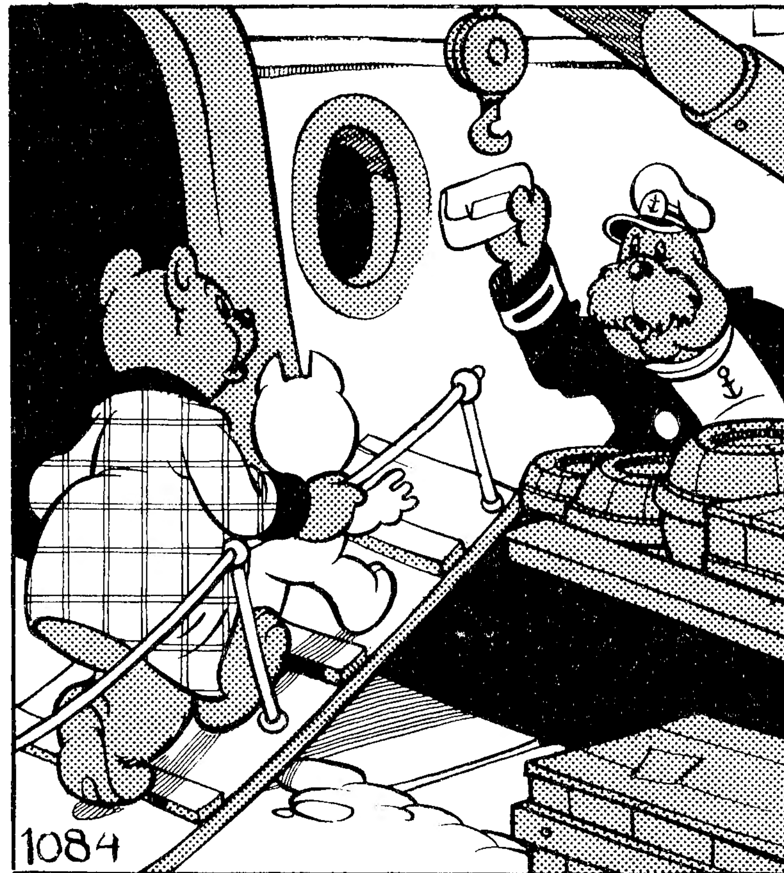
In de hut stond Bul Super juist op om naar het keldertje te gaan, toen het stuk hout door het open raam naar binnen vloog en hem met een doffe klap op het hoofd trof.
'O!' zuchtte Super. Zijn ogen draaiden een paar keer wild in de rondte en toen viel hij met een dreun op de grond.
'W-wat is er Suup?' vroeg Hieper angstig. 'Voel je je niet lekker? Ben je ziek? Spreek dan toch! Doe niet zo vreemd, Supertje! Ik ben het! Je beste vriend Hieper!'
Maar Super zei niets. Hieper boog zich zenuwachtig over zijn vriend heen en op dat moment suisde er een tweede houtblok naar binnen, dat hem boven op de schedel trof. Er klonk een dof gestommel en toen Tom Poes en heer Ollie door het raampje naar binnen keken, zagen ze de beide schurken roerloos liggen.
'Ha!' riep heer Ollie. 'De kracht van een Bommel is iets verschrikkelijks! Kom mee, Tom Poes! Dan gaan we deze bandieten een lesje geven!'
'Daar hebben we geen tijd voor, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'We moeten terug naar de 'Albatros'.'

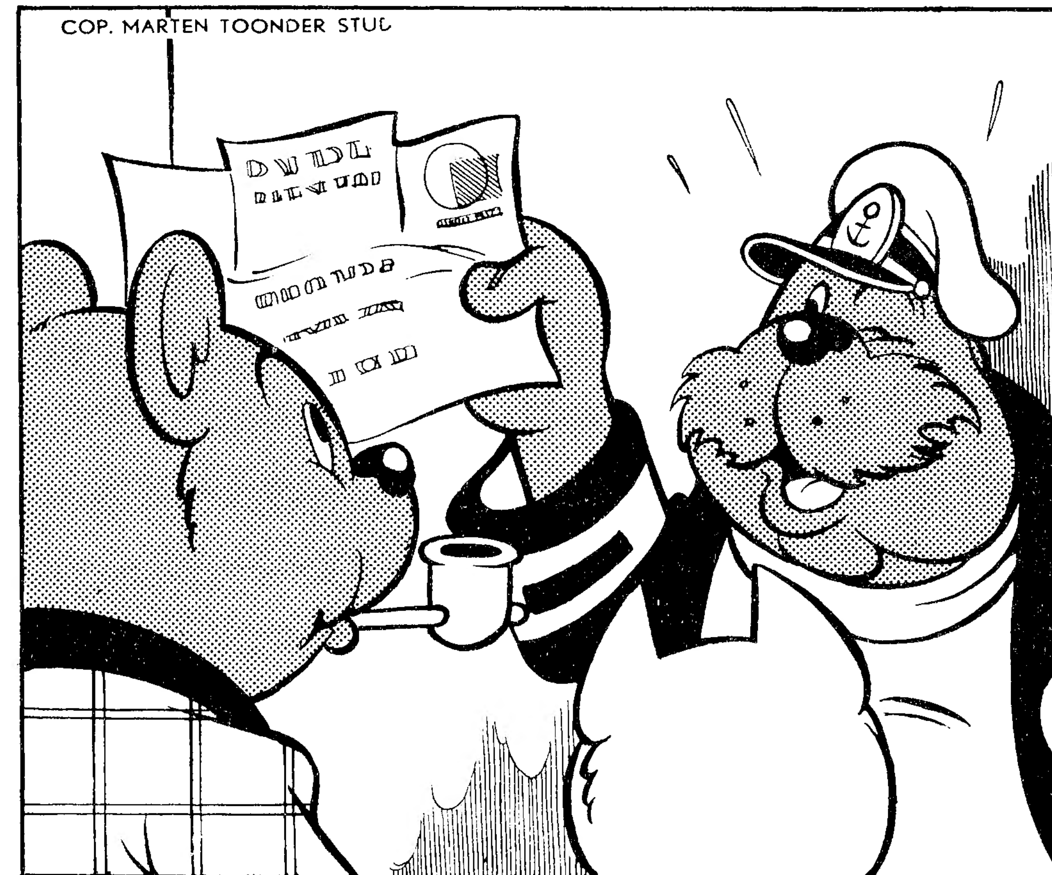

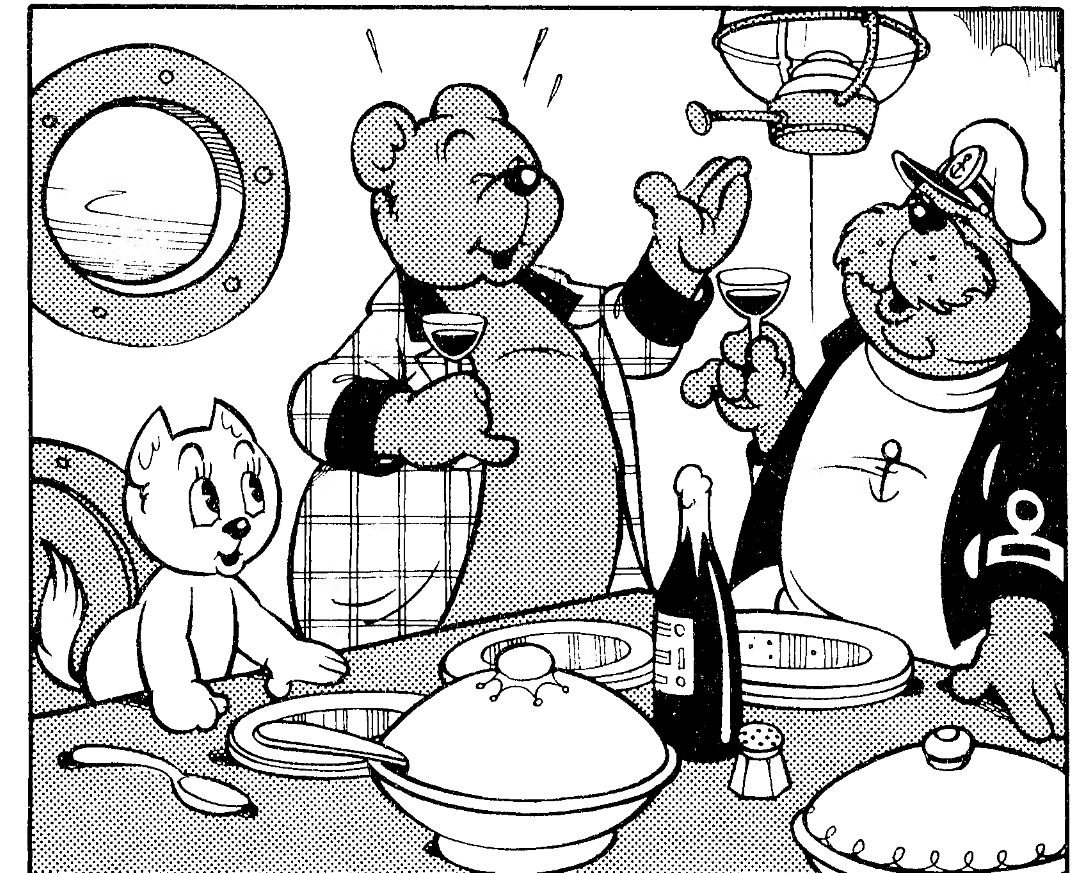

'Wat moeten we dàn doen?' vroeg heer Bommel teleurgesteld. 'We kunnen deze kerels hier toch niet laten liggen?'
'Daar staat een agent!' zei Tom Poes, op een inlander met een gummistok wijzend. 'Die zal zich wel verder met die boeven bezig houden.'
Zo gezegd, zo gedaan. Gelukkig was de inlandse politieagent een begrijpend iemand. 'Ha,' riep hij. 'Twee schurken? Dat is net wat ik zocht! U weet niet hoe ik me verveel!'
Hij nam een fluitje en blies daarop, zodat er even later een paar agenten kwamen aansnellen.

De politieman gaf enkele orders in het inlands en kuierde toen tevreden weg.
'Het transport van mijn gevangenen laat ik aan mijn ondergeschikten over!' legde hij over zijn schouder heen uit. 'Dat zou me te veel vermoeien!'
'Dat is dus dàt!' zei heer Bommel, toen ze de draagbaar met de schurken om een hoek zagen verdwijnen.
'Nu moeten we maken, dat we aan boord komen, anders zijn we te laat, jonge vriend! Kapitein Wal Rus wacht niet, denk ik!'

Heer Bommel en Tom Poes waren een uurtje later terug op de 'Albatros', waar ze ontvangen werden door Wal Rus.

'Hallo!' zei de oude zeerob. 'Hebben jullie de stad bekeken? Jullie zijn overgehaald lang weg geweest! Die Chinees is ten minste maar weggegaan. Hij kon niet langer op jullie wachten. Maar ik heb net een telegram van hem gekregen voor jullie. Hier is het!'

'Nietswaardige dankbetuigingen van nederig Lijn-Oh-Li aan mandarijn Bom-mel en verheven Tom Poes,' begon het telegram. 'Geest van grootmachtig keizer Li-Tao-Tau zeer tevreden met waaier stop gering Chinees zendt onderdanige wensen voor voorspoedige thuisreis aan doorluchtig gezelschap! Lijn-Oh-Li.'

'Dat is dat!' zei Wal Rus. 'En nu vertrekken we!'

Die avond, op volle zee, stond heer Bommel aan tafel op om een toespraak te houden, die een half uur duurde.

'Het is jammer dat ik niet persoonlijk aanwezig kon zijn om de waaier op het graf te brengen!' besloot hij zijn rede. 'Maar door die schurken Super en Hieper moest ik onderduiken en dat heeft roet in het eten gegooid. Enfin, de volgende keer beter! Ik heb gezegd!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.